ROBIN COOK

KROMOSZÓMA

ROBIN COOK

Kromoszóma

Fordította Morcsányi Géza
Szerkesztő Ivanics István

I.P.C. Könyvek Kft.
Budapest 1997
ISBN 963-635-084-1

TARTALOM

Bevezetés
1. fejezet
2. fejezet
3. fejezet
4. fejezet
5. fejezet
6. fejezet
7. fejezet
8. fejezet
9. fejezet
10. fejezet
11. fejezet
12. fejezet
13. fejezet
14. fejezet
15. fejezet
16. fejezet
17. fejezet
18. fejezet
19. fejezet
20. fejezet
21. fejezet
22. fejezet
23. fejezet
Utószó
Szakkifejezések jegyzéke

Audrey-nak és Barbarának,
a két csodálatos anyának.
Köszönet érte.

Bevezetés

1997. március 3. 15:30

Cogo, Egyenlítői Guinea

Kevin Marshall tulajdonképpen szégyellte magát. Bostonban, az MIT-n szerzett kandidátusi fokozatot molekuláris biológiából, ez semmiképp nem ment volna a Massachusetts Közkórházzal való szoros együttműködés nélkül, és. mégis. minden orvosi dologtól émelygés fogta el. Ezt ugyan senkinek nem vallotta be soha, de minden vérvétel vagy védőoltás valóságos megpróbáltatás volt a számára. A tűtől egyenesen rettegett. Ha csak meglátott egyet, remegni kezdett a lába, magas homlokát kiverte a hideg veríték. Egyszer, még, egyetemista korában, a kanyaróoltástól elájult.

Harmincnégy éves korára, több évnyi, élő állatokkal végzett orvosbiológiai kutatómunka után, illett volna levetkőznie ezt a félelmet - de nem. Most is ezért nem ment be sem az A1-es, sem, a B1-es műtőbe. Inkább kint maradt a kettő közötti előkészítő helyiségben, ahonnan az egyik mosdónak támaszkodva, az ablakon kényelmesen beláthatott mindkét műtőbe - amíg nem érezte úgy, hogy jobb, ha elfordítja a fejét.

A két beteg körülbelül negyedórája volt benn a műtőben, azóta tartottak a műtéti előkészületek. A két operáló team tagjai félrehúzódva, nyugodtan beszélgettek egymással, beöltözve, kesztyűben, munkára készen.

A műtőkben nem sok szó hangzott el, kivéve amit az aneszteziológus és a két asszisztense váltott egymással, amíg a betegeket altatták. Az egyetlen aneszteziológus a két műtő között ingázott, hogy felügyelje a munkát, és ott legyen, ha bármi baj van.

De nem volt baj. Legalábbis egyelőre. Kevin ennek ellenére

ideges volt. Meglepődött, hogy most nem érzi azt a mámoros diadalt, mint a három előző alkalommal, amikor a mostanihoz hasonló beavatkozást végeztek, és amikor a tudomány hatalmának és a saját alkotótehetségének érzete szinte az egekig emelte.

Ujjongás helyett inkább valami alattomos nyugtalanságot érzett. Már majdnem egy hete kezdődött, de most, ahogy a pácienseket figyelte, és elgondolkodott a rájuk váró lehetőségeken, aggasztó hevességgel fogta el a szorongás. Mintha csak az injekciós tűre gondolt volna. gyöngyözni kezdett a homloka, remegett a lába. Erősen meg kellett kapaszkodnia a mosdó szélében, hogy össze ne essen.

Hirtelen kivágódott az A1-es műtő ajtaja. Kevin összerezzent. Műtősruhába öltözött alakot látott, halványkék szeme valósággal világított a sapka és a maszk nyílásában. De hirtelen ráismert az illetőre. Candace Brickmann volt az, az egyik műtősnő.

- Mennek az infúziók, a betegek alszanak - mondta Candace. - Tényleg nem akar bejönni? Sokkal jobban látna mindent.

- Kösz, jó nekem itt is - mondta Kevin.

- Ahogy gondolja - mondta Candace.

Azzal már be is csapódott mögötte a műtő ajtaja. Kevin látta, hogy átvág a helyiségen és mond valamit az orvosoknak. Erre azok Kevin felé fordultak, és fölemelt hüvelykujjal olyasmit jeleztek, hogy nyugi, nem lesz semmi baj. Kevin önkéntelenül ugyanazzal a gesztussal válaszolt nekik.

Az orvosok folytatták a beszélgetést, de a szavak nélküli párbeszéd nyomán Kevin még inkább cinkosuknak érezte magát. Elengedte a mosdó szélét, és hátrább lépett. Nyugtalanságába most már félelem is vegyült. Mit tettem? gondolta.

Sarkon fordult, szinte menekülve hagyta el az előkészítő helyiséget, és az egész műtőegységet. Kis léglökés követte, ahogy kiment az enyhén magasnyomású, aszeptikus részlegből, és belépett csillogó-villogó, futurisztikus láboratóriumába. Zihálva

szedte a levegőt, mintha kifulladt volna az erőfeszítéstől.

Máskor elég volt csak belépnie a birodalmába, és jóleső várakozás töltötte el, ha a reá váró varázslatos fölfedezésekre gondolt. A labor helyiségei a szó szoros értelmében dugig voltak a leghipermodernebb gépekkel, ilyenekről Kevin azelőtt csak álmodozhatott. És ez a sok bonyolult berendezés most mind a rendelkezésére állt, éjjel-nappal. Az irodája felé haladva szórakozottan végigfuttatta a kezét a rozsdamentes acélfelületeken, meg-megsimította az analóg számítógép billentyűzetét, a digitális kijelzőket. Megérintette a százötvenezer dolláros DNS-szekventálót, a félmilliós, gömb alakú NMR-gépet, amely szerteágazó vezetékeivel olyan volt, mint valami óriási tengeri rózsa. Odapillantott a PCR-ekre, vörös fényük távoli kvazárként villogott, egymást követő DNS-szálkettőződéseket tudatva. Ez a környezet nemrég még reménnyel és várakozással töltötte el Kevint. De most minden Eppendorf mikrocentrifuga-cső és minden szövettenyésztő üveg néma jelként arra a baljós építményre emlékeztette, amelyet jelenlegi kísérletei alapoztak meg.

Az íróasztalához érve pillantása rögtön a hatos kromoszóma rövid karjának géntérképére esett. Az őt leginkább érdeklő terület, a nagy hisztokompatibilitási komplex (MHC), a szöveti összeférhetőségért felelős molekulaegyüttes vörössel be volt karikázva. A probléma az volt, hogy az NHK csupán kis részét teszi ki a hatos kromoszóma rövid karjának. Ezenkívül ott még nagy kiterjedésű, üres részek voltak, amelyek bázispárok millióit, vagyis további gének százait jelentették, Kevin ezekről nem tudta, mit csinálnak, hogyan működnek.

Nemrég az Interneten keresztül kért információt ezekről a génekről, nem túl sok eredménnyel. Több kutató is azt felelte, hogy a hatos kromoszóma rövid karján elhelyezkedő gének az izom- és csontfejlődésért felelősek. De semmi több. Semmi részletes információ.

Kevin önkéntelenül összerázkódott. Az íróasztala fölötti

panorámaablak felé fordult. Ahogy rendesen, most is csorgott rajta a víz, a trópusi eső ferdén, hullámokban zúdult a tájra. A kövér vízcseppek lassan gördültek le az ablakon, összeolvadtak, majd a kritikus tömeget elérve leváltak az üvegről, mint a szikrák a köszörűkőről.

Kevin tekintete a messzeséget kutatta. Mindig megdöbbent a csillogó, légkondicionált belső tér és a külvilág hatalmas kontrasztján. Az eget gomolygó, kékesszürke fellegek takarták el, bár elvileg már három hete beköszöntött a száraz évszak. A földet a fékezhetetlen vegetáció uralta, zöldje olyan sötét volt, hogy szinte már feketének látszott, a város szélén pedig gigantikus, fenyegető szökőárként magasodott az épületek fölé.

Kevin irodája a kórházi-laboratóriumi komplexumban volt, azon kevés új épület egyikében, amellyel Egyenlítői Guinea, az egykori afrikai spanyol gyarmat Cogo nevű, lepusztult városa dicsekedhetett. Az épület háromszintes volt az iroda a legfölső szinten kapott helyet, és délkeletre nézett. Az ablakból a város jó részét látni lehetett, ahogy a házak sora vaktában terjeszkedett a torkolatvidék, az Estuario del Muni és a mellékfolyók felé.

A szomszédos épületek némelyikét már felújították, néhányon éppen dolgoztak, de a legtöbb érintetlenül maradt. Vagy fél tucat, valaha jobb napokat látott haciendát elborítottak az elvadulva burjánzó folyondárok és a gyökerek. És mindegyik fölött ott lebegett a túltelített, meleg levegő örök párája.

Az ablakból be lehetett látni a régi városháza ívelt árkádja alá. Az árnyékban most is ott ácsorogtak az elmaradhatatlan egyenlítői guineai katonák, gyakorlóruhában, hanyagul vállra vetett AK-47-eseikkel. Szokás szerint cigarettáztak, vitatkoztak, itták a kameruni sört.

Kevin pillantása végül a városhatáron túlra kalandozott. Eddig öntudatlanul vigyázott, hogy ne nézzen arrafelé, de most már szándékosan a folyótorkolatra összpontosított, ahol az esőverte víz

felszíne olyan volt, mint a horpadt bádoglemez. Déli irányban alig kivehetően, de látszott gaboni partszakasz erdőszegélye. Keletnek fordulva a kontinens belseje felé húzódó szigetcsoportot látott. Épp a látóhatáron helyezkedett el a legnagyobb sziget, Isla Francesca, amely még a portugáloktól kapta a nevét a tizenötödik században. A többi szigettől eltérően Isla Francescán dzsungel borította sziklavonulat húzódott végig, akár a dinoszaurusz gerince.

Kevinnek pillanatra még a szívverése is megállt. Az eső és a pára ellenére jól látta, amit nem akart látni. Akárcsak egy hete, most is lustán kanyargó füstcsík tekergett az ólmos égbolt felé.

Lerogyott a székre, és az arcát a kezébe temette. Egyre azt kérdezte magától. “Mit tettem?” Egyetemista korában humán tárgyakat is tanult, ismerte a görög mítoszokat. Vajon nem Prométheusz vétkét követte el ő is? A füst tüzet jelentett, és neki ama legendás tűzre kellett gondolnia, amelyet Prométheusz elővigyázatlanul ellopott az istenektől.

18:45 Boston,

Massachusetts

Hűvös márciusi szél rázta a külső ablaktáblákat, de Devonshire Taylor Cabot annál jobban élvezte diófa lambériával borított dolgozószobája biztonságos melegét. Hatalmas háza Bostontól északra, az úgynevezett alvóvárosban állt a tengerparton. Harriette Livingstone Cabot, Taylor felesége a konyhában sürgött-forgott, még egyszer ellenőrizte, hogy minden rendben van-e a vacsorával, melynek pontban fél nyolckor kellett az asztalon lennie.

Cabot székének karfáján metszett kristálypohár egyensúlyozott, benne a legfinomabb whisky. A kandallóban pattogott a tűz, a CD-ről halk Wagner-zene szólt. Be volt kapcsolva még három beépített televízió is, az egyik a helyi állomásra, a másik a CNN-re, a harmadik pedig az egyik sportcsatornára volt beállítva.

Cabot maga volt a megtestesült elégedettség. Nehéz, de

termékeny napot töltött a GenSys nevű, viszonylag új biotechnológiai cég központjában, melyet ő alapított nyolc évvel ezelőtt. A cég új épületet épített Bostonban, a Charles folyó partján, hogy kihasználja a Harvard és az MIT közelségét, ahonnan új, fiatal munkatársakat toborozhatott.

Az esti hazautazás egyszerűbb volt a szokásosnál, Cabot nem is tudott mindent végigolvasni az autóban, amit eltervezett. Rodney, a sofőrje jól ismerte főnöke szokását, ezért elnézést kért, hogy túl gyorsan értek haza.

- Nem baj, holnap majd lassan jön, és akkor kiegyenlíti - tréfálkozott Cabot.

- Majd igyekszem - felelte Rodney.

Így hát Cabot nem a zenét hallgatta, nem is a tévét nézte, hanem azt a pénzügyi jelentést tanulmányozta, amely a GenSys jövő héten esedékes közgyűlésére készült. Ez, persze, nem jelentette azt, hogy semmi mást nem látott és nem hallott. Nagyon is hallotta a szél zúgását, a tűz ropogását, a zenét, sőt fél füllel a tévériporterekre is figyelt. Amikor az egyik adón Carlo Franconi nevét említették, fölkapta a fejét.

A távirányítóért nyúlt, és fölhangosította a középső készüléket. A CBS-hez tartozó adón a helyi híreket mondták éppen, a két műsorvezető Jack Williams és Liz Walker volt. Carlo Franconi nevét Williams említette, majd bejelentette, hogy a birtokukba jutott egy videofelvétel a bostoni bűnszervezetekkel is kapcsolatban álló, ismert maffiózó meggyilkolásáról.

- A felvétel meglehetősen durva lesz - figyelmeztette a nézőket Williams, - kérjük a szülőket, hogy gondoljanak erre. Mint bizonyára emlékeznek rá, néhány nappal ezelőtt jelentettük, hogy a betegeskedő Franconit óvadék ellenében szabadlábra helyezték, és ezután nyoma veszett. Sokan biztosra vették, hogy megszökött, ám tegnap újra feltűnt, és bejelentette, hogy vádalkut kötött a New York-i Államügyészséggel, továbbá tanúként rendőri védelmet kért

és kapott. Ma este azonban, amint éppen kilépett kedvenc étterméből, több lövéssel halálosan megsebesítették a vád alá helyezett gengsztert.

Cabot döbbenten nézte az amatőr videofelvételt, amelyen a túlsúlyos férfi éppen kilépett az étteremből, rendőrnek látszó kísérői gyűrűjében. Fesztelenül integetett az összegyűlt sokaságnak, majd a várakozó limuzin felé indult. Nem volt hajlandó válaszolni a próbálkozó újságírók egyetlen kérdésére sem. Azután lehajolt, hogy beszálljon az autóba, de ekkor az egész teste megrándult, hátratántorodott, és a nyakához kapott. A súlyos test jobbra dőlt, de mielőtt földet ért volna, újból megrándult. A kísérők fegyvert rántottak, és kétségbeesve forgolódtak minden irányba. Az újságírók azonnal hasra vágták magukat.

- Ez igen! - kiáltott föl Jack Williams. - Micsoda jelenet! Mintha Lee Harvey Oswald meggyilkolását látnánk. Hát, ennyit a rendőri védelemről!

- Kérdés, hogy ez az eset vajon milyen hatással lesz a jövőben a hasonló helyzetben lévő tanúkra - jegyezte meg Liz Walker.

- Nem fogja bátorítani őket, annyi bizonyos - felelte Williams.

Cabot közben már a CNN-t figyelte, ahol éppen abban a pillanatban indították el ugyanazt a videofelvételt. Újra végignézte. Összerázkódott tőle. A bejátszás után a CNN-en élőben kapcsoltak egy riportert a New York-i Törvényszéki Orvos Szakértői Hivatal épülete elől.

- Pillanatnyilag az a kérdés, hogy egy tettes volt-e vagy kettő. - mondta a riporter, túlkiabálva az Első Sugárút zaját. - Úgy látszott, hogy Franconira két lövést adtak le. A rendőrség számára érthető módon kínos az eset, nem is voltak hajlandóak kommentálni az ügyet, sőt, semmilyen információt sem adtak. Értesülésünk szerint a boncolást holnap reggelre tervezik, és úgy gondoljuk, a ballisztikai vizsgálat választ ad majd az említett kérdésre.

Cabot lehalkította a hangot, és a poharáért nyúlt. Aztán az

ablakhoz lépett, és elgondolkozva nézte a haragos, sötét tengert. Franconi halálából baj lehet. Az órájára pillantott. Nyugat-Afrikában majdnem éjfél volt.

Fölkapta a telefont, felhívta a GenSys telefonközpontját, és kiadta a kezelőnek, hogy Kevin Marshall-lal akar beszélni, de azonnal...

Letette a kagylót, és megint kinézett az ablakon. Kezdettől fogva rossz érzése volt ezzel a vállalkozásukkal kapcsolatban, bár pénzügyileg nagyon is előnyösnek látszott. Talán mégis le kellene állítanom az egészet, gondolta. A telefon csengése szakította félbe a gondolatait.

Ismét fölemelte a kagylót. Kevin Marshall a vonalban van, hallotta a kezelőtől. Néhány kattanás után pedig valóban Kevin jelentkezett.

- Taylor Cabottal beszélek? - szólt bele álmos hangon.

- Emlékszik bizonyos Carlo Franconira? - kérdezte Cabot, válaszra sem méltatva Kevin kérdését.

- Természetesen - felelte Kevin.

- Ma délután meggyilkolták - folytatta Cabot. - Holnap reggelre tervezik a boncolást New Yorkban. Most csak az érdekel, lehet-e ebből bármi probléma?

Pillanatnyi csend következett. Cabot már éppen bele akart hallózni a kagylóba, hogy nem szakadt-e meg a vonal, amikor Kevin megszólalt.

- Igen, lehet - mondta.

- Lehetséges, hogy valaki a boncolásból mindent kiderítsen?

- Lehetséges - mondta Kevin. - Nem mondanám, hogy valószínű, de lehetséges.

- Az nekem túl sok- felelte Cabot, és megszakította a vonalat. Újra a kezelőt hívta a GenSysben. Hívják föl neki azonnal dr. Raymond Lyonst. Nagyon sürgős!

New York City

- Elnézést kérek, uram - súgta a pincér dr. Lyons fülébe, miután kivárta, amíg pillanatnyi szünet áll be a beszélgetésben, amelyet az orvos szőke, fiatal asszisztensnőjével (és pillanatnyilag szeretőjével), Darlene Polsonnal folytatott. Elegánsan őszülő hajával, konzervatív öltözékével a doktor maga volt, a folytatásos tévésorozatok ideális orvosa. Ötvenes évei elején járó, magas, napbarnított és irigylésre méltóan karcsú volt, mindehhez nemesen finom arcvonások társultak.

- Ne haragudjon, hogy megzavarom önöket! - folytatta a pincér. - De az úrnak sürgős telefonhívása van. Felajánlhatom a drótnélküli telefonunkat, vagy inkább kifárad az előtérbe, az ottani készülékhez?

Dr. Lyons kék szeme hol Darlene kellemes, de semmitmondó arcára, hol az illemtudó pincérre villant, akinek makulátlan modora is igazolta, miért kapott olyan előkelő helyezést az Aureole's 26 a Zagat-féle étteremlistán.

- Vagy esetleg mondjam azt, hogy nem tud a telefonhoz jönni? - ajánlotta a pincér.

- Nem, hozza ide a telefont! - mondta dr. Lyons. Fogalma sem volt, ki keresheti őt sürgős hívással. Amióta a súlyos társadalombiztosítási csalásért, amelyet tizenkét évig űzött, elítélték és bevonták az orvosi működési engedélyét, nem is praktizált.

- Halló - szólt a telefonba, némi bizonytalansággal a hangjában.

- Taylor Cabot vagyok. Probléma van...

Dr. Lyons szemlátomást megmerevedett, a homloka ráncba futott.

Cabot röviden összefoglalta a Carlo Franconi-ügyet és a Marshall-lal folytatott beszélgetését.

- Ez a vállalkozás a maga gyermeke - fejezte be ingerülten. - És szeretném figyelmeztetni. nagyon jelentéktelen kis pont ez az én ügyeim között. Ha baj van vele, már föl is számoltam az egészet. Nem akarok fölösleges nyilvánosságot, úgyhogy intézkedjék!

- De hát mit tehetnék? - szakadt ki dr. Lyonsból.

- Őszintén megmondom, nem tudom. - felelte Cabot. - De azt ajánlom, találjon ki valamit, méghozzá minél gyorsabban!

- Pedig remekül alakulnak a dolgok - vetette közbe dr. Lyons. - Éppen ma sikerült kapcsolatba lépnem egy Los Angeles-i orvosnővel, akinek rengeteg nagynevű filmes és üzletember páciense van. És nagyon érdekelné őt a kaliforniai iroda felállítása.

- Úgy látom, nem értette, amit mondtam - szólt közbe Cabot. - Semmilyen iroda nem lesz fölállítva sehol, ha a Franconi-ügy nincs elintézve. Úgyhogy lásson hozzá! Van rá, mondjuk, tizenkét órája.

A kagylóból hallatszó kattanástól dr. Lyonsnak megrándult az arca. Úgy nézett a telefonra, mintha az tehetne arról, hogy a beszélgetés ilyen kurtán ért véget. A pincér, aki a beszélgetés alatt udvariasan távolabb lépett, átvette a telefont, majd eltűnt.

- Baj van? - érdeklődött Darlene.

- Az istenit! - szűrte a fogai között dr. Lyons válasz helyett, majd idegesen rágni kezdte a hüvelykujját. Ez már több volt, mint baj. Ebből katasztrófa lehet. Próbálkozásai, hogy visszaszerezze a működési engedélyét, rendre belevesztek a jogi akadályok ingoványába, ezen a vállalkozáson kívül semmi más perspektívája nem volt, és végre mintha beindult volna a dolog. Öt évébe került, mire idáig jutott. Nem engedheti, hogy most az egész dugába dőljön.

- Mi baj van? - kérdezte Darlene. Átnyúlt, elhúzta dr. Lyons kezét a szájától.

Dr. Lyons pár szóban elmondta a Franconi-ügyet, a várható boncolást és Taylor Cabot fenyegetését, hogy leállítja az egész

vállalkozást.

- De hát most kezdi hozni a nagy pénzt - mondta Darlene. - Csak nem fogja leállítani?!

Dr. Lyons keserűen fölnevetett. - Mit számít ez a pénz Taylor Cabotnak meg a GenSysnek! De még hogy leállítja! Eleve nehéz volt rábeszélni, hogy beszálljon.

- Akkor mondd meg nekik, hogy ne boncolják föl azt a pasast - jelentette ki Darlene.

Dr. Lyons rámeredt a nőre. Tudta, hogy csak jót akar, és különben sem az eszéért szereti. Úgyhogy inkább fékezte magát, nem gurult méregbe. Gúnyosan csak annyit mondott. - Úgy gondolod, szóljak New York törvényszéki főorvosának? Nem hülyéskedsz?

- Miért, hát te annyi fontos embert ismersz - erősködött Darlene. - Kérd meg valamelyiket, hogy telefonáljon oda!

- Kérlek, drágám... - mondta dr. Lyons egyre türelmetlenebbül, de aztán elhallgatott. Darlene-nek a maga módján mégiscsak igaza van, gondolta. Valami az eszébe jutott.

- Miért nem szólsz például dr. Levitznek? - folytatta Darlene. - Ő kezelte ezt a Franconit. Hátha tud segíteni.

- Én is éppen ezen gondolkozom - mondta dr. Lyons. Dr. Daniel Levitz belgyógyásznak a Park sugárúton volt fényűző rendelője, ami rengeteg pénzt emésztett föl, miközben az irányított betegellátás következtében a páciensei egyre fogyatkoztak. A beszervezése simán ment, a legelsők között csatlakozott a programhoz. Ráadásul elég sok beteget hozott, akik közül többen ugyanabba az üzleti körbe tartoztak, mint Carlo Franconi.

Dr. Lyons felállt, elővette a tárcáját, és három ropogós százdolláros bankjegyet tett az asztalra. Ez bőven fedezte a számlát és még hatalmas borravalót is jelentett. - Gyere! - mondta. - Még vár ránk egy látogatás.

- De még nem ettem meg az előételt sem - tiltakozott Darlene.

Dr. Lyons nem válaszolt. Csak elrántotta Darlene székét az asztaltól, amitől a lány kénytelen volt fölállni. Dr. Lyons egyre inkább úgy érezte, hogy dr. Levitz lesz a megmentője. Annyi betege volt a New York-i maffiakörökben, nem létezik, hogy ne ismerjen valakit, aki a lehetetlenre is képes.

1. fejezet

1997. március 4. 7:25

New York City

Jack Stapleton előredőlt, és még nagyobb erővel tekerte a pedált. A Harmincadik utcán robogott kelet felé, és már csak egy utcányira volt az Első sugárúttól. Az utolsó ötven méteren aztán fölegyenesedett, nagy vagánykodva még a kormányt is elengedte, de ekkor fékeznie kellett. Piros lámpát kapott, és nem volt őrült, hogy keresztezze a fölfelé száguldó autók, buszok, teherautók útját.

Az idő érezhetően fölmelegedett, és a két napja esett, néhány centiméternyi lucskos hóra már csak a parkoló autók között itt-ott megmaradt piszkos kupacok emlékeztettek. Jack néhány napig kénytelen volt lemondani a biciklizésről, de most örömmel látta, hogy az utak szárazak. Új kerékpárja mindössze háromhetes volt, a régit több mint egy évvel korábban ellopták.

Eredetileg úgy tervezte, hogy azonnal vesz másik biciklit. De aztán meggondolta magát, ugyanis egy ízben hajszálon múlott az élete, és attól óvatos lett. Az esetnek semmi köze nem volt a kerékpáros szenvedélyéhez, de elég ijesztő volt, hogy azt is belássa. úgy használja a kerékpárját, mintha szándékosan keresné a veszélyt.

Aztán az idő múlásával a félelemérzése tompult. Az utolsó lökést pedig az adta, hogy a metrón ellopták az óráját és a tárcáját. Másnap vásárolt egy vadonatúj Cannondale mountainbike-ot, és a barátai biztosra vették, hogy ott fogja folytatni, ahol abbahagyta. Jack azonban már nem akarta kihívni a sorsot, már nem furakodott be a robogó teherautók és a parkoló autók közé, nem használta akadálypályának a Második sugárutat, és ha egy módja volt rá, sötétedés után elkerülte a Central Parkot. Amíg a zöldre kellett

várnia, letette a lábát a járdára, és szemügyre vette a helyszínt. Rögtön föltűnt neki, hogy az Első sugárút túloldalán, New York Város Törvényszéki Orvosi Hivatala (vagy ahogyan sokan egyszerűen hívták, a hullaház) előtt, ahová ő maga is igyekezett, kihúzott antennájú tévés közvetítőkocsik egész csapata várakozik.

Jack törvényszéki orvos volt, majdnem másfél éve dolgozott itt, úgyhogy nemegyszer látott már efféle tévés kivonulást a munkahelye előtt. Ez általában azt jelentette, hogy híres ember halt meg, vagy legalábbis olyan valaki, akit a tévé rövid időre híressé tett. Ha nem egyetlen halálesetről volt szó, akkor valamilyen vasúti vagy légi tömegszerencsétlenségről. Jack - már csak személyes okokból is - abban reménykedett, hogy ezúttal nem az utóbbi történt.

A lámpa zöldre váltott, Jack átkerekezett az Első sugárúton, és a Harmincadik utca felőli szolgálati bejáraton lépett az épületbe. Letette a kerékpárt, ahol szokta, a Hart szigeti koporsók mellett, amelyekben elszállítják az azonosíthatatlan halottakat, akiket senki nem keresett, és beszállt a liftbe.

Azonnal nyilvánvaló lett a számára, hogy a hivatal kisebbfajta földindulást él át. A telefonközpontban a máskor mindig csak nyolc óra körül érkező titkárnők szorgalmasan fogadták a hívásokat, miközben a konzolokon egyre újabb piros lámpák villogtak. Még Murphy őrmester kalitkája is nyitva volt, égett nála a villany, pedig ő kilenc előtt nemigen kezdett dolgozni.

Jack egyre növekvő kíváncsisággal lépett a készenléti helyiségbe, és egyenesen a kávéskanna felé indult. Vinnie Amendola, az egyik bonctechnikus szokása szerint az újságjába mélyedt. De ez volt az egyetlen dolog, ami a normális reggeli képhez tartozott. Máskor az orvosok közül általában Jack érkezett elsőnek, ezen a napon azonban már dr. Calvin Washington, az igazgatóhelyettes, dr. Laurie Montgomery és dr. Chet McGoven is ott volt. Mindhárman komolyan tárgyaltak Murphy őrmesterrel és - Jack nagy meglepetésére - Lou Soldana nyomozóhadnaggyal, a gyilkossági

csoporttól. Lou gyakori látogató volt a hullaházban, persze sohasem reggel fél nyolckor. Ráadásul úgy nézett ki, mint aki egész éjjel nem látott ágyat, vagy ha igen, akkor ruhástul aludt.

Jack kitöltötte magának a kávét. Észre sem vették, hogy megérkezett. Cukrot is tett a kávéjába meg pár csepp tejszínt, majd a főbejárati előtérbe nyíló ajtóhoz lépett. Azt látta, amire számított, a helyiség zsúfolva tévésekkel, akik egymás között beszélgettek, és a kávéjukat iszogatták. Az viszont meglepte, hogy mennyien cigarettáztak is közben. Márpedig a dohányzás szigorúan tilos volt, Jack szólt is Vinnie-nek, hogy menjen ki, és figyelmeztesse őket.

- Te közelebb vagy - felelte Vinnie anélkül, hogy fölnézett volna az újságjából.

Jack fejcsóválva nyugtázta ezt a tisztéletlenséget, de be kellett látnia, hogy Vinnie-nek igaza van. Úgyhogy kinyitotta az ajtót, azzal a szándékkal, hogy erélyesen figyelmezteti a cigarettázókat. Erre azonban már nem jutott ideje, mert a szó szoros értelmében azonnal lerohanták.

Alig tudta eltolni az arcába dugott mikrofonokat, szinte nem is értette az egyszerre elhadart kérdéseket, csak annyit tudott kivenni, hogy mindenki valami boncolásról akar megtudni valamit.

Teli torokból elkiáltotta magát, hogy tilos a dohányzás, aztán - miután lefejtette a karjáról néhány erőszakoskodó kezét - nagy nehezen újra becsukta az ajtót. A másik oldalon a riporterek annyira nekilódultak, hogy elöl álló kollégáik úgy szorultak az ajtóhoz, mint a befőttesüvegbe préselt paradicsomok.

Jack hitetlenkedve fordult vissza az ajtótól.

- Beavatna végre valaki, hogy mi folyik itt? - kiáltotta el magát.

Erre már mindenki felé fordult.

- Te nem hallottad? - kérdezte Laurie.

- Nem, mert akkor nem kérdezném - mondta Jack.

- De az ég szerelmére, egész reggel ez ment a tévében - szólt

közbe Calvin.

- Jacknek nincs tévéje - mondta Laurie. - A szomszédok miatt nem lehet.

- Mért, hát hol laksz te, fiam? - kérdezte Murphy őrmester. - Nem is hallottam még ilyet, hogy a szomszédok miatt ne lehessen tévéje valakinek. - Az idősödő, vörös arcú, ír származású rendőr viselkedésében mindig volt valami atyáskodó. Igaz, olyan régen dolgozott már a hivatalban, hogy nem is volt kedve számon tartani az éveket, a kollégákat pedig szinte családtagoknak tekintette.

- Harlemben lakik - világosította föl Chet. - És a szomszédai éppenséggel szeretnék, hogy legyen tévéje, csak állandóra kölcsönvennék tőle.

- Jó, elég már ebből - vágott közbe Jack. - Inkább mondjátok el végre, mi ez a nagy izgalom!

- Tegnap este kinyírtak egy maffiavezért - hallatszott Calvin öblös hangja. - És ettől elszabadult a pokol, mert az illető éppen vállalta, hogy együttműködik a rendőrséggel, és rendőri védelem alatt állt.

- Nem volt az maffiavezér - szólt közbe Lou Soldanó. Legföljebb középszintű főnök a Vaccarro-féle bánszövetkezetben, vagy ahogy emlegetni szoktuk őket, a Vaccarro családban.

- Mindegy az - legyintett Calvin. - A lényeg az, hogy lepuffantották, pedig állítólag a legderekabb New York-i rendőrök úgy vigyáztak rá, mint a szemük fényére, ami biztosan így is volt, csak éppen nem ért semmit.

- Nem igaz, mert figyelmeztettük, hogy ne menjen abba az étterembe - tiltakozott Lou. - Ezt első kézből tudom. És nem lehet úgy védeni valakit, hogy az illető nem fogadja meg a tanácsainkat.

- Az nem lehet, hogy az egyik rendőr ölte meg? - kérdezte Jack. Neki mint törvényszéki orvosnak többek között az is dolga volt, hogy mérlegeljen minden eshetőséget, különösen ha ilyen speciális esetről volt szó.

- Franconi nem volt fogoly - mondta Lou, aki átlátta, hogy Jacknek mi jár a fejében. - Letartóztatták, vádat emeltek ellene, de aztán óvadék ellenében szabadlábra helyezték.

- Na jó, de mitől olyan különleges eset ez? - kérdezte Jack.

- Attól, hogy mindenki rászállt a polgármesterre, az államügyészre és a rendőrparancsnokra- felelte Calvin.

- Pontosan - helyeselt Lou. - Főleg a rendőrparancsnokra. Én is ezért vagyok itt. Mert nyakunkon a botrány, és az újságírók alig várják, hogy fölfújják az egészet. Sürgősen el kell fognunk a bűnöst vagy a bűnösöket, különben fejek fognak hullani.

- És ne ijedjenek el a jövőbeli potenciális tanúk - tette hozzá Jack.

- Persze, azért is - bólintott Lou.

- Hát, mindenesetre nem tudom - fordult vissza Laurie-hoz Calvin, hogy folytassa a megbeszélésüket, amelyet Jack félbeszakított. - Nagyon rendes magától, hogy ilyen korán bejött, és hajlandó megcsinálni a boncolást, de lehet, hogy Bingham maga akarja elvégezni.

- De miért? - értetlenkedett Laurie. - Nézze, itt amúgy nincs semmi bonyodalom, és mostanában úgyis nagyon sok lőtt sebes esetet csináltam! Azonkívül dr. Binghamnek ma délelőtt a városházán kell ülnie, a költségvetési tárgyaláson, tizenkettő előtt aligha ér ide. Addigra én régen megvagyok a boncolással, és ha kiderül valami, azonnal közölhetjük a rendőrséggel. Nekik a legsürgősebb.

Calvin Lou Soldanóra pillantott.

- Gondolja, hogy öt-hat órának jelentősége lehet?

- Előfordulhat - mondta Lou. - Na mindegy, minél előbb kész a boncolás, annál jobb. Az is több a semminél, ha tudjuk, hogy egy embert kell keresnünk vagy kettőt.

Calvin felsóhajtott. - De utálom az ilyen döntéseket. - A nagydarab férfi az egyik lábáról a másikra állt kínjában. - Az a baj,

hogy sokszor nem tudom kiszámítani dr. Bingham reakcióját. Na mindegy, lesz, ami lesz! Kezdjen neki, Laurie!

- Köszönöm, Calvin — örvendezett Laurie. - Fölkapta az asztalról a dossziét. - Lou is jelen lehet?

- Hogyne, persze - egyezett bele Calvin.

- Gyere, Lou! - szólt oda Laurie a nyomozónak. Aztán az egyik kupacból előbányászta a kabátját, és az ajtó felé indult. Menjünk le, gyorsan megcsináljuk a külső szemlét, és kérünk egy röntgent! Tegnap éjszaka, a nagy zűrzavarban, úgy látszik, megfeledkeztek róla.

- Én megyek mindig utánad - mondta Lou.

Jack pillanatig tétovázott, aztán utánuk szaladt. Föl nem tudta fogni, miért érdekli Laurie-t ennyire ez a boncolás. A helyében ő inkább távol tartotta volna magát az ügytől. Ezek a látványos esetek mindig nagyon veszélyesek, ezekből majdnem mindig baj lett.

Laurie igencsak szaporázta a lépteit, Jack csak a telefonközponton túl érte utol őket. Itt Laurie hirtelen megállt, hogy benézzen Janice Jaeger irodájába. Janice volt az egyik vizsgálóasszisztens, mindig éjszakás volt, és nagyon komolyan vette a munkáját, szinte mindennap túlórázott.

- Találkozol még Bart Arnolddal, mielőtt elmész? - kérdezte Laurie. Bart Arnold volt a vizsgálóasszisztensek főnöke.

- Rendszerint találkozunk - felelte Janice. Apró termetű, sötét hajú asszony volt, feltűnően sötét karikákkal a szeme alatt.

- Akkor hadd kérjek valamit! - folytatta Laurie. - Szólj neki, hogy szerezze meg a CNN-től a videofelvételt Carlo Franconi meggyilkolásáról! Lehetőleg minél előbb.

- Hogyne, majd szólok neki - felelte Janice kedvesen. Laurie és Lou már sietett is tovább.

- Hé, lassítsatok kicsit! - szólt utánuk Jack. Az utolsó lépéseket futva tette meg, mire utolérte őket.

- Vár minket a munka - mondta Laurie, és nem csökkentette az iramot.

- Még sosem voltál oda ennyire egy boncolásért sem mondta Jack, miközben Louval közrefogták Laurie-t, és most már hármasban vágtattak a boncterem felé. - Mi hozott így lázba?

- Sok minden - felelte Laurie - Odaért a lifthez, és megnyomta a hívógombot.

- Egyet mondj! - erősködött Jack. - Ne hidd, hogy el akarom venni a kedvedet, de ez nagyon kényes ügy lesz! Akármit csinálsz, akármit mondasz, mindig lesz valaki, akinek nem fog tetszeni. Calvinnek igaza volt. Szerintem is az lenne a legjobb, ha a főnök csinálná!

- Ez a te véleményed szíved joga - mondta Laurie. Megint megnyomta a gombot. A hátsó lift idegesítően lassan járt. - Én másképp látom. Annyit foglalkoztam már a lőtt sebes páciensekkel, hagy egyszerűen nem akarom kihagyni ezt a lehetőséget, amikor van egy videofelvétel is, amiről ellenőrizhetem, hogy jól rekonstruálom-e a történteket. Úgyis azt terveztem, hogy tanulmányt írok ezekről az ügyekről, könnyen lehet, hogy ez lesz benne a legizgalmasabb.

- Te jó ég! - mormolta Jack, és az égre emelte a tekintetét. Micsoda nemes megfontolás! - Aztán újra Laurie felé fordult, és azt mondta. - Szerintem gondold át még egyszer! Az ösztöneim azt súgják, hogy bürokratikus huzavonába fogsz sodródni. Még nincs késő, még elkerülheted! Visszafordulsz és megmondod Calvinnek, hogy meggondoltad magad. Én csak figyelmeztetni szeretnélek, mekkora kockázatot vállalsz.

Laurie elnevette magát. - Pont te figyelmeztetnél, hogy ne vállaljak kockázatot? - A mutatóujjával megbirizgálta Jack orrát. - Minden ismerősöd, köztük én is, térden állva könyörgött, hogy ne vegyél magadnak megint biciklit. És ott nem bürokratikus huzavonáról van szó, hanem az életedről, azt teszed kockára!

Megérkezett a lift, Laurie és Lou beszállt. Jack habozott egy pillanatig, de aztán ő is benyomakodott, mielőtt az ajtó becsukódott volna.

- Úgysem tudsz lebeszélni róla - mondta Laurie. - Ne is erőltesd magad!

- Jó, jó - mondta Jack, és fölemelte a kezét, mint aki megadja magát. - Nem adok több jó tanácsot, megígérem. Most már csak kíváncsi vagyok, hogyan alakul ez az izgalmas történet. Nekem ma úgyis adminisztrációs napom van, úgyhogy ha megengeded, nézem, hogy mit csinálsz.

- Többet is tehetsz, ha akarsz - felelte Laurie. - Segíthetsz is.

- Jó, de semmi szín alatt nem szeretném kitúrni Lou-t - mondta Jack, szándékosan kétértelmű hangsúllyal.

Lou nevetett, Laurie elvörösödött, de egyikük sem vágott vissza.

- Ha jól értettem— folytatta Jack -, más oka is van, hogy ennyire érdekel ez az eset, Megkérdezhetem, mi az?

Laurie futó pillantást vetett Lou-ra, amit Jack is észrevett, de nem tudta mire vélni.

- Hm - megköszörülte a torkát. - Az az érzésem, olyasmiről van szó, amihez nekem semmi közöm.

- Ugyan, dehogy - sietett megnyugtatni Lou. - Az a helyzet, hogy furcsa összefüggés van itt. Az áldozat, Carlo Franconi annak idején Pauli Cerino, a középszerű kis gengszter helyét vette át. És Cerino helye azért üresedett meg, mert sikerült hidegre tennünk, nem utolsósorban Laurie makacsságának és ügyességének köszönhetően.

- Meg a tiédnek - tette hozzá Laurie, miközben a lift zökkenve megállt, és az ajtó kinyílt.

- Jó, de főleg a tiédnek - mondta Lou. Az alagsorban szálltak ki a liftből, és megindultak a temetkezési iroda felé.

- A Cerino-ügyben voltak azok a túladagolásos esetek, amikről

beszéltél? - kérdezte Jack Laurie-tól.

- Sajnos, igen - felelte Laurie. - Borzalmas volt. Rettenetes volt átélni, és az a baj, hogy a szereplők közül sokan még most sem tűntek el a képből, például Cerino sem, annak ellenére, hogy börtönben van.

- És még jó ideig semmi esélye a szabadulásra - tette hozzá Lou.

- Én legalábbis nagyon bízom benne - mondta Laurie. - És azt remélem, ha én csinálom Franconi boncolását, azzal magamban pontot teszek az egészre. Néha még mostanában is rémálmaim vannak.

- Laurie-t koporsóba zárva rabolták el innen - mondta Lou. - Az egyik halottaskocsiban vitték el.

- Úristen! - fordult Jack Laurie felé. - Ezt nem is mondtad nekem.

- Igyekszem nem is gondolni rá - legyintett Laurie. Aztán minden átmenet nélkül azt mondta. - Itt várjatok meg! - Belépett az irodába. Azt a listát akarta megkapni, amelyen föl volt tüntetve, hogy az előző éjszaka érkezett holttesteket hányas számú hűtőrekeszekben helyezték el.

- Micsoda érzés lehet, bezárva lenni a koporsóba - mondta Jack. Összerázkódott. A magasságtól félt a legjobban, de a szűk, zárt terektől majdnem ugyanannyira irtózott.

- Én sem bírnám - csóválta a fejét Lou. - De ő bámulatosan jól viselte. Alig egy órával azután, hogy kiszabadult, már annyira észhez tért, hogy kitalálta, hogyan menekülhetünk meg mind a ketten. Egyébként nagyon kínos volt, mert én azért mentem oda, hogy őt megmentsem.

- Te szent ég! - álmélkodott Jack. - És még azt hittem, annál nem is lehet rosszabb, mint amikor két testvér odabilincselt a mosogató lefolyóhoz, és azon vitatkozott, hogy melyikük öljön meg.

Laurie papírlapot lengetve lépett ki az irodából. - Száztizenegyes rekesz - mondta. - És igazam volt. Nem csináltak röntgent.

Laurie úgy nekiindult, mint a távgyalogló. Jacknek és Lounak szinte futnia kellett, hogy lépést tudjon tartani vele, amint egyenesen a megfelelő rekesz felé tartott. Odaért, a dossziét a hóna alá csapta, és a másik kezével kinyitotta a zárat. Aztán gyakorlott mozdulatokkal kinyitotta az ajtót, és kihúzta a görgőkön guruló tálcát.

Összevonta a szemöldökét.

- Ez különös - mondta. A tálca üres volt, csupán néhány vérfolt látszott rajta.

Laurie visszatolta a tálcát, és becsukta az ajtót. Újra megnézte a számot. Tévedés kizárva, ez volt a száztizenegyes rekesz.

Újból ellenőrizte a listát is, hátha elnézte a számot. De nem! Ekkor megint kinyitotta a rekesz ajtaját, a tenyerét a homlokához emelte, hogy a terem erős fénye ne zavarja, majd bekukucskált a sötét rekeszbe. Semmi kétség. Carlo Franconi földi maradványa nem volt sehol.

- A fene egye meg! - dohogott. Becsapta a szigetelt rekeszajtót. Biztos, ami biztos, sorban kinyitotta a szomszédos rekeszeket is, hátha csak adminisztrációs hiba történt. Amelyikben holttest volt, ott ellenőrizte a nevet és a folyószámot is. De hamarosan egyértelművé vált. Carlo Franconi nincs köztük.

- Hát ez hihetetlen - mérgelődött Laurie. - Eltűnt az a nyomorult hulla!

Jack arcán abban a pillanatban mosoly jelent meg, amint kiderült, hogy a száztizenegyes üres. Most, hogy Laurie dühösen fintorgó arcát látta, nem bírta tovább. Kitört belőle a nevetés. A jókedve csak tovább ingerelte Laurie-t.

- Bocsáss meg - gyűrte le nagy nehezen a nevetését Jack. - Az ösztöneim azt súgták, hogy emiatt az ügy miatt bürokratikus bonyodalmakba fogsz keveredni. De tévedtem. Maga a bürokrácia keveredett bonyodalmakba.

2. fejezet

1997. március 4. 13:30

Cogo, Egyenlítői Guinea

Kevin Marshall letette a ceruzáját, és kinézett az íróasztala fölött az ablakon. Benne még vihar dúlt, de odakint már szép volt az idő, hónapok óta most először bukkant elő itt-ott a kék ég. Végre beköszöntött a száraz évszak. Ami valójában nem volt száraz, csak nem esett annyi eső, mint az esős évszak idején. Igaz, a zavartalanabb napsütéstől a hőmérséklet ilyenkor kemenceszintre emelkedett. Most éppen negyvenhat fok volt, árnyékban.

Kevinnek aznap délelőtt nemigen ment a munka, már éjszaka sem aludt jól. A szorongás, amely előző nap, a műtét láttán támadt benne, nem enyhült. Sőt, tovább erősödött, különösen Taylor Cabot váratlan telefonja után. Ezt megelőzően Kevin csupán egyetlen alkalommal beszélt a GenSys vezérigazgatójával - a cég legtöbb alkalmazottja számára ez olyan élmény volt, mintha magával az Úrral beszélt volna.

Attól aztán még rosszabb lett a kedve, hogy újabb füstcsíkot látott az ég felé kanyarogni Isla Francescáról. Ez még reggel történt, alighogy belépett a laboratóriumba. Amennyire meg tudta ítélni, a füst ugyanarról a helyről szállt fölfelé, mint az előző napon a hegygerinc sziklás oldaláról. És nem nyugtatta meg az sem, hogy a füst kis idő múlva eltűnt.

Kevin végül belenyugodott, hogy képtelen dolgozni, levette a fehér köpenyt, ráterítette a széke támlájára. Nem volt különösebben éhes, de tudta, hogy Esmeralda, a házvezetőnője már biztosan elkészítette az ebédet, nem tehette meg, hogy nem megy haza.

Gondolataiba mélyedve, szinte kábán lépkedett lefelé a lépcsőkön. Több kollégájával is találkozott, azok köszöntek neki, de Kevin mintha nem is látta volna őket. Túlságosan lefoglalták a gondjai. Az elmúlt huszonnégy óra során megérlelődött benne az elhatározás, cselekednie kell. Hiába gondolta egy héttel korábban, amikor először észrevette a füstöt, hogy majd magától megoldódik minden - hát nem.

Csak az volt a bökkenő, hogy fogalma sem volt, mit tegyen. Tudta, hogy nem hősi alkat, sőt, az évek folyamán inkább gyávának gondolta magát. Gyerekkorában egyenesen menekült a versenyhelyzet elől, kivéve, ha sakkról volt szó. Úgy nőtt fel, hogy többnyire magányos volt.

A bejárati üvegajtó előtt megtorpant. A tér másik oldalán, a régi városháza árkádjai alatt szokás szerint ott ődöngtek az egyenlítői guineai katonák. Azt tették, amit mindig, céltalanul töltötték az idejüket. Néhányan régi nádszéken üldögéltek és kártyáztak, mások a falat támasztották, és harsányan vitatkoztak egymással. Majdnem mindegyikük cigarettázott. A cigarettát a fizetésük részeként kapták. Mocskos, terepszínű gyakorlóruhát viseltek, kopott bakancsot és piros svájci sapkát. Mindegyikük keze ügyében volt az automata fegyver - vagy a vállukra vetve, vagy a lábuk mellett.

Kevin öt éve, amióta megérkezett Cogóba, minden alkalommal megborzadt a katonáktól. Cameron McIvers, a biztonsági főnök, aki annak idején kalauzolta, elmondta, hogy a GenSys őrző-védő megbízást adott az egyenlítői guineai hadsereg egyik nagyobb alakulatának. Később azt is elkottyantotta, hogy ez az úgynevezett megbízás valójában afféle “pótbaksis” volt a kormánynak, a védelmi miniszternek és a területi igazgatási miniszternek.

Kevin sokkal inkább céltalan tinédzserek csoportjának látta a katonákat, mint hivatásos őröknek. Ébenfekete bőrük fényesen csillogott, szenvtelenül üres tekintetük, ívelt szemöldökük fölényes önhittséget és unalmat árasztott. Kevinnek mindig az a kellemetlen érzése támadt, hogy csak megfelelő ürügyre várnak, hogy azonnal

használhassák a fegyvereiket.

Kilépett az ajtón, és átvágott a téren. Nem is nézett a katonák felé, de tapasztalatból tudta, hogy azok közül legalább egy-kettő árgus szemekkel követi őt. Borsódzott a háta. Egyetlen szót sem tudott fang nyelven, amelyet a helybéliek beszéltek, így fogalma sem volt, mit mondhatnak a katonák.

Amikor elhagyta a főteret, valamelyest megnyugodott, és lelassította a lépteit. A hőség és a százszázalékos páratartalom olyan volt, mint a gőzfürdő. A legapróbb mozdulatba is beleizzadt az ember - Kevin máris érezte, hogy az inge nedvesen tapad a hátához.

A háza nagyjából félúton volt a kórház-labor és a vízpart között, mindössze háromsaroknyira mindkettőtől. A város kicsi volt, de fénykorában minden bizonnyal elbűvölő hely lehetett. A vörös cseréptetős épületeket többnyire élénk színűre festették, de a színek mostanra megfakultak. A redőnyök és zsaluk legtöbbje leszakadt vagy elromlott, csak a felújított épületeken hozták rendbe őket. Az utcák elrendezése semmiféle fantáziát nem mutatott, de az évek során nagy részüket a külföldről hozott gránitkővel rakták ki, amelyet nehezéknek használnak a vitorlásokon. A spanyol gyarmati időkben a város legfőbb bevételi forrását a mezőgazdasági termékek adták, különösen a kakaó és a kávé, és ez bőségesen elegendő volt több ezer ember megélhetéséhez.

A város története 1959-ben vett drámai fordulatot, amikor Egyenlítői Guinea elnyerte a függetlenséget. Az új elnök, Macias Nguema nagy többséggel megválasztott, népszerű hivatalnokból villámgyorsan a földrész egyik leggonoszabb, szadista diktátorává vált, gaztetteivel még az ugandai Idi Aminon és a Közép-Afrikai Köztársaság hírhedt vezetőjén, Jean-Bédel Bokassán is túltett. Mindez végítéletet hozott az országra. Ötvenezer embert gyilkoltak meg, a teljes lakosság egyharmada, köztük az egykori spanyol telepesek valamennyi utódja elmenekült. Az ország legtöbb városa megtizedelődött, különösen Cogo, amely gyakorlatilag lakatlan lett.

A várost az ország többi részével összekötő út romokban hevert, nemsokára járhatatlanná vált.

Jó néhány évig úgy látszott, a város maradványa csupán szomorú, különös látványosság lesz annak a néhány idelátogatónak, aki nagy ritkán, motorcsónakon érkezik a közeli városból, Acalayongból. Már a dzsungel is egyre nagyobb részt hódított vissza Cogóból, amikor hét évvel ezelőtt véletlenül ide vetődött a GenSys egyik embere. Az illető fölismerte, hogy Cogót az elszigeteltsége, valamint a környező hatalmas esőerdők ideális helyszínné teszik a GenSys által tervezett emlősállat-telep hely számára. Visszatért Malabóba, Egyenlítői Guinea fővárosába, és azonnal tárgyalásokat kezdett a kormánnyal. Mivel az ország egyike volt a legszegényebbeknek Afrikában, égető szüksége volt a külföldi valutára, tehát a tárgyalások igen gyorsan haladtak.

Kevin a következő sarkon befordult, és hamarosan megérkezett a házához. Ez is háromszintes volt, mint a legtöbb épület a városban. A GenSys ízlésesen felújíttatta a házat, hogy minél-vonzóbbnak mutatkozzék. Az igazság az, hogy valóban ez lett az egyik legcsinosabb épület a városban, Kevint irigyelték is érte sokan a GenSys-vezetők közül, kiváltképp a biztonsági főnök, Cameron McIvers. Csupán Siegfried Spalleknek, a Zóna igazgatójának és Bertram Edwardsnak, a fő-állatorvosnak volt hasonló nívójú lakása. Kevin arra tippelt, hogy talán dr. Raymond Lyons közbenjárásának köszönheti a szerencséjét, de semmi bizonyosat nem tudott.

A házat a tizenkilencedik század közepe táján építtette egy sikeres kereskedő, hagyományos spanyol stílusban. A földszint, ahol eredetileg bolt és raktárhelyiségeket alakítottak ki, boltíves és árkádos volt, mint a városháza épülete. Az első emelet képezte a fő lakószintet három hálószobával, három fürdővel, hatalmas nappalival, ebédlővel, konyhával és parányi cselédszobával. A helyiségeket mind a négy oldalon verandaszerű erkély övezte. A második emeleten egyetlen óriási terem volt, hajópadlóval, két roppant méretű, kovácsoltvas csillárral. Itt akár száz ember is

kényelmesen elfért, nyilván itt tartották a nagyobb rendezvényeket.

Kevin belépett, fölment a főlépcsőn, amely szűk folyosóra vezetett, innen nyitott be az ebédlőbe. Várakozásának megfelelően az asztal meg volt terítve.

Kevinnek, persze, túlságosan nagy volt ez a ház, hiszen nem volt családja. Ezt meg is jegyezte, amikor először látta leendő lakóhelyét, de Siegfried Spallek kijelentette, hogy a döntést Bostonban hozták, és eszébe ne jusson ellenkezni. Kevin nem is ellenkezett, de a kollégák irigysége sok kellemetlen percet szerzett neki.

Szinte varázsütésre megjelent Esmeralda is. Kevinnek sosem sikerült megfejtenie az asszony titkát, mintha állandóan azt leste volna, hogy a gazdája mikor lép be a házba. Esmeralda meghatározhatatlan korú, kedves asszony volt, kerek arcú, szomorú tekintetű. Mindig élénk színű kartonruhát viselt, hozzáillő színű, szorosra kötött fejkendővel. Anyanyelvén kívül folyékonyan beszélt spanyolul, tűrhetően angolul, és angoltudása napról napra gyarapodott.

Esmeralda hétfőtől péntekig a cselédszobában lakott. A hétvégeket a családjával töltötte a faluban, amelyet a GenSys épített a Zónában dolgozó helybéliek számára, a városközponttól keletre, a torkolat partján. Zónának hívták egyébként azt a területet, amelyet a GenSys egyenlítői guineai nagyberuházása elfoglalt. Esmeraldát és családját Batából, az egyenlítői guineai szárazföld legnagyobb városából költöztették ide. (Az ország fővárosa, Malabo a Bioko szigeten található.)

Kevin többször biztatta Esmeraldát, hogy hét közben is menjen haza nyugodtan esténként, de az asszony nem akart. Kevin faggatózására aztán bevallotta, hogy utasítást kapott, Cogóban kell maradnia.

- Telefonüzenet van az úrnak - mondta Esmeralda.

- Nocsak! - mormolta Kevin idegesen. Fölgyorsult a pulzusa.

Ritka dolog volt itt a telefonüzenet, és egyáltalán nem vágyott újabb váratlan eseményekre. Taylor Cabot éjszakai hívása éppen elég aggasztó volt.

- Dr. Raymond Lyons kereste New Yorkból - folytatta Esmeralda. - Azt akarja, hogy az úr hívja fel.

Kevint nem lepte meg, hogy a hívás a tengerentúlról érkezett. A GenSys által kiépített műholdkapcsolat révén a Zónából sokkal könnyebben lehetett telefonálni Európába vagy Amerikába és vissza, mint alig száz kilométernyire északra Batába. Malabóval pedig szinte lehetetlen volt kapcsolatot teremteni.

Kevin a nappali felé indult. A telefon ott volt az íróasztalon, a sarokban.

- Fog ebédelni az úr? - kérdezte Esmeralda.

- Igen - bólintott Kevin. Még mindig nem volt éhes, de nem akarta megbántani Esmeraldát.

Odaült az íróasztalhoz. Keze már a telefonon volt, miközben azt számolgatta, hogy New Yorkban körülbelül reggel nyolc óra lehet. Találgatta, vajon miért hívta őt dr. Lyons, végül arra jutott, hogy alighanem a Taylor Cabottal folytatott rövid beszélgetéssel kapcsolatos a dolog. Ő sem örült a hírnek, hogy Carlo Franconit esetleg felboncolják, és feltételezte, hogy Raymond Lyons még kevésbé.

Kevin hat éve ismerte meg dr. Lyonst New Yorkban, az Amerikai Tudományfejlesztési Szövetség konferenciáján, ahol előadást tartott. Egyébként utált előadást tartani, többnyire ki is tért előle, de akkor a harvardi főnöke egyszerűen utasította rá. A kandidátusi fokozat megszerzése óta a kromoszómák transzpozíciójával foglalkozott: azzal a folyamattal, melynek révén a kromoszóma kis darabjai kicserélődnek, amivel javul a faj alkalmazkodóképessége, vagyis gyorsul az evolúció. Ez a jelenség különösen gyakran fordul elő az ivarsejtek szaporodásakor, a meiózisnak nevezett folyamatban.

A véletlen úgy hozta, hogy Kevin előadásával pontosan egy időben pódiumbeszélgetés zajlott James Watsonnal és Francis Crickkel, a DNS szerkezetének felfedezőivel ami hatalmas közönséget vonzott, úgyhogy Kevin hallgatósága mindössze néhány emberből állt. Ezek egyike volt dr. Lyons aki ekkor lépett először kapcsolatba Kevinnel. Beszélgetésük eredményeként Kevin otthagyta a Harvardot, és a GenSys alkalmazottja lett.

Kevin most enyhén remegő kézzel emelte föl a kagylót, és ütötte be a számot. Dr. Lyons már az első csengetésre fölvette a telefont, azt sugallva, hogy türelmetlenül várta a hívást. Hangja kristálytisztán szólt, mintha a másik szobából beszélne.

- Jó hírem van - mondta rögtön, amint kiderült, hogy Kevinnel beszél. - Nem lesz boncolás!

Kevin nem válaszolt. Fejében egymást kergették a gondolatok.

- Nem is vagy megkönnyebbülve? - kérdezte dr. Lyons. - Hallottam, hogy Cabot éjszaka fölhívott.

- Bizonyos mértékig megkönnyebbültem, igen - mondta Kevin. - De boncolás ide vagy oda, már sok mindent másképp gondolok erről az egész ügyről.

Most dr. Lyonson volt a hallgatás sora. Még meg sem oldotta az egyik problémát, máris fölüti a fejét a másik.

- Lehet, hogy hibát követtünk el - folytatta Kevin. - Illetve lehet, hogy én hibát követtem el. Furdal a lelkiismeret, és kicsit meg is ijedtem. Igazából nekem az alapkutatás való. Ez az alkalmazott tudomány nem az én műfajom.

- Jaj, az ég szerelmére! - vágott közbe ingerülten dr. Lyons. - Ne bonyolítsd a dolgokat! Legalább most ne! Nézd, megkaptad a labort, amire egész életedben vágytál! Kezem-lábam törtem, hogy minden rohadt kis vacakot megszerezzek, amit kértél. És ráadásul baromi jól mennek a dolgok, főleg nálam, a toborzással. Ne hülyéskedj már, ennyi részvényopcióval, amennyi neked van, gazdag ember leszel!

- Sosem volt célom, hogy gazdag legyek - mondta Kevin.

- Sose legyen nagyobb bajod - jegyezte meg dr. Lyons. - Ugyan már, Kevin, ne csináld ezt velem!

- És mit érek a gazdagsággal, ha közben itt kell lennem a sötétség legmélyén? - vágott vissza Kevin. Közben önkéntelenül fölrémlett előtte az igazgató, Siegfried Spallek képe. Rettegett attól az embertől.

- Nem kell örökké ott lenned - folytatta dr. Lyons. - Te magad mondtad, hogy már majdnem a célban vagy, a rendszer nincs messze a tökéletestől. Ha az lesz, és ha betanítottál valakit, aki a helyedbe tud állni, már jöhetsz is vissza. És annyi pénzed lesz, hogy egész álomlaboratóriumot építhetsz belőle.

- Megint láttam a füstöt a szigeten - mondta Kevin. - Ugyan-úgy, mint a múlt héten.

- Hagyjad már azt a füstöt! - csattant fel dr. Lyons. - Az csak a fantáziádban létezik. Ahelyett, hogy ilyen délibáb miatt emészted magad, inkább koncentrálj a munkádra, hogy minél előbb végezz vele! Ha meg nincs mit csinálnod, inkább a laborodról fantaziálj, amit majd idehaza építesz magadnak.

Kevin bólintott. Dr. Lyonsnak bizonyos szempontból igaza volt. Mert ha kiderülne, hogy mivel foglalkozik Afrikában, talán soha többé nem térhetne vissza a kutatók közé. Még munkát sem adna neki senki, nemhogy kutatói állást. De ha saját laboratóriuma és biztos jövedelme van, akkor semmi oka nincs az aggodalomra.

- Ide figyelj - folytatta dr. Lyons -, az utolsó páciensért én megyek le, ha készen van, ami remélem, nem. lesz soká, és akkor megint beszélhetünk! Addig arra gondolj, hogy közel a cél, és a pénz csak ömlik a titkos ládikáinkba!

- Jó, rendben - felelte Kevin kelletlenül.

- Csak ne csinálj semmi meggondolatlanságot! - mondta dr. Lyons. - Ígérd meg!

- Jó, rendben - ismételte meg Kevin, most már valamivel meggyőzőbben.

Letették a telefont. Dr. Lyons meggyőző személyiség volt, ha Kevin beszélt vele, utána mindig könnyebb lett a lelke. Fölállt az íróasztaltól, és visszament az ebédlőbe. Ahogyan dr. Lyons tanácsolta, igyekezett arra gondolni, hol fogja majd fölépíteni a laboratóriumot. Sok érv szólt Cambridge mellett Massachusetts-ben, hiszen jó kapcsolatai voltak a Harvarddal is, az MIT-tel is. De lehet, hogy jobb lenne mégis valahol vidéken, például New Hampshire-ben.

Valami fehér hal volt ebédre, Kevin nem jött rá, mifajta lehet. Amikor megkérdezte Esmeraldát, az asszony csak fang nyelven mondta a nevét, ami megint csak nem jelentett neki semmit. Maga is meglepődött, hogy végül mennyit evett. Az előbbi beszélgetés még az étvágyát, is meghozta. Az pedig, hogy saját laboratóriuma lesz, még mindig féktelen, boldog izgalommal töltötte el.

Ebéd után tiszta, frissen vasalt inget vett föl. Most már alig várta, hogy visszatérhessen a munkájához. A lépcsőn járt, amikor Esmeralda utána szólt, hogy hány órára kéri a vacsorát. Kevin hét órát mondott, ez volt a vacsora szokásos időpontja.

Amíg Kevin ebédelt, súlyos, szürkéslila felhők érkeztek az óceán felől. Mire kilépett a ház kapuján, már ömlött az eső, az utcán valóságos árvíz fogadta, a csapadék hömpölygött lefelé, a part irányába. De amikor dél felé nézett, az Estuario del Muni fölött napsütéses, fényes sávot látott, sőt teljes pompájában ragyogott a szivárvány íve. Gabonban még mindig tiszta volt az idő. Kevin ezen nem csodálkozott. Látott már olyant is, hogy az utca egyik oldalán esett az eső, a másikon meg nem.

Arra számított, hogy legalább egy óra hosszat zuhogni fog, ezért az árkád alatt megkerülte a házat, és beugrott fekete Toyota dzsipjébe. Igaz, nevetségesen rövid volt az út a kórházig, mégis inkább az autó mellett döntött - nem akart egész délután

csuromvizes ruhában üldögélni a laborban.

3. fejezet

1997. március 4. 8:45

New York City

Franco Ponti a visszapillantó tükörben a főnökét, Vinnie Dominicket nézte. - Na, mi legyen? - kérdezte. Mindketten Dominick Lincoln Towncarjában ültek, Dominick a hátsó ülésen, egészen előredőlve, jobb kezével a feje fölötti fogantyúba kapaszkodva. Éppen a keleti Hatvannegyedik utca 126. számú házát vette szemügyre. Barna homokkőből épült, francia rokokó stílusú épület volt, magas ívű, osztott ablakokkal. A földszinti ablakokat sűrű vasrács védte.

- Elég flancos helynek látszik - mondta Dominick. - A jó doktornak van mit a tejbe aprítania.

- Parkoljak le? - kérdezte Franco. Az utca közepén álltak, a mögöttük megálló taxi már türelmetlenül dudált.

- Parkolj hát! - kiáltotta Dominick.

Franco lassan elindult, és továbbgurult a legközelebbi tűzcsapig, ott leállt a járda mellé. A taxi elviharzott mellettük, a sofőrje vadul mutogatta nekik egyértelmű üzenetét. Angelo Facciolo erre csak a fejét ingatta, miközben becsmérlő szavakat morgott maga elé a menekült orosz taxisofőrökről. Angelo a jobb oldali első ülésen ült.

Dominick kiszállt az autóból, Franco és Angelo villámgyorsan ugyanezt tette. Mind a három férfi makulátlan eleganciájú, szürke Salvatore Ferragamo felöltőt viselt.

- Mit gondoltok, nem lesz gáz az autóval? - kérdezte Franco.

- Az előérzetem azt súgja, ez rövid találkozó lesz - mondta Dominick. - De tedd ki a Rendőrjótékonysági Szövetség kártyáját! Miért ne spóroljunk egy ötvenest?

Dominick visszament a 126. házhoz. Franco és Angelo éberen figyelt mindent, miközben követték. Dominick a kaputelefonra pillantott. - Kétlakásos a ház - mondta. - Akkor mégsem megy olyan jól neki, mint gondoltam.

- Halló? - szólalt meg egy női hang.

- A doktor úrhoz jöttem - mondta Dominick. - Vinnie Dominick vagyok.

Csend lett. Dominick egy kupakot bökdösött Gucci cipője orrával. Franco és Angelo az utcát kémlelte, hol jobbra, hol balra tekintgetve.

Odafönt újra fölvette valaki a kaputelefont. - Halló, dr. Lyons vagyok. Segíthetek valamiben?

- Szerintem igen - válaszolta Dominick. - Kábé tizenöt percre lenne szükségem a becses idejéből.

- Ha jól emlékszem, mi még nem találkoztunk, Mr. Dominick - mondta dr. Lyons. - Megmondaná, milyen ügyről van szó?

- Annak a szívességnek az ügyéről, amit én tettem magának tegnap éjjel - mondta Dominick. - A kérés közös ismerősünktől érkezett, dr. Daniel Levitztől.

Újra csend lett egy időre.

- Remélem, ott van még, doktor? - szólt bele Dominick a mikrofonba.

- Hogyne, persze - mondta dr. Lyons. Durva berregő hang hallatszott. Dominick kinyitotta a súlyos ajtót, és belépett. Udvaroncai némán követték.

- Nem hiszem, hogy a jó doktor halálosan örülne nekünk - jegyezte meg Dominick, amíg a szűkös liftben fölfelé mentek. A három férfi szorosan egymáshoz préselődött.

Amikor a lift ajtaja kinyílt, dr. Lyons már várta a látogatókat. A bemutatkozáskor szemlátomást idegesen rázott kezet a három férfival. Intett, hogy lépjenek be a lakásba, majd egy kis, mahagóni

lambériás dolgozószobába vezette őket.

- Kávét? - kérdezte.

Franco és Angelo Dominickra pillantott.

- Szívesen elfogadnék egy eszpresszót, ha nem okoz túl nagy gondot - mondta Dominick. Ezek után Franco és Angelo is ugyanazt kért.

Dr. Lyons az íróasztalon lévő telefonon adta le a rendelést. Amikor az imént meglátta a hívatlan látogatókat, úgy érezte, legsötétebb félelme vált valóra. Az ő szemében a három figura mintha ócska akciófilmből lépett volna elő. Dominick százhetvenöt-száznyolcvan centiméter magas lehetett, latinosan sötét ábrázatú és jóképű, szabályos arcvonások, simán hátrafésült haj. Látszott, hogy ő a főnök. A két másik férfi vagy fél fejjel magasabb volt, rossz arcú mind a kettő. Vékony orr és száj, mélyen ülő, apró szemek. Akár testvérek is lehettek volna, csak Angelo bőre volt olyan, mint talán a Hold túlsó oldala. Legalábbis dr. Lyonsnak ez jutott eszébe.

- Szabad a kabátjukat? - udvariaskodott dr. Lyons.

- Nem szándékozunk sokáig maradni - mondta Dominick.

- Akkor legalább foglaljanak helyet - javasolta dr. Lyons. Dominick lehuppant egy bőr karosszékbe. Franco és Angelo a bársonyhuzatú pamlagra ült nyársat nyelve, dr. Lyons pedig az íróasztala mögé húzódott vissza.

- Nos, mit tehetek önökért, uraim? - kérdezte, igyekezve a könnyedség látszatát kelteni.

- A szívesség, amit tegnap éjszaka tettünk önnek, nem volt gyerekjáték - mondta Dominick. - Gondoltuk, szeretné tudni, hogyan sikerült összehoznunk.

Dr. Lyons röviden, kényszeredetten fölnevetett. Gyengére sikerült mosoly kíséretében még a kezét is föltartotta, mint aki távol akar tartani valamit. - Nem, nem szükséges! Biztosra veszem,

hogy önök...

- Mi ragaszkodunk hozzá - vágott közbe Dominick. - Már csak üzleti szempontból is. Nem szeretnénk, ha úgy gondolná, hogy nem tettünk komoly erőfeszítést az ön érdekében.

- Ezt egyetlen pillanatig sem gondolnám - mondta dr. Lyons.

- Mindegy, biztos, ami biztos - folytatta Dominick. - Tudja, nem könnyű feladat kihozni egy hullát a hullaházból. Ott éjjelnappal dolgoznak, huszonnégy órás biztonsági szolgálat van.

- Nincs erre szükség - tiltakozott megint dr. Lyons. - A részletekre nem vagyok kíváncsi, de nagyon hálás vagyok az erőfeszítésükért.

- Maradjon már csöndben, dr. Lyons, és figyeljen! - csattant föl Dominick. Aztán pillanatnyi szünetet tartott, hogy összeszedje a gondolatait. - Az volt a szerencsénk, hogy Angelónak van egy Vinnie Amendola nevű ismerőse, aki a hullaházban dolgozik. A srác sokat köszönhet Pauli Cerinónak, aki Angelo előző főnöke volt, de pillanatnyilag börtönben van. Angelo most nekem dolgozik, és mivel tudott egyet-mást, rá tudta venni a srácot, hogy mondja meg nekünk pontosan, hol tárolják Mr. Franconi maradványait. És még egyéb információkat is adott nekünk, hogy meg tudjuk indokolni, mit akarunk ott az éjszaka kellős közepén.

Ebben a pillanatban megérkezett a három presszókávé. Darlene Polson szolgálta fel, akit dr. Lyons az asszisztenseként mutatott be. Darlene kiosztotta a csészéket, majd távozott.

- Csinos kis asszisztens - jegyezte meg Dominick.

- Nagyon profi - felelte dr. Lyons, miközben öntudatlanul végigsimított a homlokán.

- Remélem, nem kellemetlen önnek a-jelenlétünk? - kérdezte Dominick.

- Nem, egyáltalán nem - vágta rá dr. Lyons, kissé túlságosan is gyorsan.

- Szóval rendben kihoztuk a tetemet - folytatta Dominick. - És

meg is szabadultunk tőle, úgyhogy annak annyi. De megértheti, hogy nem volt könnyű esti séta. Sőt, tulajdonképpen baromi rázós volt, merthogy annyira nem volt időnk előkészíteni az egészet.

- Jó, ha bármikor tehetek valami viszontszívességet önöknek, kész örömmel! - préselte ki magából dr. Lyons, miután kellemetlen szünet állt be a beszélgetésben.

- Köszönöm, doktor - mondta Dominick. Úgy hajtotta föl a kávéját, mintha töményt inna. A csészét az íróasztal sarkára tette. - Pontosan azt mondta, amit magam is reméltem, és tulajdonképpen ezért jöttem. Bizonyára tudja, hogy én is a kliensük vagyok, ugyanúgy, ahogy Franconi volt. De ami a fontosabb, a tizenegy éves fiam, az ifjabbik Dominick is a kliensük. És alighanem ő hamarabb igénybe fogja venni a szolgáltatásaikat, mint én. Úgyhogy itt két, ahogy maguk mondják, részvételi díjról van szó. És én azt javasolnám, hogy ebben az évben én ne fizessek semmit. Mit szól hozzá?

Dr. Lyons elkapta a tekintetét, és mereven az íróasztal lapját nézte.

- Elvégre szívességet szívességért - tette hozzá Dominick. - És ez így méltányos.

Dr. Lyons a torkát köszörülte. - Ezt meg kell beszélnem az illetékesekkel - mondta.

- Na, ez volt az első barátságtalan mondata - felelte Dominick. - Mert úgy tudom, hogy az a bizonyos “illetékesek” éppen maga. És sértőnek találom ezt a huzavonát. De módosítok az ajánlatomon. Sem ebben az évben, sem jövőre nem fizetek részvételi díjat. Remélem, érti, milyen irányba halad a beszélgetésünk.

- Értem - válaszolta dr. Lyons. Hallatszott, ahogy nagyot nyelt. - El fogom intézni.

Dominick felállt, Angelo és Franco szintén. - Ez már beszéd - mondta Dominick. - Akkor úgy számítok, hogy beszél dr. Daniel Levitzcel, és tájékoztatja a megállapodásunkról.

- Természetesen - bólintott dr. Lyons. Ő is fölállt.

- Köszönjük a kávét - folytatta Dominick. - Szinte fölfrissültem tőle. Gratulálok az asszisztensének.

Dr. Lyons becsukta az ajtót a gengszterek után, aztán nekidőlt az ajtófélfának. Vadul vert a szíve. A konyhába vezető átjáróban megjelent Darlene.

- Az volt, amit vártál? - kérdezte.

- Rosszabb! - felelte dr. Lyons. - Hűek voltak önmagukhoz, tökéletesen. Most majd seftelhetek ilyen pitiáner csirkefogókkal, akik bliccelni akarnak. Hát mondd meg, mit kell még kibírnom?

Dr. Lyons ellökte magát az ajtótól, és elindult a nappali felé, de alig két lépés után megtántorodott. Darlene odaugrott, és megfogta a karját.

- Jól vagy? - kiáltotta.

Dr. Lyons pillanatig várt, csak aztán bólintott. - Jól... teljesen jól vagyok - mondta -, csak megszédültem. Emiatt a Franconi-őrület miatt a szememet sem hunytam le egész éjszaka.

- Nem kéne lemondanod a találkozót azzal az orvossal? Tudod, akit most akarsz beléptetni - javasolta Darlene.

- Lehet, hogy igazad van. Amilyen állapotban vagyok, akkor sem tudnék meggyőzni senkit, hogy csatlakozzon hozzánk, ha az illető a csőd szélén állna.

4. fejezet

1997. március 4. 19:00

New York City

Laurie végzett a salátának való zöldségek előkészítésével, a tálat letakarta szalvétával, és berakta a frizsiderbe. Aztán az öntetet keverte össze: olívaolajat, fokhagymát, ecetet és kevés bazsalikomot, ennyi volt az egész. Ezt is betette a hűtőszekrénybe. Most következett a bárányhús. Leszedte a kevéske zsírt, amit a hentes rajtahagyott, aztán az egész húst beletette az előre elkészített pácba, majd ezt is berakta a hűtőszekrénybe, a többi hozzávaló mellé. Most már csak az articsóka volt hátra. Semeddig sem tartott kissé megfaragni a gumóját, és a nagy, rostos levelekből leszedni néhányat.

Utána megtörölte a kezét a konyharuhával, közben a faliórára pillantott. Ahogyan Jack szokását ismerte, úgy gondolta, ez a legjobb pillanat, hogy felhívja. A mosogató melletti fali telefonon tárcsázta a számot.

Amíg a kapcsolásra várt, szinte maga előtt látta Jacket, amint a rozzant épületben fölfelé igyekszik a szeméttel borított lépcsőn. Azt még csak érteni vélte, hogy annak idején miért épp oda költözött, de azt már föl nem foghatta, miért lakik még mindig ott. Az egész ház nyomasztó volt. Bár ahogy körülnézett a saját lakásában, el kellett ismernie, hogy belül az övé sem sokban különbözött Jackétől, azon kívül, hogy feleakkora volt.

A telefon kicsöngött, Laurie számolta a csengéseket. A tizediknél arra gondolt, talán mégsem ismeri olyán jól Jacket. Már épp le akarta tenni a kagylót, amikor meghallotta Jack hangját.

- Igen - szólt bele a férfi minden fölösleges szívélyesség nélkül.

Hallatszott, hogy liheg.

- Szerencsés estéd van - mondta Laurie.

- Ki az? - kérdezte Jack. - Te vagy az, Laurie?

- Úgy hallom, alig kapsz levegőt - folytatta Laurie. - Ezek szerint a vesztes csapatban játszottál.

- Nem, nem, ezek szerint három emeletet rohantam fölfelé, hogy időben fölvegyem a telefont - felelte Jack. - Mi a helyzet? Nehogy azt mondd, hogy még mindig dolgozol.

- Az istenért, dehogy! Már egy órája itthon vagyok.

- Szóval, miért van szerencsés estém? - kérdezte Jack.

- Hazafelé megálltam a Gristede's-nél, és vettem mindent, ami a kedvenc vacsorádhoz kell - mondta Laurie. - Már csak be kell rakni az egészet a sütőbe. Neked annyi a dolgod, hogy megfürdesz és átjössz.

- Pedig azt hittem, nekem kell bocsánatot kérnem, amiért kinevettelek az eltűnt maffiózó miatt - mondta Jack. - Ha valaki, akkor csakis én tartozom jóvátétellel.

- Ez most nem a bocsánatkérés ideje - felelte Laurie. - Egyszerűen szívesen vacsoráznék veled. De van egy feltételem.

- Ahá! - horkant fel Jack. - És mi volna az?

- Ma este nincs kerékpár. Vagy taxival jössz, vagy érvénytelen a meghívás.

- A taxi sokkal veszélyesebb, mint az én bringám! - ellenkezett Jack.

- Nem vitatkozunk - állította le Laurie. - Nincs alku. Én nem akarom felelősnek érezni magam, ha egyszer becsúszol egy busz alá, és odabent végzed a boncasztalon. - Laurie érezte, hogy elpirul. Erről az egészről még viccelődni sem volt kedve.

- Oké - adta be a derekát Jack. - Harmincöt-negyven perc múlva ott vagyok. Bort hozzak?

- Az remek lenne - mondta Laurie.

Elégedett volt. Nem mert volna megesküdni rá, hogy Jack végül elfogadja a meghívást. Az eltelt egy év során sok időt töltöttek együtt, és pár hónap után Laurie bevallotta magának, hogy beleszeretett Jackbe. De a férfi nem nagyon mutatott hajlandóságot arra, hogy kapcsolatuknak komolyabb, felelősségteljesebb jelleget adjon. Amikor Laurie siettetni próbálta a dolgot, Jack visszahúzódott. Laurie úgy érezte, visszautasította, és ez haraggal töltötte el. Hetekig csak hivatalos ügyben váltottak szót egymással.

Az utóbbi hónapban lassan megint javulni kezdett a kapcsolatuk. Hébe-hóba találkozgattak. Laurie most már rájött, hogy semmit nem szabad siettetnie. Csak hát harminchét évesen ez nem volt könnyű. Világéletében arra készült, hogy egyszer anya legyen. Így, negyven felé attól félt, hogy kifut az időből.

A vacsora lényegében kész volt, úgyhogy inkább körbejárta a lakást, rendet rakott. Visszatette az itt-ott heverő könyveket a helyükre a polcon, csinos kupacba rendezte az orvosi szaklapokat, kitisztította Tom dobozát. Tom hat és fél éves rőt cirmos volt, még mindig éppolyan vad, mint kölyökkorában. Laurie megigazította a Klimt-plakátot, amelyet a macska rendszeresen félrelökött, amint napjában többször is átugrott a könyvespolcról az ablak fölötti karnisra.

Ezután gyorsan lezuhanyozott, garbót és farmert vett föl, kicsit kifestette magát. A tükör előtt újra szemügyre vette a szeme sarkában a szarkalábakat. Lélekben nem érezte idősebbnek magát, mint amikor elvégezte az egyetemet, de az évek múlását nem lehetett letagadnia.

Jack pontosan érkezett. Amikor Laurie kinézett a kukucskálón, a férfi szélesen vigyorgó, eltorzított arcvonásait látta, amint egészen közel hajolt a lencséhez. Laurie elmosolyodott a tréfán, és kinyitotta a zárakat.

- Bújj be, te bohóc! - üdvözölte Jacket.

- Csak azt akartam, hogy biztosan rám ismerj - mondta Jack, amint belépett az ajtón. - Tudod, a csorba bal fölső metszőfogam lett a védjegyem.

Laurie becsukta az ajtót, közben elkapta a szomszédasszonya, Mrs. Engler pillantását, aki résnyire nyitott ajtaja mögül leskelődött, hogy láthassa Laurie vendégét. Laurie szigorú pillantást küldött felé. Minden lében kanál nőszemély.

A vacsora remekül sikerült. Az ennivaló tökéletes volt, a bor is elment. Jack azzal mentegetőzött, hogy a lakásához legközelebb eső boltban csak olcsóbb fajtákat tartanak, ezért nem tudott hozni finomabbat.

Az este folyamán Laurie-nak többször is rá kellett magára parancsolnia, nehogy a beszélgetés túl érzékeny témák felé kanyarodjon. Minden vágya az volt, hogy végre kettőjük ügyéről beszéljenek, de nem volt mersze szóba hozni. Afelől nem volt kétsége, hogy Jack tétovázása részben rettenetes személyes tragédia következménye - felesége és két kislánya hat évvel ezelőtt repülőszerencsétlenség áldozata lett. Már hónapok óta együtt jártak, amikor Jack végre elmondta neki a történetet, de aztán soha többé nem volt hajlandó beszélni róla. Laurie érezte, hogy ez a fájdalmas emlék a legnagyobb gátja a kapcsolatuknak. Ezért volt képes arra is, hogy Jack bizonytalanságát ne érezze bántó visszautasításnak.

Jacknek nem okozott gondot, hogy csak ártalmatlan témákról beszéljen. Délután jót kosárlabdázott a lakása közelében lévő kosárpályán, és most egyre csak erről mesélt. A véletlen úgy hozta, hogy egy csapatba került Warrennel, a minden szempontból kiemelkedő afro-amerikai fiatalemberrel, aki egyfelől a helybéli bandavezér volt, másfelől pedig a környék messze legjobb kosarasa. Jack és Warren csapata minden meccset megnyert.

- Mi van Warrennel? - kérdezte Laurie. Gyakran találkoztak a fekete fiúval és barátnőjével, Natalie Adamsszel, de Laurie a

Jackkel történt összezördülés óta nem látta egyiküket sem.

- Warren a régi - válaszolta Jack, és megvonta a vállát. - Hihetetlenül tehetséges fiú, de hiába próbálom rábeszélni, hogy tanuljon valamit, nem hajlandó. Mindent azzal üt el, hogy az ő értékrendje más, mint az enyém, úgyhogy föladtam.

- És Natalie?

- Gondolom, ő jól van - mondta Jack. - Amióta utoljára voltunk négyesben, nem találkoztam vele.

- Menjünk el velük valahová! - javasolta Laurie. - Nagyon kedvelem mind a kettőjüket.

- Nem rossz ötlet - mondta Jack kitérően.

Csend lett, csak Tom dorombolása hallatszott. Leszedték az asztalt, aztán Jack a kanapéra telepedett, Laurie pedig szemben vele, az art deco klubfotelbe, amelyet a Village-ben vásárolt.

Laurie felsóhajtott. Mélységes csalódást érzett. Milyen gyerekes dolog, hogy a fontos, az érzelmeiket érintő dolgokról képtelenek beszélni egymással.

Jack az órájára pillantott. - Hűha! - mondta. Előbbre csúszott a kanapén, annyira, hogy már a legszélén ült. - Háromnegyed tizenegy. Lassan mennem kell. Tudod, reggel iskola, várja az ágy a kisfiút!

- Még egy kis bort? - kérdezte Laurie. Előrenyújtotta a kancsót, alig a negyedét itták meg.

- Nem merek - hárította el Jack. - Vigyáznom kell a reflexeimre, tudod, taxival kell hazamennem. - Azzal már föl is állt, és megköszönte Laurie-nak a vacsorát.

Laurie letette a boroskancsót, és ő is fölemelkedett. - Ha nincs ellenedre, a hivatalig én is veled megyek.

- Micsoda? - ámult el Jack. Hitetlenkedő grimasz jelent meg az arcán. - Csak nem fogsz most dolgozni? Hiszen nem is vagy ügyeletes, igaz?

- Ki akarom kérdezni az éjszakai technikust meg a biztonságiakat - felelte Laurie, és már indult is a szekrényhez a kabátokért.

- De hát mi az ördögnek?

- Rá akarok jönni, hogyan tűnhetett el Franconi hullája - mondta Laurie. Odanyújtotta Jacknek a bomberdzsekijét. - Az esti műszakkal már beszéltem délután, amikor bejöttek dolgozni.

- És ők mit mondtak?

- Nem valami sokat - legyintett Laurie. - Háromnegyed kilenc körül hozták be a hullát, hatalmas rendőri kísérettel, rengeteg újságíróval a nyomukban. Tuti, hogy óriási cirkusz volt. Úgy sejtem, ezért feledkeztek meg a röntgenről is. A testet Franconi anyja azonosította - mindenki szerint megrázó jelenet volt az is. Háromnegyed tizenegykor állítólag már bent volt a holttest a hűtőben, a száztizenegyes rekeszben. Tehát számomra egyértelmű, hogy a rablás az éjszakai műszak alatt történt, tizenegy és réggel hét között.

- De miért izgatod magad emiatt? - kérdezte Jack. - Ez a fejesek baja, nem?

Laurie fölvette a kabátját, és magához vette a kulcsait. - Mondjuk úgy, hogy személyes okokból érdekel a dolog.

Jack rosszallóan csóválta a fejét, miközben kiléptek a folyosóra. - Laurie! - szólalt még erélyesen. - Csak bajba fogod keverni magad! Emlékezz a szavamra!

Laurie megnyomta a lift hívógombját, közben rávillantotta a szemét Mrs. Englerre, aki már megint leskelődött az ajtaja mögül.

- Megőrjít ez a nő - mondta Laurie, amint beszálltak a liftbe.

- Nem is figyelsz rám - mondta Jack.

- De, figyelek. Azért ennek akkor is utána akarok nézni. Ott volt az afférom Franconi elődjével, most ez az újabb dobás. piszkálja a csőrömet, hogy ezek a másodosztályú kis gengszterek azt képzelik, mindent szabad nekik. Hogy rájuk nem vonatkozik a törvény. Pauli

Cerino, az a pasas, akit Lou említett ma reggel, embereket öletett meg, hogy neki ne kelljen várnia a szaruhártya-átültetésre. Ilyen az ő etikájuk. Engem zavar, hogy azt hiszik, csak úgy hipp-hopp besétálhatnak a hullaházba, és kilophatják az áldozatuk testét.

Kiértek a Tizenkilencedik utcára, és az Első sugárút felé sétáltak. Laurie fölhajtotta a gallérját. Az East River felől hideg szél fújt, fagypont alatt volt a levegő.

- Miből gondolod, hogy a maffia áll az ügy mögött? - kérdezte Jack.

- Nem kell hozzá sok ész, hogy az ember erre a következtetésre jusson - mondta Laurie. Intett az arra haladó taxinak, de elviharzott mellettük, még csak nem is lassított. - Franconi vallani akart, ez volt a vádalku. A Vaccarro család fejesei feldühödtek, vagy megijedtek, vagy mind a kettő. Ismerős történet.

- Tehát megölték Franconit - mondta Jack. - De miért vitték el a hullát?

Laurie vállat vont. - Nem akarok úgy tenni, mintha képes lennék egy maffiózó fejével gondolkodni - mondta. - Nem tudom, mire kellett nekik a holttest. Talán hogy ne lehessen normálisan eltemetni. Vagy talán attól félnek, hogy a boncolásból kiderül valami, ami elvezethet a gyilkos személyéhez. A fene tudja. Végső soron mindegy is, hogy miért.

- Nekem pedig az az érzésem, hogy az a “miért” nagyon is fontos lehet - mondta Jack. - És ha belekevered magad, szerintem nagyon vékony jégre tévedsz.

- Nincs kizárva - felelte Laurie. Megint megvonta a vállát. - Voltam már ilyen helyzetben. Inkább az a probléma, hogy más úgy sincs, amibe belekeveredhetnék, mert pillanatnyilag a munka a legfontosabb része az életemnek.

- Itt egy szabad kocsi - mondta Jack, akinek nagyon is kapóra jött, hogy nem kell válaszolnia Laurie utolsó megjegyzésére. Érezte, hogy sokkal többről van szó, és nem akart belebonyolódni kényes

társalgásba.

Az út a Harmincadik utca és az Első sugárút kereszteződéséig nem tartott sokáig. Laurie kiszállt az autóból - legnagyobb meglepetésére Jack ugyanezt tette.

- Nem kell velem jönnöd - mondta Laurie.

- Tudom - felelte Jack. - De jövök. Ha nem vetted volna észre, aggódom érted.

Jack behajolt az autó ablakán, és kifizette a fuvart.

Laurie még elismételte néhányszor hogy Jack nyugodtan menjen haza, miközben a Health and Hospital nevű cég hullaszállító teherautói között lépkedtek. A Harmincadik utcai bejáraton át léptek be a hivatalba. - Ha jól emlékszem, azt mondtad, hív az ágyad...

- Nem baj, megvár - mondta Jack. - Ahogy Lou elmesélte, hogyan vittek ki innen téged koporsóba zárva, azt hiszem, mégis jobb, ha a nyomodban maradok.

- Az teljesen más szituáció volt.

- Komolyan? - kérdezte Jack gúnyosan. - Akkor is benne volt a maffia, meg most is.

Laurie minden tiltakozása ellenére érezte, hogy Jack az elevenére tapintott. Valóban voltak hasonlóságok.

Először az éjszakai őrt keresték meg, aki az irodának nevezett parányi kuckóban ücsörgött. Carl Novak javakorabeli, nyájas, ősz hajú férfi volt. Olyannak látszott, mintha összement volna az egyenruhájában, amely legalább két számmal volt nagyobb a kelleténél. Éppen pasziánszozott, amikor Laurie és Jack elhaladt az iroda ablaka mellett, és megállt a nyitott ajtóban.

- Segíthetek valamit? - kérdezte Carl. Csak ezután ismerte föl Laurie-t, amiért rögtön mentegetőzni kezdett.

Laurie arról érdeklődött, tájékoztatták-e arról, hogy Franconi teste eltűnt a rekeszből.

- Hogyne, persze - felelte Carl. - Otthon hívott föl Robert Harper, a biztonságiak főnöke. Teljesen magánkívül volt, és mindenféléket kérdezett.

Laurie számára pillanatok alatt kiderült, hogy az öreg Carltól sokat nem tudhat meg. Az őr egyre azt hajtogatta, hogy semmi szabályellenesség nem történt. Hullákat hoztak, hullákat vittek, éppen úgy, mint bármely másik éjjel. Annyit elismert, hogy a műszak folyamán kétszer ment ki a mosdóba, de hangsúlyozta, hogy távolléte egyik alkalommal sem tartott tovább néhány percnél, és hogy ő mind a kétszer szólt az éjszakai technikusnak, Mike Passanónak.

- És. enni nem ment el? - kérdezte Laurie.

Carl erre kihúzta az alumínium íróasztal egyik fiókját, és zárható ételhordót vett elő. - Mindig itt szoktam enni.

Laurie megköszönte a felvilágosítást, és továbbindult. Jack követte.

- Nem mondom, éjszaka egészen más hangulata van a helynek - jegyezte meg Jack, ahogy a hűtőkhöz és a boncteremhez vezető, széles folyosón haladtak.

- Igen, kicsit ijesztőbb, mint nappal, amikor nyüzsgés van, jövés-menés - mondta Laurie.

Bepillantottak a temetkezési irodára, ahol Mike Passano éppen felvételi jegyzőkönyv kitöltésével foglalatoskodott. Nem sokkal előbb hoztak be egy hullát, amelyet a Parti őrség halászott ki az óceánból. Passano megérezte, hogy nincs egyedül, és fölpillantott a papírjaiból.

Mike harminc-egynéhány éves lehetett, jellegzetes Long Island-i kiejtéssel beszélt, és határozottan úgy nézett ki, mint a szicíliaiak. sötét haj, sötét bőr, sötét szem. Sem Laurie, sem Jack nem dolgozott vele még egyszer sem, de találkozni természetesen már többször találkoztak.

- A vizest megnézni jöttek be? - kérdezte tőlük Mike.

- Nem - felelte Jack. - Miért, valami probléma van vele?

- Probléma nincsen - folytatta Mike -, csak elég ramatyul néz ki.

- A tegnap éjszakai ügy miatt jöttünk - szólt közbe most Laurie.

- Miért? Mi van vele? - kérdezte Mike.

Laurie ismét föltette azokat a kérdéseket, amelyeket Carl Novaknak is. Meglepődött, mert Mike pillanatok alatt dühbe gurult. Már éppen szóvá akarta tenni, amikor Jack megrángatta a kabátja ujját, és intett neki, hogy menjenek ki a folyosóra.

- Nyugi, ne forszírozd! - mondta, amikor hallótávolságon kívül kerültek.

- De mit ne forszírozzak? - értetlenkedett Laurie. - Egyáltalán nem voltam vele ellenséges.

- Persze hogy nem - bólintott Jack. -. Rám aztán igazán nem lehet mondani, hogy túl diplomatikus lennék, de úgy vettem ki, hogy ez a Mike érzékeny a témára. Ha ki akarsz szedni belőle valamit, akkor szerintem finomabban kellene kezdened, kerülő úton.

Laurie elgondolkodott, aztán bólintott. - Lehet, hogy igazad van.

Visszamentek az irodába, de mielőtt Laurie bármit mondhatott volna, Mike megelőzte. - Ha nem tudnák, dr. Washington már reggel rám telefonált a dolog miatt, ezzel ébresztett. Lehordott a sárga földig. Pedig én tegnap éjjel is csak a dolgomat végeztem, ahogyan kell, és egyáltalán nem tehetek arról, hogy az a hulla eltűnt.

- Ne haragudjon, én ilyesmit nem akartam mondani! - szólalt meg Laurie. - Én csak azt mondtam, hogy szerintem a maga műszakja alatt történhetett a dolog. Ebből még nem következik, hogy maga tehet róla, vagy köze lenne hozzá.

- Pedig nagyon úgy hangzik - morogta Mike. - Mert rajtam kívül nem volt itt más, csak az őr meg a takarítók.

- És történt valami rendkívüli tegnap éjjel? - kérdezte Laurie.

Mike a fejét rázta. - Semmi. Nyugis éjszaka volt, összesen két hulla jött be, és kettő ment ki.

- Milyen bejövők voltak? - kérdezett tovább Laurie. -A mieink hozták be őket?

- Ja, a mi kocsijainkkal - bólogatott Mike. - Jeff Cooper és Peter Molina. Mind a kettőt itteni kórházakból hozták.

- És az a kettő, amelyik kiment?

- Mi van velük?

- Úgy értem, ki jött értük? Ki vitte el őket?

Mike az íróasztala sarkáról fölkapta a regisztrációs könyvet, és kinyitotta. A mutatóujjával haladt végig az egyik oszlopon, aztán megállt. - Az egyiket a Spoletto Kegyeleti Szalon Ozone Parkból, a másikat pedig a Dickson Temetkezési Vállalat, New Jerseyből.

- Mi volt a nevük az elhunytaknak? - kérdezte Laurie.

Mike újra belenézett a könyvbe. - Frank Gleason és Dorothy Kline. 100 385 és 101 455 volt a folyószámuk. Mit mondjak még róluk?

- És ezek a temetkezési cégek voltak előzetesen bejelentve?

- Ja, hát persze - mondta Mike. - Előre ide telefonáltak, mindig így megy.

- És maga mindent előkészített, ugye?

- Persze. Mindent előre leadminisztráltam. Nekik csak alá kellett írni, hogy átvették.

- És a testek? - kérdezte Laurie.

- A hűtőkamrában, ahogy szoktuk - felelte Mike. - Ott mindjárt elöl, tolóágyra rakva.

Laurie Jackre pillantott. - Neked nem jut eszedbe még valami?

Jack vállat vont. - Szerintem mindent körbelőttél, csak azt nem,

hogy Mike nem hagyta-e itt a helyét az éjszaka.

- Aha! - helyeselt Laurie, és már oda is fordult Mike-hoz. - Carl Novak azt mondta nekünk, hogy amikor kiment a mosdóba, mind a kétszer szólt magának. Maga is szokott szólni neki, amikor ki kell mennie?

- Mindig szólok, persze - felelte Mike. - Legtöbbször csak mi ketten vagyunk itt. Valakinek mindig figyelni kell az ajtóra.

- És tegnap éjszaka megesett, hogy hosszabb ideig távol volt? - érdeklődött Laurie.

- Á, nem! - rázta a fejét Mike. - Csak a szokásos. Egyszer-kétszer kimentem a klotyóra, és fél órára enni az első emeletre. Higgyék el, teljesen normális éjszaka volt!

- És a takarítók? - kérdezte Laurie. - Találkozott velük?

- Nem, egész műszak alatt nem - válaszolta Mike. - Különben itt általában már este kitakarítanak. Az éjszakaiak fönt szoktak lenni, kivéve, ha valami rendkívüli meló van itt lent.

Laurie hiába törte a fejét, több értelmes kérdés nem jutott az eszébe. - Köszönjük szépen, Mike! - mondta végül.

- Szívesen - morogta az a bajusza alatt.

Laurie az ajtó felé indult, de aztán megtorpant. Visszafordult, és megkérdezte. - Mondja, nem látta véletlenül ennek a Franconinak a holttestét?

Mike pillanatig habozott, aztán kibökte, hogy igen, látta.

- Milyen körülmények között? - kérdezte Laurie. - Úgy értem, hol és mikor?

- Amikor este beérek, Marvin, a délutános technikus általában leadja, hogy mi a helyzet. És már kicsit az agyára ment ez a Franconi, merthogy annyi rendőr volt, meg ahogy a család viselkedett. Na mindegy, szóval ő mutatta meg nekem.

- És amikor maga látta, akkor a száztizenegyes rekeszben volt?

- Ja.

- Mondja, Mike - folytatta Laurie -, maga mire tippelne, hogyan tűnhetett el, az a hulla?

- Halvány gőzöm sincs róla - felelte Mike. - Hacsak a saját lábán ki nem ment innen. - Elnevette magát, de mindjárt zavarba is jött. - Nem akarok ezen viccelődni. Én is ugyanúgy nem értem, ahogy más sem. Csak annyit tudok, hogy tegnap éjszaka innen két test ment ki, és az a két test az volt, amelyiket én kiírtam.

- És azután, hogy Marvin megmutatta magának, többé nem látta Franconi testét?

- Persze, hogy nem - tárta szét a karját Mike. - Minek láttam volna?

- Jó, csak kérdeztem - mondta Laurie. - Nem tudja véletlenül, hogy a sofőröket hol találjuk meg?

- Fönt, az étkezőben - mutatott a feje fölé Mike. - Mindig ott szoktak lenni.

Laurie és Jack beszállt a liftbe. Ahogy mentek fölfelé, Laurie észrevette, hogy Jacknek majd leragad a szeme az álmosságtól.

- Fáradtnak látszol - jegyezte meg.

- Nem csoda. Az is vagyok - felelte Jack.

- Akkor miért nem mész haza?

- Ha eddig kibírtam, most már kivárom a végét.

Amikor beléptek az étkezőbe, az érős neonfénytől mindketten hunyorogni kezdtek. Jeffet és Pete-et az automaták mellett találták, mindketten elmélyülten olvasták az újságjukat, közben zacskós sült krumplit majszoltak. Mindketten gyűrött, kék overallt viseltek, karjukon a Health and Hospital Corporation emblémájával. Mindketten lófarokba fogták a hajukat.

Laurie bemutatkozott, elmondta, hogy az eltűnt holttestről szeretne minél többet megtudni, aztán megkérdezte, nem

emlékeznek-e valami szokatlan dologra előző éjjelről, különös tekintettel arra a két hullára, amelyet ők hoztak be a hivatalba.

Jeff és Pete egymásra nézett, aztán Pete szólalt meg. - Az enyém totálkáros volt - mondta.

- Nem kimondottan a holttestekre gondoltam - szólt közbe Laurie. - Hanem arra, hogy a szokásos eljáráshoz képest volt-e valami eltérő. Nem láttak-e valakit az irodában vagy bárhol, akit nem ismernek? Történt-e közben valami feltűnő vagy rendkívüli dolog?

Pete megint összenézett. Jeff-fel, aztán megrázta a fejét. - Semmi. Minden a szokásos volt.

- Emlékszik, hogy melyik rekeszbe tette a hullát? - kérdezte Laurie.

Pete megvakarta a feje búbját. - Hát... nem - mondta.

- Esetleg a száztizenegyes közelébe? - kérdezte Laurie. Pete megint a fejét rázta.

- Nem, pont a másik oldalon volt. Talán az ötvenötösbe. De nem emlékszem pontosan. De hát odalent föl van írva.

Laurie Jeffhez fordult.

- Az enyémet a huszonnyolcasba raktuk - mondta a másik sofőr. - Onnan tudom, hogy pont huszonnyolc éves vagyok.

- És Franconi hulláját látta valamelyikük? - tette föl Laurie a következő kérdést.

A két férfi megint egymásra nézett. Most Jeff válaszolt. - Igen, láttuk.

- Mikor?

- Ilyen tájban, mint most - mondta Jeff.

- És hogyan? - kérdezte Laurie. - Úgy tudom, maguk általában csak azokat a testeket szokták látni, amit maguk szállítanak.

- Mike elmesélte, hogy milyen fölfordulás volt miatta, úgyhogy

azért gondoltuk, hogy megnézzük. De hozzányúlni nem nyúltunk semmihez.

- Egy pillanat volt az egész - vette át a szót Pete. - Csak kinyitottuk az ajtót, és bekukucskáltunk.

- Mike magukkal volt? - kérdezte Laurie.

- Nem - mondta Pete. - Csak megmondta, hányasban van.

- Dr. Washington beszélt már magukkal az ügyről?

- Igen, és Mr. Harper is - bólogatott Jeff.

- És megmondták dr. Washingtonnak, hogy látták a hullát?

- Nem - válaszolta Jeff.

- Miért nem?

- Nem kérdezte. Jó, hát tudjuk, hogy tulajdonképpen nekünk nem is lehet megnézni. És nem is szoktuk általában. De, mondom, volt ez a nagy vircsaft körülötte, hát kíváncsiak voltunk.

- Lehet, hogy dr. Washingtonnak akkor is meg kellett volna mondaniuk - jegyezte meg Laurie. - Csak azért, hogy minden körülményről tudomása legyen.

Laurie sarkon fordult, és a lift felé indult. Jack engedelmesen követte.

- Mit gondolsz? - kérdezte Laurie.

- Ahogy közeledik az éjfél, egyre inkább nehezemre esik bármit is gondolni - mondta Jack. - De nem tulajdonítanék túl nagy jelentőséget annak, hogy ez a két srác megnézte Franconit.

- De Mike ezt nem mondta - emelte föl az ujját Laurie.

- Igaz, De hát mindegyikük tudja, hogy nem volt egészen szabályos, amit csináltak. Természetes, hogy ilyenkor az ember igyekszik kicsit simítani a dolgon.

- Lehetséges - sóhajtott Laurie.

- Most hová? - kérdezte Jack.

- Nincs több ötletem - felelte Laurie. - Hála istennek!

- Megkérdezzem Mike-tól, miért nem mondta meg, hogy a sofőrök is megnézték Franconit? - kérdezte Laurie.

- Megkérdezheted, de szerintem már csak üresben forogsz - válaszolta Jack. - Komolyan, szerintem csak ártatlan emberi kíváncsiságról volt szó, semmi másról.

- Jó, akkor ennyi volt az éjszaka - mosolyodott el Laurie. - Most már engem is hív az ágy. Mint téged...

5. fejezet

1997. március 5. 10:15

Cogo, Egyenlítői Guinea

Kevin kicserélte a sejttenyésztő üvegeket az inkubátorban, aztán visszacsukta az ajtót. Pirkadat óta dolgozott. Mostanában azt a transzponázt kereste gőzerővel, amellyel az egyik kis hisztokompatibilitási gént irányítani tudná az Y kromoszómán. Több mint egy hónapja hiába kutatott utána, pedig ugyanazt az eljárást alkalmazta, amellyel sikerült megtalálnia és izolálnia a hatos kromoszóma rövid karjához tartozó transzponázokat.

Kevin rendszerint fél kilenc körül érkezett a laboratóriumba, de aznap reggel már négy órákor fölébredt, és képtelen volt újból elaludni. Vagy háromnegyed órán át forgolódott, aztán rájött, hogy ezzel az erővel hasznosabban is eltöltheti az időt. Fölkelt, felöltözött, és ötkor - odakint még nem is világosodott - már a laboratóriumban volt.

Azt is tudta, hogy a lelkiismerete nem hagyja aludni. Hiába próbált, nem tudott szabadulni az újra és újra hevesen rátörő gondolattól, hogy prométheuszi bűnt követett el. Hiába emlegette dr. Lyons, hogy majd fölépítheti a saját szuperlaboratóriumát, ez is csak ideig-óráig tompította a lelkifurdalását. Álomlabor ide vagy oda: az Isla Francescán fenyegető katasztrófa rettegéssel töltötte el.

És ezt a rettegést már nem is a felszálló füst látványa idézte elő. Ezúttal nem volt füst, igaz, Kevin szándékosan nem is nézett ki az ablakon, amikor hajnalodni kezdett, a sziget felé pedig végképp nem tekingetett.

Úgy érezte, ez így nem mehet tovább. Arra jutott, hogy a legésszerűbb lépés, amit tehet, hogy megpróbálja kideríteni,

valóban megalapozottak-e a félelmei. Ennek pedig az a legegyszerűbb módja, okoskodott, ha fölkeres valakit, aki ismerős arra, és felvilágosítást tud neki adni a félelmei tárgyát képező körzetről. De a legtöbb zónabeli ismerősével még beszélgetni sem szívesen beszélgetett. Amúgy sem volt társasági ember, Cogóban pedig, ahol ő volt az egyetlen tudós, még kevésbé tudott kapcsolatot teremteni. Egyvalaki volt csupán, akivel kissé fesztelenebbül érezte magát, főként mert csodálta az illető munkáját, dr. Bertram Edwards, a fő-állatorvos.

Kevin most hirtelen ötlettel levette a köpenyét, ledobta a széke támlájára, és kilépett a szobája ajtaján. Lement a földszintre, onnan pedig ki, a kórház mögötti parkolóba. Fullasztó, párás hőség fogadta. Az idő tiszta volt, az égen kövér bárányfelhők úsztak. A messze távolban sötét esőfelhők gyülekeztek ugyan, de még egy csomóban, kint az óceán fölött, a nyugati horizonton, ha esőt hoznak, az legföljebb délutánra éri el Cogót.

Beugrott a Toyota dzsipjébe, és kikanyarodott a parkolóból. A főtér északi oldalán hajtott végig, a régi katolikus templom előtt. A GenSys hozatta rendbe az épületet, amelyben pihenőszórakozó központot alakítottak ki. Minden pénteken és szombaton filmet vetítettek, hétfő este bingózni lehetett, a pincében a bisztróban pedig valódi amerikai hamburgert árultak.

Bertram Edwards irodája az állatorvosi részlegben kapott helyet, mint az úgynevezett állatközpont egyik osztálya. Az egész komplexum nagyobb kiterjedésű volt, mint maga Cogo. Az épületegyüttes a várostól északra terült el, sűrű egyenlítői esőerdőben, a várost határoló őserdősávon túl.

Az út először kelet felé tartott, aztán az autótelep mellett északnak fordult. A forgalom még itt is meglehetősen élénk volt, ez is jelezte, milyen bonyolult logisztikai problémát jelentett a Zóna működtetése. A vécépapírtól a centrifugacsövekig mindent ide kellett szállítani - ez hatalmas mennyiségű árutömeget jelentett. A legtöbb áru teherautón érkezett Batából, ahol kezdetleges mélyvízi

kikötő és nagyobb repülőgépek fogadására is alkalmas repülőtér volt. Innen motorcsónakok jártak az Estuario del Muni felé, illetve Libreville-be és Gabonba.

A város szélétől a gránitköveket új aszfaltburkolat váltotta fel. Kevin megkönnyebbülve sóhajtott. Végre enyhült a zaj, és a kormánymű vibrálása is alábbhagyott kissé.

Vagy tizenöt percig a sötétzöld növényalagúton keresztül kellett autóznia, de aztán feltűntek a hipermodern állatközponthoz tartozó első épületek. Előre gyártott vasbetonból és salaktéglából készültek, bevakolták és fehérre festették őket. A formákban volt valami spanyolos beütés, halványan utalva a város gyarmati építészeti jellegére.

Az óriási főépület inkább repülőtéri terminálra emlékeztetett, mint emlősállat-intézetre. Az elülső homlokzat háromszintes volt, és legalább százötven méter hosszú. Hátul több mellékszárny nyúlt ki a központi részből, és mindegyik a szó szoros értelmében eltűnt a sűrű növényzet alkotta sátor alatt. A főépülettel szemben több kisebb építmény helyezkedett el, hogy ezek milyen célt szolgálnak, arról Kevinnek fogalma sem volt, kivéve a középső két házat. Az egyik a komplexumba kirendelt egyenlítői guineai katonák szálláshelye volt. A városban állomásozó társaikhoz hasonlóan az itteni harcosok is céltalanul ődöngtek vagy heverésztek, cigarettázva, kameruni sört iszogatva, és puskával a kezük ügyében. A másik épület olyan csoport főhadiszállása volt, amelynek tagjaitól Kevin sokkal jobban tartott, mint a tinédzser korú katonáktól. Ezek voltak a marokkói zsoldosok, akik az elnöki őrség kötelékébe tartoztak. Az egyenlítői guineai elnök ugyanis a saját hadseregében sem bízott.

Ezek a külföldi kommandósok feltűnő és feltűnően rosszul szabott fekete öltönyt és nyakkendőt viseltek, az oldalukon szemérmetlenül kidudorodott a vállukra csatolt pisztolytáska. Mindegyikük sötét bőrű és bajuszos volt, a tekintetük átható és ellenséges. A katonáktól eltérően őket csak ritkán lehetett látni, de

jelenlétüket, mint valami baljós, gonosz erőét, mindenki érezte.

A GenSys állatközpontja már a puszta méretével is a cég sikereire utalt. Időben felismerték, milyen nehézségbe ütközhet az emlősökkel folytatott biomedikai kutatás, ezért az egész részleget ide telepítették, Egyenlítői Afrikába, ahol az állatok őshonosok voltak. Ezzel az okos lépéssel egyszerűen megkerülték a fejlett államok bonyolult export-import korlátozásait, amelyek gátat vetettek az emlősök szabad ide-oda szállításának, és eltűntek a buzgó állatvédők látóköréből is. Erőteljes ösztönző volt az is, hogy a külföldi valutára igencsak éhes helyi kormányzat és annak haszonleső vezetői rendkívül fogékonyak voltak mindenre, amit az olyan cég, mint a GenSys, nyújthatott nekik. A korlátozó törvényeket nagyvonalúan figyelmen kívül hagyták vagy eltörölték. Sőt, a törvényhozók oly készségesek voltak, hogy külön törvényben a GenSysszel való mindennemű szembeszegülést halállal büntethető bűncselekménynek nyilvánítottak.

A vállalkozás olyan gyorsan és olyan rendkívüli sikert ért el, hogy a GenSys immár más biotechnológiai cégek, főként gyógyszeripari óriások megbízásából is végzett emlősállat-kísérleteket. A gazdasági tervezőket szinte sokkolta az elért növekedés. A Zóna minden szempontból imponáló pénzügyi sikert jelentett.

Kevin egy másik dzsip mellé parkolt. A lökhárítón lévő matricáról - Az ember is majom - rájött, hogy dr. Edwardsé. Belépett a kettős szárnyú üvegajtón, amelyre ki volt írva: ÁLLATORVOSI RÉSZLEG. Dr. Edwards irodája és vizsgálója közvetlenül a bejárat mellett volt.

Martha Blummer üdvözölte Kevint. - Dr. Edwards a csimpánzosztályon van - mondta. Martha titkárnőként dolgozott dr. Edwards mellett, a férje pedig művezető volt az autószervizben.

Kevin a csimpánzosztály felé indult. Ez az épület azon kevés részleg egyike volt, amelyet jól ismert. Áthaladt az újabb kettős szárnyú ajtón, amely az állatkórház főfolyosójára nyílt. Az egész intézmény voltaképpen nem sokban különbözött a hagyományos

kórháztól, egészen addig, hogy az alkalmazottak itt is műtősruhában, sztetoszkóppal a nyakukban jártak-keltek.

Néhányan bólintottak Kevinnek, néhányan rámosolyogtak, és néhányan köszöntek is. Zavarba jőve viszonozta az üdvözléseket. Senkinek nem tudta a nevét.

Újabb kettős ajtó következett, és az épület legfontosabb részébe jutott: itt tartották az állatokat. A levegőben enyhe állatszag terjengett. Néha egy-egy üvöltés, morgás visszhangzott a folyosókon. Az ajtók drótüveg ablakain át óriási ketreceket lehetett látni, bennük majmokkal. A ketrecek körül gumicsizmás férfiak szorgoskodtak védőöltözetben.

A csimpánzosztály volt az egyik szárny, amelyik hátul egészen benyúlt az erdőbe. Ez is háromszintes volt, Kevin a földszintre érkezett. Itt már égészen más hangok fogadták: huhogás, kiáltozás, rikoltozás.

Óvatosan benyitott az egyik ajtón. A védőruhás állatgondozó észrevette őt, tőle kérdezte meg, hol találja dr. Edwardsot. - A bonobóknál van a doki - mondta a gondozó.

Kevinnek föl kellett mennie az első emeletre. Közben arra gondolt, micsoda véletlen, hogy dr. Edwards éppen a bonobóknál van, amikor keresi. A megismerkedésük is a bonobók kapcsán történt.

Hat évvel ezelőttig Kevin nem is hallott a bonobókról. Egészen addig, amíg ki nem derült, hogy a GenSysben folytatott kísérleteihez ez az állatfaj a legalkalmasabb. Azóta már tudja, hogy a bonobók kivételes lények. Tulajdonképpen a csimpánzok rokonai, és mintegy másfél millió évig teljesen elszigetelten éltek Zaire középső részén, körülbelül hatvan-hetvenezer négyzetkilométeres területen, az érintetlen őserdőben. A csimpánzokéval ellentétben a bonobó-társadalom inkább matriarchális, a hímek kevésbé agresszívek. Következésképpen nagyobb csoportokban is együtt tudnak élni. Egyesek törpecsimpánznak hívják őket, ami nagyon

kevéssé találó elnevezés, hiszen a bonobó sokszor jóval nagyobb lehet, mint a csimpánz, arról nem is szólva, hogy külön faj.

Kevin viszonylag kicsi akklimatizációs ketrec előtt találta dr. Edwardsot. A ketrec rácsán átnyúlva óvatosan kapcsolatot próbált teremteni az egyik felnőtt nőstény bonobóval.

Átellenben, a ketrec hátoldalának dőlve másik nőstény ült, tekintete idegesen ugrándozott ide-oda új lakóhelyén. Kevin érzékelte, hogy az állat retteg.

Dr. Edwards halkan huhogott, utánozni próbálva a csimpánzok és a bonobók közti kommunikáció egyik jellegzetes hangját. Viszonylag magas férfi volt, Kevinnél legalább nyolc-tíz centiméterrel magasabb, ősz hajának hófehérségével éles ellentétben szemöldöke és szempillája majdnem koromfekete volt. Gyakran ráncolta a homlokát, ettől a szemöldöke még följebb csúszott, és úgy tűnt, mintha állandóan meglepődne valamin.

Kevin néhány pillanatig némán nézte. Amióta először találkoztak, mindig elismeréssel figyelte, hogy dr. Edwards milyen jól ért az állatok nyelvén. Érezte, hogy ez csak ösztönös tehetségből eredhet, ilyesmit nem lehet megtanulni őt mindenesetre lenyűgözte.

- Elnézést kérek - szólalt meg végül.

Dr. Edwards összerezzent, mint akire ráijesztettek. Sőt, a bonobó is felrikoltott, és visszamenekült a ketrec hátsó részébe.

- Ne haragudjon, rettenetesen sajnálom! - mentegetőzött Kevin.

Dr. Edwards elmosolyodott, és a mellére tette az egyik kezét. - Nem történt semmi. Csak annyira el voltam merülve, hogy nem hallottam a lépteidet sem.

- Elnézést, dr. Edwards, nem akartam megijeszteni - folytatta Kevin -, de, sajnos...

- Kevin, kérlek! Hányszor mondjam még, hogy tegeződünk, és Bertram a keresztnevem. Elvégre öt éve ismerjük egymást. Megvan

az alapunk a tegeződésre, nem?

- Ja, persze - nyögte Kevin zavartan.

- Megérezted, hogy most kell idejönnöd - folytatta Edwards. - Bemutatom a két új tenyésznőstényünket. - Azzal Edwards a két majomra mutatott, akik időközben nagy óvatosan közelebb jöttek. Kevin érkezése megriasztotta őket, de most már kíváncsiak voltak.

Kevin szótlanul meredt a két majom megdöbbentően emberi arcára. A bonobók arca sokkal kevésbé prognát jellegű, mint a csimpánzoké, tehát az állkapcsuk nem ugrik annyira előre, ezért aztán jóval emberszerűbbek is.

- Remek példányoknak látszanak - mondta Kevin, más válasz nem jutott eszébe.

- Ma reggel hozták őket teherautón Zairéből - mondta Edwards. - Ez légvonalban körülbelül jó ezerötszáz kilométer. De azokon a kanyargós utakon, Kongón és Galionon keresztül, szerintem legalább háromszor annyit kellett utazniuk.

- Az annyi, mintha keresztben végigmentek volna Amerikán - jegyezte meg Kevin.

- Távolságban igen - felelte Edwards -, de itt nem sok aszfaltot láttak útközben, az biztos. Akárhogy is, fárasztó útjuk lehetett.

- De úgy látom, jó állapotban vannak - mondta Kevin. Közben az jutott eszébe, hogyan nézne ki ő ilyen utazás után, fából készült, szűk dobozban, a teherautó platóján.

- Már megtanítottam a sofőröket, hogy mi a dolguk. - mondta Edwards. - Jobban bánnak az állatokkal, mint a tulajdon feleségükkel. Tudják, ha a majmok elpusztulnak, egyetlen fillért sem kapnak. Ez elég hatásos módszernek bizonyult.

- Kellenek is a jó sofőrök, mert egyre több majomra lesz szükségünk, akkora a kereslet - bólogatott Kevin.

- Az egyszer biztos - mosolyodott el Edwards. - Ez a kettő már el van ígérve, ezt biztosan tudod. Ha a vizsgálatokon megfelelnek,

márpedig szerintem meg fognak felelni, akkor pár nap, és már ott leszünk nálad, a laborban. Megint látni akarom, hogyan csinálod. Mert ebben zseni vagy. És Melanie is... Életemben nem láttam még senkinél a szem és a kéz ilyen fantasztikus koordinációját, beleértve egy szemsebészt is, akit még odahaza ismertem.

Kevin belepirult az elismerésbe. - Igen, Melanie nagyon tehetséges - dadogta, csak hogy ne róla legyen szó. Melanie Becket megtermékenyítési technológus volt, és a GenSys lényegében kimondottan Kevin kutatási programjához alkalmazta.

- Persze, ő is nagyon jó - folytatta Edwards -, de mi, szerencsés kiválasztottak, akik benne lehetünk a programodban, jól tudjuk, hogy te vagy az igazi hős.

Edwards körülnézett, nincs-e hallótávolságon belül valamelyik ketrec mögött arra járó munkás.

- Tudod, amikor aláírtam a szerződést, hogy idejövök, arra gondoltam, hogy sem én, sem a feleségem nem járunk rosszul - mondta egészen halkan. - Gondoltam, anyagilag is lesz olyan kedvező, mintha elmennénk Szaúd-Arábiába. De azt álmodni sem mertem, hogy ennyire! Hát meg fogunk gazdagodni ebből a programból meg a vele járó opciós részvényekből! Éppen tegnap hallottam Melanie-tól, hogy van két újabb New York-i páciensünk. Velük már túl leszünk a százon!

- Én még nem hallottam róluk - felelte Kevin.

- Nem? Pedig vannak - mondta Edwards. - Tegnap este mesélte Melanie, amikor összefutottunk a pihenőközpontban. Azt mondta, beszélt Raymond Lyonsszal. Nagyon örültem is, hogy megtudtam tőle a hírt, mert rögtön vissza tudtam küldeni a sofőröket Zairébe újabb szállítmányért. Nagyon remélem, hogy a kis törpekollégánk ott, Lomakóban állják a szavukat, és nem lesz hiány.

Kevin megint a két nőstény majomra pillantott a ketrecben. Azok olyan könyörgő tekintettel néztek vissza, hogy azt hitte, megszakad a szíve. Bárcsak meg tudta volná mondani nekik, hogy ne féljenek,

nem lesz semmi bajuk. Csak annyi történik velük, hogy egy hónapon belül terhesek lesznek. A terhességük alatt zárt helyen tartják őket, és különlegesen tápláló ételeket kapnak. Megszülik a kölyküket, kikerülnek a hatalmas bonobó rezervátumba, ahol nyugodtan nevelgethetik a kicsiket. Amikor azok elérik a hároméves kort, akkor az egész folyamatot megismétlik.

- Hihetetlen, mennyire emberszerűek - szakította félbe Kevin gondolatait Edwards. - Sokszor önkéntelenül arra gondol az ember, vajon ők mire gondolhatnak.

- Vagy izgulhatunk azon, hogy a gyerekeik mire lesznek képesek, és azok mit fognak gondolni - vetette közbe Kevin.

Edwards ránézett: fekete szemöldöke a szokásosnál is följebb szaladt a homlokán. - Nem értelek - mondta.

- Ide hallgass, Bertram! - emelte föl a kezét Kevin. - Azért jöttem hozzád, hogy a programról beszéljünk.

- Na, ez nagyon kényelmes így - mosolyodott el Edwards -, mert én meg föl akartalak hívni, hogy gyere át, és nézd meg, milyen nagyot haladtunk. És már itt is vagy. Gyere!

Azzal kinyitotta a folyosóra nyíló legközelebbi ajtót, intett Kevinnek, hogy kövesse, és hosszú léptekkel megindult. Kevinnek igencsak szednie kellett a lábát, hogy ne maradjon le.

- Haladtatok? - kérdezte. Nagyon nagyra tartotta Edwardsot, de attól elkeseredett, hogy kollégája milyen mániákusan viselkedik néha. Amúgy sem lett volna egyszerű feladat elmondani, mi idegesíti, nehezére esett volna előhozakodni az egész üggyel, ráadásul Edwardstól nem számíthatott segítségre. Sőt, egyre lehetetlenebbnek tűnt az egész.

- De még mennyire, hogy haladtunk! - folytatta Edwards lelkesen. - Minden technikai problémát megoldottunk a négyzetráccsal. Számítógéppel működik az egész, majd meglátod. Egyetlen gombnyomással meg tudjuk állapítani minden egyes állat tartózkodási helyét. Éppen ideje volt, tegyem hozzá rögtön.

Majdnem száz állat, harmincegy négyzetkilométeren, ez már szinte lehetetlen volt a kézi keresőkkel. És arra sem voltunk fölkészülve, hogy az állatok két csoportba fognak elkülönülni. Arra számítottunk, hogy egyetlen nagy, boldog család lesznek.

- Bertram - szólalt meg Kevin elfúló lélegzettel, összeszedve minden bátorságát. - Én azért akartam beszélni veled, mert mostanában nagyon nyugtalan vagyok...

Kevin egy pillanatra elakadt, mire Edwards rögtön közbevágott. - Hát csodálod? Én is nyugtalan lennék, ha annyit melóznék, mint te, minden pihenés, lazítás nélkül. Hogy a fenébe ne, hát sokszor még éjfél után is világos az ablakod a laborban, látjuk az asszonnyal, amikor mozi után ki szoktunk jönni a pihenőközpontból. Beszéltünk is róla. Többször hívtalak, gyere át hozzánk vacsorára, kapcsolódj ki egy kicsit! Mért nem jöttél egyszer sem?

Kevin majdnem hangosan felnyögött. Egyáltalán nem erről akart beszélni Edwardsszal!

- Jó, ne mondj semmit! - folytatta Edwards. - Nem akarlak még ezzel is idegesíteni. Szívesen látunk, ha meggondoltad magad, hívj fel bennünket! De miért nem mész el kicsit súlyzózni vagy úszni, vagy egy moziba? Egyik helyen sem láttalak még egyszer sem. Éppen elég, hogy itt vagyunk eldugva, ebben az afrikai gőzfürdőben, de hogy még külön bezárd magad a laborba meg a lakásba, az még rosszabb.

- Igen, biztosan igazad van, de...

- Persze, hogy igazam van. De másik oldala is van a dolognak, erre föl kell hívjam a figyelmedet. Az emberek már mindenfélét beszélnek.

- Ezt hogy érted? - kérdezte Kevin. - Miről?

- Azt mondják, azért vonod ki magad annyira mindenből, mert felsőbbrendűnek tartod magad - felelte Edwards. - Tudod, hogy te tudós vagy, előkelő diplomákkal a Harvardról meg Bostonból. Az emberek nagyon könnyen félremagyarázzák a viselkedésedet,

különösen, ha még irigyek is rád.

- De hát mért lenne bárki is irigy rám? - álmélkodott Kevin. Megdöbbentette, amit hallott.

- Egyszerű - folytatta Edwards. - Nyilvánvaló, hogy az otthoni főnökség megkülönböztetett figyelemmel van irántad. Kétévente új autót kapsz, a lakóhelyed vetekszik Siegfried Spallekével, aki ugye mégis az igazgatója az egész vállalkozásnak. Ezen már nagyon sokan fönnakadnak, különösen az olyanok, mint például Cameron McIvers, aki volt olyan hülye, hogy az egész famíliáját idehozta magával. Azonkívül te ugyebár megkaptad az NMR-gépedet. Mi a kórházigazgatómmal az első naptól könyörgünk egy MRI-ért.

- Én mondtam nekik, hogy nekem nem kell az a ház - tárta szét a karját Kevin. - Mondtam, hogy nekem túl nagy.

- Jó, ne nekem magyarázd, én tudom, hogy az jár neked - mondta Edwards -, mert tudom, hogy mennyit ér a programod. De vannak, akik nem tudják, és ezek közül sokan ferdén néznek rád. Még Spallek sem látja egészen tisztán, pedig a prémiumokat nagyon szereti, amiket neked, a te programodnak köszönhetünk. Mi, akik szerencsére beleestünk a szórásba.

Kevin nem tudott válaszolni, mert Edwardsot elkapta a folyosón az egyik kollégája, aztán a másik, majd a harmadik. Így jutottak vissza az állatkórház másik végébe. Amíg Kevin ott ballagott vagy ácsorgott Edwards mellett, egyre a hallottakon járt az esze. Mindig is szinte észrevehetetlennek gondolta magát, ezek után érthetően felkavarta, hogy személye ellenséges érzelmet vált ki az emberekből.

- Ne haragudj! - mondta Edwards, miután mindent megbeszélt a kollégáival, és áthaladt az utolsó kettős ajtón is. Kevin ment utána.

Edwards fölvette a titkárnő asztaláról a telefonüzenetek listáját, átfutotta, közben intett Kevinnek, hogy menjen be az irodájába. Aztán bement ő is, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Neked is nagyon fog tetszeni - mondta, miközben félrerakta a

listát. Leült a számítógépe elé, és megmutatta Kevinnek, hogyan lehet behívni egy rajzot, amely Isla Francescát ábrázolja. A rajzot rácsozat bontotta négyzetekre. - Mondj egy számot! Amelyik állatról tudni akarod, hogy hol tartózkodik.

- Mondom az enyémet - felelte Kevin. - Az egyest.

- Már jön is - mormogta Edwards, miközben bebillentyűzte a szükséges adatokat, aztán entert ütött. Hirtelen villogó vörös pont jelent meg a sziget térképén. A sziklagerinctől északra, de a szellemesen Rio Divisóként emlegetett folyótól délre. A folyó kelet-nyugati irányban szelte ketté a nagyjából háromszor tíz kilométeres szigetet. A sziget közepén tó volt, amelyet Lago Hippónak neveztek, ennek is megvolt a maga oka.

- Finom, mi? - kérdezte Edwards, büszkeséggel a hangjában.

Kevint lenyűgözte a dolog. Nem annyira a technikai része, bár ezt is érdekesnek találta. Sokkal inkább az, hogy a vörös pont éppen azon a helyen villogott, ahonnan szerinte a korábban látott füstnek is föl kellett szállnia.

Edwards fölállt, és kihúzta az iratszekrény egyik fiókját. A fiók tele volt amolyan menedzserkalkulátor-szerű, lapos szerkentyűkkel, amelyeknek kis képernyőjük is volt, és kihúzható antennájuk.

- Ezek hasonló elven működnek - magyarázta Kevinnek, és egyet a kezébe is nyomott. - Mi lokátornak hívjuk őket. Persze, hordozhatók, ki lehet vinni őket a terepre. Ezekkel már gyerekjáték a begyűjtés, ahhoz képest, hogy mit küszködtünk eleinte.

Kevin közelebb hajolt a számítógéphez. Edwards segítségével ő is be tudta hívni a sziget rajzát a villogó vörös ponttal. Edwards azt is megmutatta neki, hogyan lehet előhívni egyre kisebb és kisebb léptékű térképeket, míg végül az egész képernyőt tizenötször tizenöt méteres terület töltötte be.

- Amikor már ennyire behatároltad, akkor elővesszed ezt - mondta Edwards, és másik szerkentyűt adott Kevinnek, amelyik olyan volt,

mint az elemlámpa, billentyűzettel. - Ezen beütöd ugyanazt az információt. Lényegében ugyanazt a funkciót látja el, mint az irányjelző. Annál hangosabban pittyeg, minél pontosabban mutatsz a keresett állat irányába. Ha már semmi akadály nincs közte és az állat között, akkor folyamatosan szól. Neked meg nincs más dolgod, mint meghúzni a nyílpuska ravaszát.

- És hogyan működik ez a kereső rendszer? - kérdezte Kevin. Már jó ideje annyira elmerült a program biomolekuláris részleteiben, hogy a logisztikai megoldásokról semmit sem tudott. A munkálatok kezdetén, öt évvel ezelőtt egyszer bejárta a szigetet, de azóta semmi. A napi működés apróbb-nagyobb elemeire semmi figyelmet nem fordított.

- Ez az egész afféle műholdrendszer - felelte Edwards. - Nem akarok úgy tenni, mintha tisztán érteném a részleteket. De annyit tudok, hogy minden állat bőre alá be van ültetve egy kis mikrochip szupertartós nikkel-kadmium elemmel. Az a nyomjelzés, amit a mikrochip kibocsát, persze parányi, de a rács fölfogja, fölerősíti, és mikrohullámon továbbítja.

Kevin nyújtotta a szerkentyűket Edwards felé, hogy visszaadja, de az csak intett a kezével. - Tartsd meg - mondta -, van még belőle bőven.

- De nekem nem kellenek - ellenkezett Kevin.

- Ejnye, ejnye, Kevin - korholta öt játékosan Edwards, és bátorítólag hátba is vágta. Kevin ettől a tréfás gesztustól előretántorodott, annyira nem számított rá. - Engedd már el magad kicsit! Túlzásba viszed a komolykodást - korholta Edward, miközben már vissza is ült az asztalához, újra fölvette a telefonüzenetek listáját, és szórakozottan nézegette a névsort.

Kevin ismét a kezében lévő masinákra meredt. Fogalma sem volt, mihez kezdhetne velük. Afelől nem volt kétsége, hogy sok pénzbe kerültek.

- És miről akartál velem beszélni? A programoddal kapcsolatban

volt valami, ugye? - kérdezte most Edwards, és fölnézett a listájából. - Mindenkinek az a baja, hogy senkit nem hagyok szóhoz jutni. Szóval, miről van szó?

- Aggódom - nyögte ki nagy nehezen Kevin.

- Aggódsz? Ugyan miért? - csodálkozott el Edwards. - Megy minden, mint a karikacsapás!

- Megint láttam a füstöt. - Kevin alig tudta kipréselni magából a szavakat.

- Füstöt? Ja! Amiről a múlt héten is beszéltél?

- Pontosan. Méghozzá a szigetnek ugyanarról a pontjáról szállt föl.

- Á, az semmi - jelentette ki Edwards, és legyintett is hozzá. - Szinte nincs olyan éjszaka, hogy ne dörögne és villámlana. A villám pedig könnyen okoz tüzet, ezt mindenki tudja.

- Tüzet, mikor minden ilyen nedves? - hitetlenkedett Kevin. - A szavannán, a száraz évszakban, ott okozhat tüzet villám, de nem a nyirkos egyenlítői esőerdőben.

- A villám bárhol tüzet okozhat - mondta Edwards. - Gondolj bele, milyen hőt gerjeszt a villámlás! Emlékezz vissza, hogy a dörgést is a hő okozta légtágulás hozza létre! Hihetetlen.

- Nem tudom, lehet - mondta Kevin, akit nem győzött meg Edwards okfejtése. - De ha ki is gyullad tőle a tűz, hogyan lehet, hogy nem alszik ki?

- Olyan makacs vagy, mint az öszvér! - csattant fel Edwards. - Remélem, nem álltál elő senkinek ezzel az őrültséggel?

— Csak Raymond Lyonsnak - felelte Kevin. - Tegnap fölhívott egy másik problémával kapcsolatban.

- És mit mondott? - faggatózott Edwards.

- Azt, hogy ne engedjem szabadjára a fantáziámat - ismerte be Kevin.

- Szerintem nagyon jó tanácsot adott - mondta Edwards. - Támogatom az indítványt.

- Nem tudom - töprengett tovább Kevin. - Lehet, hogy ki kellene mennünk oda és megnézni.

- Azt nem! - tiltakozott rögtön Edwards. Szája röpke pillanatra kemény vonallá keskenyedett, kék szeme megvillant. Aztán megenyhült az arca. - Nem akarok a szigetre menni, csak ha begyűjtés van. Ez így volt az eredeti tervben is, és ehhez ragaszkodni fogunk, a fene egye meg! Olyan jól megy minden, semmi kockázatot nem akarok. Az állatok maradjanak csak elszigetelve, nem lehet őket zavarni. Csak az a pigmeus, Alphonse Kimba mehet oda, senki más. És ő is csak az élelem miatt.

- És mi lenne, ha egyedül kimennék? - vetette föl Kevin. - Semeddig sem tartana, és legalább megnyugtatnám magam.

- Szó sem lehet róla! - jelentette ki nyomatékosan Edwards. - A programnak ezért a részéért én felelek, és megtiltom, hogy akár te, akár más betegye a lábát a szigetre.

- Nem értem, miért ragaszkodsz ehhez - mondta Kevin. - Nem zavarnám meg az állatokat.

- Nem! - csattant fel ismét Edwards. - Nincs kivétel. Azt akarjuk, hogy az állatok vadon maradjanak. Vagyis minimális kapcsolatunk legyen velük. Arról nem is beszélve, hogy ez az egész telep túl kicsi, ha kijárkálunk a szigetre, megindul a sustorgás, arra pedig semmi szükségünk. Mindennek a tetejébe még veszélyes is lehet.

- Veszélyes? - kapta föl a fejét Kevin. - Távol tartanám magam a vízilovaktól is, a krokodiloktól is. A bonobók meg aztán végképp nem veszélyesek.

- Az egyik pigmi gondozót a legutóbbi begyűjtéskor megölték - mondta Edwards. - Csak ezt érthető okokból nem vertük nagydobra.

- Hogyhogy megölték? Hogyan?

- Sziklával - felelte Edwards. - Az egyik bonobó hozzávágott egy követ.

- De ez szokatlan dolog, ugye? - kérdezte Kevin.

Edwards vállat vont. - A csimpánzok néha dobálóznak botokkal, ha feszültek vagy ha félnek, ezt tudjuk. Nem, szerintem nem szokatlan. Valószínűleg reflexszerű gesztusról volt szó. Ott volt a kő az állat meg eldobta.

- De ez agresszivitásra utal, nem? - érdeklődött tovább Kevin. - Nem jellemző a bonobókra, főleg a mieinkre nem.

- Minden majom védi a csoportja többi tagját, ha támadást észlel - mondta Edwards.

- De miért érezték volna úgy, hogy támadásnak vannak kitéve?

- Ez már a negyedik begyűjtés volna - mondta Edwards. Ismét vállat vont. - Lehet, hogy lassan megtanulják, mi történik ilyenkor. De akárhogy magyarázzuk is, nem jó, ha bárki odamegy a szigetre. Ezt megtárgyaltuk Spallekkel is, ő is azonos véleményen volt velem.

Edwards fölállt az asztala mellől, és egyik karjával átölelte Kevin vállát. Kevin rögtön megpróbált kibújni ez ölelésből, de Edwards nem eresztette. - Hagyd már ezt, Kevin, nyugi! Látod, ilyen, amikor hagyod, hogy elszabaduljon a fantáziád, erről beszéltünk az előbb. Ki kell lépned a laboratóriumból, el kell foglalnod valamivel a túlpörgetett agyadat. Be fogsz csavarodni, már most is rémeket látsz. Már ez a baromság a tűzzel, ez is nevetséges! És az a vicc, hogy közben a program nagyszerűen halad. Na, gondold át még egyszer azt a vacsorameghívást! Trish nagyon örülne, és én is.

- Jó, majd meglátom - bólintott Kevin. Már nagyon kényelmetlenül érezte magát Edwards ölelő karja alatt.

- Pompás - mondta Edwards. Még egyszer meglapogatta Kevin hátát. - Még moziba is elmehetünk hármasban, nem? Ezen a héten két baromi jó film lesz egymás után. Nem érted, hát idehozzák

nekünk a legújabb filmeket, miért nem használod ki te is? Azért ez is szép a GenSystől, hogy hetente küldik az újabb kópiát. Na, mit szólsz az ötlethez?

- Lehet róla szó - felelte Kevin kitérően.

- Jó - zárta le a témát Edwards. - Megemlítem a dolgot Trishnek, ő majd fölhív. Rendben van?

- Rendben - mondta Kevin, és kényszeredetten elmosolyodott.

Öt perccel később Kevin zaklatottabban szállt be az autójába, mint ahogyan érkezett. Nem tudta, mire vélje az egészet. Lehet, hogy valóban csak a képzelete játszott vele. Ezt nem lehetett kizárni, de bizonyosságot csak úgy szerezhet, ha kimegy Isla Francescára, másképp nem. Mindez súlyosbítva azzal, hogy vannak emberek, akik haragszanak rá.

A parkoló kijáratánál lefékezett, és kinézett az állatközpont előtti útra. Megvárta, amíg egy hatalmas teherautó elszáguldott előtte. Már éppen kikanyarodott volna, amikor a szeme sarkából észrevette, hogy a marokkóiak szállásának ablakában mozdulatlanul áll egy ember. Persze, nem látta jól az alakot, mert a napfény visszatükröződött az üvegen, de azt fölfedezte, hogy az egyik bajuszos őr az. És azt is látta, hogy az illető őt figyeli.

Összerázkódott, maga sem értette, miért.

Gyorsan visszaért a kórházhoz, útközben semmi érdemleges nem történt, de a sötétzöld növényzet áthatolhatatlannak tetsző fala között kényelmetlen, klausztrofóbiás érzés kerítette hatalmába. Válaszul önkéntelenül beletaposott a gázpedálba. Egészen megkönnyebbült, amikor elérte a város határát.

Beállt a dzsippel a helyére. Kinyitotta az ajtót, de még nem szállt ki. Már majdnem dél volt, nem tudta eldönteni, hogy rögtön menjen haza ebédelni, vagy előtte még dolgozzon egy órát a laborban. Az utóbbit választotta. Esmeralda különben is csak egy órára várta.

Az autótól a kórház épületéig megtett néhány lépés elég volt, hogy megérezze, milyen gyilkos ereje van a déli napnak. Mint valami súlyos takaró, úgy borult rá a hőség, megnehezítve minden mozdulatot, még a lélegzetvételt is. Csak itt, Afrikában találkozott először az igazi trópusi meleggel. Amint belépett az épületbe, ahol hűs, kondicionált levegő vette körül türelmetlenül kapott az inggallérjához, hogy lerántsa a hátáról a bőréhez tapadó inget.

Elindult a lépcsőn fölfelé, de nem jutott messzire. - Dr. Marshall! - szólt utána egy hang.

Kevin hátranézett. Nem sűrűn esett meg vele, hogy a lépcsőn leszólítsák.

- Szégyellheti magát, dr. Marshall - mondta a lépcső alján álló nő. Nem gondolhatta egészen komolyan, amit mondott, mert a hangja vidáman csengett. Műtősruha volt rajta és fehér köpeny. A köpeny mindkét ujja majdnem könyékig föl volt hajtva.

- Parancsol valamit? - szólt vissza Kevin. A nő ismerős volt, de nem tudta, honnan.

- Meg sem nézte a betegét - folytatta a nő. - A többieknél naponta ott járt.

- Igen, ez igaz - hebegte Kevin zavartan. Aztán végre felismerte a nőt: az ápolónő volt az, Candace Brickmann. Ő is tagja volt a sebész-teamnek, amely a beteggel érkezett. Most volt negyedszer Cogóban. Kevin már az előző három alkalommal is találkozott vele, de csak futólag.

- Mr. Winchesternek nagyon rosszul esett a dolog - folytatta Candace, és ujjával megfenyegette Kevint. Jókedvű vagány nő volt, fényes szálú, világosszőke haját laza kontyba tűzve hordta, a húszas évei vége felé járhatott. Kevin eddig mindig csak mosolyogni látta, komolynak soha.

- Azt hittem, észre sem veszi - makogta Kevin.

Candace hátravetette a fejét, és fölnevetett. Aztán a szájára

tapasztotta a kezét, hogy elfojtsa feltörő kacagását, amelyet nyilvánvalóan Kevin zavart arckifejezése váltott ki.

- Csak tréfáltam - mondta végül. - Szerintem Mr. Winchester nem is emlékszik magára, amilyen zűrzavar volt aznap, amikor megérkezett.

- Mindegy, akkor is meg kellett volna látogatnom - mondta Kevin, még mindig bizonytalanul. - De egyszerűen nem volt rá időm.

- Nem volt ideje? Miért, lehet itt egyáltalán csinálni valamit, ezen az isten háta mögötti helyen? — nevetett fel újra Candace.

- Jó, igen, úgy kellett volna mondanom, hogy nagyon elfoglalt valami - szabadkozott tovább Kevin. - Sok minden történt.

- Tényleg? Például mi? - kérdezte Candace, és visszafojtotta a nevetését. Szimpatikusnak találta a félénk, esetlen tudóst. Kevin néhány idétlen, tétova mozdulatot tett a kezével, és elvörösödött. - Hát, mindenféle - nyögte ki végül.

- Hihetetlenek maguk, tudósok - mondta Candace. - De tréfán kívül, örömmel jelenthetem, hogy Mr. Winchester nagyszerűen érzi magát, és a sebésztől úgy hallottam, ez főleg magának köszönhető.

- Ez talán túlzás - jegyezte meg Kevin.

- Ó, és még szerény is! - vágta rá Candace azonnal. - Okos, jóképű és jámbor. Ellenállhatatlan kombináció.

Kevin mondani akart valamit, de nem jött ki hang a torkán. - Nagyon nagy merészség lenne tőlem, ha meghívnám, hogy ebédeljen velem? - kérdezte Candace. - Gondoltam, átsétálok, és eszem egy hamburgert. Kicsit unom már a kórházi konyhát, meg egy kis levegőt is szívok, ha már ilyen szépen süt a nap. Mit szól hozzá?

Kevin agya lázasan dolgozott. A meghívás váratlan volt, de normális körülmények között pusztán ezen ok miatt talán nem utasította volna vissza. De így, hogy gondolatai még mindig az

Edwardsszal folytatott beszélgetése körül forogtak, nem tudott dönteni.

- Mi van, elvitte a cica a nyelvét? - szólt rá Candace. Kissé félrehajtotta a fejét, és felvont szemöldöke alól, incselkedve nézett Kevinre.

Kevin fölfelé mutatott, a labor felé, aztán olyasmit mormogott, hogy Esmeralda várja őt otthon.

- És nem tudja fölhívni? - kérdezte Candace. Ösztönösen érezte, hogy Kevin szívesen vele tartana, ezért nem tágított.

- De, föl tudom - mondta Kevin. - Talán az lesz a legjobb, ha a laborból fölhívom.

- Remek - felelte Candace. - Várjam meg itt, vagy jöjjek föl magával?

Kevinnek soha nem volt még dolga ilyen rámenős nővel, nem mintha túl sok gyakorlattal vagy tapasztalattal rendelkezett volna ilyen téren. Néhány bátortalan főiskolai vonzalomtól eltekintve utolsó és mind ez ideig egyetlen szerelme az évfolyamtársa, egy medika volt, Jacqueline Morton. Hónapokig napi több órát dolgoztak együtt, mire egymásra találtak végre, ugyanis a lány éppolyan szégyenlős és félénk volt, mint Kevin.

Candace följött a lépcsőn, és megállt Kevin mellett. Százhatvan centiméter magas lehetett, edzőcipőben. - Ha nem tud dönteni, és amúgy is mindegy, akkor inkább följövök magával.

- Jó, jöjjön! - mondta Kevin.

Gyorsan alábbhagyott az idegessége. Általában női társaságban attól szenvedett a leginkább, hogy vadul igyekezett megfelelő témát találni a beszélgetéshez. Candace-szel erre nem maradt ideje, mert a nő egyetlen pillanatra sem hagyta lankadni a társalgásukat. Mialatt fölmentek két emeletet, szóba hozta az időjárást, a várost, a kórházat, és elmesélte, hogyan zajlott a műtét.

- Ez az én laborom - mondta Kevin, miután kitárta az ajtót.

- Fantasztikus - mondta Candace őszinte ámulattal.

Kevin elmosolyodott. Látta, hogy Candace-t valóban lenyűgözi a látvány.

- Menjen, telefonáljon! - mondta Candace. - Én addig körülnézek, ha szabad.

- Csak tessék! - intett körbe nagy büszkén Kevin.

Bántotta ugyan a lelkiismeret, hogy ilyen későn szól Esmeraldának, de a házvezetőnő szinte egykedvűen vette tudomásul a bejelentését. Mindössze annyit kérdezett, hogy Kevin mikorra kéri a vacsorát.

- A szokásos időben - mondta Kevin. Aztán rövid habozás után hozzátette, önmagát is meglepve ezzel. - Elképzelhető, hogy nem egyedül fogok vacsorázni. Nem okoz ez problémát?

- Nem, dehogy - válaszolta Esmeralda. - Hány fő?

- Csak egy - mondta Kevin. Letette a telefont, és összedörzsölte a kezét. Kicsit izzadt a tenyere.

- Nos? Akkor ebédelünk? - szólt Candace a helyiség másik végéből.

- Menjünk! - válaszolt Kevin.

- Ezt nevezem laboratóriumnak! - lelkendezett még mindig az ápolónő. - Nem gondoltam volna, hogy Afrika kellős közepén ilyet fogok látni. Mondja, és mit csinál ezekkel a fantasztikus masinákkal?

- Igyekszem tökéletesíteni a kísérleti technikáimat - hangzott Kevin talányos válasza.

- Nem akarja kicsit bővebben elmondani?

- Tényleg kíváncsi rá?

- Tényleg. Nagyon érdekel.

- Jelenleg a kis hisztokompatibilitási antigénekkel foglalkozom. Tudja, olyan fehérjetartalmú anyagokkal, amelyek kialakítják az

adott ember egyéniségét.

- És mit csinál velük?

- Hát, megkeresem a génjeiket a megfelelő kromoszómán - magyarázta Kevin. - Aztán felkutatom a génekhez tartozó transzponázt, ha egyáltalán van ilyen, hogy mozgatni tudjam a géneket.

Candace megint elnevette magát. - Már össze is zavarodtam - vallotta be. - Halvány fogalmam sincs arról, mi az a transzponáz. Sőt, az az érzésem, hogy ez a molekuláris biológia szinte úgy, ahogy van, túl magas nekem.

- Azt nem hiszem - mondta Kevin. - Az alapdolgok nem olyan bonyolultak. Itt az a döntő mozzanat, amit csak kevesen tudnak, hogy bizonyos gének ide-oda tudnak mozogni a kromoszómájukon. Ez leginkább a B nyiroksejteknél van így, hogy minél többféle ellenanyag legyen. Egyes gének még ennél is mozgékonyabbak, és helyet tudnak cserélni az ikerpárjukkal. Arra biztosan emlékszik, hogy minden génből kettő van.

- Ja - bólintott Candace. - És kettő van minden kromoszómából is. És a sejtjeinknek huszonhárom pár kromoszómájuk van.

- Pontosan - helyeselt Kevin. - Amikor a gének helyet cserélnek a kromoszómapárjukon, azt úgy hívjuk, hogy homológ transzpozíció. Ennek különösen az ivarsejtek létrejöttében van nagy jelentősége, a petesejteknél is, a hímivarsejteknél is. Ennek révén fokozódik a genetikai keveredés, és ennek révén képesek a fajok fejlődni.

- Vagyis ez a homológ transzpozíció közrejátszik az evolúcióban - mondta Candace.

- Teljességgel - helyeselt ismét Kevin. - Szóval, azokat a génszegmenseket, amelyek mozognak, úgy hívjuk, hogy transzpozonok, a mozgásukat katalizáló enzimek pedig a transzponázok.

- Na jó - mondta Candace. - Eddig világos.

- Szóval, engem most azok a traszpozonok érdekelnek, amelyek a kis hisztokompatibilitási antigének génjeit tartalmazzák.

- Értem már - bólogatott Candace. - Kezdek tisztábban látni. És magának az a célja, hogy a kis hisztokompatibilitási antigén génjét átvigye egyik kromoszómáról a másikra.

- Pontosan! - hagyta helyben a választ Kevin. - Persze, az a trükkje a dolognak, hogy az ember megtalálja és elkülönítse a transzponázt. Ez a nehéz benne. Mert ha a transzponázt már megtaláltam, akkor viszonylag könnyű lokalizálni a génjét. És ha már lokalizáltam és izoláltam a gént, akkor a rekombináns DNS-technikával elő is tudom állítani.

- Vagyis a baktériumokkal elő tudja állíttatni - mondta Candace.

- Baktériumokkal vagy emlősből származó sejtek tenyészetével - tette hozzá Kevin. - Amelyiknek jobban megy.

- Az anyját! - csettintett Candace. - Erről a nagy agytúráról jut eszembe, hogy farkaséhes vagyok. Menjünk, együnk egy kis hamburgert, mielőtt nullára esik a vércukrom!

Kevin elmosolyodott. Tetszett neki ez a nő. Még a kezdeti zavaráról is megfeledkezett.

Ahogy mentek lefelé a lépcsőn, Kevinnek már zsongott a feje Candace szüntelen kérdéseitől, poénjaitól, csevegésétől. Hihetetlen, hogy ilyen csinos, vonzó nővel fog együtt ebédelni! Az volt az érzése, hogy az elmúlt néhány napban több minden történt vele, mint előtte öt év alatt, amióta megérkezett Cogóba. Ez a gondolat annyira lefoglalta, hogy most először ügyet sem vetett az egyenlítői guineai katonákra, amikor Candace-szel átvágtak a téren.

Kevin azóta nem járt a szórakoztatóközpontban, amióta megérkezett a városba, és körbemutogattak neki minden nevezetességet. Arról is megfeledkezett, milyen szentségtörésnek tartotta akkor, hogy a templomot “újrahasznosítással” afféle világi hívságok helyszínévé alakították. Az oltárt megszüntették, de a szószék megmaradt a bal oldalon. Néha előadói pulpitusnak

használták, hétfőnként pedig innen mondták be a bingószámo-kat. Az oltár helyére a mozivászon került, akaratlanul is tükrözve a kor szellemét.

A bisztró a pincében volt, az előtérből lépcső vezetett le oda. Kevin meglepődve látta, milyen sokan vannak. Zsongott az egész terem, a durva betonmennyezet visszhangja csak fokozta a hangzavart. Hosszú sorba kellett beállniuk, hogy rendelhessenek valamit. Megkapták az ennivalójukat, akkor meg helyet kellett találniuk a nagy kavarodásban. Csak hosszú asztalok voltak, nem ülhettek kettesben, csak mások mellett, az egyik hosszú padon.

- Ott van hely - szólt Candace, túlkiabálva a zajt. Tálcájával a helyiség hátsó része felé mutatott. Kevin bólintott.

Kevin csak futó pillantást vetett az arcokra, miközben Candace után nyomakodott a tömegben. Hirtelen eszébe jutott Edwards figyelmeztetése, hogy mit gondolnak róla az emberek, ettől azonnal rosszul kezdte érezni magát. De senki még csak rá sem nézett, nem is törődött vele.

Ahogy Candace után igyekezett, magasra emelte a tálcáját, nehogy megüssön vele valakit, aztán végre letehette egy szabad helyre. Leült, de a lábát már alig tudta átemelni a padon, hogy bepréselje az asztal alá. Candace már bemutatkozott a két mellettük ülőnek, Kevin csak bólintott feléjük. Egyiküket sem ismerte, legalábbis nem emlékezett rájuk.

- Mozgalmas hely - jegyezte meg Candace. - Gyakran jár ide?

Kevin éppen válaszolni akart, de ekkor valaki a nevét kiáltotta. Megfordult, és meglátta az egyetlen ismerős arcot. Melanie Becket volt az, a megtermékenyítési technológus.

- Kevin Marshall! - kiáltotta újra Melanie. - Meg vagyok döbbenve. Mit keresel te itt?

Melanie körülbelül egyidős volt Candace-szal, az előző hónapban ünnepelte a harmincadik születésnapját. De Candace világos típus volt, ő meg sötét: barna haj, mediterrán színek. A szeme is

sötétbarna, már-már fekete.

Kevin szerette volna bemutatni neki ebédelő partnerét, de rémülten kellett megállapítania, hogy nem jut eszébe a nő neve.

- Candace Brickmann vagyok - mondta Candace habozás nélkül, és kezet nyújtott. Melanie is bemutatkozott, majd megkérdezte, odaülhet-e hozzájuk.

- Persze, gyere csak - biztatta Candace.

Candace és Kevin egymás mellett ült, Melanie szemben velük.

- Neked köszönhetjük, hogy a mi zsenink megjelent itt, a hullaméreg-palotában? - kérdezte Candace-től. Melanie éles eszű volt és nagy dumás, igazi manhattani nő.

- Gondolom, igen - felelte Candace. - Miért, ez olyan nagy eseménynek számít?

- Hajjaj! És akkor még finoman fogalmaztál — mondta Melanie. - Kíváncsi vagyok, mi lehet a titkod. Én ha nem hívtam ide ezerszer, akkor egyszer se, végül föladtam, de annak már jó pár éve.

- Igazából még egyszer sem hívtál - mondta Kevin védekezésképpen.

- O, komolyan mondod? - gúnyolódott Melanie. - Miért, hogyan kellett volna? Rajzoltam volna térképet hozzá? Számtalanszor kérdeztelek, nem akarsz-e bekapni egy hamburgert. Ez neked nem hívás?

- Na, akkor nekem ma mázlim volt - mondta Candace, és kihúzta magát ültében.

Melanie és Candace jól megértette egymást, a munkájukról beszélgettek. Kevin hallgatta őket, de leginkább a hamburgerre koncentrált.

- Szóval mind a hárman ugyanabban a programban dolgozunk - állapította meg Melanie, amikor meghallotta, hogy Candace a pittsburghi sebész-teammel érkezett, és intenzíves ápolónő. - Mint három tojás, olyanok vagyunk.

- Ez túl hízelgő rám nézve - mondta Candace. - Én azért nagyon alacsonyan vagyok ezen a szamárlétrán. Eszembe nem jutna például hozzátok hasonlítani magam. Mert az egész mégiscsak rajtatok múlik. Ha szabad megkérdeznem, hogy a fenébe csináljátok?

- Ő a hős - mondta Kevin, feladva a hallgatást, és az állával Melanie felé bökött.

- Jaj, hagyjuk ezt, Kevin! - tiltakozott azonnal Melanie. - Én csak alkalmazom ezeket az eljárásokat, föltalálni te találtad föl őket. Amit én tudok, azt még rajtam kívül nagyon sokan tudják, de amit te csináltál, azt senki más nem csinálhatta volna meg. A te nagy dobásod a kulcsa az egésznek.

- Jó, ezen ne vesszetek össze! - szólt közbe Candace. - Csak meséljétek el, hogy megy ez! Nekem az elejétől fogva fúrja az oldalamat a kíváncsiság, de mindenki titkolózik. Kevin már elmagyarázta a tudományos részét, de az egésznek a működését még mindig nem értem.

- Kevin megkapja a beteg csontvelőmintáját - kezdett bele Melanie. - Abból elkülönít egy sejtet, olyat, amelyik osztódás előtt áll, hogy a kromoszómák tömörítve legyenek. Ha jól tudom, az a legszerencsésebb, ha őssejtet sikerül izolálnia.

- Az azért elég ritka, hogy őssejtet talál az ember - mondta Kevin.

- Jó, akkor mondd el te, hogy mi a részed! - szólt vissza Melanie, és lemondóan legyintett. - Én úgyis csak belezavarodnék.

- Olyan transzponázzal dolgozom, amelyikre hét évvel ezelőtt találtam rá - vette át a szót Kevin. - Ez katalizálja a hatos kromoszóma rövid karjának homológ transzpozícióját vagy átkereszteződését.

- Mi az, hogy a hatos kromoszóma rövid karja? - kérdezte Candace.

- Minden kromoszómában van úgynevezett centromer, amely két

szakaszra osztja őket - magyarázta Melanie. -A hatos kromoszóma két szakasza között például nagyon nagy a különbség. A kicsiket hívják a rövid karnak.

- Köszönöm - mondta Candace.

- Tehát... - mondta Kevin, és igyekezett összeszedni a gondolatait. - Én azt csinálom, hogy a titkos transzponázomat hozzáadom a páciens osztódás előtt álló sejtjéhez. De nem hagyom, hogy az átkereszteződés teljesen végbemenjen. Azzal állítom le, hogy a két rövid kart levágom a kromoszómájáról. Aztán elkülönítem őket.

- Ez igen! - biccentett Candace elismerően. - Ezek szerint valóban kiveszed ezeket a parányinál is parányibb szálakat a sejtmagból. Hogy az ördögbe vagy erre képes?

- Az másik történet - mondta Kevin. - A lényeg az, hogy monoklonális ellenanyag-rendszert használok, amely felismeri a transzponáz hátulját.

- Na, ez nekem már megint kezd túl magas lenni - kacarászott Candace.

- Jó, akkor az mindegy, hogyan szedi össze a rövid karokat, nem érdekes, elfogadjuk, hogy megvannak - szólt közbe Melanie.

- Jó, mondjuk - egyezett bele Candace. - És mit csinálsz aztán ezekkel a rövid karokkal?

Kevin Melanie-ra mutatott. - Várom, hogy elvarázsolja őket.

- Ez nem varázslat - mondta Melanie. - Egyszerű technikusként működöm közre. In vitro megtermékenyítési eljárást alkalmazok a bonobóknál, ugyanazzal a technikával, amelyet a fogoly hegyi gorillák megtermékenyítéséhez dolgoztak ki. És persze, nagyon precízen össze kell dolgoznunk Kevinnel, mert megtermékenyült petesejtre van szüksége, amelyik még éppen nem indult osztódásnak. Az időzítés nagyon fontos.

- Mert pont az osztódás előtti, pillanat a megfelelő - folytatta Kevin. - Úgyhogy nekem kell alkalmazkodnom Melanie

tempójához. Csak akkor látok munkához, ha azt mondja, mehet. Amikor megkapom tőle a megtermékenyült petesejtet, azzal pontosan ugyanazt teszem, mint a páciens sejtjével. Leveszem a bonobó kromoszómájának rövid karjait, és a pácienséit juttatom a helyükre. És a transzponáz elintézi, hogy az új rövid karok éppen oda kapcsolódjanak, ahová kell.

- Ennyi az egész? - kérdezte Candace.

- Nem, azért nem - ismerte el Kevin. - Valójában nem egy transzponázt kapcsolok be a dologba, hanem négyet. Jobbára a hatos kromoszóma rövid karját ültetjük át, de azon kívül átvisszük a kilences, a tizenkettes és a tizennégyes kromoszóma bizonyos részeit is, de azok viszonylag kicsinyek. Ezek tartalmazzák az ABO vércsoportokért felelős géneket és néhány más, kis hisztokompatibilitási antigént, amilyen például a CD31-es tapadási molekula. De ezt a részét már túl komplikált lenne elmagyarázni. A lényeg a hatos kromoszóma. Az a legfontosabb.

- Azért, mert a hatos kromoszóma tartalmazza a nagy hisztokompatibilitási komplexet kódoló géneket, ugye? - mondta Candace, hogy jelezze, ő is tud azért egyet-mást.

- Ötös! - vágta rá Kevin. Egyre jobban lenyűgözte ez a nő. Észre sem vette, és már tegeződtek. Nemcsak kedves volt, nemcsak csinos, hanem okos és tájékozott is.

- És vajon más állatoknál is eredményes lenne ez a technika? - érdeklődött Candace.

- Például milyen állatra gondolsz? - kérdezte Kevin.

- A disznóra - felelte Candace. - Úgy tudom, vannak kutatóhelyek Amerikában és Angliában is, ahol úgy próbálták csökkenteni a szervátültetésnél fellépő kártékony komplement-hatást, hogy emberi génnel bíró disznószerveket alkalmaztak.

- A mi eljárásunkhoz képest ez olyan, mintha még mindig piócákkal dolgoznánk - jegyezte meg Melanie. - Azért olyan elavult dolog ez, mert a tünetet akarja kezelni, nem az okot kiküszöbölni.

- Így van - csatlakozott Kevin is. -A mi esetünkben semmilyen immunreakciótól nem kell tartani. A szöveti összeférhetőség szempontjából immunológiai dublőrt hozunk létre, különösen akkor, ha a kisebb antigénekből is sikerül eleget bejuttatnom.

- Nem is értem, mit izgulsz még mindig annyit emiatt - mondta Melanie. - Az első három átültetésnél semmilyen kilökődési reakció sem támadt egyik betegünk esetében sem. Semmilyen!

- De azt akarom, hogy tökéletes legyen - mondta Kevin.

- Csak azért kérdeztem a disznókat - vette vissza a szót Candace -, mert egyrészt úgy gondolom, hogy a bonobók felhasználását egyesek nyilván nem nézik jó szemmel, másrészt pedig, ha jól tudom, a bonobókból nagyon kevés van már.

- Így igaz - felelte Kevin. - A világon már összesen csupán körülbelül húszezer bonobó él.

- Hát ezért kérdezem - mondta Candace. -. Miközben a disznókat százezrével vágják le, és csak a szalonnájuk miatt.

- Az én eljárásom valószínűleg nem működne a disznókkal - mondta Kevin. - Nem tudom biztosan, de szerintem nem. A bonobókkal, vagy mondjuk például a csimpánzokkal azért tud ilyen hatásos lenni, mert a génállományuk nagyon hasonlít a miénkre. Annyira, hogy legföljebb másfél százalékot tesz ki az eltérés.

- Csak ennyit? Tényleg? - álmélkodott Candace. Hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Kicsit kínos is, nem? - mosolyodott el Kevin.

- Több mint kínos - mondta Candace.

- Ez is mutatja, hogy evolúciós szempontból a bonobók, a csimpánzok és az emberek milyen közel vannak egymáshoz - mondta Melanie. - A feltételezések szerint mi is, emlős rokonaink is közös őstől származunk, amelyik nagyjából hétmillió évvel ezelőtt élt.

- Jó, de ez akkor még inkább hangsúlyozza a dolog etikai

vonatkozását - mondta Candace -, és még valószínűbbé teszi, hogy sokan ellenezni fogják a bonobók felhasználását. Mert tényleg nagyon emberinek néznek ki. Szóval a kérdésem lényege: nem zavar-e benneteket az a tény, hogy adott esetben föláldozzátok őket?

- Mr. Winchester májátültetése még csak a második olyan eset volt, amikor a bonobót tényleg föl kellett áldozni - felelte Melanie. - A másik kettő veseátültetés volt, és azok az állatok nagyon jól vannak.

- Jó, de mit éreztetek ennél a mostaninál? - erősködött Candace. - Azt megmondhatom, hogy engem és a kollégáimat a sebész-teamben most sokkal jobban megrázott a dolog, annak ellenére, hogy azt hittük, már fel vagyunk készülve, hiszen a második esetről volt szó.

Kevin Melanie-ra pillantott. Candace éppen azzal a problémával szembesítette, amelyet hosszú ideje igyekezett "elkenni", nem létezőnek tekinteni. Többek között ezért aggasztotta annyira az Isla Francescáról felszálló füst is.

- Persze, engem is zavar - ismerte el Melanie. - De úgy érzem, ez olyan nagy tudományos tett, és látom, milyen eredménnyel jár a páciensnél, hogy megpróbálok nem gondolni a másik oldalára. Azonkívül hosszú távon nem ez lesz a jellemző. Inkább biztonsági tartalékot jelentenek a bonobók, ha esetleg a betegnek szüksége van rá. Általában csak olyan betegeket vállalunk, akiknek nem azonnali átültetés kell, hanem ki tudják várni a három évet, amíg a dublőrök eléri a megfelelő kort. És nem kell érintkeznünk ezekkel a lényekkel. Kint élnek magukban egy szigeten. Ez alapelv volt a tervezéskor, éppen azért, hogy ne alakulhasson ki érzelmi kötődés senkiben.

Kevin nagyot nyelt. Lelki szemei előtt megint megjelent a lustán kanyargó füstcsík, ahogy a borús, ólomszínű égbolt felé szállt. Azt is jól el tudta képzelni, ahogy a felajzott bonobó fölkap egy követ, és

halálos pontossággal megcélozza vele a befogást végző pigmeus fejét.

- Milyen szakkifejezés van arra, amikor állatba emberi gének vannak beültetve? - kérdezte Candace.

- Transzgénes - felelte Melanie.

- Jó - folytatta Candace. - Szóval nekem az a véleményem, hogy bárcsak használhatnánk transzgénes disznókat a bonobók helyett. Engem ez a mostani ügy kiborított. Akármilyen jól jön is a pénz meg a GenSys-részvények, nincs kizárva, hogy nem csinálom tovább.

- Nem fognak örülni, ha kiszállsz - figyelmeztette Melanie. - Te is aláírtad a szerződést, nem? Úgy hallottam, nem nagyon hagyják, hogy bárki kihátráljon abból, amit egyszer elvállalt.

Candace vállat vont - Visszaadom nekik a részvényeket is, opcióstul, mindenestül. Megleszek nélküle. De még meglátom. Mindenesetre sokkal nyugodtabb volnék, ha disznókat használnánk. Amikor ezt a mostani bonobót elaltattuk, esküdni mertem volna, hogy kommunikálni akar velünk. Egy tonna nyugtatót kellett beadnunk neki.

- Jaj, ne beszélj már hülyeségeket! - csattant fel Kevin, hirtelen feldühödve. Az arca bíborvörös lett.

Melanie tágra nyílt szemmel nézett rá. - Mi ütött beléd ilyen hirtelen?

Kevin azonnal meg is bánta, hogy így kifakadt. - Bocs - mondta. De a szíve vadul kalapált. Utálta, hogy ennyire nem tudja titkolni az érzelmeit, legalábbis így érezte.

Melanie igyekezett elkapni Candace tekintetét, hogy összekacsintson vele, de nem sikerült. Candace határozottan szembenézett Kevinnel.

- Nagy a gyanúm, hogy te ugyanúgy ki vagy borulva ettől az egésztől, mint én - mondta.

Kevin zajosan kifújta a levegőt, aztán inkább beleharapott a hamburgerébe, nehogy olyasmit mondjon, amit később megbánna.

- De miért nem akarsz beszélni róla? - erősködött Candace. Kevin csak a fejét rázta, miközben rágott tovább. Úgy érezte, az arca még mindig paprikavörös.

- Ne is törődj vele! - szólt közbe Melanie. - Kiheveri.

Candace most Melanie-ra nézett. - Ezek a bonobók annyira emberszerűek - mondta, visszatérve a kiindulási pontjához -, nem is csoda, hogy a génállományuk csak másfél százalékkal tér el a miénktől. Apropó, erről jut eszembe. Azt mondjátok, hogy emberi DNS-darabra cserélitek a bonobók, hatos kromoszómájának rövid karjait, és még néhány kisebb részt. Szerintetek ez vajon hány százalékot jelent?

Melanie Kevinre pillantott, és közben számolgatni kezdett. Fölvonta a szemöldökét. - Hm! - dünnyögött. - Érdekes kérdés. Szerintem több mint két százalékot.

- Jó, de az a bizonyos másfél százalék nem mind a hatos kromoszóma rövid karján van! - emelte fel újra a hangját Kevin.

- Hé, nyugodj már meg, te méregzsák! - szólt rá Melanie. Letette az üdítőjét, átnyúlt az asztalon, és Kevin vállára tette a kezét. - Mit őrjöngsz? Csak beszélgetünk. Tudod, emberek között ez teljesen normális dolog: ülnek és beszélgetnek. Tudom én, hogy a centrifugád csöveivel szívesebben kommunikálnál, de most bírd ki ezt. Vagy valami bajod van?

Kevin felsóhajtott. Nem volt szokása, de most mégis úgy döntött, beavatja ezt a két helyes, okos nőt. Bevallotta, hogy nagyon ideges.

- Úgy mondod, mintha eddig nem vettük volna észre - mondta Melanie, és grimaszt vágott hozzá. - És nem fogalmazhatnál pontosabban? Mitől vagy ideges?

- Éppen attól, amiről Candace beszél - mondta Kevin.

- De több mindenről is beszélt - mondta Melanie.

- Igen, és mindegyikről az jut eszembe, hogy kapitális hibát csináltam.

Melanie elvette a kezét Kevin válláról, és mélyen belenézett a férfi topázszínű szemébe. - Milyen értelemben? - kérdezte. - Hogy túl sok emberi DNS-t vittem át a majmokba - bökte ki Kevin. - A hatos kromoszóma rövid karján több millió olyan bázispár és több száz olyan gén van, amelyeknek semmi közük a nagy hisztokompatibilitási komplexhez. Inkább a komplexet kellett volna izolálnom, de én a könnyebbik utat választottam.

- Vagyis kicsivel több emberi fehérje van a kezelt majmokban - mondta Melanie. - Hát ez igazán nem nagy dolog.

- Eleinte én is pontosan így gondoltam - folytatta Kevin. - Legalábbis amíg föl nem tettem az Internetre egy üzenetet, hogy szeretném megtudni, milyen gének vannak még a hatos kromoszóma rövid karján. Sajnos, valaki megírta, hogy van ott egy hosszú szakasz, amelyet fejlődési gének alkotnak. Úgyhogy most már fogalmam sincs, mit hoztam létre.

- Dehogy nincs - mondta Candace. - Létrehoztad a transzgénes bonobót.

- Így van. Ennyit tudok - mondta Kevin, furcsa tűzzel a szemében. Szinte lihegett az izgatottságtól, a homlokán pedig izzadságcseppek jelentek meg. - De rettegek attól, hogy egyúttal átléptem a határt.

6. fejezet

1997. március 5. 13:00

Cogo, Egyenlítői Guinea

Bertram Edwards bekanyarodott a városháza mögötti parkolóba hároméves Cherokee dzsipjével, majd vadul fékezett. Rengeteg gondja volt már az autóval, sokszor napokra a szervizben kellett hagynia, mire meg tudták javítani, és soha nem úgy ment, ahogyan kellett volna. Legalábbis Edwards így érezte, ezért különösen dühös volt Kevin Marshallra, aki megjátssza, hogy fogalma sincs róla, milyen nagy dolog, hogy a Toyotáját kétévenként újra cserélik, neki pedig egy évig kell várnia az új kocsira.

Az árkád mögötti lépcsőn fölment a verandára, amely körbefutott az épületen, onnan nyílt a titkárság. Siegfried Spallek annak idején úgy döntött, hogy ide nem kell légkondicionálás. Csak a hatalmas ventillátor pörgött lustán a mennyezeten, jellegzetesen halk, zakatoló hangot adva - hosszú, lapos lapátjai állandóan mozgásban tartották a helyiség meleg, párás levegőjét.

Edwards idetelefonált, mielőtt elindult, úgyhogy Aurelio, széles arcú, fekete férfi a Bioko-szigetről, Spallek titkára már várta őt, és rögtön beljebb tessékelte az igazgatói irodába. Aurelio Franciaországban tanult, tanár volt, de amíg a GenSys létre nem hozta a Zónát, munkanélküliként tengődött.

A belső iroda nagyobb volt a külsőnél, szélessége megegyezett az épületével. Redőnyös ablakai hátul a parkolóra, elöl pedig a főtérre néztek, azon túl pedig az új kórház-laboratórium látványos épületegyüttesére. Ahol Edwards állt, onnan éppen rálátni Kevin laboratóriumának ablakaira is.

- Ülj le! - mondta Spallek, anélkül, hogy fölnézett volna. Rekedtes

torokhangja volt, enyhe német akcentussal beszélt, és minden szavából érezhető volt, hogy parancsoláshoz szokott. Egy halom hivatalos papírt írt alá éppen. - Rögtön végzek.

Edwards körbepillantott a zsúfolt irodában. Ez volt az a hely, ahol mindig kellemetlenül érezte magát. Állatorvosként és szolid környezetvédőként már a dekorációval sem tudott megbékülni. A falat és minden alkalmas függőleges felületet üveges szemű, kitömött állatfejek borították, közülük nem egy védett fajból való. Volt jó néhány oroszlán, leopárd, gepárd, zavarba ejtően sokféle antilop, olyan fajok, amelyekről Edwards nem is tudott. Spallek mögött, az iroda főfaláról üres tekintetű orrszarvúfejek meredtek a látogatóra. A könyvespolc tetejét kígyók foglalták el, többek között egy ágaskodó kobra. A földön óriási, tátott szájú krokodil hevert, szájában félelmetes fogak meredeztek. Az íróasztallal szemben a vendégszék mellett afféle kisasztal gyanánt preparált elefántláb állt, amelyre mahagóniból készült asztallapot raktak. A sarokban hatalmas elefántagyarak ijesztgették a látogatókat.

De a kitömött állatoknál is baljósabb volt az a három koponya, amely Spallek íróasztalát díszítette. Mind a háromnak le volt fűrészelve a teteje, az egyiknek a halántékán lyuk is volt, nyilván puskagolyó ütötte. Az egyikben cédulák voltak, a másik hamutartóként szolgált, a harmadik pedig gyertyatartóként, benne vastag gyertyával. Bár a Zóna elektromos ellátó rendszere alighanem a legmegbízhatóbb volt az egész földrészen, egy-egy villámcsapás miatt még így is előfordult néha, hogy nem volt áram.

A legtöbben, főként a GenSystől érkező vendégek, általában azt feltételezték, hogy a koponyák majomkoponyák. Edwards azonban tudta, hogy nem azok. Emberi fejek voltak, az egyenlítői guineai katonák által kivégzett áldozatok koponyái. Mindhárom főbenjáró bűnt követett el. Megszegte a GenSys szabályait. Rajtakapták őket, amint csimpánzra vadásztak a Zóna zárt övezetében, a csaknem háromszáz négyzetkilométeres sávban, amelyet Spallek a saját privát vadászterületének tekintett.

Néhány évvel korábban Edwards egyszer finoman megpendítette Spalleknek, hogy nem bölcs dolog az íróasztalon tartani azokat a koponyákat, mire az igazgató azzal vágott vissza, hogy legalább ebből is tudják az itteniek, hogy hol a helyük.

- Így kell ezekkel beszélni, ebből értenek - magyarázta Spallek. - Úgyis szeretik a szimbólumokat.

- Na, kész - szólalt meg az igazgató, és félretolta az irathalmot. - Mi a helyzet, Edwards? Remélem, nem az új bonobókkal van valami gond?

- Nem, nem. Tökéletes tenyészállat mind a két nőstény - felelte Edwards. Fürkésző tekintettel nézte a Zóna mindenható urát. Első látásra mindenképpen a hosszú, groteszk sebhely volt rajta a legfeltűnőbb. A heg a bal füle alól indult, át az arcán, és az orra alatt végződött. Az évek során a seb fokozatos összehúzódása miatt Spallek szája sarka is megemelkedett, mintha szünet nélkül vigyorogna.

Edwards elvileg nem volt alárendeltje Spalleknek. Mint a világ legnagyobb emlősállat-kutató és tenyésztő intézetének fő-állatorvosa, ő közvetlenül a GenSys első alelnöke alá tartozott, aki Viszont Taylor Cabottal állt közvetlen kapcsolatban. De ami a mindennapi ügyeket illette, különösen a bonobó programot, Edwardsnak jól felfogott érdekében állt, hogy szívélyes viszonyt tartson fenn az intézet üzemigazgatójával. Csak az volt a baj, hogy az agresszív természetű Spallekkel nagyon nehéz volt szót érteni.

Afrikai működését bérvadászként kezdte, pénzért bármit megszerzett és megszervezett a megrendelőknek, amit csak akartak. Ezért aztán egy idő után át is kellett telepednie Nyugat-Afrikába, ahol a játékszabályok sokkal szabadabbak voltak. Spallek komoly szervezetet épített ki a tevékenységéhez. Olajozottan működött minden, mígnem egy kritikus pillanatban a segítői csődöt mondtak, aminek az lett a következménye, hogy egy hatalmas hím elefánt Spalleket súlyosan megsebesítette, a

megrendelő házaspárt pedig megölte.

Ez az epizód véget vetett Spallek bérvadászi karrierjének. És innen származik a sebhely az arcán, és ekkor bénult meg a jobb karja, amely használhatatlanul, sután lógott az oldala mellett.

A kudarcot soha nem tudta megemészteni: megkeseredett, bosszúvágyó ember lett belőle. Ám a GenSysnél nagyra értékelték a speciális helyhez illő szervezőkészségét, vadásztapasztalatait, keménykezű, de nagyon is hatékony módszereit, amelyekkel irányította és féken tartotta a bennszülött afrikaiakat. Benne találták meg azt az embert, akire rá merték bízni a sok millió dolláros afrikai beruházás irányítását.

- Más bibi van a bonobókkal - mondta Edwards.

- Csak nem megint arról az elmebeteg félelmedről van szó, hogy miért oszlottak két csoportba a majmok? - kérdezte Spallek fölényes magabiztossággal.

- Ha egy közösségben szociológiai változást észlelünk, az nem elmebeteg félelem, hanem azt igenis komolyan kell venni! - emelte föl a hangját Edwards.

- Mondod te - legyintett Spallek. - Én viszont gondolkoztam rajta, és ki van zárva, hogy ez bármit számítson. Mit törődünk mi vele, hogy egy falkában vannak, vagy akár tízben? Nekünk csak az kell, hogy kéznél legyenek, és ne legyenek betegek.

- Nem értek egyet veled - mondta Edwards. - A kettéválás arra utal, hogy képtelenek meglenni egymással. Márpedig ez egyáltalán nem jellemző a bonobókra, és ebből később még nagy baj lehet.

- Jó, ezen izguljál te, te vagy a szakember! - nevetett föl durván Spallek. Ahogy hátradőlt, a szék megnyikordult alatta. - Engem ugyan nem érdekel, hogy mit csinálnak a majmok, amíg így dől hozzánk a pénz. Tiszta aranybánya lett ez a program.

- A másik probléma viszont Kevin Marshall-lal kapcsolatos - folytatta Edwards.

- Mi az istennel tudott már megint előállni az a mamlasz? Őmiatta is szorongsz? Mi lenne veled, ha az én munkámat kellene csinálnod, ilyen paranoiásan?

- Teljesen be van indulva, mert füstöt látott fölszállni a szigetről - mondta Edwards. - Már kétszer volt nálam emiatt. Egyszer a múlt héten, és ma reggel.

- Na és ha füst száll föl? Mi van abban? - kérdezte Spallek. - Miért izgatja az őt? Hát ez még nálad is rosszabb.

- Arra gondolt, hogy esetleg a bonobók tüzet használnak - mondta Edwards. - Ezt nem mondta ki, de biztosra veszem, hogy erre gondolt.

- Hogy érted azt, hogy "tüzet használnak?" - lepődött meg Spallek. Újra előrehajolt ültében. - Úgy érted, tüzet raknak? Tábortüzet? Melegedni meg főzni? - Spallek fölnevetett, de az arcán nem változott az állandó vigyor. - Nem értelek benneteket, városiakat. Kijöttök a bozótba, és rögtön betojtok még a saját árnyékotoktól is.

- Tudom, hogy őrültség - mondta Edwards. - Természetesen rajta kívül senki más nem látta, de ha igen, akkor is biztos, hogy csak villámtól lehetett. Csak az a probléma, hogy Marshall oda akar menni.

- Senki nem megy a szigetnek még a közelébe sem! - mordult fel Spallek. - Kivéve a gondozókat, és csakis begyűjtéskor! Így szólt a határozott utasítás Bostonból. És Kimba, aki az élelmet juttatja át.

- Ugyanezt mondtam neki. És nem hinném, hogy mégis megpróbálkozna. De, gondoltam, azért jobb, ha szólok neked.

- Azt nagyon helyesen tetted - felelte Spallek ingerülten...

A kis fasz. Ha csak meglátom, már fölmegy a pumpa bennem. Azzal Spallek az ép kezével akkorát csapott az asztalra, hogy Edwards majdnem felugrott ijedtében. Az igazgató felállt, és a főtérre néző, zsalugáteres ablakhoz lépett. A kórházat fürkészte. Az

első pillanattól kezdve nem szívelte ezt a nyámnyila nagyokost. Amikor megtudta, hogy a második legjobb házat Kevinnek kell adnia, majdnem szétrobbant a dühtől.

Egészséges kezét ökölbe szorította, a szavakat szinte a fogai közt préselve azt sziszegte. - De baromira fölmegy a pumpa bennem.

- A kutatásaival majdnem végzett már - mondta Edwards. Nagy szégyen lenne, ha most tenne nekünk keresztbe, amikor olyan jól megy minden.

- Lyons mit mondott? - kérdezte Spallek.

- Semmit - felelte Edwards. - Csak azt, hogy túlságosan élénk a fantáziája.

- Lehet, hogy rá kéne állítanom valakit, hogy figyelje - töprengett Spallek. - Senkinek nem fogom engedni, hogy megzavarja a programot. És slussz. Ahhoz túl sok pénz van nekünk benne.

Edwards felállt. - Ez már a te területed - mondta, és az ajtó felé indult. Bízott abban, hogy megfelelően irányította a beszélgetést.

7. fejezet

1997. március 5. 7:25

New York City

Jack a szokásosnál lassúbb tempóban teljesítette reggeli bicikliútját. ezt tette vele az olcsó vörös bor és a kevés alvás. Egyébként rendszerint negyed nyolckor érkezett a Törvényszéki Orvosi Hivatalba. Most, amikor a készenléti helyiség felé tartva kiszállt a liftből, bosszúsan látta, hogy mindjárt fél nyolc. Nem késett ugyan, csupán szerette tartani magát a menetrendjéhez. Az utóbbi években úgy tapasztalta, a fegyelmezettség sokszor még a depresszióját is tompítja.

Első dolga az volt, hogy a nagy kannából kávét töltsön magának. Már a kávé illatától is rögtön jobban érezte magát - hiába, a pavlovi reflex, - gondolta. Következett az első korty. Mennyei élmény. Nem gondolta komolyan, hogy ilyen gyorsan hatna a kávé, mindenesetre úgy érezte, a másnapossággal járó fejfájása máris enyhült valamelyest.

Odalépett Vinnie Amendolához, az egyik bonctechnikushoz, akinek hivatalosan akkor kezdődött a nappali munkaideje, amikor az éjszakások még bent voltak, és aki szokása szerint most is az egyik alumíniumból készült, kincstári íróasztal mögé húzódott. A lábát az asztal sarkán pihentette, az arcát pedig eltakarta a reggeli újság lepedője.

Jack lejjebb húzta az újság szélét, hogy Vinnie olaszos arcvonásai láthatóvá váljanak a világ számára. A srác a húszas évei vége felé járt, szánalmas fizikai állapotban volt, de azért jóképűnek számított. Jack különösen sűrű, sötét haját irigyelte tőle, annál is inkább, mert körülbelül egy éve észrevette, hogy őszbe boruló, barna haja a feje búbján határozottan kopni kezdett.

- Hé, Einstein, mit ír az újság a Franconi-ügyről? - kérdezte Jack. Jack és Vinnie gyakran dolgozott együtt, általában kedvelték egymás stílusát, humorát.

- Nem tudom - morogta Vinnie. Imádott újságját megpróbálta hátrébb húzni, hogy Jack ne érhesse el, ő pedig tovább tanulmányozhassa az előző napi kosárlabda-eredményeket.

Jack összeráncolta a homlokát. Mindent összevetve Vinnie nem volt nagy koponya, de a helyi hírekről mindig fantasztikusan tájékozottnak bizonyult. Mindennap az első betűtől az utolsóig kiolvasta az újságját, és figyelemre méltó memóriája volt.

- Nincs semmi róla az újságban? - kérdezte újra Jack. Értetlenül állt a dolog előtt. Fogadni mert volna, hogy a sajtó boldogan veti rá magát ilyen eseményre, hiszen igencsak ritkán fordult elő, hogy egy maffiózó hullája eltűnjön a Törvényszéki Orvosi Hivatalból. Márpedig a közhivatalok baklövésein mindig külön élvezettel csámcsogtak az újságírók.

- Nem láttam - felelte Vinnie még kelletlenebbül. Megrántotta az újságot, sikerült kiszabadítania Jack kezéből, és újra az arca elé emelte a lapot.

Jack a fejét csóválta. Meglepőnek és szinte hihetetlennek találta, hogy dr. Harold Binghamnek, a törvényszéki főorvosnak sikerült elintéznie, hogy a sajtó hallgasson a dologról. Már éppen elfordult volna Vinnie-től, amikor tekintete az első oldali szalagcímre tévedt. “A maffia beintett a hivatalnak” - olvasta. Az alcímben pedig ez állt. “A Vaccarro család meggyilkolta egy tagját, és a hullát kilopta a rendőrök orra elől, a hullaházból.”

Jack most már az egész újságot kitépte a meglepett Vinnie kezéből, akinek még a lába is lecsúszott az asztal sarkáról.

- Na, mit csinálsz? - kiáltott méltatlankodva.

Jack úgy hajtotta az újságot, és úgy dugta Vinnie orra alá, hogy mindenképpen látnia kellett a cikket.

- Mintha azt mondtad volna, hogy nincs róla semmi az újságban - mondta Jack.

- Nem mondtam, hogy nincs róla semmi, csak azt, hogy nem láttam.

- De hát ez a főcím, az ég szerelmére! - mondta Jack, és a nagyobb nyomaték kedvéért a kávésbögréjével a vastag betűkre bökött.

Vinnie az újságjáért kapott, Jack azonban gyorsabb volt, elhúzta előle.

- Hagyd abba! - sipítozott Vinnie. - Miért nem veszel magadnak egyet, ha annyira érdekel?

- Ez azért több mint furcsa, nem gondolod? - mondta Jack. - Te, aki már a metrón végig szoktad olvasni az újságot, éppen ma nem láttad?

- Mit tudom én! - legyintett Vinnie. - Ma hátulról kezdtem, és csak a sportot olvastam.

- Csak nem vagy beteg, Vinnie? - kérdezte Jack megjátszott aggódással.

- Nem! - vakkantotta az olasz. - Csak add már vissza az újságomat!

Jack kihúzta a sportoldalakat, és csak azt adta oda Vinnie-nek. Aztán leült az ügyeletes asztalhoz, és olvasni kezdte a cikket. Az első oldalon kezdődött, és a harmadikon folytatódott. Ahogyan Jack várta, meglehetősen vitriolos hangú írás volt. Az újságíró nem kímélte sem a rendőröket, sem a Törvényszéki Orvosi Hivatalt, és megállapította, hogy ez az eset csak újabb példája a városi köztisztviselők égbekiáltó hozzá nem értésének és hanyagságának.

Ekkor Laurie libbent be a helyiségbe, Jack félbeszakította az olvasást. Laurie levette a kabátját, közben megjegyezte, reméli, hogy Jack jobb állapotban van, mint ő.

- Nem hinném - felélte Jack. - Nagyon rossz volt az a bor, amit

vittem. Bocsánat!

- Meg hogy csak öt órát aludtunk - tette hozzá Laurie. - Alig bírtam kikecmeregni az ágyból. - Letette a kabátját az egyik székre. - Jó reggelt, Vinnie! - köszönt az olasznak.

- Duzzog, mert meggyaláztam az újságját - mondta Jack. Fölállt, hogy Laurie le tudjon ülni az ügyeletes asztalhoz. Ezen a héten minden reggel Laurie-nak kellett kiosztania az eseteket a kollégák között. - A Franconi-ügy a címlapsztori - folytatta Jack.

- Nem vagyok meglepve - mondta Laurie. - Minden helyi állomáson csak arról beszélnek, még azt is hallottam, hogy Binghamet meghívják a "Jó reggelt, Ameriká!"-ba, hogy kimoshassa magát.

- Nem lesz könnyű dolga - mosolyodott el Jack.

- Nézted már a mai teendőt? - kérdezte Laurie, miközben lapozgatni kezdte az aznapi esetek dossziéit. Lehetett belőlük vagy húsz.

- Én is csak az előbb érkeztem - felelte Jack, és már újra az újságot olvasta. Rövid hallgatás után fölkiáltott. - Nahát, ez jó! Azt mondják, összejátszunk a rendőrséggel, és lehet, hogy mi tüntettük el a hullát, mert a rendőröknek úgy kényelmesebb. Hallottál már ilyet? Ezek az újságírók kész paranoiások. Mindenhol összeesküvést szimatolnak.

- Nem ők paranoiások, hanem a közönség - mondta Laurie. - Az újságok csak megadják nekik amit szeretnének. De pontosan az ilyen abnormális elméletek miatt fogom csak azért is kideríteni, hová lett az a holttest. Ki kell derülnie mindenki számára, hogy mi nem játszunk össze senkivel.

- Pedig nagyon reménykedtem, hogy kialszod magadból ezt a nagy nekibuzdulást, és jobb belátásra térsz - dünnyögte Jack, miközben tovább olvasta az újságot.

- Abban ne reménykedj! - jelentette ki Laurie.

- Hát ezek megőrültek! - kiáltott föl megint Jack, és az újságra csapott. - Az előbb azt mondják, hogy mi tüntettük el a hullát, most meg azt, hogy a maffia már nyilván rég el is temette valami távoli erdőben, és a holttest soha nem fog előkerülni.

- Ebben az utóbbiban valószínűleg még igazuk is van - mondta Laurie. - Hacsak a tavaszi olvadáskor föl nem bukkan valahol. Mert ilyen fagyban, ami most van, ember nincs, aki harminc centinél mélyebbre tud ásni.

- Micsoda baromság ez az egész! - állapította meg Jack, miután végzett a cikkel. - Tessék, nem akarod elolvasni? - nyújtotta Laurie felé az újságot.

Laurie nemet intett. - Nem, kösz, már olvastam a New York Times verzióját. Az elég higgadt volt. A Post álláspontja már nem érdekel.

Jack odalépett Vinnie-hez, és gúnyolódva bejelentette, hogy sértetlen állapotban kész visszaszolgáltatni jogos tulajdonát. Vinnie szó nélkül kikapta a kezéből a lapot.

- Szörnyen érzékeny hangulatban vagy, látom - gúnyolódott tovább Jack.

- Hagyjál békén, jó? - morogta a technikus.

- Ajjaj, Laurie, jó lesz vigyáznunk! - mondta Jack. - Úgy látom, Vinnie szellemi tevékenységre készül, és ez teljesen összezavarta a hormonháztartását. Lehet, hogy gondolkodni akar!

- Hoppá! - mondta Laurie. - Itt az a vízi hulla, amiről Mike Passano beszélt tegnap este. Kinek írjam ki? Az a baj, hogy senkin nem akarok bosszút állni, és puszta méltányosságból a végén még magam csinálom.

- Add nekem! - javasolta Jack.

- Nem baj? - kérdezte Laurie. Utálta a vízből kifogott holttesteket, különösen azokat, amelyek hosszabb ideig áztak a vízben. Az ilyenek boncolása mindig kellemetlen munka volt, és gyakran

bonyolultabb is a szokásosnál.

- Á, dehogy - mondta Jack. - Ha a szag nem zavar, akkor ezek a legfinomabbak.

- Jaj, Jack - dünnyögte Laurie. - Ne gusztustalankodj!

- De komolyan mondom! Sokkal érdekesebb munka, mint mondjuk a lőtt sebes. Azokat különben sem bírom.

- De ez itt egyszerre mindkettő - nézett fel Laurie a papírjaiból, miután a dossziéra ráírta Jack nevét.

- Hát ez igazán kedves! - mondta Jack, miközben Laurie-hoz lépett, és a válla fölött belenézett az iratokba.

- Van itt egy előzetes - mutatta Laurie. - Eszerint közvetlen közelről leadott lövések, a jobb fölső testnegyed szétroncsolva.

- Na, ez egyre szebben hangzik- nevetett föl Jack. - Mi az áldozat neve?

- Nincsen neve - felelte Laurie. - Ettől lesz még érdekesebb. Ráadásul nincs se feje, se keze...

Azzal Laurie Jack kezébe nyomta a dossziét. Jack rákönyökölt az asztalra, és előhúzta az iratokat. Nem jutott túl sok információhoz. Csak a vizsgáló, Janice Jaeger derített ki néhány adatot...

Ezek szerint a testet a Coney-szigeten jóval túl, az Atlanti óceánban találták. A Parti őrség egyik hajója bukkant rá véletlenül, míg az éj leple alatt feltételezett kábítószercsempészekre lestek. Névtelen telefonáló tippje alapján vonultak ki, és miközben a fényt leoltották, csak a radarjukkal tájékozódva imbolyogtak a vízen, a szó szoros értelmében nekimentek a hullának. A feltételezés az volt, hogy a hulla a kábítószercsempész vagy az informátor földi maradványa lehet.

- Hát ez nem sok - mondta Jack.

- Annál izgalmasabb, nem? - ugratta Laurie.

Jack fölegyenesedett, és elindult a telefonközpont, illetve a lift

felé. - Gyere, morcos! - szólt oda Vinnie-nek. Amikor melléje ért, előbb megpöckölte az újságját, aztán megrántotta a karját. - Megy az idő, gyere! - Aztán az ajtónál frontálisan ütközött Lou Soldanóval. A detektív nem nézett semerre, csak arra koncentrált, hogy minél előbb eljusson a kávéstermoszig.

- Jézus Mária! - kiáltott föl Jack. - Rögbizni készülsz? - A kávéja az ütközéstől kilöttyent a padlóra.

- Ne haragudj - felelte Lou. - Nem bírom már a fekete lé nélkül.

Együtt mentek vissza a termoszhoz. Jack papírtörölközővel a kordzakójáról törölgette a kávéfoltokat. Lou reszkető kézzel csurig töltötte a műanyag poharat, aztán leivott belőle, hogy megrakhassa még cukorral és tejszínnel.

Felsóhajtott. - Istentelen kemény napjaim voltak. - Megint buliztál egész éjszaka? - kérdezte Jack.

Lou arcán többnapos borosta sötétlett. Gyűrött, kék ing volt rajta, a nyakánál kigombolva, meglazított nyakkendője egészen oldalra csúszott. Ballonját nemcsak Colombo hadnagy, hanem akármelyik hajléktalan megirigyelhette volna.

- Jó is lenne - nyögte Lou. - Két nap alatt legföljebb három órát aludtam. - Odalépett Laurie-hoz, köszönt neki, aztán ledobta magát a székre, az ügyeletesi asztal mellé.

- Jutottatok valamire a Franconi-ügyben? - kérdezte Laurie.

- Nem. Őrjöng a századosom, a parancsnokom meg a rendőrfőnök - mondta Lou letörve. - Micsoda káosz. Mindenki retteg, hogy a fejével fizet ezért a botrányért. És minden esély megvan arra, hogy a mi csoportunk lesz a bűnbak, ha nem produkálunk valamit.

- Arról ti nem tehettek, hogy Franconit megölték - mondta Laurie együttérzőn.

- Ezt majd mondd a rendőrfőnök úrnak! - legyintett Lou.

Hangosan hörpölt a kávéjából. - Rágyújthatok? - Laurie-ra és

Jackre nézett. - Jó, nem is szóltam - mondta rögtön, ahogy meglátta az arckifejezésüket. - Nem is tudom, miért kérdeztem. Biztosan pillanatnyi elmekihagyás.

- Mit tudtál meg? - kérdezősködött tovább Laurie. Emlékezett, hogy Lou, mielőtt a gyilkosságiakhoz került, a szervezett bűnözési csoportnál dolgozott. Aligha volt tehát nála alkalmasabb nyomozó ehhez az ügyhöz.

- Egyértelmű, hogy a Vaccarro család műve volt - felelte Lou, - Ezt az informátorainktól tudtuk meg. De mivel Franconi vallomást akart tenni, egyébként is sejtettük. Az egyetlen igazi nyom az, hogy megvan a fegyver, amivel lelőtték.

- Az már valami, nem? - kérdezte Laurie.

- Nem olyan sok, mint gondolnád - rázta a fejét Lou. - Ezeknél a maffiagyilkosságoknál nem szokatlan, hogy a fegyvert otthagyják. A Positano étteremmel szemben találtuk meg, az egyik ház tetején. 30-30-as Remington volt, két lövedék hiányzott a tárból. A két hüvely is ott volt a tetőn.

- Ujjlenyomat? - kérdezte Laurie.

- Letörölve - mondta Lou -, de a fiúk azért még dolgoznak rajta. Hátha.

- És kié volt? — szólt közbe Jack is.

- Persze - sóhajtott Lou. - Az is megvan. Fegyverbolond, kint lakik Menlo Parkban. De hát ez a szokásos zsákutca. A lakásba előző nap betörtek, és csak a puskát vitték el.

- És akkor még mit lehet csinálni? - kérdezte Laurie.

- Még megyünk a tippek után, meg van még egy pár informátor, akivel még nem tudtunk kapcsolatba lépni. De leginkább visszafojtott lélegzettel drukkolunk, hogy jöjjön valami nagy mázli. És ti? Rájöttetek már, hogyan ment ki innen a hulla?

- Nem, de én magam nyomozok utána - mondta Laurie.

- Jaj, nehogy te is bátorítsd! - vágott közbe Jack. - Ez Bingham és

Washington dolga.

- Jacknek igaza van, Laurie - mondta Lou.

- De még mennyire igazam van! - folytatta Jack. - Amikor utoljára nekiment a maffiának, akkor is koporsóba zárva rabolták el innen. Legalábbis ezt mondtátok.

- Az akkor volt, ez meg most van - jelentette ki Laurie. - Ebben most nem úgy vagyok érintve, ahogy abban voltam. Az egész Hivatal szempontjából fontos, hogy megtudjuk, hogyan tűnt el innen az a hulla. És őszintén megmondom, nem bízom abban, hogy akár Bingham, akár Washington mindent megtesz ezért. Az ő szempontjukból az a legjobb, ha minél előbb feledésbe borul az egész.

- Meg tudom érteni - mondta Lou. - Az sincs kizárva ha a nyavalyás újságírók hagynák, a mi főnökünk is azt mondaná, ne törjük magunkat halálra. Ki tudja?

- Én akkor is kiderítem, hogy mi volt ez - jelentette ki ismét Laurie, mély meggyőződéssel a hangjában.

- Persze, ha tudnánk, hogy ki és miért, az nekem is biztosan sokat segítene - mondta Lou. - Az a legvalószínűbb, hogy a Vaccarro bandából voltak, ugyanazok az emberek. Ez volna a logikus.

Jack mindkét kezét fölemelte. - Egy percig sem maradok itt tovább - mondta. - Látom, egyikőtökre sem hatnak az észérvek. - Kifelé menet megint megrángatta Vinnie ingét.

Útközben bekukucskált Janice Jaeger irodájába. - Tudunk még valamit erről a vízi hulláról, ami nincs benne a dossziéban? - kérdezte az asszonyt.

- Ami kevés volt, az mind ott van - közölte Janice. - Talán a pontos koordináták nincsenek benne, ahol a vámőrhajó fölszedte. Azt mondták, előbb utána kell nézniük, hogy nem titkos-e az adat vagy valami. De szerintem nincs jelentősége. Biztosan senki nem fog oda kimenni, hogy hátha megtalálja a fejét meg a karját.

- Szerintem sem - mondta Jack. - De azért telefonáltasson rájuk! Csak a rend kedvéért.

- Majd hagyok itt egy cédulát Bartnak - mondta az asszony. Bart Arnold volt a vizsgálók csoportvezetője.

- Köszönöm, Janice - búcsúzott Jack. - Menjen haza, és aludjon!

- Várjon egy pillanatra! - szólt Jack után. - Még volt valami, amit elfelejtettem beírni a jelentésbe. Amikor a hullát megtalálták, anyaszült meztelen volt. Semmilyen ruhadarab nem volt rajta.

Jack bólintott. Ez igazán érdekes információ volt. Nemcsak ölnie kellett a gyilkosnak, hanem még vetkőztetnie is, ami nem lehetett könnyű. De aztán rögtön arra gondolt, hogy ezzel is csak az volt a célja, hogy ne tudják azonosítani az áldozatot. A fejét és a kezét is nyilvánvalóan ezért vágta le. Jack búcsút intett Janice-nek.

- Nem mondod komolyan, hogy a vízi hullát csináljuk - nyafogott Vinnie, miközben a lift felé mentek.

- Ennyire nem látsz, nem hallasz, ha a sportrovatot olvasod? - mondta Jack. - Laurie-val tíz percig erről beszéltünk. Beléptek a liftbe, és megindultak lefelé, a “szalonba”, ahogy egymás közt a bonctermet emlegették. Vinnie egész idő alatt mereven nézett maga elé.

- Miért vagy ilyen búvalbélelt? - kérdezte tőle Jack. - Csak nem a Franconi-ügyön szomorkodsz ennyire? Rokonod volt talán?

- Hagyj békén! - morogta Vinnie.

Amíg Vinnie előkészítette a védőruhákat, kirakta a boncoláshoz szükséges eszközöket, aztán behozta és az asztalra tette a hullát. Jack még egyszer figyelmesen átnézte a dossziéban lévő jelentéseket, hogy ellenőrizze, nem mulasztott-e el valami fontos információt. Aztán előkereste a röntgenfelvételt, amely akkor készült, amikor a holttestet beszállították.

Ő is fölvette a holdruhát, levette a töltőről az akkumulátort, amely egész éjjel rajta volt, aztán bekapcsolta a ruha berendezéseit.

Elvileg hőn utálta a védőöltözetet, de most, hogy oszlásnak indult hullával kellett foglalatoskodnia, egyáltalán nem bánta, hogy biztonságban van. Ahogy Laurie-nak már említette, valóban a szag volt a legundorítóbb.

Jack és Vinnie még egyedül volt a boncteremben. Vinnie nagy bánatára Jack mindig úgy intézte, hogy minél előbb munkához lássanak. Mire a többi kolléga is szállingózni kezdett, Jack már rendszerint túl volt az első tetemen.

Az első teendő az volt, hogy megvizsgálja a röntgenfelvételeket. Felrakta a filmeket az átvilágítóra, aztán hátrébb lépett, és csípőre tett kézzel tanulmányozni kezdte az elölről hátranyúló, egész testes felvételt. Fej és kar nélkül határozottan abnormális látványt nyújtott a kép, mintha primitív, nem is emberi lényről készült volna. A másik abnormális jelenség a világítóan fehér folt volt a jobb felső testnegyedben, vadászpuskából származó sörétek. Jacknek rögtön az a benyomása támadt, hogy nemcsak egy lövést kaphatott az illető, hanem többet. Túl sok volt a vadászpuskasörét abban a foltban.

A söréten nem hatol át a röntgensugár, ezért a mögöttük lévő részletek nem voltak láthatók a felvételen. Az átvilágítón fehérnek látszottak.

Jack már éppen át akart térni az oldalfelvételekre, amikor valami föltűnt neki ezeken a világos pontokon. A folt széle két helyen is furcsának tűnt, sokkal szabálytalanabb volt a vonala, mint a szokásos sörétkontúré.

Megnézte az oldalfelvételt, és ott is ugyanezt a jelenséget látta. Először arra gondolt, hogy a lövedékek esetleg valami más anyagot is magukkal vittek a sebbe, például foszlányt az áldozat ruhájából, amelyen a röntgensugár szintén nem tudott áthaladni.

- Részemről kezdhetjük, Maestro - mondta Vinnie. Már mindent előkészített.

Jack ellépett az átvilágítótól, és a boncasztalhoz indult. Az erős,

vibráló fényben a hulla kísértetiesen sápadt színűnek látszott. Akárki volt is az illető életében, nagyón hájas volt, és az utóbbi időben nem sokat lehetett napon.

- Hogy egyik kedves mondásodat idézzem - mondta Vinnie - ez sem megy többé korzózni.

Jack elmosolyodott Vinnie fekete humorán. Ez sokkal jellemzőbb volt rá, jobban is állt neki, mint a mogorva rosszkedv. A hulla gyalázatos állapotban volt, bár a víz legalább tisztára mosta. Jack némi megnyugvással konstatálta, hogy a jelek szerint nem töltött túl sok időt a vízben. A sérülés jóval nagyobb volt, mint amit a lövések okoztak, elérte a hasüreg fölső részét is. És nemcsak a fejét meg a karjait csonkolták, hanem több széles, mély vágás volt a torzón és a combokon is, amitől vastag zsírszövetdarabok türemkedtek elő. A sebek széle mindenütt csipkézve volt.

- Ügy látom, jó napjuk volt a húsevő halaknak is - jegyezte meg Jack.

- Nagyon ronda - állapította meg Vinnie is.

A puskalövések több hasi szervet összeroncsoltak. Itt-ott kilátszottak a belek, és látni lehetett az egyik fityegő vesét is.

Jack megfogta az egyik karcsonkot, és megvizsgálta a szabadon lévő csontvégeket. - Az első tippem fémfűrész - mondta.

- Mik ezek az iszonyú vágások? - kérdezte Vinnie. - Föl akarták szeletelni, mint a sült pulykát?

- Nem, szerintem átment rajta egy motorcsónak. Ezek tipikusan propeller okozta sebeknek látszanak.

Jack hozzálátott az alapos külső vizsgálathoz. Annyi sérülés volt a testen, hogy kettőzött figyelemmel kellett kutatnia az esetleges finomabb jelek után. Lassan haladt, gyakran megállt, hogy lefényképezzen egy-egy érdekesebb részletet. A gondosság meg is hozta az eredményt. A roncsolt nyakalji területen, a kulcscsont előtti részen apró, kör alakú lézióra bukkant. Aztán ugyanilyen

sérülést fedezett fel baloldalt, a bordák alatt is.

- Mik azok? - kérdezte Vinnie.

- Nem tudom még - válaszolta Jack. - Valamilyen szúrt sebek lehetnek.

- Szerinted hányszor lőtték hasba? - tette föl az újabb kérdést Vinnie, pár perccel később.

- Nehéz megmondani - dörmögte Jack, föl sem nézve a munkából.

- Hát, ezek semmit nem bíztak a véletlenre - fecsegett tovább Vinnie. - Tutira ki akarták nyírni a fazont.

Fél órával később, amikor Jack már a boncolás belső műveleteihez készülődött, nyílt az ajtó, és Laurie lépett be a terembe. Köpenyben volt, és maszkot tartott az arca elé, de a holdruha nem volt rajta. Mivel Laurie általában betartotta a szabályokat, a védőöltözet viselése pedig szigorú előírás volt, Jack rögtön gyanút fogott.

- Legalább nem sokáig volt a vízben - mondta Laurie, ahogy a torzóra pillantott. - Még nem is indult oszlásnak.

- Csak megmártózott kicsit, hogy felfrissüljön - szellemeskedett Jack.

- Micsoda lőtt seb! - ámult el Laurie, ahogy a félelmetes sérülést nézte. Aztán észrevette a vágásokat, és hozzátette. Ezeket mintha propeller okozta volna, nem?

Jack fölegyenesedett. - Laurie, bökd már ki, amiért jöttél! Mert gondolom, nem azért vagy itt, hogy besegíts nekünk.

- Nem, persze - ismerte el Laurie. A maszk ellenére hallatszott, hogy furcsán megremeg a hangja. - Igazából csak némi erkölcsi támogatásért jöttem.

- Hogyhogy?

- Calvin most hordott le a sárga földig. Az éjszakai technikus,

Mike Passano alighanem bemártott nála, hogy éjszaka bejöttem, és megvádoltam őt, hogy közrejátszott a hullarablásban. El tudod ezt képzelni? Na mindegy, Calvin majd szétrobbant a dühtől, én meg nem bírom a feszültséget, tudod. Végül sírva fakadtam, amitől meg én lettem dühös saját magamra.

Jack füttyenteni próbált a szkafander alatt. Vadul gondolkozott, mit is fűzhetne hozzá a történethez azon kívül, hogy előre megmondta, de semmi nem jutott az eszébe.

- Együtt érzék veled - nyögte ki végül. - Köszönöm.

- Sírtál kicsit, nem nagy ügy. Ne haragudj magadra!

- De ha annyira utálom! - fakadt ki Laurie. - Annyira nem profi dolog!

- Á, én nem izgatnám magam emiatt! - mondta Jack. - Sokszor én is arra vágyom, bárcsak sírva tudnék fakadni. Egyik-másik tulajdonságunkat el kéne cserélnünk, lehet, hogy mind a ketten jobban járnánk.

- Részemről bármikor. - jelentette ki Laurie. Jack még egyszer sem ismerte be ilyen őszintén, amit Laurie már régóta sejtett, az elfojtott, be nem vallott bánat volt a legnagyobb akadály Jack boldogsága előtt.

- És most már legalább abbahagyhatod a magánnyomozást - mondta még Jack.

- Nem, azt nem - mondta Laurie határozottan. - Csak még elszántabbá tett, ami történt, mert éppen azt jelzi, amitől tartottam. Hogy Calvin és Bingham a szőnyeg alá akarja söpörni az egészet. Márpedig ez nem helyes!

- Jaj, Laurie - nyögött fel Jack. - Kérlek! Ez az összezördülés Calvinnel még csak a kezdet volt. Még több bajt hozol a fejedre, ha folytatod!

- Nem, ez elvi kérdés. Úgyhogy ne is próbálj lebeszélni! Különben is, támogatásért jöttem.

Jack nagyot sóhajtott, ettől pár pillanatra elhomályosodott a plexi a maszkjában. - Jó, rendben. Mit kívánsz, mit csináljak?

- Semmi különöset - felelte Laurie. - Csak legyél mellettem!

Tizenöt perccel később Laurie távozott a boncteremből. Jack, megmutatott neki mindent, amit a test külső vizsgálata során fölfedezett, többek között a két szúrt sebet is. Laurie csak fél füllel hallgatta, szemlátomást máshol jártak a gondolatai. Jack alig tudta megállni, hogy ne mondja el újra és újra, mi a véleménye Laurie makacsságáról.

- Na, most már eleget láttunk kívülről - mondta Vinnie-nek. - Nézzük, mi van belül!

- Épp ideje - jegyezte meg Vinnie panaszosan. Már elmúlt nyolc óra, egymás után érkeztek az orvosok és a technikusok, és Jackék hiába kezdtek olyan korán, voltaképpen nem sokkal tartottak előbbre, mint a többiek.

A siralmas állapotú holttest beszédtéma volt a boncteremben, de Jack meg sem hallotta a barátságos viccelődést. A különleges esethez különleges boncolási módszereket kellett alkalmaznia, és csak erre figyelt. Még az idő múlását sem érzékelte, nem úgy, mint Vinnie. De az aprólékosságnak meg is lett az eredménye. Ha csak hajszállal felületesebben dolgozik, talán észre sem veszi azokat az apró, ám annál fontosabb jeleket, amelyek igazi fölfedezésnek számítottak. A máj közelében, amelyet szinte elleptek és megsemmisítettek a sörétek, műtéti varratok maradványára bukkant az alsó fő visszéren és a májverőér roncsolt végében. Ilyen helyen varratokra bukkanni nagyon szokatlan volt. A májverőér a májat látja el vérrel, az alsó fő visszér pedig a legnagyobb gyűjtőér a hasüregben.

- Chet, gyere csak ide kicsit! - szólt át Jack a barátjának, akivel közös irodában dolgoztak évek óta, és aki most a szomszédos asztalnál boncolt.

- Na, mid van? - kérdezte Chet. - Valami ínyencség? -

Belekukkantott a nyílásba, ahol Jack kezét látta.

- Az bizony! - felelte Jack. - Először is rengeteg sörét, másodszor viszont érvarratok.

- Hol? - kérdezte Chet. Hiába nézett erősen, ő bizony semmit sem látott.

- Itt ni - mondta Jack, és a szikéje nyelével odamutatott.

- Aha, már látom! Tényleg - csodálkozott Chet. - De jó szemed van! És még alig van endotelializálódás. Nemrégiben csinálhatták.

- Én is így gondolom - mondta Jack. - Egy, legföljebb két hónapja. De hat hónapnál semmiképpen sem régebben.

- És ez mit jelent szerinted?

- Azt, hogy ezer százalékkal több esély van arra, hogy azonosítani tudom a holttestet - mondta Jack, közben fölegyenesedett és kinyújtózott.

- Mert az áldozatnak hasműtéte volt, igaz? - mondta Chet. - De hát nagyon sok emberen végeznek hasműtétet, nem gondolod?

- De nem olyat, mint ezen - emelte fel a mutatóujját Jack. - Az alsó fő visszéren és a májverőéren vannak a varratok, az pedig nagyon különleges dologra utal. Az illetőnek májátültetése volt, méghozzá nem is olyan régen.

8. fejezet

1997. március 5. 10:00

New York City

Raymond Lyons kissé fölhúzta mandzsettás ingujját, és elegánsan vékony Piaget karóráján megnézte az időt. Pontosan tíz óra volt. Elégedettséget érzett. Szeretett pontos lenni, különösen ha üzleti találkozóról volt szó, de nem szeretett túl korán érkezni. Aki túl korán érkezik, az nem biztos magában, márpedig ő mindig az erősebb pozíciójából szeretett tárgyalni.

Az előbb néhány percig a Park sugárút és a Hetvennyolcadik utca sarkán álldogált, várta, hogy tíz óra legyen. Most elérkezettnek látta a pillanatot, megigazította a nyakkendőjét, parányival lejjebb húzta a kalapját, és megindult a Park sugárút 972. felé.

- Dr. Anderson irodáját keresem - közölte a libériás portással, aki kinyitotta előtte a kovácsoltvassal díszített, súlyos üvegajtót.

- A doktor úr rendelőjének külön bejárata van - mondta a portás. Azzal ismét kinyitotta az ajtót Dr. Lyons mögött kilépett a járdára, és déli irányba mutatott.

Dr. Lyons üdvözlésül megérintette a kalapja karimáját, majd elindult a külön bejárat felé. Vésett réztáblán a következőt olvasta: KÉREM, CSENGESSEN ÉS FÁRADJON BE! D Lyons úgy is tett.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, máris látta, hogy jó helyre jött. Az iroda látványa és levegője egyaránt sok pénzről árulkodott. Csupa antik bútor, vastag, süppedős szőnyeg, a falon tizenkilencedik századi festmények.

Egy Boulle-berakásos, francia íróasztal mögött finoman öltözött, tiszteletet parancsoló, idős hölgy ült, és az olvasószemüvege fölött nézett Dr. Lyonsra. Az íróasztalon elegáns névtábla tudatta a hölgy

nevét. Mrs. Arthur P Auchincloss.

Dr. Lyons megadta a nevét, hangsúlyozva, hogy maga is orvos. Tisztában volt azzal, hogy az orvosi titkárnők mennyire kellemetlenül leereszkedők tudnak lenni minden vendéggel, akit nem tekintenek a céhbe tartozónak.

- A doktor úr várja önt - mondta Mrs. Auchincloss. Aztán udvariasan megkérte Dr. Lyonsot, hogy szíveskedjék átfáradni a váróba.

- Gyönyörű ez az iroda - mondta Dr. Lyons, csak hogy beszédbe elegyedhessen a hölggyel.

- Igen uram, az - felelte Mrs. Auchincloss.

- És a rendelő nagy? - kérdezte Dr. Lyons.

- Hogyne, természetesen - hangzott a válasz. - Dr. Andersonnak nagyon sok páciense van. Négy komplett vizsgálónk van, valamint egy röntgenhelyiségünk.

Dr. Lyons elmosolyodott. Nem volt nehéz kitalálni, milyen hatalmas költségekbe verhette magát annak idején dr. Anderson, amikor a “szabadáras orvosi szolgáltatások” fénykorában a sok szakértő kimutatta, hogy ez a forma a legjövedelmezőbb az orvosok számára. És mekkora lehet a rezsije ennek a rendelőnek! Igen, gondolta Dr. Lyons, dr. Anderson a lehető legjobb préda a partnertoborzáshoz. Jó, bizonyára van, még néhány gazdag betege, akik ragaszkodnak a megszokott formához, de az “irányított ellátás” bevezetése biztosan tönkretette a pacientúráját.

- Gondolom, nagy személyzettel dolgoznak - mondta Dr. Lyons.

- Nem, csupán egy nővért alkalmazunk - felelte Mrs. Auchincloss. - Tudja, milyen nehéz megfelelő embereket találni manapság.

Hogyne, persze, gondolta Dr. Lyons. Négy vizsgálóhoz egyetlen nővér - akkor a doktor úrnak komoly anyagi gondjai lehetnek. Ezt, persze, nem mondta ki hangosan. Helyette inkább körbejáratta a tekintetét a gondosan tapétázott falakon, és megjegyezte. - Mindig

csodáltam ezeket a hagyományos Park sugárúti rendelőket. Szolidak, mégis elegánsak. Az emberben rögtön föltámad a bizalom.

- Igen, bizonyára így éreznek a pácienseink is. - mondta Mrs. Auchincloss.

Nyílt az ajtó, és fölékszerezett, Gucci-holmikkal megrakott, idősebb nő lépett ki a fogadóhelyiségbe. Szánalmasan soványnak tűnt, ráadásul az arca és a szája a számtalan fölvarrás következtében merev, torz vigyorba húzódott. Mögötte állt dr. Waller Anderson.

Az orvos és Dr. Lyons tekintete pillanatra összetalálkozott, miközben dr. Anderson a titkárnőhöz kísérte a pácienset, és néhány szóban elmondta az utasításait.

Dr. Lyons szemügyre vette az orvost. Magas volt, finom embernek látszott, és Dr. Lyons úgy gondolta, ez nemcsak a látszat. De nem volt lebarnulva. Sőt, szürkés árnyalatú volt az arcbőre, kimerültnek látszott, szemében szomorúság, és az arca beesett. Le sem tagadhatta volna, hogy súlyos gondokkal küszködik.

Tiszteletteljesen búcsút vett a betegétől, majd dr. Lyonshoz fordult, és finom mozdulattal beljebb invitálta. Hosszú folyosón haladtak végig, innen nyíltak a vizsgálóhelyiségek. A folyosó végén volt dr. Anderson irodája. Dr. Lyonsot maga elé engedte, aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Dr. Anderson udvariasan, de szemmel látható tartózkodással mutatkozott be Dr. Lyonsnak. Elvette a kabátját és a kalapját, gondosan beakasztotta őket a gardróbszekrénybe.

- Kávét? - kérdezte.

- Hogyne, feltétlenül - felelte Dr. Lyons.

Néhány perccel később, amikor már mindketten a kávéjukat kortyolgatták, dr. Anderson az íróasztala mögött, dr. Lyons pedig szemben vele, egy karosszékben, dr. Lyons támadásba lendült.

- Nehéz idők járnak mostanában a magánpraxisokra - jegyezte

meg.

Dr. Anderson válaszul mintha fölnevetett volna, de minden vidámság nélkül. Nyilvánvalóan nem találta szórakoztatónak dr. Lyons szavait.

- Mi olyan lehetőséget ajánlunk önnek, amelynek révén jelentős bevételhez juthat, és bizonyos, kiválasztott pácienseinek a legkorszerűbb szolgáltatást nyújthatja - mondta dr. Lyons. Mondandója nagy része sokszor kipróbált, jól begyakorolt szöveg volt.

- Van olyan mozzanata a dolognak, amely törvénytelen? - vágott közbe dr. Anderson. Hangja komoly volt, már-már haragos. - Mert ha igen, úgy ne is folytassa!

- Semmi törvénytelenségről nincsen szó - biztosította őt dr. Lyons. - Csupán rendkívüli titoktartást igényel a dolog. Ön a telefonban már megígérte, hogy ez a beszélgetés mindenképpen köztünk marad, ön, dr. Daniel Levitz és közöttem.

- Mindaddig, amíg a hallgatással nem követek el bűncselekményt- mondta dr. Anderson. - De nem vagyok hajlandó a cinkosává válni senkinek.

- Aggodalomra semmi oka - folytatta dr. Lyons, és elmosolyodott. - Ám ha mégis úgy döntene, hogy csatlakozik hozzánk, mindenképpen titoktartási nyilatkozatot kell aláírnia. Részletes tájékoztatásra csak ezután számíthat.

- A nyilatkozattal semmi problémám - mondta dr. Anderson -, mindaddig, amíg nem sértek semmilyen törvényt.

- Nos, akkor... - kezdett bele dr. Lyons. A kávéscsészét dr. Anderson íróasztalára helyezte, hogy mindkét keze szabad legyen. Megszállottan hitte, hogy kézmozdulatok nélkül nincs igazi hatás. Először is elmondta, hogy 1990-ben alkalma volt megismerkedni Kevin Marshall-lal, aki néhány ember előtt tartott előadásában beszámolt a fölfedezéséről, jelesül bizonyos kromoszómarészek homológ transzponálásáról.

- Homológ transzponálás? - vágott közbe dr. Anderson. - Az meg mi az ördög? - Még a molekuláris biológiában végbement forradalom előtt végezte a orvosi egyetemet, tehát a szakkifejezéseket sem ismerte.

Dr. Lyons türelmesen elmagyarázott neki mindent a hatos kromoszóma rövid karjainak példáján.

- Szóval ez a Kevin Marshall kitalálta, hogyan lehet az egyik sejtből átvinni egy kromoszómadarabot a másik sejtbe, ugyan-arra a helyre, ugyanannak a kromoszómarésznek a helyébe.

- Pontosan - bólintott dr. Lyons. - És számomra ez olyan volt, mint a megvilágosodás. Azonnal megláttam benne a klinikai lehetőséget. Hogy potenciálisan létre lehet hozni az egyén immunológiai mását. Bizonyára ön is tudja, hogy a hatos kromoszóma rövid karja tartalmazza a nagy hisztokompatibilitási komplexet.

- Mint az egypetéjű ikreknél - mondta dr. Anderson növekvő érdeklődéssel.

- Még annál is jobb - folytatta dr. Lyons. - Ezt az immunológiai dublőrt megfelelő méretű állatfajban hozzák létre, amelyet adott esetben föl is lehet áldozni. Az egypetéjű ikertestvérét kevés ember akarná föláldozni.

- Miért nem lehetett erről olvasni valahol? - kérdezte dr. Anderson.

- Dr. Marshall publikálni akarta a felfedezést, de csak miután néhány apró részletkérdést is megoldott. Ezt az előadást is csak a főnöke unszolására tartotta meg. Még szerencse! Miután meghallgattam, fölkerestem és meggyőztem, hogy ezt magánúton kell hasznosítani. Nem volt könnyű, de végül az billentette a javunkra a dolgot, hogy megígértem neki, álomlaboratóriumot kap, ahol mindenféle akadémiai beavatkozás nélkül, szabadon dolgozhat.

- Ön rendelkezett ilyen laborral? - kérdezte dr. Anderson.

- Akkoriban még nem - ismerte el dr. Lyons. - De miután vele megegyeztem, kapcsolatba léptem egy nemzetközi biotechnológiai óriáscéggel, amelyet mindaddig nem nevezhetek meg, amíg ön nem mond igent. Jelentős erőfeszítésembe került, de sikerült elfogadtatnom velük az ötletemet, hogy tudniillik ezt a jelenséget okosan piacképessé kell tenni.

- És ez hogyan történik?

Dr. Lyons előrébb csúszott a székében, és mélyen dr. Anderson szemébe nézett. - Bizonyos díjért létrehozzuk a megrendelő immunológiai mását - mondta. - Gondolhatja, hogy jelentős összegről van szó, de ha az így nyerhető biztonságot tekintjük, akkor semmiképpen sem irracionális az ár. De igazából azzal lehet komoly bevételre szert tenni, hogy a megrendelő éves részvételi díjat fizet azért, hogy mi fenntartsuk a dublőrét.

- Tehát először beugrót, aztán pedig a tagdíjat - mondta dr. Anderson.

- Igen, így is föl lehet fogni - helyeselt dr. Lyons.

- És milyen előnyöm származik ebből? - kérdezte dr. Anderson.

- Rengeteg - felelte dr. Lyons. - Az üzleti részt úgy építettem fel, mint az értékesítési piramist. Minden ön által hozott megrendelőért százalékot kap, nemcsak az alapdíjból, hanem az éves részvételi díjakból is. Ezenfölül további orvosokat is toborozhat, olyanokat, akiknek már gondot okoz a magánpraxis fenntartása, de még van elegendő gazdag, előrelátó, fizetőképes betegük. Az általuk toborzott megrendelők befizetéseiből aztán ön további százalékot kap. Például ha a csatlakozás mellett dönt, akkor az ön által felhajtott megrendelők díjaiból dr. Levitz is részesedik, mert önt ő ajánlotta. Gondolom, nem kell könyvelőnek lennie ahhoz, hogy átlássa, milyen jelentős bevételi forrásról van itt szó. És további ösztönzőként azt is felajánljuk, hogy a megfelelő összegeket külföldön bocsátjuk az ön rendelkezésére, adómentesen.

- És miért olyan fontos a titoktartás? - kérdezte dr. Anderson.

- Ha csak a külföldi bankszámlákra gondol, akkor ez már önmagában is válasz a kérdésére - magyarázta dr. Lyons. - Ami az egész programot illeti, felmerültek bizonyos etikai problémák. Következésképpen az a cég, amely ezt az egészet lehetővé teszi és bonyolítja, retteg attól, hogy a nyilvánosság kárt okoz neki. Nézze, nem titok, hogy az állatok felhasználását bizonyos körök nem nézik jó szemmel, és mi sem szeretnénk, ha harcolnunk kellene a megszállott állatvédőkkel! Azonkívül ez nagyon drága program, amelynek előnyeit csak a kiválasztott kevesek élvezhetik, tehát az egyenlőség elve sem érvényesülhet.

- Megkérdezhetem, hány megrendelő élt eddig a lehetőséggel?

- Páciens vagy orvos?

- Páciens.

- Körülbelül száz.

- És volt már olyan, akinek ténylegesen igénybe kellett vennie a szolgáltatást?

- Igen. Négy embernek - felelte dr. Lyons. - Két vesét és két májat ültettünk át eddig. Mindannyian remekül vannak, nem kell gyógyszert szedniük, kilökődési reakció nem lépett föl. Hozzáteszem, hogy a dublőr befogásáért és magáért az átültetésért is jelentős árat számítunk fel, és az érintett orvos ebből ugyancsak megkapja a megfelelő százalékot.

- Hány orvos dolgozik a programban?

- Majdnem ötven. Itt nagyon óvatosan indultunk a toborzással, de most már ez is felgyorsult.

- És mióta működik ez az egész?

- Körülbelül hat éve - felelte dr. Lyons. - Jelentős tőkebefektetésre és rengeteg munkára volt szükség, de most már mindez megtérülni látszik, nem is akárhogyan. Hadd emlékeztessem arra is, hogy ön még viszonylag korán léphet be a

struktúrába, tehát ama bizonyos piramis révén jelentős előnyökre tehet szert!

- Érdekes elgondolás - mondta dr. Anderson. - Nem is tagadom, hogy valóban szükségem lenne újabb jövedelemforrásra. A pacientúra egyre zsugorodik, és ha így megy tovább, előbb-utóbb föl kell adnom ezt a rendelőt.

- Nagy kár lenne érte - bólogatott dr. Lyons.

- Lehetséges, hogy egy-két napig gondolkozzam az ajánlatán? - kérdezte dr. Anderson.

Dr. Lyons felállt. Érezte, hogy győzött. - Természetesen - mondta nagy kegyesen. - Sőt, ha gondolja, hívja fel dr. Levitzet is. Említettem már, hogy ő ajánlotta önt, és úgy tudom, ő rendkívül elégedett az eddigi eredményekkel.

Öt perccel később dr. Lyons kilépett az ajtón, és elindult déli irányban a Park sugárúton. Ruganyosan, magabiztosan lépkedett. Az ég kék volt, a levegő tiszta, közeledett a tavasz, jólesően bizsergető érzés volt, hogy újabb sikert aratott - nem csoda, hogy az élet császárának érezte magát. Így még az előző néhány nap kellemetlenségei is elhanyagolhatónak tűntek. Fényes jövő várt rá, tele ígérettel.

Diadalittas hangulatának majdnem rossz vége lett. Annyira elragadta a mámor, hogy az egyik sarkon hajszál híján a robogó busz elé lépett. Az utolsó pillanatban hőkölt vissza, a száguldó busz szele lefújta a kalapját, a felfröccsenő piszkos lé pedig szinte elborította kasmírfelöltője elejét.

Néhány pillanatig azt sem tudta, mi történt, és csak fokozatosan jutott el a tudatáig, milyen kevésen múlott, hogy nem lelte halálát a veszélyekkel teli New York-i utcán.

- Jól vagy, haver? - kérdezte tőle egy járókelő, és átnyújtotta neki a laposra horpadt kalapot.

- Jól, köszönöm - hebegte dr. Lyons. Lenézett a kabátjára, és

rosszul lett. Most már jelzésszerűnek látta ezt az epizódot, érezte, hogy a szerencsétlen Franconi-ügyről sem feledkezhet meg olyan könnyen. A kabátján lévő mocsokról eszébe jutott, hogy Vinnie Dominickkal is meg kell küzdenie.

Tanulva a leckéből, most már nagyon óvatosan kelt át az úttesten. Így igaz, gondolta, csupa veszély az élet. Ahogy a Hatvannegyedik utca felé igyekezett, már szorongva gondolt a két másik szervátültetéses páciensre is. A Franconi-eset előtt álmában sem gondolta volna, hogy még az egyszerű boncolás is mennyi buktatót jelenthet.

El is határozta, hogy érdeklődni fog a két beteg állapotáról. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy Taylor Cabot nem a levegőbe beszélt. Ha belátható időn belül bármelyik kliensük bármilyen okból a boncasztalra kerül, és a sajtó kiszagol valamit, abból katasztrófa lehet. És a GenSys azonnal kiszáll az egész programból.

Meggyorsította a lépteit. Az egyik páciens Jerseyben lakott, a másik Dallasban. Az a legbiztosabb, ha azonnal felhívja az orvosaikat.

9. fejezet

1997. március 5. 17:45

Cogo, Egyenlítői Guinea

- Hahó! - hallatszott Candace hangja. - Van itt valaki?

Kevinnek megrándult a keze a váratlan zajtól. A labortechnikusok már régen befejezték a munkát, és elmentek, jó ideje csak a hűtőszekrények halk zúgása hallatszott. Kevin is csak azért maradt bent, hogy elvégezzen még egy elemzést, amelyre DNS-darabok szétválasztásához volt szüksége, de Candace hangjára megugrott a kezében a mikropipetta, rossz helyre csöppent belőle a folyadék, és szétcsorgott a zselé felületén. A teszt tönkrement, kezdhette elölről.

- Itt vagyok! - kiáltott Candace felé. Letette a pipettát, és felállt. A laborasztalon álló vegyszeres üvegek fölött látta, hogy Candace tétován áll az ajtóban.

- Rosszkor jöttem? - kérdezte Candace, Kevin felé közeledve.

- Nem, éppen befejeztem valamit - mondta Kevin. Remélte, hogy hihetően cseng, amit mond. Sajnálta ugyan a kárba veszett tesztet, az elfecsérelt időt, de örült, hogy ismét látja Candace-t. Aznap délben, az ebéd után összeszedte minden bátorságát, és meghívta teára a két nőt. Mind a ketten készséggel elfogadták a meghívást. Melanie rögtön be is vallotta, hogy neki már régen fúrja az oldalát a kíváncsiság, hogy belülről is láthassa a házat, amelyben Kevin lakik.

A látogatás kitűnően sikerült. Kétségtelen, hogy ebben kulcsszerepet játszott a két nő. Beszélgettek, jól érezték magukat. Annál is inkább, mert végül úgy döntöttek, hogy nem teázni fognak, hanem inkább bort isznak. Kevin a Zóna elitjéhez tartozott, és

ebbéli minőségében rendszeresen kapott a remek francia borokból, amelyeket ki sem nyitott, vagy csak nagyon ritkán. Következésképpen az ebédlő melletti tálalókamrában már impozáns gyűjteményt halmozott föl a borkülönlegességekből.

Legfőbb beszédtémájuk, persze, Amerika volt, mint a hazájuktól távol lévő amerikaiak esetében szinte mindig. Mindhárman a szülővárosukról áradoztak. Melanie New Yorkért rajongott, mondván, az semmi máshoz nem mérhető. Candace arról beszélt, hogy életminőség szempontjából Pittsburgh az egyik legjobb város az egész országban. Kevin pedig Boston ösztönző intellektuális légköréről zengett dicshimnuszt. Csak arra vigyáztak, hogy ne essék szó a déli témáról, amely oly érzékenyen érintette Kevint.

Még akkor, az étkezőben mindketten megkérdezték Kevintől, mit ért azon, hogy esetleg átlépett bizonyos határt, de miután látták, hogy fel van zaklatva, és nem akar ennél többet mondani, nem erősködtek tovább. A két nő ösztönösen úgy döntött, jobb a békesség, beszéljenek másról, legalábbis egyelőre.

- Azért jöttem át, hogy megkérdezzem, nincs-e kedved megismerkedni Mr. Winchesterrel - mondta Candace. - Beszéltünk rólad, és azt mondta, nagyon szeretne személyesen is megismerni téged.

- Nem biztos, hogy ez jó ötlet - morogta Kevin. Máris érezte, hogy összeszorul a gyomra.

- Szerintem meg nagyon jó. Miért ne láthatnád a jó oldalát is annak, amit csinálsz, és amiről olyan rosszkedvűen beszéltél az ebédnél. Tényleg, ne haragudj, hogy annyira felizgattalak azzal, amit mondtam!

Ez a megjegyzés volt az első utalás Kevin déli kitörésére. Kevinnek gyorsabban kezdett verni a szíve.

- Nem a te hibád volt - mondta. - Már előtte is ideges voltam miatta.

- Akkor gyere, és ismerkedj meg Mr. Winchesterrel! - hívta újra

Candace. - Fantasztikusan gyorsan gyógyul. Hiába vagyok intenzíves nővér, már semmi szüksége rám.

- De hát nem is tudok mit mondani neki - ellenkezett Kevin.

- Ugyan már, mit számít az, hogy mit mondasz. Olyan hálás az az ember. Pár napja még a halálán volt, most meg úgy érzi, hogy újjászületett. Na, gyere! Garantálom, hogy örömöt szerzel vele magadnak is.

Kevin vadul törte a fejét, milyen ürüggyel térhetne ki, amikor egy másik hang sietett a segítségére. Melanie lépett a szobába.

- Nézd csak, a két legkedvesebb ivócimborám! - mondta vidáman. A nyitott ajtóból vette észre őket, amint éppen a saját szobájába igyekezett. Kék kezeslábasban volt, amelynek mellényzsebére rá volt hímezve: ÁLLATKÖZPONT.

- Na, másnaposak vagytok már? - kérdezte. - Én még csak a mámornál tartok. Te jó ég, két üveg bort megittunk. Nem hihetetlen?

Erre sem Candace, sem Kevin nem mondott semmit. Melanie hol egyikükre, hol a másikukra nézett. Megérezte, hogy valami nem stimmel.

- Na, mi van, gyászoltok valamit? - kérdezte.

Candace elmosolyodott. Melanie megint telibe talált, egyetlen szóval. - Nem egészen - felelte. - Kevin és én huzakodunk egymással. Rá akarom beszélni, hogy jöjjön át a kórházba, ismerkedjen meg Mr. Winchesterrel. Már föl tud kelni, és madarat lehetne fogatni vele. Meséltem neki rólatok, és szeretne megismerkedni mindkettőtökkel.

- Hallottam, hogy szállodalánca van - mondta Melanie, és kacsintott egyet. - Lehet, hogy még jók leszünk nála egy italra valamelyik hotelben?

- Amilyen hálás nektek, és amilyen gazdag, szerintem ennél jóval többre számíthattok - nevetett Candace. - Csak az a baj, hogy

Kevinnek nincs kedve átjönni.

- Hát az meg hogy lehet, öregfiú? - fordult Melanie Kevinhez.

- Én épp arra gondoltam, milyen jó lenne, ha a jó oldalát is látná annak, amit véghezvitt - tette hozzá Candace.

Melanie elkapta Candace pillantását, rögtön értette, miért akarja Kevint bemutatni a páciensüknek.

- Nagyon igazad van - erősítette meg most már ő is. - Pozitív visszajelzés a hús-vér boldog pácienstől mindenkinek jól jön. Legalább látjuk, miért gürcöltünk eddig, és hogy érdemes tovább csinálni.

- Én viszont attól félek, rám csak rossz hatással lesz - mondta Kevin. Amióta délután visszatért a laborba, igyekezett minden erejével a munkára koncentrálni, hogy elhessegesse magától a félelmet. Egy darabig sikerült is neki, de aztán nem bírt tovább a kíváncsiságával, és a számítógépén behívta az Isla Francesca-i térképet. De addig bíbelődött a különféle adatokkal, hogy a végén rosszabb kedve lett tőle, mint amikor először meglátta a füstöt.

Melanie csípőre tette a kezét. - De miért? Egyszerűen nem értem.

- Nehéz ezt megmagyarázni - tért ki a válasz elől Kevin.

- Na, azért csak próbáld meg! - erősködött Melanie.

- Mert ha meglátom azt az embert, olyan dolgok jutnak eszembe, amikről éppen hogy meg akarok feledkezni - préselte ki magából a szavakat Kevin. - Például hogy volt egy másik páciensem is...

- Mármint a dublőre, a bonobó? - kérdezte Melanie.

Kevin némán bólintott. Megint elvörösödött, mint délben, az étkezőben.

- Te még nálam is komolyabban veszed az állatok jogait - jegyezte meg Candace.

- Ez több annál, mint az állatok jogai - mondta Kevin alig hallhatóan.

Feszült csend következett. Melanie Candace-re pillantott. Candace vállat vont, jelezve, hogy nincs több ötlete.

- Na jó, ami sok az sok! - szólalt meg végül Melanie hirtelen elhatározással. Mindkét kezét Kevin vállára tette, és lenyomta a férfit az egyik ülőkére.

- Ide hallgass - mondta neki, és lehajolva egészen odadugta az arcát Kevinéhez. - A mai délutánig azt hittem, egyszerűen csak munkatársak vagyunk. De most már másképp gondolom. Kicsit jobban megismertelek, aminek őszintén mondom, nagyon örülök, és már nem tartalak hidegfejű, beképzelt, intellektuális sznobnak. Sőt, azt hiszem, most már barátok vagyunk. Jól gondolom?

Kevin bólintott. Nem tehetett mást, kénytelen volt egyenesen Melanie sötét, márványos szemébe nézni.

- Márpedig a barátok beszélgetnek egymással - folytatta Melanie. - Kommunikálnak. Nem titkolják az érzéseiket, mert tudják, hogy attól a másik kellemetlenül érezheti magát. Érted, amit mondok?

- Azt hiszem, igen - felelte Kevin. Soha nem merült még föl benne, hogy viselkedésével kényelmetlen helyzetbe hozhatna valakit.

- Hiszed? - kérdezett tovább Melanie. - Hogy magyarázzam el neked, hogy ne csak hidd, hanem tudd is?

Kevin nagyot nyelt. - Jó. Úgy gondolom, tudom.

Melanie kétségbeesett fintort vágott. - Annyira óvatos vagy, hogy mindjárt szétrobbanok. Jó, nem baj, ezt is megoldom. De azt, ami az ebédnél történt, nem tudom megoldani. Mert nem tudom hova tenni. Amikor megkérdeztem, mi a baj, nagy homályosan azt mondtad, hogy túlléptél valami határt, de aztán bezárultál, mint a nagykapu, és képtelen voltál többet kinyögni. Pedig nem szabad, hogy ez az akármi csak nőjön és burjánozzon benned. Mert neked is fájdalmat okoz, és a kapcsolataidba is bele fog szólni.

Candace némán bólogatva helyeselt Melanie-nak.

Kevin hol az egyik, hol a másik nőre kapta a tekintetét. Milyen őszinték, és milyen makacsak, villant át az agyán. Bármennyire nem akarta is megosztani velük a félelmeit, egyre inkább érezte, hogy nem tehet mást, különösen hogy Melanie határozott vonásait látta közvetlen közelről. De fogalma sem volt, hogyan vágjon bele. Aztán hirtelen kibökte. - Láttam, hogy Isla Francescán füstölt valami.

- Mi az az Isla Francesca? - kérdezte Candace.

- Egy sziget. Oda kerülnek a transzgénes bonobók, ha elérik a hároméves kort - mondta Melanie. - És mi van azzal a füsttel?

Kevin fölállt, és intett a nőknek, hogy menjenek vele. Az asztalához vezette őket. Mutatóujjával kimutatott az ablakon, Isla Francesca felé. - Háromszor láttam füstöt - mondta. - Mindig ugyanarról a helyről szállt föl, kicsit balra a sziklás hegytől. Csak vékonyka csík volt, de nagyon sokáig lehetett látni.

Candace hunyorgott. Enyhén közellátó volt, de hiúságból nem viselt szemüveget. - Az a legtávolabbi sziget az? - kérdezte. Elmosódó, szürkésbarna foltokat látott csak a sziget gerincén, azokat gondolta sziklának. A késő délutáni napfényben, a többi sziget összefüggő, sötétzöld foltnak látszott. - Igen, az - felelte Kevin.

- Na és, mi van abban? - rántotta föl a vállát Melanie. - Egy-két apró kis tűz. Ahhoz képest, hogy mennyit villámlik itt mindig, ez igazán nem nagy dolog.

- Igen, Bertram Edwards is rögtön a villámra fogta - mondta Kevin. - Csakhogy nem lehet a villámtól.

- Ki az a Bertram Edwards? - érdeklődött újra Candace.

- Miért ne lehetne a villámtól? - kérdezett közbe Melanie. - Valamilyen érc is lehet abban a sziklás gerincben...

- Hallottad már azt a mondást, hogy kétszer egy helyre nem csap a villám? - mondta Kevin. - Az a tűz nem a villámtól van. És még

valami: a füst sokáig szállt, és egy helyről.

- Az nem lehet, hogy bennszülöttek is laknak ott? - találgatott Candace.

- Erre a GenSys nagyon ügyelt, mielőtt kiválasztották ezt a szigetet - mondta Kevin.

- Lehet, hogy halászok járnak át a környékről - állt elő az újabb ötlettel Candace.

- A környéken mindenki tudja, hogy ez szigorúan tilos - felelte erre Kevin. - Törvénybe foglalták, hagy ennek megsértése főbenjáró bűn. És nincs ott semmi olyasmi, amiért vállalnák a halálbüntetést.

- De hát akkor ki rakta a tüzet? - kérdezte Candace.

- Te jó ég, Kevin! - kiáltott fel hírtelen Melanie. - Rájöttem, mire gondolsz. De meg kell mondanom neked, hogy szerintem ez képtelenség.

- Mi a képtelenség? - szólt közbe értetlenkedve Candace. - Nem világosítanátok fel engem is?

- Jó, akkor mutatok nektek még valamit - mondta Kevin. Odaült a számítógéphez, leütött néhány billentyűt, és behívta a sziget térképét. Elmagyarázta a két nőnek, hogyan működik a rendszer, majd példaként rákeresett Melanie dublőrére. A kis vörös pont villogni kezdett, a szikláktól északra, annak a helynek a közvetlen közelében, ahol előző nap Kevin a saját állatát megtalálta.

- Neked is van dublőröd? - csodálkozott Candace. Erre nem számított.

- Kevin és én voltunk a kísérleti nyulak - mondta Melanie. - A mi dublőreink voltak az elsők. Be kellett bizonyítanunk, hogy a technológia valóban működőképes.

- Jó - szólt közbe Kevin. - Most már tudjátok, hogyan működik ez a lokátor-rendszer. Akkor most megnézünk valamit, amit egy órával ezelőtt egyszer már megcsináltam, és akkor nagyon kínos dolog derült ki. Kíváncsi vagyok, mi lesz most. - Megint beírt

néhány parancsot a klaviatúrán. - Most azt mondom a számítógépnek, hogy automatikusan, egymás után keresse meg mind a hetvenhárom dublőr állatot. A számuk ide lesz kiírva, a sarokba, aztán megjelenik majd a villogó piros pont a térképen. Figyeljetek! - Kevin rákattintott a startgombra.

A program zökkenőmentesen működött, megjelentek a számok, aztán pár másodperc múlva már villogni is kezdett a piros jelzőpont.

- Azt hittem, hogy már majdnem száz ilyen állat van - jegyezte meg Candace.

- Jól hitted - felelte Kevin. - Van még további huszonkettő, de azok nincsenek háromévesek. Ők még az állatközpontban vannak, a bonobó részlegben.

- Na jó - mondta Melanie, miután már eleget figyelték a program működését. - Ez rendben van, lenyűgöző. Mi itt a kínos?

- Csak várd ki a végét! - mondta Kevin.

Éppen ekkor jelent meg a 37-es szám, de ezt nem követte a villogó, piros pont. A gép kisvártatva a következő üzenetet írta ki a képernyőre. “Az állat nem található. Kattintással újra próbálhatja.”

Melanie Kevinre nézett. - Hol van a harminchetes?

Kevin nagyot sóhajtott. - Ami megmaradt belőle, az a szemétégetőbe került. A harminchetes volt Mr. Winchester dublőre. De nem ezt akartam megmutatni - mondta, és egy kattintással továbbléptette a programot. A negyvenkettesnél megismétlődött az előbbi helyzet.

- Nem ez volt Mr. Franconié? - kérdezte Candace. - A másik májátültetéses betegé?

- Kevin nemet intett. Leütött néhány billentyűt, hogy a géppel azonosíttassa a negyvenkettes állatot. Hamarosan megjelent a Warren Prescott név.

- Jó, de akkor hol a negyvenkettes? - kérdezte Melanie.

- Azt nem tudom biztosan, csak azt, hogy mitől félek - válaszolta Kevin. Megint továbbot kattintott, megint sorban jelentek meg a képernyőn a számok, majd a vörös pontok.

Mire a teljes program lefutott, összesen hét hiányzó bonobót jelzett Franconién kívül, amelyet szintén fel kellett áldozniuk. - Az előbb is ez jött ki? - érdeklődött Melanie.

Kevin bólintott. - Csak akkor nem hét volt, hanem tizenkettő. És még most is hiányzik belőlük egyik-másik, de a nagyobb részük mostanra meglett.

- Ezt, nem értem - mondta Melanie. - Az meg hogy lehet?

- Annak idején, amikor még el sem kezdődött ez az egész, egyszer bejártam a szigetet - mondta Kevin. - Emlékszem, hogy a sziklás részen barlangok is voltak. Elképzelhetőnek tartom, hogy az állataink néha bemennek azokba a barlangokba, talán ott is laknak. Semmi más magyarázatot nem tudok találni arra, hogy miért nem találja őket a rendszer.

Melanie hirtelen a szája elé kapta a kezét. Szemében döbbent rémület villant.

A váratlan mozdulatot Candace is látta. - Ne csináljátok ezt velem! - fakadt ki méltatlankodva. - Mi baj van? Mire gondoltok?

Melanie leeresztette a kezét. Tekintete összekapcsolódott Kevinével. - Amikor Kevin a félelméről beszélt, hogy átlépett bizonyos határt - mondta lassan, elszánt hangon -, akkor arra gondolt, hogy emberi lényt hozott létre.

- Ezt nem mondhatod komolyan! - kiáltott fel Candace, de elég volt egyetlen pillantást vetnie két kollégája arcára, hogy lássa, Melanie nagyon is komolyan beszélt.

Egy teljes percig nem szólalt meg egyikük sem.

A csendet végül Kevin törte meg. - Nem gondolom, hogy igazi emberi lényről lenne szó, majombőrben - mondta. - Csak azt gondolom, hogy akaratomtól függetlenül, felelőtlenül afféle

előemberi lényt hoztam létre. Ez a lény valamelyik távoli, ősi elődünkhöz hasonlíthat, aki annak idején spontán módon jelent meg a természetben a majomszerű állatok közül, úgy négy-ötmillió évvel ezelőtt. Lehet, hogy a változást előidéző kritikus mutációk éppen azokban a fejlődésért felelős génekben játszódtak le, amelyek a hatos kromoszóma rövid karján helyezkednek el. Ahogy utóbb megtudtam.

Candace azon kapta magát, hogy üres tekintettel bámul kifelé az ablakon, de közben azt a jelenetet látja maga előtt, amely két nappal azelőtt játszódott le a műtőben, amikor a bonobót igyekeztek elaltatni. Az állat furcsa, emberinek tűnő hangokat hallatott, közben kétségbeesve, mindenáron ki akarta szabadítani a két kezét, hogy újra és újra megismételhesse ugyanazt a heves mozdulatot, amellyel egész idő alatt kísérletezett. Ökölbe szorította a kezét, aztán kinyitotta, majd mindkét karját ellökte a testétől, mintha el akarna hessenteni valamit. Aztán megint, megállás nélkül.

- Olyan korai emberszabású lényre gondolsz, a Homo erectus idejéből? - kérdezte Melanie. - Azt mi is megfigyeltük, hogy a génátültetett bonobó-kölykök sokkal gyakrabban járnak fölegyenesedve, mint az anyjuk. De csak arra gondoltunk, hogy milyen helyesek.

- Nem olyan koraira, amelyik még nem használta a tüzet - mondta Kevin. - Mert csak az igazi előember ismerte a tüzet. És ez az én félelmem, hogy amit a szigeten láttam, az ilyen tűz volt. Ők rakták.

- Tehát, durván fogalmazva - fordult vissza Candace az ablaktól -, a szigeten egy csapat ősember lakik, mint az ősidőkben.

- Így valahogy - bólintott Kevin. A nők döbbenten hallgattak, de hát Kevin éppen erre számított. Ő viszont furcsamód jobban érezte magát, hogy kiadta magából a félelmét.

- És most mit csinálunk? - tette föl a kérdést Candace. - Az biztos,

hogy többször nem veszek részt egyetlen ilyen lény elpusztításában sem, amíg nem látom világosan, hogy kik vagy mik ezek. Azt is éppen elég nehezen tudtam megemészteni, hogy majmokat áldozunk fel.

- Várj egy pillanatig! - intette le Melanie. Már valami más járt az eszében, közben önkéntelenül maga elé tartotta mindkét kezét, szétterpesztett ujjakkal. A szemében is újra fölcsillant valami. - Lehet, hogy túlságosan előreszaladtunk. Hiszen erre az egészre még semmi bizonyítékunk nincs. Eddig a legjobb esetben is csak feltételezünk valamit.

- Ez igaz - mondta Kevin -, de még nem vettünk végig mindent. - Megint a számítógép felé fordult, és most azt kérte, hogy egyszerre jelenjen meg a képernyőn az összes bonobó tartózkodási helye. Másodpercek múlva villogni is kezdtek a vörös jelzőpontok, két nagy foltot képezve. Az egyik azon a helyen, ahol Melanie mását találták meg, a másik pedig a tótól északra. Kevin Melanie-ra nézett. - Szerinted ez mire utal?

- Arra, hogy két csoport van - mondta a nő. - Mit gondolsz, mindig így van?

- Egy órával ezelőtt ugyanígy volt - felelte Kevin. - És szerintem máskor is így van. Annyira, hogy még Edwardsnak is feltűnt. Pedig ez nem jellemző a bonobókra. A csimpánzokénál sokkal nagyobb csoportokban is jól megférnek egymással, és ne felejtsd el, hogy ezek viszonylag fiatal állatok. Nekik még együtt kellene lenniük.

Melanie bólintott. Az eltelt öt év során ő is sokat megtudott a bonobók viselkedéséről.

- És mondok sokkal riasztóbb dolgot is - folytatta Kevin. - Edwardstól hallottam, hogy amikor Winchester dublőrét befogták, az egyik bonobó megölt egy pigmeust. És nem véletlenül, hanem agresszívan megdobta egy kővel. Az ilyen agresszió pedig sokkal közelebb áll az ember viselkedéséhez, mint a bonobókéhoz.

- Ezt én sem tagadom - mondta Melanie -, ez így van, de még ez is

csak közvetett bizonyíték. Az egész az.

- Akár közvetett, akár nem - jelentette ki Candace -, nem hagyom, hogy az én lelkemen száradjon.

- Ezt én is így gondolom - mondta Melanie. - Éppen ma készítettem elő két új nőstény bonobót a petesejtvételre. De addig nem csinálom tovább, amíg ki nem derül, hogy tényleg előemberi lényekről van-e szó, vagy csak rémeket láttunk.

- Csakhogy azt nem lesz egyszerű kideríteni - mondta Kevin. - Mert ahhoz, hogy biztosat tudjunk, valakinek ki kell mennie a szigetre. Erre pedig csupán két ember adhat engedélyt. Bertram Edwards vagy Siegfried Spallek. Edwardsszal már próbáltam beszélni, és hiába meséltem el neki a füstöt, arra is azt mondta, hogy márpedig a szigetre senki nem léphet be, csak az a pigmeus, aki az élelmiszer-utánpótlást viszi.

- Elmondtad neki, hogy mitől tartasz? - kérdezte Melanie.

- Csak céloztam rá - mondta Kevin. - De így is megértette, ebben biztos vagyok. Mégsem törődött vele. A probléma abban rejlik, hogy ő is meg Spallek is abban érdekelt, hogy ha törik, ha szakad, a program menjen. Mert az nekik pénzt jelent. És, sajnos, mind a ketten nagyon pénzéhesek, a jövedelmük sokkal fontosabb nekik, mint az, hogy mi történik a szigeten. És mindennek a tetejébe még azt sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy szerintem ez a Spallek kész szociopata.

- Tényleg olyan ijesztő az az ember? - kérdezte Candace. - Én csak pletykákat hallottam.

- Akármit hallottál, ő annál tízszer rosszabb - szólt közbe Melanie. - Igazi gonosztevő. Csak egy példa: egyszer kivégeztetett három bennszülöttet, csak azért, mert a nyomorultak titokban bementek a Zónába vadászni, abba a sávba, ahol ő szokott.

- Ő ölte meg Sket? - kérdezte Candace őszinte rémülettel és viszolygással.

- Nem, nem saját kezűleg - felelte Melanie. - Valami nevetséges helyi bírósággal elítéltette őket, itt Cogóban, aztán a katonák kivégezték a szerencsétleneket a futballpályán.

- És ezzel még nincs vége a történetnek - tette hozzá Kevin. - A három koponyát ott tartja dísznek az íróasztalán.

- Ezt inkább ne is hallottam volna - mondta Candace, és összerázkódott.

- És ez a dr. Lyons? - kérdezte Melanie.

Kevin fölnevetett. - Arra ne számíts! Még Edwardsnál is kapzsibb. És ez az egész nagy vállalkozás az ő gyereke. Neki is megpróbáltam elmondani a füstöt, őt még kevésbé érdekelte. Azt mondta, csak képzelődöm. őszintén szólva egyáltalán nem bízom benne, bár meg kell hagyni, a prémiumokkal meg a részesedésekkel egyáltalán nem bánik szűkmarkúan. Nagyon okosan mindenkit bevett a boltba, aki valahogyan közreműködik a programban, legfőképpen persze Edwardsot és Spalleket.

- Tehát csak magunkra számíthatunk - állapította meg Melanie. - Jó, akkor szerintem derítsük ki, hogy képzelődtél, vagy nem. Mit szólnátok hozzá, ha így hárman fognánk magunkat, és kirándulnánk Isla Francescára?

- Te viccelsz - húzta el a száját Kevin. - Engedély nélkül azért is halálbüntetés jár

- A helyieknek - szólt közbe Melanie. - De az ránk nem vonatkozik. Velünk kapcsolatban még Spallek is a GenSysnek tartozik felelősséggel.

- Edwards külön megtiltotta, hogy bárki odamenjen - mondta Kevin. - Én is fölajánlottam, hogy kimegyek magam, egyedül, de azt mondta, szó sem lehet róla.

- Na és aztán? - vonta meg a vállát Melanie. - Majd dühös lesz. És mit csinál velünk, kirúg? Én egyébként azt sem bánnám, voltam már itt eleget. Rád meg úgyis szükségük van. Ez tény.

- Szerinted veszélyes lenne? - kérdezte Candace.

- Á, a bonobók békés állatok - mondta Melanie. - Sokkal barátságosabbak, mint a csimpánzok, és a csimpánzok is csak akkor veszélyesek, ha sarokba szorítják őket.

- És az a bennszülött, akit megöltek? - kérdezte Candace.

- Az befogás közben történt - mondta Kevin. - Befogásnál annyira meg kell közelíteni őket, hogy a nyílpuskával lőni lehessen rájuk. És az már a negyedik befogás volt.

- Mi meg csak körül akarunk nézni - mondta Melanie.

- Jó, de hogy jutunk oda? - tette fel az újabb kérdést Candace.

- Autóval, gondolom - mondta Melanie. - Ők is úgy mennek, ha állatot visznek, vagy ha befogás van. Kell ott lennie valami hídnak.

- Van egy út, végig a parton - mondta Kevin. - Először a bennszülött-faluhoz vezet, odáig aszfaltozva van, onnantól pedig földút. Én is arra mentem, még a legelején. Körülbelül harmincméteres partszakaszon csak tíz méter széles csatorna választja el a szárazföldet a szigettől. Amikor ott jártam, függőhíd volt kifeszítve két mahagónifa között.

- Lehet, hogy nem is kell bemennünk a szigetre. Hátha az innenső partról is meg tudjuk figyelni az állatokat - mondta Candace. - Gyerünk!

- Milyen rettenthetetlenek a hölgyek - jegyezte meg Kevin.

- Nem egészen - emelte föl a kezét Melanie. - De mi baj lehet abból, ha odamegyünk, és megnézzük, mi a helyzet? Semmi. Ha már láttuk, hogy mi van, sokkal könnyebben el tudjuk dönteni, mi a teendő.

- És mégis, mikor akartok odamenni? - kérdezte Kevin.

- Szerintem most - vágta rá Melanie. Az órájára pillantott. - Ez a legjobb pillanat. A város lakosságának kilencven százaléka vagy kint ül a parton, a Pálmabárban, vagy az uszodában, vagy a tornateremben izzad, mint a ló.

Kevin felsóhajtott, és megadóan széttárta a karját. - Kinek az autójával menjünk? - kérdezte.

- A tiéddel - mondta rögtön Melanie. - Az enyém nem is négykerék-meghajtású.

Ahogy hármasban lesiettek a lépcsőn, aztán kiléptek a parkoló sistergő aszfaltjára, Kevint az a bizonytalan érzés gyötörte, hogy hibát követnek el. De látva a nők elszántságát, nem vitte rá a lélek, hogy hangot adjon a kétségének.

A város keleti kijáratánál elhaladtak a teniszpályák mellett, ahol már nagyüzem volt. A rettenetes hőségben és párában olyan csatakos volt a játékosok teniszruhája, mintha medencéből másztak volna elő.

Kevin vezetett. Melanie ült mellette, Candace pedig hátul. Minden ablakot kinyitottak, odakint lassan már harminc fok alá süllyedt a hőmérséklet, ami szinte üdének számított. Mögöttük a nap nyugaton már a horizonthoz közelített, hol eltűnt, hol előbukkant a ritkás felhők mögül.

A futballpálya után az út körül alagúttá zárult a növényzet. A mélyülő árnyékok közül itt is, ott is színpompás madarak cikáztak elő. A szélvédőn nagy testű rovarok vettek búcsút az életüktől, mint valami miniatűr kamikázék.

- Milyen sűrű a dzsungel - álmélkodott Candace, aki még soha nem járt a város keleti szélén túl.

- Ez még semmi - mondta Kevin. Annak idején, amikor ide költözött, néhányszor megpróbált kirándulni errefelé, de be kellett látnia, hogy a rengeteg kúszónövény miatt machete nélkül ez reménytelen próbálkozás.

- Eszembe jutott valami az agresszióval kapcsolatban - szakította meg a nézelődést Melanie. - Az a közfelfogás, hogy a bonobók azért olyan passzívak, mert a társadalmuk inkább matriarchális jellegű. De mivel a mi esetünkben túlnyomórészt hím dublőr állatokra van igény, ezért a mi bonobóink között is sokkal több a hím. És

biztosan sokkal élesebb a harc közöttük a nőstényekért.

- Igen, ez logikus - helyeselt Kevin. Vajon Edwardsnak miért nem jutott eszébe ez a szempont, töprengett magában.

- Ó, akkor ez nekem való hely! - tréfálkozott Candace. - Lehet, hogy jövőre nem is a Karib-tengerre megyek, hanem Isla Francescára.

Melanie fölnevetett. - Veled tartok!

Útközben maguk mögött hagytak néhány helybélit, akik munkából igyekeztek hazafelé Cogóból. A nők többsége korsót és csomagot egyensúlyozott a feje tetején. A férfiak általában üres kézzel bandukoltak.

- Furcsa kultúra ez - jegyezte meg Melanie. - A nők végzik a munka oroszlánrészét, földet művelnek, gyereket nevelnek, vizet hordanak, főznek, rendben tartják a házat.

- Mit csinálnak a férfiak? - kérdezte Candace.

- Biztos ülnek és filozofálnak - vágta rá Melanie.

- Támadt egy ötletem - mondta Kevin. - Nem is értem, miért nem gondoltam rá korábban. Előbb meg kellene keresnünk azt a pigmeust, aki az ennivalót szokta kivinni a szigetre, hátha tud valami fontosat.

- Szerintem remek ötlet - mondta Melanie. - Tudod a nevét?

- Alphonse Kimba - felelte Kevin.

Amikor elérték a falut, az emberektől nyüzsgő vegyesbolt előtt leállították az autót, és kiszálltak. Kevin bement a boltba, hogy Alphonse után tudakozódjék.

- Milyen különös ez a hely - mondta Candace, ahogy körülnézett az apró téren, ahol álltak. - Látszik, hogy afrikai, mégis az az érzésem, mintha Disneylandben volnánk.

A falut egyébként a GenSys építtette, az egyenlítői guineai Belügyminisztérium közreműködésével. A fehérre meszelt,

zsúptetős házak kör alakúak voltak, és vályogból épültek. A háziállatok számára facölöpökhöz erősített gyékénnyel kerítettek el karámokat. Minden építmény hagyományos jellegű volt, de mindegyik újnak és makulátlanul tisztának látszott. Volt a faluban villany és folyóvíz is, a föld alatt kábelek és korszerű csatornák húzódtak.

Kevin kisvártatva kilépett a boltból. - Semmi gond. Itt lakik, nem messze. Gyertek, gyalog megyünk!

Útközben rengeteg helybélivel találkoztak, nőkkel, férfiakkal, gyerekekkel. Több helyütt éppen tűzgyújtáshoz és vacsorafőzéshez készülődtek. A legtöbb ember jókedvűnek és barátságosnak látszott, szemlátomást élvezték, hogy végre megszabadultak a végeérhetetlennek tűnő esős évszak rabságából.

Alphonse Kimba talán még százötven centiméter magas sem volt, a bőre fekete, mint az ében. Széles, lapos arcán barátságos mosoly ömlött el, amikor a váratlan látogatókat meglátta. Megpróbálta bemutatni a feleségét és a gyerekét, de azok szégyenlősen visszahúzódtak az árnyékba.

Alphonse gyékényre ültette le a vendégeket. Négy tiszta poharat vett elő, és egy régi, zöld üvegből, amelyben hajdanán motorolaj lehetett, bőséges adagot töltött mindenkinek valami tiszta, színtelen folyadékból.

A látogatók kényszeredetten forgatták a poharukat. Nem akartak udvariatlannak látszani, de nem volt nagy kedvük az italhoz.

- Ez alkohol? - kérdezte Kevin.

- Igen, igen! - felelte Alphonse. Még szélesebben mosolygott. - Lotokó, búzából van. Nagyon jó! Lomakóból hozom mindig, ott van az otthonom. - És átszellemült élvezettel belekortyolt az italba. A legtöbb egyenlítői guineaival ellentétben Alphonse nem spanyolos, hanem inkább franciás akcentussal beszélt angolul. Egyébként zairei származású volt, a monganduk törzséhez tartozott. Az első rakomány bonobóval együtt érkezett a Zónába.

A vendégek abban reménykedve, hogy a szesz elpusztítja az esetleges mikroorganizmusokat, óvatosan belekortyoltak a poharukba. Minden igyekezetük ellenére eltorzult az arcuk, az ital méregerős volt.

Kevin elmagyarázta, hogy a szigeten élő bonobókról szeretnének megtudni néhány dolgot. A baljós jeleket meg a saját félelmét nem említette. Csak annyit kérdezett, hogy Alphonse tapasztalatai szerint az itteni bonobók ugyanúgy viselkednek-e, mint Zairében.

- Ezek nagyon fiatalok - mondta Alphonse. - Ezért nagyon féktelenek és vadak.

- Gyakran jár ki a szigetre? - érdeklődött tovább Kevin.

- Nem, az tilos - felelte Alphonse, - Csak ha új állatot viszünk, vagy ha begyűjtés van. De akkor is csak dr. Edwardsszal.

- És hogy jut el az élelmiszer-utánpótlás a szigetre? - kérdezte Melanie.

- A kis kompon - mondta Alphonse. - Drótra van kötve, úgy húzom át a szigetre, aztán meg vissza.

- És összemarakodnak a bonobók az ennivalón, vagy elosztják egymás között? - érdeklődött Melanie.

- Nagyon vadak - mondta Alphonse. - Ölik egymást, főleg a gyümölcsért. Egyszer láttam, hogy az egyik egy majmot is megölt.

- Egy majmot? De hát miért? - kérdezte Kevin.

- Szerintem azért, hogy megegye - mondta Alphonse. - És magával vitte, amikor az az étel, amit én vittem, már elfogyott.

- Pedig ez inkább a csimpánzokra jellemző, nem? - kérdezte Melanie Kevintől.

Kevin bólintott. - És hol szokták elvégezni a befogást? - kérdezte Alphonse-tól.

- Mindig a tónak meg a folyónak az innenső oldalán - mondta Alphonse.

- És a sziklákon túl? - kérdezte Kevin.

- Nem, ott soha - válaszolta Alphonse.

- És amikor begyűjtés van, akkor hogyan mennek be a szigetre? Mindenki a kompon megy?

Alphonse ezen nagyon jót mulatott, még a könnye is kicsordult, az öklével dörzsölte ki a szeme sarkából. - A komp nagyon kicsi. És a krokodilok mindenkit megennének. A hídon megyünk át.

- Akkor az ételt miért nem a hídon át viszi? - kérdezte Melanie.

- Mert azt csak dr. Edwards tudja, hogy a híd hosszú legyen - felelte Alphonse.

- Hosszú legyen? - kérdezte Melanie.

- Igen - bólogatott Alphonse.

A három látogató összenézett. Sehogyan sem értették, mire gondolhat az afrikai.

- Mondja, látott már tüzet a szigeten? - kérdezte Kevin témát váltva.

- Nem, tüzet nem - mondta Alphonse. - Csak füstöt. Azt igen.

- És mit gondolt?

- Én? Nem gondoltam semmit.

Most Candace is megszólalt. - Látott már olyan bonobót, amelyik ezt csinálta? - kérdezte, aztán szétnyitotta és összezárta az ujjait, és ellökte magától a kezét, ahogy a bonobótól látta a műtőben.

- Igen - bólintott Alphonse. - Sokszor csinálják, amikor verekszenek az ennivalón, amit kapnak.

- És zajonganak is? - kérdezte Melanie. - Adnak ki hangot?

- Sokat. Nagyon sokat - felelte Alphonse.

- Mint az otthoni bonobók, maguknál? - kérdezett közbe Kevin.

- Többet - mondta Alphonse. - De otthon, Zairében ritkábban látok bonobókat, mint itt. Ott nem etetem őket. Ott maguk szerzik

a táplálékukat a dzsungelben.

- Milyen hangot szoktak adni? - kérdezte Candace. - Mondjon példát!

Alphonse zavartan nevetgélt. Körülnézett, nehogy a felesége meghallja a produkcióját, aztán halkan rákezdett. - Íűű, ba, da, lú, lú, tad tat. - Ekkor megint szégyenlősen fölnevetett.

- Úgy rikoltoznak, mint a csimpánzok? - kérdezte Melanie.

- Némelyik igen - mondta Alphonse.

A vendégek megint összenéztek. Egyelőre kifogytak a kérdésekből. Kevin fölállt, utána a nők is. Megköszönték Alphonse-nak a vendéglátást és visszaadták alig érintett poharaikat. Lehet, hogy ezzel megsértették Alphonse-t, de az afrikai mindenesetre nem mutatta, rendületlenül mosolygott.

- Még valamit - mondta a pigmeus, mielőtt a vendégei elindultak. - Ezek a bonobók itt a szigeten nagyon szeretnek parádézni. Amikor az élelemért jönnek, mindig fölegyenesedve járnak.

- Mindig? - kérdezte Kevin.

- Szinte mindig - felelte Alphonse.

Kevin és a két nő némán ballagott visszafelé a falu házai között. Addig egyetlen szó sem esett közöttük, amíg Kevin be nem indította a motort.

- Nos, mi a véleményetek? - kérdezte Kevin. - Menjünk tovább? Már a nap is lement.

- Én igennel szavazok - mondta Melanie. - Ha már eddig eljöttünk.

- Csatlakozom - mondta Candace. - Kíváncsi vagyok arra a hídra, amelyik hosszú lesz.

Melanie fölnevetett.

- Arra én is. Milyen helyes ember ez az Alphonse!

Kevin elkanyarodott a vegyesbolt elől, amely körül most még

több ember nyüzsgött. De nem tudta, merre kell mennie. A faluba vezető út egyszerűen kiszélesedett az üzlet előtt, meglepően nagy parkolóvá, de semmi jel nem mutatta, hogy folytatódik-e tovább, kelet felé. A parkoló szélén elindultak, megkerülték a boltot, és akkor végre fölfedezték az utat.

Ez azonban már inkább csak afféle csapás volt, meg is jegyezték egymás között, mennyivel könnyebb volt a dolguk az aszfaltozott, új úton. A csapás keskeny volt, sáros és tele kátyúval. A középső részén, az “elválasztó sávban” majdnem méter magasra nőtt a fű. Sok helyütt ágak nyúltak be az út fölé, nekicsapódtak a szélvédőnek, egyik-másik a nyitott ablakba is beleakadt. Ez nem volt veszélytelen, el is határozták, hogy fölhúzzák az ablakokat. Kevin bekapcsolta a légkondicionálást és a lámpát is. A fénysugarak visszaverődtek a sűrű bozótról, most még inkább úgy érezték magukat, mintha alagútban autóznának.

- Mennyit kell még mennünk ezen a tehéncsapáson? - kérdezte Melanie.

- Csak öt-hat kilométert - nyugtatta őt Kevin.

- Milyen jó, hogy négykerék-meghajtásossal jöttünk - jegyezte meg Candace. Erősen kapaszkodott az ablak fölötti fogantyúba, de még így is ide-oda zötykölődött. A biztonsági öv mintha nem is lett volna. - Nem kívánom magunknak, hogy itt ragadjunk. - Kinézett az ablakon a sötét, tintaszínű dzsungelbe, és megborzongott. Ijesztő látvány volt. Voltaképpen semmit sem látott, csak hébe-hóba jelent meg az égbolt világos foltja. A zaj csak tetézte a hatást. Fél órát sem időztek a faluban, de ezalatt kezdetét vette az éjszakai dzsungellények monoton zajongása.

- Mit gondoltok azok után, amiket Alphonse elmesélt? - kérdezte Kevin, egy idő után.

- Az esküdtszék még nem döntött - mondta Melanie. - De nagyon tanácskoznak.

- Én nagyon aggasztónak tartom, amit arról mondott, hogy a

bonobók két lábon járnak, amikor az élelemért jönnek - mondta Kevin. - Szaporodnak a közvetett bizonyítékok.

- Engem az döbbentett meg, hogy a jelek szerint tényleg kommunikálnak - szólalt meg Candace.

- Igen, de a csimpánzoknak meg a gorilláknak is van valamilyen jelbeszédük - mondta Melanie. - És azt is tudjuk, hogy a bonobók sokkal inkább kétlábúak, mint bármelyik más majomfaj. Nekem az tűnt fel, hogy ezek szerint valóban agresszíven viselkednek, bár továbbra is fenntartom, hogy ez talán a mi hibánk. Nincs közöttük elegendő nőstény.

- Szerintetek a csimpánzok képesek olyan hangokat kiadni, mint amilyet Alphonse mutatott? - kérdezte Candace.

- Szerintem nem - felelte Kevin. - És ez is nagyon fontos mozzanat. Mert azt jelzi, hogy talán a gégéjük is másmilyen.

- És a csimpánzok tényleg szoktak majmokat ölni? - érdeklődött tovább Candace.

- Ha úgy adódik, igen - felelte Melanie. - De a bonobókról soha nem hallottam ilyet.

- Vigyázzatok! - kiáltott fel hirtelen Kevin, és hatalmasat fékezett.

Az autó nagyot zökkenve billent át egy fatörzsön, amely az úton keresztben feküdt.

- Megvagy? - kérdezte Kevin Candace-től, miközben a visszapillantó tükröt nézte.

- Semmi baj - felelte Candace, pedig a zökkenés nagyot rántott rajta. Szerencsére ezúttal a biztonsági öv is megtette a magáét, ezért nem verte be a fejét a kocsi tetejébe.

Kevin jócskán visszavett a sebességből, az esetleges újabb akadályoktól tartva. Vagy tizenöt perc múltán tisztásra értek, ahol az út véget ért. Kevin megállt. A fényszórók sugara éppen egy lapos tetős, salakbeton épületre vetődött, amelynek csak billenős garázsajtaja látszott.

- Megérkeztünk? - kérdezte Melanie.

- Gondolom - felelte Kevin. - Az épületet még én sem láttam soha.

Leállította a motort, kikapcsolta a világítást. A tisztás fölött szabad volt az ég, ettől épp megfelelők voltak a fényviszonyok. Néhány pillanatig egyikük sem mozdult.

- Mit csinálunk? - kérdezte Kevin. - Körülnézünk, vagy mi legyen?

- Akár körül is nézhetünk, ha már itt vagyunk - szólalt meg Melanie. Azzal kinyitotta az ajtót és kiszállt. Kevin is követte a példáját.

- Én inkább maradok az autóban - mondta Candace.

Kevin odament az épülethez, és megpróbálkozott az ajtóval. Zárva volt. Kevin tétován vállat vont. - Fogalmam sincs, mi lehet odabent. - És leütött egy moszkitót a homlokán.

- Hogy jutunk be a szigetre? - kérdezte tőle Melanie. Kevin jobbfelé mutatott.

- Ott van az ösvény. Talán ötven méter a vízpartig.

Melanie fölpillantott az égre, amely most már halvány levendulaszínben pompázott. - Pillanatokon belül besötétedik. Van elemlámpád a kocsiban?

- Azt hiszem, van - mondta Kevin. - És ami még fontosabb, van moszkitóspré is. Különben elevenen megesznek bennünket.

Visszamentek az autóhoz. Először a nők fújták be magukat, addig Kevin az elemlámpát kereste. A kesztyűtartóban bukkant rá. Aztán ő is befújta magát, és intett a nőknek, hogy induljanak. - Ne maradjatok le! - intette őket. - A krokodilok meg a vízilovak éjszaka ki szoktak jönni a vízből.

- Viccel ez az ember? - kérdezte Candace Melanie-tól.

- Sajnos, nem - mondta Melanie.

Ahogy megindultak az ösvényen, máris jóval kevesebb lett a fény, de azért még így is elboldogultak elemlámpa nélkül. Kevin haladt az élen, a két nő szorosan a nyomában. Minél közelebb értek a vízhez, annál hangosabb lett a rovarok és a békák kórusa.

- Hogy kerültem ide? - szólalt meg Candace pár percnyi hallgatás után. - Nem is szeretek kirándulni. Eszembe sem jutott, hogy a krokodilok és a vízilovak nem csak állatkertben élnek. A körmömnél nagyobb bogártól is frászt kapok, a pókokról nem is beszélve.

Ebben a pillanatban balról, közvetlen közelből reccsenést hallottak. Candace halkan fölsikoltott, és azonnal belekapaszkodott Melanie-ba, az meg őbelé. Kevin is megijedt, de a következő pillanatban már felkattintotta a zseblámpát. A zaj felé fordította, de a fény legföljebb egy méternyire hatolt át a sötétségen.

- Ez meg mi volt? - érdeklődött rémülten Candace, amikor végre meg tudott szólalni.

- Valószínűleg bóbitás antilop - mondta Kevin. - Olyan kistermetű antilopféle.

- Vagy antilop, vagy elefánt - mondta Candace. - De halálra rémített.

- Engem is megijesztett - ismerte be Kevin. - Nem kellene visszafordulnunk és inkább nappal visszajönnünk?

- Az ég szerelmére, most, amikor idáig elvergődtünk? - tiltakozott Melanie. - Mindjárt ott leszünk. Már hallom, hogy közel a víz.

Pár pillanatig mindhárman csendben maradtak. És valóban, hallani lehetett a partra csapódó hullámok finom neszét.

- Hogyhogy ilyen csönd lett? Miért hallgattak el az állatok? - nézett körül hirtelen Candace.

- Jó kérdés - mondta Kevin. - Biztosan őket is megijesztette az antilop.

- Kapcsold ki a lámpát! - szólt Kevinre Melanie.

Kevin engedelmeskedett, és abban a pillanatban a növények közti réseken át meglátták az ezüstösen meg-megcsillanó vizet.

Most már Melanie haladt a menet élén. Újra felhangzott az éjjeli állatok, rovarok, bogarak kórusa. Az út a víz szélén megint tisztássá terebélyesedett. Középen sötét tárgyat vettek észre, majdnem akkorát, mint a garázsépület, ahol az autót hagyták. Kevin közelebb lépett. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy az a híd.

- Teleszkópos szerkezet - mondta Kevin. - Ezért mondta Alphonse, hogy hosszú lesz.

Körülbelül tíz méterre tőlük, a vízen túl volt Isla Francesca. A gyérülő fényben a sziget sűrű növényzete mélykéknek látszott. Pontosan a teleszkópos híddal szemben, a másik parton betontalapzat emelkedett, nyilván az volt a híd másik oszlopa.

- Próbáljuk meg kinyitni a hidat - javasolta Melanie. Kevin újra fölkapcsolta az elemlámpát. Megtalálta a híd kapcsolótábláját is, két gomb volt rajta, egy zöld meg egy piros. Megnyomta a pirosat. Miután semmi nem történt, megnyomta a zöldet is. A híd erre sem reagált. Kevin ekkor fedezte föl a kulcslyukat, KI-BE felirattal. A nyílás KI állásba volt fordítva.

- Kulcs kell hozzá - mondta.

Melanie és Candace lementek a víz széléhez.

- Itt áramlás is van - állapította meg Melanie. Levelek és mindenféle szemét úszott lassan a vízen.

Candace fölnézett. Egyik-másik part menti fa fölső ágai szinte összeérlek a víz fölött. - Hogyhogy az állatok nem jönnek ki a szigetről? - kérdezte.

- A majmok nem mennek a vízbe, mély vízbe pedig különösen nem - világosította fel őt Melanie. - Az állatkertekben is elég, ha csak vizesárokkal veszik körül az emlősöket.

- És ha a fákon jönnének át? - kérdezte Candace.

Ekkor Kevin is odalépett hozzájuk. - A bonobókra nem lehet azt

mondani, hogy pehelysúlyúak - magyarázta -, főleg a mieink. Ezek között már ötvenkilósak is vannak, vagy még nehezebbek, és ezek az ágak itt fönt messze nem olyan erősek, hogy elbírnának ekkora súlyt. És mielőtt az első állatokat kiraktuk a szigetre, a kritikus pontokon levágattuk a fák ágait. A gerezák így is vígan jönnek-mennek rajtuk.

- Vajon mik azok a kocka alakú dolgok a földön? - szemlélődött tovább Melanie.

Kevin odavillantotta a zseblámpát, de a fénysugár túl gyenge volt, hogy látni lehessen valamit. Inkább kikapcsolta, és hunyorogva fürkészte a félhomályos túlpartot. -, Mintha szállítóketrecek lennének az állatközpontból - mondta végül.

- Mit keresnek azok ott? - kérdezte Melanie. - És főleg ennyi?

- Fogalmam sincs - mondta Kevin.

- Hogyan lehetne előcsalogatnunk egy-két bonobót? - töprengett Candace.

- Ilyenkor ők már alighanem nyugovóra tértek - mondta Kevin. - Nem fognak előjönni.

- És hol van a komp? - nézett körül Melanie. - Annak a drótszerkentyűnek, ami ide-oda húzza, olyannak kellene lennie, mint a ruhaszárító kötélnek. Ha annak van valami hangja, azt biztosan meghallják. Olyan lesz nekik, mint amikor az inas vacsorára csenget, hátha arra előjönnének.

- Igen, talán azt érdemes megpróbálni - helyeselt Kevin, jobbra és balra nézegetve, hogy hol lehet a komp drótja. - Csak az a baj, hogy nem tudjuk, hol van.

- Itt kell lennie valahol a közelben - mondta Melanie. - Te menj erre, én megyek arra.

Azzal mindketten megindultak, ellenkező irányban. Candace nem mozdult, szíve mélyén azt kívánta, bárcsak a szobájában lehetne, a kórházi szálláson.

- Itt van! - kiáltott Melanie. Alig pár lépést kellett tennie a sűrű növénysátorban a vízparti csapáson, amikor vastag fához erősített csigaszerkezetre bukkant. A csörlőhöz vastag, súlyos drótkötél tartozott, amelynek egyik vége a vízbe lógott. A másik végén pedig ott volt kikötve a kisebbfajta asztallapnyi komp.

Kevin és Candace is odaért Melanie-hoz. Kevin a víz túloldalára irányította az elemlámpát, és így, hogy tudták, mit keresnek, a félhomályban is észrevették a csiga párját, egy másik, vastag fára erősítve.

Kevin átadta a lámpát Melanie-nak, és megragadta a vízbe lógó drótkötelet. Ahogy meghúzta, a másik oldalon a csiga ellendült a fa törzsétől.

Kevin aprókat fogva húzni kezdte a kötelet, mire a csörlők éles hangon csikorogni kezdtek, a komp pedig elszakadt a parttól, és megindult a sziget felé.

- Lehet, hogy ez hatásos lesz - mondta Kevin. Amíg a kötelet húzta, Melanie a túlpartot pásztázta a lámpával. A komp körülbelül félúton járhatott, amikor kissé jobbra hangos csobbanással a vízbe csapódott valami. Csak a szigetről jöhetett.

Melanie a csobbanás felé fordította a lámpát. A víz felszínén két parázsló pont látszott a fénysugárban, mint két villogó hasadék. Hatalmas krokodil szeme meredt rájuk.

- Jézus Mária! - sikoltotta Melanie, és azon nyomban hátrébb ugrott a víz szélétől.

- Semmi baj - nyugtatta meg Kevin. Eleresztette a drótkötelet, és fölemelt a földről egy vaskos ágat. Hozzávágta a krokodilhoz. Újabb csobbanás hallatszott, és a krokodil eltűnt a víz alatt.

- Ez ügyes volt - mondta Candace. - Így már azt sem tudjuk, hol bújik ez a dög.

- Elment, ne aggódj! - felelte Kevin. - Különben sem veszélyesek, csak ha te is bent vagy a vízben, vagy ha nagyon éhesek.

- És honnan tudod, hogy nem nagyon éhes? - rémüldözött még mindig Melanie.

- Itt bőven van nekik más ennivaló - mondta Kevin, közben már újra kézbe vette és húzni kezdte a kötelet. Amikor a komp partot ért a másik oldalon, a másik kötelet vette föl, és húzni kezdte visszafelé.

- Á, már túl késő van - mondta. - Nem fog ez menni. A legközelebbi pihenőhelyük, amit a számítógépes térképen láttunk, legalább másfél kilométerre van innen. Nappal kell majd ugyanezt megpróbálnunk.

Alighogy végigmondta a mondatot, félelmetes sikolyok robbantották szét az este viszonylagos nyugalmát. A sziget bozótjában ugyanakkor vad háborgás támadt, mintha megvadult elefánt törne elő mindjárt a bokrok közül.

Kevin elengedte a drótkötelet. Candace és Melanie futva tett néhány lépést az ösvényen visszafelé, aztán rémülten megállt. Vadul kalimpáló szívvel várták, folytatódik-e a kiáltozás. Melanie reszkető kézzel irányította arra a lámpát, ahonnan a tusakodás hangjai hallatszottak. De már minden nyugodt volt. Egyetlen levél sem rezdült.

Tíz másodperc telt el csupán, de hosszabbnak tűnt tíz percnél is. Mindhárman feszülten figyeltek és hallgatóztak, hátha meghallanak valamit. De süket csönd honolt mindenütt. Minden állat hallgatott, mintha valami baljós jelre az egész dzsungel elnémult volna.

Melanie végre összeszedte a bátorságát, és halkan megszólalt. - Mi az úristen lehetett ez?

- Én inkább nem szeretném megtudni - mondta Candace. - Menjünk innen gyorsan.

- Biztosan a bonobók voltak - mondta Kevin. Megint megragadta a drótkötelet. A komp a víz közepén ringatózott, Kevin gyors mozdulatokkal visszahúzta az innenső oldalra.

- Candace-nek igaza van - suttogta Melanie. - Olyan sötét van, hogy hiába jönnek elő, úgysem látjuk őket. A frász jön rám. Menjünk!

- Nekem nem kell kétszer mondanotok - biztosította őket Kevin, és már ott is volt mellettük. - Fogalmam sincs, mit keresünk itt ilyenkor. Majd visszajövünk nappal.

Visszafelé, a tisztáshoz vezető úton olyan gyorsan mentek, ahogyan csak tudtak. Melanie vezette a sort, a zseblámpával a kezében. Mögötte Candace ment, és jobb híján a blúzát markolászta. Kevin volt az utóvéd.

- Jó lenne kulcsot szerezni a hídhoz - szólalt meg Kevin, amikor elhaladtak a hídfő mellett.

- És van valami ötleted, hogyan? - kérdezte Melanie.

- Kölcsön kell venni Edwardsét - felelte Kevin.

- De azt mondtad, szigorúan megtiltotta a szigetre való belépést - emlékeztette Melanie. - Akkor miből gondolod, hogy kölcsönadja a kulcsát?

- Úgy kell kölcsönvennünk, hogy ne tudjon róla - mondta Kevin.

- Hogyne, persze - szólt közbe gúnyosan Candace.

Ekkor már az alagútszerű ösvényen jártak, amely a tisztáshoz vezetett. Az alagút közepe felé Melanie megjegyezte. - Te jó ég, milyen iszonyú sötét van. Jól tartom a lámpát, látjátok az utat?

- Nagyon jól tartod - felelt vissza Candace. Melanie lassított, aztán megállt.

- Mi baj? - kérdezte Kevin.

- Olyan furcsa... - Melanie csak ennyit mondott, aztán oldalra fordította fejét, és hallgatózott.

- Most már ne ijesztgessetek többet! - súgta Candace.

- A békák meg a tücskök megint hallgatnak - mondta Melanie.

És a következő pillanatban elszabadult a pokol. Hangos, kerepelő

zaj tépte szét a dzsungel csöndjét. Ágak, gallyak, levelek záporoztak mindhármukra. Kevin fölismerte a zajt, és ösztönösen reagált: kinyújtott karral a szó szoros értelmében ledöntötte a bogaraktól nyüzsgő, nedves földre mind a két nőt.

A zaj onnan volt ismerős, hogy egy alkalommal akarata ellenére szem- és fültanúja volt, amikor az egyenlítői guineai katonák gyakorlatoztak.

A kerepelő hang gépfegyver hangja volt.

10. fejezet

1997. március 5. 14:15

New York City

- Ne haragudj, Laurie - szólt be az ajtóból Laurie irodájába Cheryl Myers, az egyik vizsgálóasszisztens. - Most kaptuk ezt a sürgős csomagot, gondoltam, rögtön áthozom neked.

Laurie fölállt, és átvette a csomagot. Kíváncsian várta, mi lehet benne. Odapillantott a nyugtára, a feladó nevére. A CNN. - Köszönöm szépen, Cheryl - mondta. De egyetlen szót sem értett az egészből. Mi az ördögöt küldhetnek neki a CNN-től? Fogalma sem volt róla.

- Látom, hogy dr. Mehta nincs itt - mondta Cheryl. - Fölhoztam neki a listát az Egyetemi Kórházból. Tegyem az asztalára? - Dr. Riva Mehta Laurie irodatársa volt. Hat és fél éve, egyszerre kerültek a Törvényszéki Orvosi Hivatalba, azóta közös helyiségben dolgoztak.

- Persze - mondta Laurie szórakozottan, miközben a csomag kötötte le a figyelmét. Ujjával feltépte a ragasztószalagot, és kibontotta a dobozt. Videokazetta volt benne. Megnézte a címkéjét. Carlo Franconi-gyilkosság, 1997. március 3.

Aznap délelőtt, miután befejezte az utolsó boncolást is, bevette magát az irodájába, azzal a feltett szándékkal, hogy az összes adminisztrációt elvégzi, megírja a jelentést mind a húsz-egynéhány esetről, amelyeket az elmúlt napokban félbehagyott. Ehhez mikroszkópmetszetek, laboreredmények, zárójelentések és rendőrségi iratok garmadáját kellett átnéznie, ami legalább néhány órára kiverte a fejéből a Franconi-ügyet. De most ez a videokazetta mindent fölelevenített. Csak hát a hulla nélkül nem sokat ért a felvétel.

Berakta a kazettát a táskájába, és visszatért a munkájához. Vagy tizenöt percig próbálkozott, aztán kikapcsolta a mikroszkóp lámpáját. Képtelen volt koncentrálni. Gondolatai egyre csak a körül az idegesítő kérdés körül forogtak, hogy miként tűnhetett el a holttest. Mint valami illuzionista bűvészmutatvány, az egyik pillanatban még ott volt a száztizenegyes rekeszben, biztos helyen, hárman is látták, aztán hipp-hopp, volt hulla, nincs hulla. Pedig kell lennie valami magyarázatnak, gondolta Laurie. Csak nem tudott rájönni, hogy mi az.

Végül úgy döntött, lemegy a temetkezési irodába, az alagsorba. Azt remélte, legalább egy alkalmazott lesz ott, de amikor odaért, látta, hogy az iroda üres. Nem zavartatta magát, odalépett a nagy alakú, bórkötéses naplókönyvhöz. Visszalapozott azokhoz a bejegyzésekhez, amiket előző éjszaka Mike Passano mutatott neki, ezeket gyorsan megtalálta. Az asztalon álló írószeres bögréből kivett egy ceruzát, keresett egy darab papírt, és kiírta a könyvből annak a két tetemnek a folyószámát és a nevét, amelyet az éjszaka szállítottak el a hullaházból, 101 455. Dorothy Kline, 100 385. Frank Gleason. A két temetkezési vállalat címét is fölírta az egyik a Spoletto Kegyeleti Szalon volt, Ozone Parkból, a másik pedig a Summit-beli Dickson, New Jerseyből.

Már éppen menni akart, amikor pillantása megakadt a telefonregiszteren, az íróasztal sarkán. Fölhívja mind a két céget, gondolta. Tárcsázott, bemutatkozott, és kérte a vezetőt.

Azért szánta rá magát a telefonálásra, mert ellenőrizni akarta, nem volt-e valami csalás a két szállítás körül. Ennek ugyan minimális volt az esélye, hiszen az éjszakai technikus, Mike Passano már elmondta, hogy mind a két vállalattól ideszóltak, mielőtt jöttek, és Mike ismerte a szállítókat is, de azért mégis. Nem is derült ki semmi más a telefonokból, a szállítás szabályosan történt, mindkét főnök megerősítette, hogy a tetemek megérkeztek hozzájuk, és jelenleg is föl vannak ravatalozva.

Laurie újra a naplót kezdte nézegetni, és most a két beszállított

nevét írta föl, csak a rend kedvéért, a folyószámával együtt. A nevek ismerősek voltak számára, hiszen reggel a boncolásokat ő szignálta ki egyik kollégájának, Paul Plodgettnek. És különben is, az érkezések kevésbé érdekelték, mint az elszállítások. A beszállítást réges-régi, megbízható hivatali alkalmazottak intézték, a távozó holttesteket azonban idegenek vitték el.

Elgondolkodva, csalódottan dobolt a ceruzájával az íróasztalon. Biztosra vette, hogy valami elkerülte a figyelmét. Tekintete megint a telefonregiszterre tévedt, ott hagyta nyitva a Spoletto Kegyeleti Szalonnál. Úgy érezte, valahonnan messziről, homályosan emlékszik erre a névre. De honnan? Egyre erőlködött, hogy rájöjjön, miért olyan ismerős ez a három szó. Aztán eszébe jutott.

Igen, a Cerino-ügy. Paul Cerino az elődje volt Franconinak, és az ő utasítására gyilkoltak meg egy férfit. Méghozzá a Spoletto Kegyeleti Szalonban.

Gyorsan zsebre dugta a papírt, felugrott az asztaltól, és rohant vissza a negyedik emeletre. Egyből Jack irodájába sietett. Az ajtó nyitva állt, de azért kopogott. Jack és Chet egyszerre néztek föl a papírjaikból.

- Támadt egy gondolatom - mondta Jacknek Laurie.

- Csak egy? - jött a pimasz kérdés.

Laurie a férfihoz vágta a ceruzáját, de az könnyedén elhajolt előle. Laurie lehuppant a Jack asztala mellett álló üres székre, és elhadarta, hogy szerinte a Spoletto-féle temetkezési vállalat kapcsolatban áll a maffiával, mert egyszer ott a maffia megölt egy embert.

- Te szent ég, Laurie - mondta Jack -, ez még nem bizonyít az égvilágon semmit!

- Szerinted nem? - kérdezte Laurie. Jacknek nem is kellett válaszolnia, Laurie az arcán látta, hogy mi a véleménye. És ettől elbizonytalanodott. Hirtelen nevetséges túlzásnak érezte, amit kitalált. Hát persze, belekapaszkodna minden szalmaszálba.

- Különben is - folytatta Jack -, miért nem hagyod már békén ezt az egészet?

- Mondtam már - komorult el Laurie arca. - Ez számomra személyes ügy.

- Hadd próbáljam meg pozitív irányba terelni az érzelmeidet - mondta Jack, és a mikroszkóp felé bökött az állával. Nézd meg ezt a fagyasztott metszetet! Kíváncsi vagyok, mi a véleményed róla.

Laurie fölállt, és a mikroszkóp fölé hajolt. - Mi ez, csak nem annak a sörétes lőtt sebnek a bemenete?

- Istenem, okos, mint mindig! - csapta össze a kezét Jack. - Telibe találtál.

- Nem valami nagy feladat - mondta Laurie. - Véleményem szerint a lövést néhány centiméterről adták le.

- Én is épp így gondolom - helyeselt Jack. - Egyéb?

- A mindenit, hát itt egyáltalán nem volt vérzés! - csodálkozott Laurie. - De egyáltalán nem, úgyhogy az illető már halott volt, amikor meglőtték. - Fölegyenesedett, és Jackre nézett. Arcán meglepetés tükröződött. Mindeddig úgy gondolta, ez volt a halált okozó sérülés.

- Lám, lám, mit tesz a modern tudomány! - ironizált Jack. - Mi lett az egyszerű vizesből, amit rám lőcsöltél! Micsoda ravasz eset!

- Önként jelentkeztél - emlékeztette Laurie.

- Persze, csak tréfálok - mondta Jack. - Nagyon örülök, hogy én csinálom. A puskából leadott lövések a halál beállta után történtek, ez nem vitás, és a csonkolások is. A fej, a kar, minden. Természetesen a propeller okozta sérülések is.

- De mi volt akkor a halál oka? - kérdezte Laurie.

- Két másik lövés - felelte Jack. - Az egyik a nyakán érte, így. - Jack a jobb kulcscsontja fölötti részre mutatott. - A másik pedig a bal oldalán, és szétroncsolta a tizedik bordát. A vicc az, hogy a két golyó ugyanoda került, a hasüreg jobb fölső részébe, ahol aztán a

vadászpuskából leadott lövések sörétrengetege szinte teljesen eltakarta, és a röntgenfelvételen alig lehetett látni őket.

- Hát ilyet még nem hallottam - mondta Laurie. -A sörétek eltakarják a golyókat. Bámulatos! Látod, ezért szép a mi munkánk, mert mindennap hoz valami újdonságot.

- És még csak most jön a java! - mondta Jack.

- Igazi gyöngyszem ez a hulla! - szólt közbe Chet, aki végighallgatta két kollégája beszélgetését. - Micsoda történet lesz ebből egy vacsoraasztalnál!

- Az a véleményem, hogy a vadászpuskából leadott lövésekkel az volt a cél, hogy ne lehessen azonosítani az áldozatot. És a csonkolásokkal szintúgy - mondta Jack.

- De mi volna a logikája? - kérdezte Laurie.

- Szerintem az áldozatnak új mája volt - folytatta Jack. Méghozzá nem is olyan régen kapta. A gyilkos nyilván rájött, hogy emiatt az áldozat aránylag könnyen behatárolható csoportba került, tehát viszonylag könnyen megállapítható a kiléte.

- A májából maradt valami? - kérdezte Laurie.

- Szinte semmi - felelte Jack. - A vadászpuska lövései majdnem teljesen szétroncsolták.

- És még csak utána jöttek a halak - szólt közbe megint Chet.

Laurie arca megvonaglott.

- De nagy nehezen azért találtam májszövetet - mondta Jack. - Annak alapján megerősíthetjük a májátültetés tényét. Ted Lynch már csinálja is a DQ-alfa tesztet. Körülbelül egy órán belül megkapjuk az eredményt. De számomra az volt a döntő bizonyíték, hogy varratokat találtam az alsó fő visszéren és a májverőéren.

- Mi az a DQ-alfa? - kérdezte Laurie.

Jack elnevette magát. - Igazán örülök, hogy te sem tudod, mert nekem is meg kellett kérdeznem Tedtől. Tőle tudtam meg, hogy

nagyon hasznos és gyors DNS-teszt két ember megkülönböztetésére. A hatos kromoszómán lévő hisztokompatibilitási komplex DQ-részét hasonlítja össze.

- És a májkapuér? - kérdezte Laurie. - Azon is voltak varratok?

- Sajnálatos módon a májkapuér szinte teljesen eltűnt. Ahogyan csomó bél is hiányzott a holttestből.

- Végül is mindegy - mondta Laurie. - Mindezek alapján elég könnyű lesz azonosítani az illetőt.

- Pont ezt gondoltam én is - helyeselt Jack. - Már szóltam Bart Arnoldnak, hogy lásson hozzá. Kapcsolatba lépett az ESZH nevű országos szervbankkal. Most hívogatja végig a májátültetéssel foglalkozó intézeteket, mindenekelőtt a helybelieket.

- Nem lehet olyan sok belőlük - mondta Laurie. - Nagyon érted a dolgod, Jack!

Jack kicsit bele is pirult a dicséretbe, amit Laurie meghatónak talált. Nem is számított rá, hogy Jack még érzékeny az ilyesmire.

- És a golyók? - kérdezte Laurie. - Ugyanaz a fegyver?

- Becsomagoltuk és átküldtük őket a rendőrségi laborba, a ballisztikusoknak - mondta Jack. - Nem tudtam volna megmondani, hogy egy fegyverből származnak-e, annyira deformálódtak. Az egyik a bordával ütközött, az belapult. És még a második is nagyon gyatrán nézett ki. Szerintem az meg a gerincoszlopot súrolta.

- Kaliber? - érdeklődött tovább Laurie.

- Ránézésre nem tudtam megállapítani - felelte Jack.

- Vinnie-t nem kérdezted? Neki elég jó a szemmértéke.

- Vinnie ma használhatatlan - mondta Jack. - Még soha nem láttam ilyen rosszkedvűnek. Egyébként kérdeztem tőle, de nem akart saccolni. Azzal rázott le, hogy ez az én dolgom, és őt nem fizetik olyan jól, hogy még szakvéleményt is adjon.

- Tudod, volt egy ehhez hasonló esetem, még a borzalmas Cerino-ügy idején - mondta Laurie. Aztán pillanatra elmerengett, a tekintete elrévedt valahová. - Annak a doktornak a titkárnője volt az áldozat, aki benne volt a bűnszövetkezetben. A nőnek, persze, nem volt májátültetése, de neki is levágták a fejét és a kezét, és egy műtéti heg alapján tudtam azonosítani.

- Egyszer elejétől végéig elmondhatnád már azt a borzalmas történetet - jegyezte meg Jack. - Állandóan csak a csábítóan izgalmas részleteket emlegeted.

Laurie fölsóhajtott. - Én meg azt szeretném, ha nem is emlékeznék rá. Még mostanában is rémálmaim vannak miatta.

Dr. Lyons az órájára pillantott, amikor benyitott dr. Daniel Levitz Ötödik sugárúti rendelőjébe. Háromnegyed három volt. Már tizenegy óra körül felhívta az orvost, aztán még kétszer, de nem tudott beszélni vele. A titkárnő mindháromszor megígérte, hogy dr. Levitz majd visszahívja, de nem. Dr. Lyons nagyon rossz néven vette ezt az udvariatlanságot. Mivel a rendelő alig pár percre volt a lakásától, végül úgy határozott, sokkal jobb, ha odamegy, mint ha telefonon próbálkozik.

- Dr. Raymond Lyons - mutatkozott be határozott hangon a titkárnőnek. - Dr. Levitzhez jöttem.

- Igen, dr. Lyons - felelte a titkárnő, aki ugyanolyan elegáns, tekintélyt parancsoló, idős hölgy volt, mint dr. Anderson asszisztensnője. - Nem látom a nevét a bejelentkezettek listáján. Meg van beszélve a doktor úrral?

- Voltaképpen nincs - válaszolta dr. Lyons.

- Nos, akkor bejelentem a doktor úrnak, hogy ön itt van - mondta szenvtelenül.

Dr. Lyons leült a zsúfolt várószobában. Kezébe vett egyet a minden orvosi előtérből ismerős magazinok közül, lapozgatni kezdte, de egyáltalán nem kötötték le a képek. Otthon még csak izgatott volt, most már egyre dühösebb lett. Lehet, hogy nem is volt

olyan jó ötlet, hogy idejöttem, villant át az agyán.

A két szervátültetéses beteg közül az elsőnek az állapotáról könnyedén megtudott mindent. Felhívta azt az orvost Dallasban, aki a beteget beszervezte, az pedig elmondta neki, hogy páciense, egyébként neves helyi üzletember, a veseátültetés után remekül érzi magát, és esetében ki van zárva, hogy bármi miatt boncolásra kerülne sor. Az orvos megígérte dr. Lyonsnak, hogy azonnal telefonál, ha bármi változás következne be az illető állapotában.

Az utolsó kliensről azonban képtelen volt információt szerezni, mert dr. Levitz nem hívta vissza. Ez bosszantotta és szorongással töltötte el.

Dr. Lyons tekintete ide-oda cikázott a helyiségben. A berendezés éppoly fényűző volt, mint dr. Andersonnál: eredeti olajfestmények, burgundi vörös tapéta, keleti szőnyegek. A türelmesen várakozó betegek szemlátomást szintén jómódúak voltak, minden, amit viseltek ezt tanúsította, a ruhák, a cipők és főleg az ékszerek.

Teltek-múltak a percek, dr. Lyons érezte, hogy növekszik benne a düh. Már az is bosszantotta, hogy dr. Levitz minden jel szerint igen sikeres ember volt. Erről eszébe jutott a saját abszurd helyzete, a visszavont diplomája, mindaz, amit a szimpla kis társadalombiztosítási stikli miatt kénytelen elszenvedni. Dr. Levitz meg vígan dolgozik, luxusrendelőt tart fenn, miközben a bevételeinek egy része egészen biztosan maffiózó pácienseitől származik. Tehát piszkos pénz. Arról nem is beszélve, hogy nyilván ő is túlszámláz a társadalombiztosítónak, efelől dr. Lyonsnak nem volt kétsége. A fene egye meg, hát mindenki ezt csinálja!

Egy nővér jelent meg, és megköszörülte a torkát. Dr. Lyons már majdnem föl is állt, hogy menjen, de a nővér valaki másnak a nevét mondta. A szólított beteg felállt, letette a magazint, és eltűnt a rendelő mélyén, dr. Lyons meg hátradőlt a kanapén, és csak füstölgött magában. Az efféle emberek és helyzetek miatt vágyott annyira az anyagi biztonságra. És ezzel a dublőrprogrammal végre

igazán közel jutott a hőn áhított célhoz. Nem fogja hagyni, hogy valami ostoba, váratlan és könnyen elintézhető apróság miatt omoljon össze az egész.

Már negyed négy volt, amikor végre bebocsátást nyert Daniel Levitz szentélyébe. Az orvos alacsony, kopasz ember volt, neurózisra utaló, egyértelmű jelekkel. Bajuszt viselt, de az is ritkásan nőtt, semmi férfias nem volt benne. Dr. Lyons nem értette, mivel vívja ki ez az ellenszenves ember a betegei bizalmát.

- Borzalmas napom van, tudja - mondta dr. Levitz magyarázatképpen. - Nem számítottam rá, hogy idejön.

- Én sem így terveztem - felelte dr. Lyons. - De miután többször kerestem telefonon, és nem hívott vissza, gondoltam, ez a legegyszerűbb.

- Többször keresett? - csodálkozott dr. Levitz. - Nem kaptam meg az üzenetét. Borzalmas ez a titkárnő, ahogy öregszik. És tudja, milyen nehéz megfelelő személyzetet találni manapság...

Dr. Lyonsnak kedve lett volna rászólni dr. Levitzre, hogy hagyja a süket dumát, de inkább türtőztette magát. Hiszen az a fontos, hogy végre beszélhet vele, és ha most vitatkozni kezdenek, az nem vezet sehová. Azonkívül akármilyen ellenszenves volt is dr. Levitz, ő volt a legsikeresebb partner a toborzási láncban: eddig tizenkét megrendelőt és négy orvost hozott.

- Mit tehetek magáért? - kérdezte dr. Levitz. A feje most is szinte másodpercenként rángott egyet, ez is nagyon zavaró volt.

- Először is szeretném megköszönni a múltkori gyors segítséget - kezdte dr. Lyons. - A legmagasabb szinten úgy ítélték meg, hogy vészhelyzettel állunk szemben, és ebben a pillanatban mindenfajta publicitás az egész vállalkozás összeomlásához vezetett volna.

- Örülök, hogy segíthettem - mondta dr. Levitz. - És az is örömömre szolgált, hogy, Mr. Dominick hajlandó volt közreműködni, persze, a saját befektetése érdekében is.

- Apropó, Mr. Dominick - mondta dr. Lyons. - Tegnap reggel váratlanul meglátogatott.

- Remélem, barátságos céllal - jegyezte meg Levitz, aki természetesen mindent tudott Vinnie Dominickról, azt is, hogy a zsarolás nem áll távol sem a jellemétől, sem a tevékenységétől.

- Igen is, meg nem is - felelte dr. Lyons. - Ragaszkodott ahhoz, hogy beszámoljon bizonyos részletekről, amelyekre nem lettem volna kíváncsi. Aztán bejelentette, hogy két évig nem hajlandó részvételi díjat fizetni.

- Rosszabbul is alakulhatott volna - mondta Levitz. - Hogyan érinti ez az én százalékomat?

- A százalékát sehogy, az ugyanannyi marad. Ugyanannyi százalékot kap, csak a nullából.

- Tehát azért, mert segítettem, fizessek büntetést! - méltatlankodott Levitz. - Ez méltánytalanság!

Dr. Lyons nem válaszolt azonnal. Arra még valóban nem gondolt, hogy Dominick zsarolási manővere dr. Levitzet is hátrányosan érinti, pedig ezt meg kell oldania valahogy. De ebben a pillanatban nem akarta tovább feszíteni a húrt.

- Önnek lényegében igaza van - ismerte el. - Maradjunk abban, hogy erre a kérdésre a közeljövőben még visszatérünk! Engem pillanatnyilag más aggaszt. Milyen állapotban van Cindy Carlson?

Cindy Carlson Albright Carlsonnak, a neves Wall Street-i tőzsdemogulnak a tizenhat éves lánya volt. Carlsont és a lányát Levitz szervezte be a megrendelők közé. A lány gyerekkorában glomerulonefritiszben szenvedett, betegsége évről évre súlyosbodott, és serdülőkora kezdetén már a teljes veseelégtelenség fenyegette. Ily módon dr. Levitz nemcsak a legtöbb megrendelőt hozta a programba, hanem közülük került ki a legtöbb tényleges felhasználó is: Carlo Franconi és Cindy Carlson.

- Utoljára kitűnő állapotban volt- mondta dr. Levitz. - Legalábbis

ami az egészségét illeti. De miért kérdi?

- A Franconi-ügy számomra azt is jelezte, milyen sebezhető bizonyos pontokon a vállalkozásunk - felelte dr. Lyons. - Biztosítani akarom magamat és magunkat afelől, hogy nincsenek újabb gyenge pontjaink.

- Carlsonék miatt nem kell aggódnia - jelentette ki Levitz. - Velük biztosan nem lesz semmi gond. Végtelenül hálásak nekünk. Albright éppen a múlt héten jelezte, hogy hamarosan a feleségét is elküldi a Bahamákra csontvelőmintát vetetni, hogy, a2 asszony is a kliensünk legyen.

- Ez mindenesetre reményt keltő - bólintott dr. Lyons. - Az új kliens sosem jön rosszul. De engem nem is a szükségleti oldal izgat. Pénzügyileg kiválóan mennek a dolgok, minden előrejelzést túlteljesítettünk. Én a kellemetlen meglépetésektől félek, mint a Franconi-ügy.

Dr. Levitz bólintott, majd rándult egyet a feje. - Kockázat mindenben van - jegyezte meg filozofikusan. - Ez az élet, uram!

- De minél alacsonyabb a kockázati tényező, annál nyugodtabb vagyok - mondta dr. Lyons. - Amikor Cindy Carlson állapotát említette, azzal a megszorítással élt, hogy “egészségileg”. Mit jelent ez?

- Azt, hogy a lány mentálisan totálkáros - felelte dr. Levitz.

- Ezt hogy értsem? - kérdezte dr. Lyons, közben érezte, hogy izgalmában gyorsabban ver a szíve.

- Nézze, akinek olyan apja van, mint Albright Carlson, arról a gyerekről nehéz elképzelni, hogy teljesen normális - magyarázta dr. Levitz. - Gondoljon csak bele! És számítsa hozzá a súlyos, krónikus betegség terhét. Hogy ez közrejátszott-e abban, hogy a kislány úgy elhízott, azt nem tudom. Mert a gyerek nagyon kövér. Ez senkinek sem könnyű, hát még egy tinédzser lánynak. Érthető, hogy szegény állandóan depressziós.

- Mennyire depressziós?

- Annyira, hogy már két alkalommal kísérelt meg öngyilkosságot. És azok nem afféle gyerekes, figyelemfelhívó gesztusok voltak. Komoly, bona fide kísérletek, és csak azért él még most is, mert először gyógyszerekkel próbálkozott, másodszor meg föl akarta akasztani magát, de gyorsan megtalálták. Ha például fegyvere lett volna, biztosan nem élne már.

Dr. Lyons hangosan felnyögött.

- Mi a baj? - kérdezte dr. Levitz.

- Minden öngyilkossági eset a törvényszéki orvoshoz tartozik - felelte dr. Lyons.

- Erre nem gondoltam - mondta Levitz.

- Én meg épp az ilyen gyenge pontokra utaltam az előbb! - emelte fel a hangját dr. Lyons. -A fene egye meg! Ez a mi szerencsénk!

- Sajnálom, hogy rossz hírrel szolgáltam - mondta dr. Levitz.

- Á, nem az ön hibája! - legyintett dr. Lyons. - Mindenesetre az a fontos, hogy ne áltassuk magunkat, és tudatában legyünk annak, hogy nem ülhetünk ölbe tett kézzel, amíg be nem következik a katasztrófa.

- Nemigen van más választásunk - tárta szét a karját dr. Levitz.

- És Vincent Dominick? - kérdezte dr. Lyons. - Egyszer már segített rajtunk. A gyereke beteg. Nagyon erős érdeke fűződik ahhoz, hogy a program működőképes maradjon.

Levitz összehúzott szemmel nézett dr. Lyonsra. - Csak nem azt akarja mondani, hogy...?

Dr. Lyons nem válaszolt.

- Ebben én már nem vagyok hajlandó részt venni - mondta a doktor határozottan. Felállt. - Ne haragudjon, nagyon sok betegem vár még!

- Nem tenné meg, hogy felhívja Mr. Dominicket, és megkérdezi?

- próbálkozott még dr. Lyons. Érezte, hogy újra elönti a kétségbeesés.

- Szó sem lehet róla - jelentette ki dr. Levitz. - Nem tagadom, hogy a betegeim között vannak olyanok, akiknek ilyen-olyan kapcsolataik vannak, de hogy mit csinálnak, ahhoz nekem semmi közöm.

- De Franconinál segített... - érvelt dr. Lyons.

- Franconi fagyasztott hulla volt, a Törvényszéki Orvosi Hivatal hűtőrekeszében.

- Akkor adja meg Mr. Dominick telefonszámát! Majd én felhívom. És Carlsonék címére is szükségem lesz.

- Kérdezze meg a titkárnőmtől! Mondja, hogy jó ismerősei!

- Köszönöm - mondta dr. Lyons.

- De egyet ne felejtsen! - emelte föl az ujját dr. Levitz. - A százalék, amiben megállapodtunk, és amelyért megdolgoztam, jár nekem. Akármi történt vagy történik is ön és Mr. Dominick között.

A titkárnő először elzárkózott attól, hogy dr. Lyonsnak kiadja a telefonszámot és a címeket, de miután dr. Lyons rávette, hogy kérdezze meg dr. Levitzet, végül engedelmeskedett. Szó nélkül felírt mindent egy névjegykártya hátuljára, és átadta dr. Lyonsnak.

Dr. Lyons azonnal hazasietett, a Hatvannegyedik utcába. Amikor belépett a lakásba, Darlene első kérdése az volt, hogy sikerült a találkozó az orvossal.

- Ne is kérdezd! - felelte dr. Lyons kurtán. Egyenesen a dolgozószobájába ment, és leült az íróasztala mögé. Szinte reszketett az idegességtől, miközben fogta a telefont és tárcsázott. Lelki szemei előtt megjelent Cindy Carlson képe, amint a lány az anyja gyógyszeres dobozában kotorászik, altató után kutatva, vagy a helybeli iparcikkboltban éppen a kötelek között válogat.

- Ki az? - szólalt meg egy hang a telefon másik végén.

- Mr. Vincent Dominickkel szeretnék beszélni - mondta dr. Lyons

a tőle telhető legnagyobb határozottsággal és eréllyel. Nagyon nem volt ínyére, hogy efféle emberekkel kell tárgyalnia, de nem sok választása volt. Hét év megfeszített munkája forgott kockán, nem is beszélve a teljes jövőjéről.

- Ki kéri?

- Dr. Raymond Lyons.

Rövid hallgatás következett, majd a férfihang azt mondta. - Maradjon!

Dr. Lyons meglepve hallotta, hogy kapcsolás közben Beethoven-szonáta hangjai szólnak a telefonban. Ezeknek aztán van bőr a képükön, gondolta.

Pár másodperc múlva Vinnie Dominick dallamos hangját hallotta a kagylóból. Szinte maga előtt látta a férfit, jól begyakorolt és csalóka ripacskodását, mint valami jól öltözött karakterszínészt, aki önmagát játssza.

- Honnan szerezte meg ezt a számot, doktor úr? - kérdezte Dominick. A hangjából ítélve ezt mintha csak mellékesen kérdezte volna, de valahogy éppen ez a közömbösség tette igazán fenyegetővé az érdeklődést. Dr. Lyonsnak csontszáraz lett a szája. Aztán köhögnie kellett.

- Dr. Levitz adta meg - nyögte ki végül.

- Miben segíthetek, doktor? - kérdezte Dominick.

- Megint van egy kis probléma - mondta dr. Lyons rekedten. Újra megköszörülte a torkát. - Szeretnék találkozni magával, hogy tárgyalhassunk.

Hosszú szünet következett, olyan hosszú, hogy dr. Lyons már-már elvesztette a türelmét. Már éppen meg akarta kérdezni, hogy ott van-e még Dominick, amikor a maffiózó végre válaszolt. - Amikor kapcsolatba kerültem magukkal, azt gondoltam, végre vége a gondjaimnak. Arról nem volt szó, hogy tovább bonyolítják itt az életemet.

- Ezek csak apróbb gyermekbetegségek - heherészett dr. Lyons. - Maga a program nagyszerűen működik.

- Félóra múlva legyen kint Elmhurstben, a Corona úton, a Neopolitan étteremben - mondta Dominick. - Odatalál?

- Biztosan - felelte dr. Lyons. - Hívok egy taxit, és már indulok is.

- Akkor ott találkozunk - mondta Dominick, és letette a kagylót.

Dr. Lyons idegesen turkálni kezdett a legfölső fiókjában a Nagy New York-térkép után kutatva, amelyen mind az öt kerület rajta van. Aztán kiterítette a térképet, és az utcajegyzék segítségével megkereste a Corona utat. Úgy gondolta, bőven odaér fél óra alatt, ha nincs túl nagy forgalom a Queensborough-hídon. Csakhogy már majdnem négy óra volt, épp a csúcsforgalom kezdete.

Keresztülrohant a lakáson, magára kapta a kabátját, Darlene kérdésére csak annyit mondott, majd később elmeséli, hová megy, most nincs ideje, körülbelül egy óra múlva itthon lesz.

Kiszaladt a Park sugárútra, és leintett egy taxit. Áldotta az előrelátását, hogy magával hozta a térképet, mert az afgán taxisofőr azt sem tudta, merre van Elmhurst, nemhogy a Corona út.

Nem volt könnyű útjuk. Majdnem negyedórába telt, amíg Manhattanben átértek az East Side-ra. Aztán a hídon csak lépésben tudtak előrejutni. Mire az étteremben kellett volna lennie, még csak éppen hogy elérték Queens szélét. De onnan már sokkal gyorsabban haladtak, úgyhogy végül dr. Lyons mindössze tizenöt perces késéssel lépett be az étterembe, félrelökve az ajtóban lógó, nehéz bársonyfüggönyt.

Azonnal világos volt a számára, hogy az étterem az egyszerű vendégek számára még zárva van. A székek az asztalokon voltak, ahogy szokás, fölfordítva. Vinnie Dominick egymagában ült az egyik félkör alakú, vörös bársonnyal kárpitozott bokszban, a fal mellett. Az üveg hamutartóban cigaretta füstölgött előtte.

Kissé távolabb, a bárszékeken még négy férfi ücsörgött, azok is

mind cigarettáztak. Dr. Lyons kettőt fölismert közülük - Ők jártak nála Dominickkel. A bárpult mögött elhízott, szakállas férfi poharakat mosogatott. Különben az étterem üres volt.

Dominick odaintette dr. Lyonsot a bokszhoz. - Üljön le, doktor! - mondta. - Egy kávét?

Dr. Lyons csak bólintott, miközben bepréselte magát az asztal mellé. Nem ment könnyen, mert a bársony egyáltalán nem csúszott. A helyiségben hűvös nyirkosság uralkodott, még érezni lehetett az előző esti fokhagymát, és az áporodott cigarettafüstöt. Dr. Lyons nem vette le sem a kabátját, sem a kalapját.

- Két kávé - szólt oda Dominick a mosogató férfinek. Az szó nélkül bekapcsolta a csillogó, olasz presszógépet, és beállította rajta a beállítanivalókat.

- Meg vagyok lepve magán, doktor! - mondta Dominick. - Biztosra vettem, hogy nem is hallok többet magáról.

- Ahogy a telefonban említettem, újabb probléma merült fel - kezdte dr. Lyons. Előrehajolt, és nagyon halkan, beszélt, szinte csak suttogott.

Dominick széttárta a karját. - Csupa fül vagyok. - Olyan tömören, ahogyan csak tudta, dr. Lyons felvázolta, mi a helyzet Cindy Carlsonnal. Hangsúlyozta, hogy előírás szerint minden öngyilkost kötelező felboncolni, kivétel nélkül.

A kövér ember odahozta a két kávét. Dominick addig egyetlen szót sem szólt dr. Lyons monológjára, amíg a szakállas vissza nem tért a poharak mellé.

- Ez a Cindy Carlson Albright Carlson lánya? - kérdezte. - A Wall Street-i zsenié?

Dr. Lyons bólintott. - Részben ezért olyan kényes a szituáció - mondta. - Ha a lánynak sikerül megölnie magát, abból nagyon nagy médiahisztéria lesz. A törvényszéki orvosok különösen figyelni fognak rá.

- Tiszta a kép- mondta Dominick, és belekortyolt a kávéjába. - És akkor maga konkrétan mit akarna tőlünk?

- Nézze, konkrétan nem akarok javasolni semmit - mondta dr. Lyons, egyre növekvő szorongással. - De azt ön is felmérheti, hogy a probléma nagyságrendje a Franconiéval azonos.

- Szóval azt akarja, hogy ez a tizenhat éves csaj szépen, csendben tűnjön el - mondta Dominick.

- Hát, már kétszer akart öngyilkos lenni - jegyezte meg dr. Lyons bizonytalanul. - Ha úgy nézem, csak szívességet teszünk neki.

Dominick kajánul fölnevetett. A szájához emelte a cigarettát, beleszívott, aztán végigsimított a fején. Simán hátrafésült haja olajosan csillogott. Sötét szeme fürkészőn kutatta dr. Lyons arcát.

- Maga aztán nem vesztegeti az idejét, doktor! - csóválta a fejét Dominick. - Ezt el kell ismernem.

- Esetleg cserébe fölajánlhatom, hogy még egy évre elengedjük önnek a részvételi díjat - mondta dr. Lyons.

- Hát ez igazán nagyvonalú ajánlat - felelte Dominick. - De tudja mit, doktor? Kevés. Kezd elegem lenni ebből az egész huzavonából. És megmondom magának őszintén. ha a kis Vinnie-nek nem volnának ezek a veseproblémái, már rég visszakérném a pénzemet, és elbúcsúznánk egymástól. Egyébként már az előző ügy miatt is egyre több gondom van. Fölhívott a sógorom, aki a Spoletto temetkezési vállalatot irányítja. Magán kívül volt az idegességtől, mert valami dr. Laurie Montgomery odatelefonált, és kérdezősködött. Mondja, maga ismeri ezt a Laurie Montgomeryt?

- Nem, nem ismerem - mondta dr. Lyons. Aztán nagyot nyelt.

- Te, Angelo, gyere csak ide! - szólt át a bárpulthoz Dominick.

Angelo leszállt a bárszékről, és odajött az asztalhoz.

- Ülj le, Angelo! - mondta Dominick. - Meséld csak el a jó doktor úrnak, hogy mit tudsz Laurie Montgomeryről!

Dr. Lyonsnak beljebb kellett csúsznia az ülésen, hogy Angelo is le

tudjon ülni. Határozottan kellemetlenül érezte magát a két gengszter közé préselődve.

- Laurie Montgomery okos, makacs nő - kezdte Angelo rekedtes hangon. - Hogy durván fogalmazzak, kellemetlen csaj.

Dr. Lyons igyekezett elkerülni, hogy Angelóra kelljen néznie. A férfi arca merő sebhely volt. A szemhéja sem záródott rendesen, a szeme vörös és váladékos volt.

- Angelónak nagyon szerencsétlen összejövetele volt ezzel a Laurie Montgomeryvel néhány évvel ezelőtt - magyarázta Dominick. - Angelo, mondd csak el dr.·Lyonsnak, mit tudtál meg, miután ideszóltak a ravatalozóból!

- Fölhívtam Vinnie Amendolát, ő a kapcsolatunk a hullaházban - mondta Angelo. - Azt mondta, ez a nő többször is kijelentette, hogy személyes ügyének tekinti a Franconi-balhét, és mindenképpen ki fogja deríteni, hogyan tűnt el a hulla. Mondanom sem kell, hogy Amendola nagyon rágja a körmét.

- Látja, erre gondoltam - fordult megint dr. Lyonshoz Vinnie Dominick. - Itt a nyakunkon a gubanc, mert kisegítettük magát.

- Hát, nagyon sajnálom - mondta dr. Lyons tétován. Más nem jutott eszébe.

- Úgyhogy vissza is térhetünk a díjproblémára - folytatta Dominick. - A körülményekre való tekintettel úgy gondolom, el kéne felejteni az egészet. Vagyis soha többet nincs részvételi díj se értem, se a kis Vinnie-ért.

- Jó, de hát nekem el kell számolnom a cég felé - vetette ellen bizonytalanul dr. Lyons. Megint meg kellett köszörülnie a torkát, alig bírt megszólalni.

- Persze - felelte Dominick. - Felőlem nyugodtan elszámolhat. Magyarázza meg nekik, hogy indokolt költségről van szó! Doktor, hát lehet, hogy még az adójából is le tudja vonni! - mondta, és harsányan fölnevetett.

Dr. Lyons megborzongott. Érezte, hogy megalázó macskaegér játékot játszanak vele, de nem volt más választása. - Rendben van - nyögte ki nagy nehezen.

- Nagyon köszönöm - mondta Dominick. - Na, hát azért mégiscsak rendben lesz ez a dolog. Szinte már üzlettársak vagyunk. Remélem, itt van magánál Cindy Carlson címe.

Dr. Lyons elővette a zsebéből dr. Levitz névjegykártyáját. Dominick elvette tőle, lemásolta a hátuljáról a címet, aztán visszaadta. Majd a papírját odatolta Angelo elé.

- Englewood, New Jersey - olvasta Angelo hangosan.

- Valami nem stimmel? - kérdezte Dominick.

Angelo a fejét rázta.

- Akkor megállapodtunk - mondta Vinnie Dominick dr. Lyonsnak. - Ennyit az újabb problémáról. De azt tanácsolom, ne legyen több. Mert ahogy elnézem, legközelebbre már nincs mit fölajánlania.

Dr. Lyons néhány perc múlva már az utcán volt. Amikor az órájára pillantott, észrevette, hogy reszket. Majdnem öt óra volt, már erősen sötétedett. Lelépett a járdáról, leintett egy taxit. Ez borzalom, gondolta. Mostantól neki kell kigazdálkodnia a pénzt Vinnie Dominick és a fia dublőr állatának fenntartására.

Megállt mellette egy taxi. Dr. Lyons beszállt, bemondta a címet. Ahogy távolodtak az étteremtől, lassan kezdte jobban érezni magát. Az állatok fenntartási költségei elenyészők voltak, kint éltek egy zárt területen, egy lakatlan szigeten. Talán mégsem olyan kétségbeejtő a helyzet, gondolta, főleg hogy Cindy Carlson ügye is el lesz intézve.

Mire hazaért, már sokkal jobb hangulatba tornászta magát. Legalábbis addig, amíg Darlene meg nem szólalt.

- Kétszer is hívtak Afrikából - mondta a lány.

- Baj van? - kérdezte dr. Lyons. Darlene hangjából kiérzett

valamit, ami nem sok jóval kecsegtetett.

- Van egy jó hír, meg egy rossz - válaszolta Darlene. - A jó hír a sebészorvostól jött. Azt üzeni, hogy Horace Winchester kitűnően érzi magát, és máris intézkedhetsz, hogy odautazz érte meg a sebész-teamért.

- És a rossz hír?

- Siegfried Spallek is telefonált. Nagyon homályosan beszélt. Azt mondta, hogy valami gond van Kevin Marshall-lal.

- Hogyhogy gond?

- Többet nem mondott.

Dr. Lyonsnak eszébe jutott, hogy külön megkérte Kevint, ne csináljon semmi elhamarkodott dolgot. Lehet, hogy nem fogadta meg a tanácsát? Biztosan amiatt a hülye füst miatt.

- Mit mondott Spallek, hívjam vissza? - kérdezte Darlenetől.

- Náluk már este tizenegy volt, amikor beszéltünk. Azt mondta, majd holnap fölhív.

Dr. Lyonsnak összeszorult a gyomra. Most végigidegeskedheti az egész éjszakát. Vajón mikor lesz már vége ennek, gondolta.

11. fejezet

1997. március 5. 23:30

Cogo, Egyenlítői Guinea

Kevin hallotta, hogy a lépcső tetején kinyílik a nehéz vasajtó. Odakintről némi fény áradt be. Két másodperccel később a folyosó plafonján a csupasz villanykörték is kigyúltak. A cella rácsán át látta Candace-t és Melanie-t is, külön zárkákban. A hirtelen támadt erős fényben mindhárman hunyorogtak.

A gránitlépcsőn súlyos léptek zaja hallatszott, majd megjelent Siegfried Spallek. Vele volt Cameron McIvers és Mustapha Aboud is, a marokkói őrök parancsnoka.

- Csakhogy ideért végre, Mr. Spallek! - csattant föl Melanie. - Követelem, hogy azonnal engedjenek ki innen, különben nagyon megütheti a bokáját.

Kevinnek megrándult az arca. Siegfried Spallek nem az az ember volt, akivel ilyen hangon lehet beszélni, különösen az ő jelenlegi helyzetükben.

Kevin, Melanie és Candace már órák óta kuporgott a koromsötétben, külön cellákban, a városháza nyomasztóan fülledt, nyirkos levegőjű pincebörtönében. Mindegyik cellának kis, csúcsos tetejű ablaka volt, az ablakok pedig szellőzőaknába nyíltak, az épület hátsó árkádja alatt. A nyílásokat rács fedte, de nem volt bennük üveg, úgyhogy a férgek és a bogarak akadálytalanul járhattak rajtuk ki és be. Mind a három fogoly rettegve hallgatta az ide-oda surranó élőlények neszeit, annál is inkább, mert mielőtt lekapcsolták fölöttük a villanyt, több tarantellapókot is láttak a falon. Egyetlen vigaszuk volt, hogy legalább szabadon beszélgethettek egymással.

Az egész esti rettenetből az első öt perc volt a legrosszabb. Abban a pillanatban, ahogy a gépfegyversorozatok kerepelése elhallgatott, nagy kézi reflektorok bántóan erős fénye vakította el őket. Amikor a szemük végre többé-kevésbé alkalmazkodott a világossághoz, rá kellett ébredniük, hogy csapdába kerültek. Fiatal egyenlítői guineai katonák vették körül őket vigyorogva, szemlátomást nagy örömüket lelték abban, hogy AK47-eseiket lazán rájuk irányíthatják. Egyik-másik odáig merészkedett, hogy a fegyvere csövével böködte a két nőt.

Kevinék jobbnak látták, ha meg sem moccannak. Amúgy is halálra rémítette őket az eszeveszett golyózápor, és attól féltek, a legkisebb ellenállás jelére a katonák ismét lövöldözni kezdenek.

Azok csak akkor húzódtak hátrébb foglyaiktól, amikor megjelentek a marokkói őrök. Kevin soha nem gondolta volna, hogy az ijesztő külsejű gorillák egyszer még a megmentői lesznek, de most így történt. Kiszabadították a katonák gyűrűjéből, majd Kevin autóján elszállították őket. Először az állatközponttal szembeni őrségre, ahol több órára egy ablaktalan helyiségbe dugták őket, végül vissza a városba, ahol be kellett vonulniuk a börtönbe.

- Felháborító ez a bánásmód! - erősködött tovább Melanie.

- Éppen ellenkezőleg - mondta Spallek. - Mustapha barátunk biztosított arról, hogy kellő tisztelettel bántak magukkal.

- Tisztelettel! - kiáltotta Melanie. - Miután géppisztollyal lőttek ránk? Aztán meg bedugtak ebbe a büdös lukba? Ez magának tisztelet?

- Senki nem lőtt magukra - helyesbített Spallek. - Az csupán néhány figyelmeztető lövés volt, a fejük fölé irányítva. Miután maguk megsértették a Zónában érvényes, egyik legfontosabb előírást. Isla Francesca tiltott övezet. Ezt mindenki tudja.

Spallek intett McIversnek, aztán Candace cellájára mutatott. A biztonsági főnök réges-régi, hatalmas kulccsal kinyitotta az ajtót. Candace késlekedés nélkül elő is jött a cellából. Sebtében lesöpörte

a ruháját, nehogy rajta maradjon valami bogár. Még mindig a kórházi nadrág és blúz volt rajta.

- Magától elnézést kérek - mondta Spallek Candace-nek. Feltételezem, hogy a két kutató kolléga félrevezette. Gondolom, nem is tudott arról, hogy tilos a sziget körzetét megközelíteni.

McIvers kinyitotta Melanie és Kevin celláját is.

- Amint tudomást szereztem arról, hogy elfogták magukat, azonnal felhívtam dr. Raymond Lyonst - fordult Kevinék felé Spallek. - Ki akartam kérni a véleményét. Sajnos, nem tudtam beszélni vele, így saját belátásom szerint kell döntenem. Mindannyiukat szabadon engedem, saját felelősségükre. Őszintén remélem, ezek után tisztában vannak cselekedetük súlyosságával. A helybeli törvények értelmében akár halálbüntetéssel is sújthatnák magukat.

- Ugyan, micsoda baromság! - sziszegte Melanie.

Kevin arca megrándult. Attól félt, Spallek végül meggondolja magát, és visszadugja őket a cellákba. A jóindulatára biztosan nem számíthattak.

Mustapha átnyújtotta Kevinnek az autókulcsot. - Ott van kint a kocsija - mondta erős franciás akcentussal.

Kevin elvette tőle a slusszkulcsot. Annyira reszketett a keze, hogy amíg zsebre nem dugta a kulcscsomót, a kulcsok hangosan zörögtek.

- Holnap minden bizonnyal beszélek dr. Lyonsszal - mondta Spallek - Utána majd külön-külön megkeresem magukat. Most mehetnek.

Melanie megint mondani akart valamit, de legnagyobb meglepetésére Kevin karon ragadta, és a lépcső felé penderítette. - Elég legyen már a fogdosásból! - kiáltotta Melanie, és megpróbálta kihúzni a karját Kevin markából.

- Megyünk vissza az autóhoz - súgta összeszorított fogakkal,

ellenkezést nem tűrően Kevin, és nem engedte, hogy Melanie megálljon.

- Micsoda éjszaka! - méltatlankodott tovább Melanie. A lépcső aljánál végre sikerült kiszabadítania magát. Dühösen megindult fölfelé.

Kevin megvárta, amíg Candace is elindul, aztán ment ő is a két nő után. Egy irodába jutottak, amelyet az egyenlítői guineai katonák használtak, ha éppen nem őgyelegtek kint, az épület előtt. Most éppen négyen voltak a helyiségben.

Ezúttal sokkal fegyelmezettebben viselkedtek, mint általában. Nem is csoda, hiszen ott volt a Zóna igazgatója, a biztonságiak vezetője és a marokkói őrparancsnok is. Mind a négy katona többé-kevésbé vigyázzállásban állt, vállra vetett fegyverrel. Amikor Kevin és a két nő megjelent, látszott az arcukon, hogy voltaképpen zavarban vannak.

Melanie feltartott középső ujjal mutatta nekik, mi a véleménye, miközben Kevin mindkettejüket kifelé terelgette, hogy minél előbb az autóban legyenek.

- Az istenért, Melanie - súgta Kevin -, ne provokáld őket! - A katonák vagy nem ismerték az egyértelmű mozdulat jelentését, vagy túlságosan összezavarta őket a rendkívüli helyzet, mindenesetre nem vetették magukat az amerikaiak után, pedig Kevin erre is föl volt készülve.

Odaértek az autóhoz, Kevin először a jobb oldali ajtót nyitotta ki. Candace fürgén be is szállt a hátsó ülésre, nem úgy Melanie. Szembefordult Kevinnel, és még a gyér fényben is jól látszott, hogy szinte lángol a tekintete.

- Add ide a kulcsot! - követelte Kevintől.

- Micsoda? - kérdezett vissza a férfi, bár jól hallotta a mondatot.

- Mondom, add ide a kulcsot! - ismételte Melanie.

Kevin nem tudta mire vélni a dolgot, de ingerelni sem akarta

Melanie-t, épp eléggé fel volt már dúlva, inkább odaadta neki az autókulcsot. Melanie azonnal átment az autó túloldalára, és beült a volán mögé. Kevin a jobb oldali ülést foglalta el. Bánta is ő, hogy ki vezet, csak jussanak ki innen.

Melanie beindította az autót, hatalmas gázt adott, és csikorgó kerekekkel kiviharzottak a parkolóból.

- Az istenért, Melanie, lassabban! - kérlelte Kevin.

- Szétrobbanok a dühtől - mondta Melanie.

- Azt látom — felelte Kevin.

- Én még nem megyek haza - jelentette ki Melanie. - De titeket szívesen hazaviszlek, ha akarjátok.

- Miért, hova akarsz menni? - kérdezte Kevin. - Mindjárt éjfél.

- Kimegyek az állatközpontba - mondta Melanie. - Nem tűröm, hogy így bánjanak velem. Világosan akarom látni, hogy mi folyik itt.

- De mit akarsz az állatközpontban? - kérdezte Kevin.

- Annak a rohadt hídnak a kulcsát! - mondta Melanie, már majdnem kiabálva. - Mert számomra itt most már nem kíváncsiságról van szó, úgyhogy akarok egy olyan kulcsot.

- Szerintem álljunk le, és ezt beszéljük meg - javasolta Kevin.

Melanie beletaposott a fékbe, az autó hirtelen megállt. Kevinnek és Candace-nek is kapaszkodnia kellett, hogy ne zuhanjanak előre.

- Én kimegyek az állatközpontba - ismételte Melanie. - Ti, ha akartok jöttök, ha nem, kiteszlek benneteket. Eldönthetitek.

- De miért ma éjjel? - kérdezte Kevin.

- Egy, mert nagyon be vagyok pörögve - válaszolta Melanie. - És kettő, mert most nem is gyanítják, hogy odamegyünk. Ezért nyuvasztottak minket halálra. Hogy menjünk szépen haza, és ájultan reszkessünk az ágyunkban. De velem elszámították magukat.

- Velem nem - jegyezte meg Kevin.

- Szerintem Melanie-nak igaza van - szólt előre a hátsó ülésről Candace. - Jól ránk akartak ijeszteni.

- És sikerült is nekik - mondta Kevin. - Vagy hármunk közül csak én vagyok normális?

- Menjünk! - mondta Candace.

- Ez nem lehet igaz! - nyögött fel Kevin. - Már megint leszavaztok?

- Téged hazaviszünk, ne aggódj! - mondta Melanie. És máris hátramenetbe kapcsolt.

Kevin átnyúlt, és lefogta a kezét. - Mégis mit javasolsz, hogyan szerezzünk kulcsot? Fogalmad sincs, hol tartják őket.

- Szerintem eléggé egyértelmű, hogy Edwards irodájában - mondta Melanie. - Ő a bonobó-program logisztikai atyamestere. Korábban éppen te mondtad, hogy neki biztosan van kulcsa.

- Jó, tegyük fel, hogy a kulcsok Edwards irodájában vannak - mondta Kevin. - És a biztonságiak? Az irodák le vannak zárva.

Melanie benyúlt az overallja mellzsebébe, és előhúzott egy mágneskártyát. - Elfelejted, hogy én is fontos ember vagyok az állatközpontban. Ez jobb, mint a VISA-kártya, ezzel ki tudom nyitni az összes ajtót az állatközpontban, éjjel-nappal. Ne felejtsd el, hogy a bonobók csak az egyik részét teszik ki a kutatásaimnak! Ott van még a megtermékenyítési program is.

Kevin az üléstámla fölött hátranézett Candace-re. Szőke haja tompán fénylett a kocsi félhomályában. - Ha te is benne vagy, Candace, akkor egye fene, én is.

- Indulás! - mondta Candace.

Az autótelep végében északnak fordultak. A telepen nagyüzem volt, óriási higanygőzlámpák világították meg az egész térséget. Itt az éjszakai műszakban dolgoztak a legtöbben, ugyanis a Zóna és Bata közti forgalom éjszaka tetőzött, ilyenkor volt a legtöbb munka.

Melanie egy sor várakozó teherautó mellett haladt el, egészen addig, amíg el nem hagyták a batai útelágazást. Innentől egészen az állatközpontig egyetlen járművel sem találkoztak.

Az állatközpontban éppen úgy, mint az autótelepen, három műszak volt, de itt az éjszakai műszak volt a legkisebb - ilyenkor a legtöbben az állatkórházban dolgoztak. Melanie is éppen erre gondolva kanyarodott Kevin Toyotájával az állatkórház egyik bejárata elé, ahol több autó parkolt.

Leállította a motort, és a bejáratot figyelve, ujjaival a kormányon dobolt.

- Nos? - kérdezte Kevin. - Megérkeztünk, most mi a terv?

- Azon gondolkodom - válaszolta Melanie. - Nem tudom eldönteni, mi lenne jobb. ha ti itt maradtok, vagy ha velem jöttök.

- Micsoda hatalmas hely - mondta Candace. Előrehajolt, és az előttük terebélyesedő épületet fürkészte, amely az utcai fronttól egészen benyúlt a sűrű növényzet közé. - Hányszor voltam már itt, Cogóban, és az állatközpontban még egyszer sem jártam. Fogalmam sem volt róla, hogy ekkora. Ez a rész előttünk a kórház?

- Az - mondta Melanie. - Ez az egész szárny.

- Szívesen megnézném - mondta Candace. - Soha nem láttam még állatkórházat, ilyen elegánsat meg végképp nem.

- Minden ultramodern benne - mondta Melanie. - Látnád a műtőket!

- Atyaúristen! - szólt közbe Kevin, és keserves grimaszt vágott. - Őrültek közé kerültem. Pár perce hajszál híján úsztuk meg életünk legveszedelmesebb kalandját, és most kórháznéző körutat játszotok.

- Szó sincs kórháznézésről - felelte Melanie, miközben kiszállt az autóból. - Gyere, Candace! Segíteni fogsz nekem! Kevin, te itt maradhatsz, ha akarsz.

- Jó, szívesen - mondta Kevin. De csak pár másodpercig nézett a

két nő után, amint azok az épület felé baktattak, és kipattant az autóból. Úgy döntött, inkább ott izgul mellettük, mint hogy az autóban szorongjon.

- Várjatok! - szólt utánuk. Futva tett meg pár lépést, amíg utolérte Melanie-t és Candace-t.

- De később nem akarok nyavalygást hallani - figyelmeztette Melanie.

- Ne aggódj! - válaszolta Kevin. Úgy érezte magát, mint a kamasz, akit megfenyegetett a mamája.

- Úgy érzem, nem lesz semmi probléma - mondta Melanie. - Edwards irodája az adminisztrációs részlegben van, ilyenkor ott egy lélek sincs. De azért biztos, ami biztos, ha most bemegyünk, az öltözők felé indulunk, hogy ne keltsünk gyanút. Nektek is keresünk ilyen állatkórházi overallokat, itt mindenki azt hord. Rendben? Még véletlenül se jusson eszébe senkinek, hogy nem itt dolgozunk mind a hárman.

- Ez jó ötlet - mondta Candace.

- Rendben - mondta Bertram Edwards a telefonba. Pillantása az ágya melletti óra foszforeszkáló számlapjára tévedt. Negyed egy volt. - Öt perc múlva az irodádban vagyok.

Edwards fölült az ágyban, és széthúzta a moszkitóhálót.

- Baj van? - kérdezte Trish, a felesége, és fölkönyökölt fektében.

- Csak valami apróság - felelte Edwards. - Aludj tovább! Fél óra múlva itt vagyok.

Edwards előbb behúzta maga mögött a hálószoba ajtaját, csak aztán kapcsolta föl a villanyt a gardróbszobában. Gyorsan felöltözött. Bár a felesége előtt nem mutatta, ideges volt. Ilyesmi még nem fordult elő. Siegfried Spallek éjnek idején felhívja, és magához rendeli az irodájába.

Odakint szinte nappali világosság fogadta, majdnem teljes telihold volt. Az égen ezüstlilás gomolyfelhők úsztak. Az éjszakai

levegő súlyos volt, nagyon párás és tökéletesen mozdulatlan. A dzsungel felől valóságos éjszakai hangzavar áradt: zúgás, búgás, ciripelés, melyet csak néha szakított meg egy-egy rövid rikoltás. Az évek során Edwards úgy hozzászokott ehhez az “alapzajhoz”, hogy már föl sem tűnt neki.

A városháza alig pár száz méterre volt, de Edwards úgy döntött, autóval megy. Annyival is hamarább ér oda, gondolta, közben minden pillanattal nőtt benne a kíváncsiság. Ahogy bekanyarodott a parkolóba, rögtön feltűnt neki, hogy a máskor oly egykedvű katonák most izgatottak, puskájukat markolászva le-föl járkálnak az őrhelyük körül, őt is gyanakodva méregették, amint eloltotta a reflektort, és kiszállt az autóból.

Az épület felé lépkedve már látta, hogy Spallek emeleti szobájának ablakán hunyorgó fény szűrődik ki a redőny résein. Fölment a lépcsőn, át a sötét titkárságon, ahol máskor mindig Amelio tartotta a frontot, és belépett Spallek szobájába.

Az igazgató az asztalánál ült, fölrakott lábbal, egészséges kezében konyakospohárral, amelyet finoman ide-oda forgatott. Cameron McIvers, a biztonsági főnök a nádfotelben üldögélt, neki is konyakospohár volt a kezében. Lámpa nem égett az irodában, csak a koponyában égő gyertya világított. A gyér fényben sötét és sejtelmes árnyékok imbolyogtak, a kitömött állatsereglet is mintha életre kelt volna tőlük.

- Köszönöm, hogy ilyen embertelen időpontban is hajlandó voltál átjönni - kezdte Spallek, szokásos, erős német akcentusával. - Kérsz egy korty brandyt?

- Szükségem lesz rá? - kérdezte Edwards előrelátóan, miközben ő is nádszéket húzott az íróasztalhoz.

Spallek fölnevetett. - Ártani sosem árt.

McIvers elővette az üveget a bárszekrényből. A biztonsági főnök tagbaszakadt, szakállas skót volt, duzzadt, vörös orral, erőteljesen vonzódott mindenféle alkoholhoz, bár természetesen a skót whisky

volt a favorit. Odanyújtotta Edwardsnak a konyakot, aztán a saját italával visszaült a karosszékbe.

- Ha éjszaka hívnak, akkor rendszerint valamelyik állatunk miatt van - mondta Edwards. Belekortyolt a brandybe, aztán mélyen beszívta az ital illatát. - Most azt súgja valami, hogy nem állatorvosi problémáról van szó, hanem egészen másról.

- Így van - bólintott Spallek. — Először is kénytelen vagyok megkövetni téged. A ma délutáni jelzésed Kevin Marshall-lal kapcsolatban mégis megalapozott volt, és éppen idejében jött. Utána szóltam Cameronnak, hogy állítsa rá a marokkóiakat, erre mi történt? Az, hogy Marshall, Melanie Becket és az egyik nővér délután fogták magukat, és autóval kimentek egyenesen Isla Francescához, a hídfőhöz.

- A mindenségit! - kiáltott föl Edwards. - Átmentek a szigetre?

- Nem - felelte Spallek. - Csak a komppal szórakoztak. Előtte még megkeresték Alphonse Kimbát is.

- Ez most már tényleg az idegeimre megy! - dühöngött Edwards. - Annak a szigetnek senki ne menjen a közelébe, és a pigmeust se faggassa senki!

- Szerintem se - helyeselt Spallek.

- És most hol vannak? - kérdezte Edwards.

- Hazaengedtük mind a hármukat - felelte Spallek. - De előtte kicsit rájuk ijesztettünk. Csak annyira, hogy ne legyen kedvük megint próbálkozni, legalábbis egy darabig.

- Még csak ez hiányzik nekem! - háborgott tovább Edwards. - Nem elég, hogy a bonobók két csoportra szakadtak, még ezért is idegeskedjek.

- Ez azért nagyobb baj, mint hogy az állatok különváltak - jegyezte meg Spallek.

- Egyformán rossz mind a kettő - folytatta Edwards. - Mind a kettő azt a potenciális veszélyt hordozza magában, hogy valami baj

lesz a programmal, és akkor annyi. Szerintem mégis meg kellene fontolnunk azt a lehetőséget, amit ajánlottam, hogy ketrecbe rakjuk az összes bonobót, és behozzuk őket az állatközpontba. A ketreceket már kivitettem. Egyszerű lenne az egész, és a továbbiakban a begyűjtés is könnyebben menne.

Amióta Bertram Edwards fölfedezte, hogy az állatok két csoportra szakadtak, az volt a véleménye, hogy össze kellene szedni őket, és külön ketrecekben tartani, hogy állandóan szem előtt legyenek. De Spallek ellenezte ezt a megoldást. Edwards már arra is gondolt, hogy az igazgató feje fölött intézkedik, beszél a bostoni főnökével, de aztán letett erről. Ilyen lépés valószínűleg aggodalmakat keltene a GenSys vezetőiben, és az megint az egész programot sodorná veszélybe.

- Erről nem nyitunk vitát! - jelentette ki Spallek határozottan. - Nem térünk el az eredeti tervtől, a majmok ott maradnak a szigeten, magukban. Annak idején közösen döntöttünk úgy, hogy ez a legjobb megoldás. Én most is ezt gondolom. Engem pillanatnyilag csak a híd izgat, hogy azzal mi van.

- Hogyhogy? - kérdezte Edwards. - Le van zárva.

- Hol vannak a kulcsok? - kérdezte Spallek.

- Az irodámban - felelte Edwards.

- Át kell hozni őket ide, az én széfembe - mondta Spallek. - A munkatársaid is bejárnak az irodába, többek között, Melanie Becket is.

- Igen, ebben lehet, hogy igazad van - mondta Edwards.

- Örülök, hogy egyetértünk - mondta Spallek. - Szóval, szeretném, ha átkerülnének ide a kulcsok. Hány van belőlük?

- Nem emlékszem pontosan - felelte Edwards. - Négy vagy öt. Valahogy így.

- Át kell hozni mindegyiket ide - ismételte meg Spallek.

- Jó - mondta Edwards egyetértően -, felőlem lehet.

- Helyes - mosolyodott el Spallek, már amennyire képes volt mosolyogni. Levette a lábát az asztalról, és felállt. - Menjünk!

- Most akarsz odamenni? - lepődött meg Edwards.

- Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra! - felelte Spallek. - Ezt nálatok is így mondják, Amerikában, nem? Ha itt lesznek a kulcsok a széfben, sokkal nyugodtabban alszom.

- Én is önökkel menjek? - kérdezte McIvers.

- Nem szükséges - legyintett Spallek. - Edwards és én kettesben is elboldogulunk.

Kevin végignézett magán a férfiöltöző szekrénysorának végén a nagy tükörben. Az volt a baj ezekkel a kezeslábas védőöltözetekkel, hogy a kis méret túl kicsi volt neki, a közepes meg már túl nagy. Föl kellett hajtania az ujjak végét és a nadrág szárát is.

- Mi a nyavalyát csinálsz még itt? - hallatszott Melanie hangja, amint belökte az öltöző ajtaját.

- Jövök már - mondta Kevin. Becsukta a szekrényt, ahová a ruháit pakolta, és sietett ki a folyosóra.

- Azt hittem, csak a nők tudnak órákat tölteni az öltözködéssel - gúnyolódott Melanie.

- Nem tudtam eldönteni, hogy melyik méret a jó - mentegetőzött Kevin.

- Nem jött be senki közben? - érdeklődött Melanie.

- Egy lélek sem - nyugtatta meg Kevin.

- Akkor jó - mondta Melanie. - Hozzánk se, a nőibe. Indulás!

Melanie intett a többieknek, hogy menjenek utána, és megindult fölfelé a lépcsőn. - Az adminisztrációs részleghez úgy jutunk el, hogy közben végig kell menni a kórház nagy részén. A földszinti osztályt jobb elkerülni, ott van a sürgősségi részleg meg az akut ellátó, ott mindig nagy a nyüzsgés. Úgyhogy inkább fölmegyünk az elsőre, és a megtermékenyítési osztályon megyünk át. Ha valaki

megkérdezi, még azt is mondhatom, hogy az egyik betegemet akarom megnézni.

- Klassz - mondta Candace.

Fölmentek az első emeletre. Ahogy kiléptek a lépcsőházból a folyosóra, összefutottak az első kórházi dolgozóval. Az illető férfinak valószínűleg nem tűnt fel, hogy mit keres ott éjnek idején Kevin és Candace, vagy ha igen, nem adta jelét. Csak biccentett, és ment tovább.

- Ez könnyen ment - súgta Candace.

- Ezt teszi a ruha - felelte Melanie.

A nagy kétszárnyú ajtón át a fényesen kivilágított, keskeny folyosóra jutottak, itt tábla nélküli, sima ajtók nyíltak. Melanie résnyire nyitotta az egyiket, és bekukucskált. Aztán halkan becsukta.

- Az egyik páciensem. Gorilla, nemsokára peteérése lesz, és ő is sorra kerül. Ilyenkor néha randalírozni szoktak a magas hormonszint miatt, ami nekünk kell, de ez most mélyen alszik.

- Megnézhetem? - kérdezte Candace.

- Persze, miért ne - mondta Melanie. — Csak ne üss zajt, és ne tegyél semmilyen hirtelen mozdulatot!

Candace bólintott. Melanie kinyitotta az ajtót, és lábujjhegyen belépett. Candace a nyomában. Kevin a félig nyitott ajtóban maradt.

- Nem azzal kéne inkább foglalkoznunk, amiért idejöttünk? - súgta.

Melanie ajkára tett ujjal mutatta, hogy maradjon csendben. A szobában négy nagy ketrec állt, ezek közül három üres volt. A negyedikben szénahalmon nagy termetű gorilla aludt. A szobában erősen, tompított, fényű mennyezeti lámpa égett.

Candace közelebb hajolt, hogy jobban lásson, alig érintve a ketrec rácsait. Soha nem látott még gorillát ilyen közelről. Akár meg is érinthette volna a hatalmas állatot.

Ekkor a gorilla váratlanul fölébredt, döbbenetes gyorsasággal fölpattant, előreugrott, majd ellökte magát a ketrec elejétől. A következő pillanatban mindkét öklével a padlót püfölte, mint az üstdobot, és hangosan rikoltozott.

Candace felsikoltott, és visszahőkölt, ugyanakkor Melanie is hátrébb rántotta őt a ketrectől.

- Semmi baj - nyugtatta.

A gorilla újabb rohamot intézett az elülső rácsok ellen. Közben marék ürüléket is kidobott a ketrecből, teleszórva a szemközti falat.

Melanie ezalatt már kifelé terelte Candace-t a helyiségből, Kevin pedig becsukta mögöttük az ajtót.

- Nagyon sajnálom - mondta Melanie Candace-nek. Candace egyébként is világos arcbőre most még sápadtabbnak tűnt. - Rosszul vagy?

- Nem, azt hiszem, nem - mondta Candace. Végignézett a ruháján.

- Egy kis premenstruális szindróma, ha nem tévedek - mondta Melanie. - De eltalálni nem talált el, ugye?

- Remélem, nem - felelte Candace. Végighúzta a kezét a haján, és azt is megvizsgálta.

- Menjünk végre a kulcsokért! - sürgette őket Kevin. - Ne kockáztassunk többet!

Végighaladtak a megtermékenyítési osztályon az újabb dupla lengőajtóig, amelyen át tágas, fülkékre osztott helyiségbe jutottak. A fülkékben ketrecek álltak egymás mellett, bennük különféle fajú, fiatal emlősök.

- Ez a gyerekosztály - súgta Melanie. - Csak viselkedjetek természetesen!

Az osztályon négyen dolgoztak, mindegyikükön kórházi ruha, a nyakukban sztetoszkóp. Barátságosan köszöntek a kései látogatóknak, biccentettek, mosolyogtak, de mindenki a maga

dolgával volt elfoglalva, igazából nem törődtek Melanie-ékkal.

Újabb ajtó következett, rövid átjáró, majd a súlyos vasajtóhoz értek, amely zárva volt. Most kapóra jött Melanie kártyája, az ajtó kinyílt.

- Na, itt vagyunk - súgta Melanie, amint a vasajtó magától becsukódott mögöttük. Az előbbi fény és sürgés-forgás után még süketebbnek érezték itt a csendet, még sötétebbnek a sötétet. - Ez az irodarészleg. A lépcső a folyosó végén van, balra. Kapaszkodjunk egymásba!

Némi tapogatózás után Candace megtalálta Melanie vállát, Kevin pedig Candace karját.

- Gyertek bátran! - buzdította őket Melanie. Apró, óvatos lépésekkel megindult, kezével végig a folyosó falát tapogatva. A többiek hagyták húzni magukat. Aztán lassanként megszokta a szemük a sötétséget, és mire odaértek a lépcsőhöz, már a beszűrődő holdfény is a segítségükre volt.

A lépcsőházban viszonylag világos volt, a fordulókban a hatalmas ablakokon szinte ömlött befelé a holdfény.

A földszinti folyosón könnyebben haladtak, itt az üvegezett ajtók miatt sokkal több fény volt, mint az emeleten.

Melanie elvezette őket dr. Edwards irodájához.

- Most ugrik a majom a vízbe - viccelődött Kevin, miközben Melanie a zárba illesztette a kártyáját.

Hamarosan hallották a megnyugtató kattanást: a zár kinyílt. - Előttem nincs akadály - súgta Melanie vidám, elégedett mosollyal az arcán.

Mindhárman beléptek a helyiségbe, ahol megint szinte abszolút sötétség fogadta őket. Csupán a belső iroda nyitott ajtaján át látszott némi derengő fény.

- És most? - kérdezte Kevin. - A sötétben nem fogunk megtalálni semmit.

- Szerintem sem - mondta Melanie. Végigtapogatta a falat, hogy hol a kapcsoló. Aztán megtalálta, és fölkattintotta. Pillanatig csak hunyorogtak egymásra. - Hú, micsoda barbár fényesség! - mondta Melanie.

- Remélem, nem ébrednek fel tőle az arabok a szemben lévő épületben - jegyezte meg Kevin.

- Ez még viccnek is rossz - szólt rá rögtön Melanie. Bement a belső helyiségbe, és ott is villanyt gyújtott. Kevin és Candace engedelmesen követték.

- Szerintem módszeresen kellene csinálnunk - mondta Melanie. - Az enyém az íróasztal. Candace, tiéd az iratszekrény, Kevin, te pedig nézed a külső irodát, és közben szemmel tartod a folyosót is. Kiabálj, ha bárki föltűnik!

- Na, az nagyon boldogító lenne - mondta Kevin.

Spallek az autótelepnél bekanyarodott, és vadonatúj dzsipjével ráfordult az állatközpont felé vezető útra. Az autót úgy alakították át, hogy bal kézzel tudjon váltani, rokkantsága így nem akadályozta a vezetésben.

- McIvers vajon sejti, miért vigyázunk olyan gondosan Isla Francescára? - kérdezte Edwards.

- Nem, biztosan nem - felelte Spallek. - Nem kérdezősködött róla?

- Nem, nem olyan típus. Meghallgatja és végrehajtja a parancsot, nem kérdezősködik.

- Mi lenne, ha őt is beavatnánk, és leadnánk neki egy kisebb százalékot? - javasolta Edwards. - Biztosan hasznunkra lenne.

- Eszem ágában sincs a százalékomat osztogatni! - csattant fel Spallek. - Hallani sem akarok róla. Elég hasznos ő így is. Mindig azt csinálja, amit mondok neki.

- Csak az aggaszt ebben az egész délutáni epizódban, hogy Kevin Marshall vajon mennyit mondott el annak a két nőnek - töprengett

tovább hangosan Edwards. - Nehogy a fejükbe vegyék, hogy tényleg a bonobók gyújtottak tüzet kint a szigeten. Ez lenne a vég. ha ennek híre megy, akkor nem menekülünk meg az állatvédőktől, az biztos. A GenSys pedig úgy lezárja az egész programot, hogy észre sem vesszük.

- Szerinted mit kéne tennünk? - kérdezte Spallek. - Meg tudom szervezni, hogy szépen, csöndben nyoma vesszen mind a három fehérköpenyesnek.

Edwards Spallekre nézett, és megborzongott. Tudta, hogy ez az ember nem tréfál.

- Nem, az csak rosszabb lenne - felelte. Kinézett az autó hátsó ablakán. - Abból nagy botrány lenne otthonról, vizsgálat, minden. Én mondom neked, le kellene nyílpuskázni a bonobókat, berakni őket a ketrecekbe, amiket kivitettem, és behozni mindet a központba. Ott aztán nem tudnának tüzet rakni, az egyszer biztos.

- A fene egye meg, nem! Nem és nem! - vágott közbe Spallek. - Az állatok kint maradnak a szigeten. Ha behozzuk őket a központba, akkor nem lehet titokban tartani, hogy ott vannak. Jó, nem fognak tüzet rakni, de gondolj arra, milyen ravasz dögök ezek, mennyi baj van velük a begyűjtéskor is, aztán majd itt is kieszelnek valami agyrémet nekünk. Az ápolók elkezdenek pletykálni, és még rosszabb helyzetbe kerülünk.

Edwards felsóhajtott, és a kezével idegesen végigszántott hófehér haján. Nem volt ínyére, de el kellett ismernie, van igaz-ság abban, amit Spallek mond. Ennek ellenére kitartott az ötlete mellett, mert szerinte az lett volna a legfontosabb, hogy egymástól elkülönítsék az állatokat.

- Holnap beszélek Raymond Lyonsszal - mondta Spallek. - Pár órával ezelőtt már hívtam. Gondoltam, ha Kevin Marshall már úgyis elmesélte neki a füstöt, megkérdezhetjük őt is, hogy mi a véleménye. Elvégre ő eszelte ki ezt az egészet. Legalább annyira nem akar magának semmi kellemetlenséget, mint mi.

- Így igaz - helyeselt Edwards.

- Hadd kérdezzek valamit! - mondta Spallek. - Ha tényleg az állatok szórakoznak a tűzzel, szerinted hogyan tudják meggyújtani? Vagy még mindig kitartasz a villám mellett?

- Nem tudom biztosan - felelte Edwards. - Lehet, hogy a villám gyújtja meg. De emlékszel, hogy amikor a munkások építették a híd túlsó pillérét, amelyik a szigeten van, az állatok csomó szerszámot, kötelet, miegyebet loptak el tőlük. Akkor még eszébe sem jutott senkinek, hogy tényleg lopásra gondoljunk, hiszen minden rendesen be volt téve a tokjába, meg mindenféle dobozokba. Na mindegy, lehet, hogy gyufát is találtak. Arról, persze, fogalmam sincs, honnan jöttek rá, mire való a gyufa, és hogyan kell...

- Milyen jó ötletet adtál! - vágott közbe Spallek. - Mondjuk azt Marshallnak meg a két nőnek, hogy a múlt héten az egyik brigád járt ki a szigetre, mondjuk megtisztítani az ösvényeket vagy ilyesmi. És csak most tudtuk meg tőlük, hogy ők raktak tüzet.

- Igen, ez valóban jó ötlet - helyeselt Edwards. - Teljesen logikus és hihető. És tényleg gondoltunk arra is, hogy hidat építünk a Rio Divisóra.

- Mi a fenéért nem jutott ez előbb eszünkbe? - mérgelődött Spallek. - Mikor olyan kézenfekvő.

A dzsip reflektorainak fényében már látszottak az állatközpont legelső épületei.

- Hol parkoljak? - kérdezte Spallek.

- Menj egészen a bejárathoz! - mondta Edwards. - Nem is kell bejönnöd, egy másodperc, és itt vagyok!

Spallek levette a lábát a gázpedálról, és fékezett. - Mi a fene! - mondta Edwards.

- Mi a baj?

- Ég a villany az irodámban - felelte Edwards.

- Ez ígéretesnek látszik - szólt Candace a többieknek, amikor

nagy méretű dossziéra bukkant az iratszekrény egyik fiókjában. A dosszié sötétkék volt, a sarkain gumipánttal. A jobb fölső sarokba ez volt ráírva. Isla Francesca.

Melanie visszatolta az íróasztalfiókot, ahol éppen kutatott, és odalépett Candace mellé. Kevin is bejött a külső irodából. Candace lehúzta a gumipántot, és kinyitotta a dossziét. A tartalmát kiöntötte a tárgyalóasztalra. Elektromos kapcsolási rajzok, számítógépes adatsorok és térképek voltak benne. És göcsörtös tapintású, sárga boríték, amelyen ez állt. Stevenson híd.

- Na, most meglátjuk! - mondta Candace, azzal kinyitotta a borítékot, belenyúlt, és előhúzott belőle egy kulcskarikát, öt egyforma kulccsal.

- Voilá - mondta Melanie. Kezébe vette a kulcskarikát, és hozzálátott, hogy leszedje róla az egyik kulcsot.

Kevin a térképeket vette szemügyre, és kiválasztott egy részletes szintvonalas térképet. Már éppen szét akarta hajtogatni, amikor vibráló fényt vett észre a szeme sarkából. Az ablakra pillantott. A műanyag redőny félig nyitott lapjain meglátta a két reflektor sugarának visszaverődő fényét. Az ablakhoz lépett, és kilesett.

- Jaj! - mondta. - Spallek autója.

- Gyorsan! - rendelkezett Melanie. - Rakjatok vissza mindent az iratszekrénybe!

Melanie és Kevin sebtében mindent visszagyömöszölt a dossziéba, a dossziét visszadugták a fiókba. Ahogyan visszatolták a fiókot, már hallották is, hogy valaki nyitja a főbejárat ajtaját.

- Erre - suttogta Melanie izgatottan. Az ajtó felé intett, Edwards íróasztala mögött. Mindhárman beugrottak az ajtón, Kevin becsukta maguk mögött, de ekkor már nyílt a külső iroda ajtaja.

Dr. Edwards egyik vizsgálójába jutottak. Minden csupa fehér csempe volt, középen rozsdamentes acélból készült vizsgálóasztal. Akárcsak a belső irodának, ennek a helyiségnek is voltak ablakai,

ezeket is műanyag redőnyök takarták. De annyi fény azért beszűrődött, hogy lássák a folyosóra vezető másik ajtót. Csak az volt a baj, hogy Kevin útközben véletlenül fölrúgott egy acélvödröt, amely a vizsgálóasztal lába mellett állt.

A vödör nekiütődött az asztal lábának. Az éjszakai csöndben úgy hangzott, mintha színházi gongot ütöttek volna meg. Melanie, ha lehet, még gyorsabban tépte föl az ajtót, és rohant a lépcsőház felé. Candace utána. Ahogy Kevin is kiviharzott a folyosóra, még hallotta, hogy mögötte kivágódik a másik ajtó. Fogalma sem volt, meglátta-e őt, aki belépett, vagy nem.

A lépcsőn Melanie olyan sebesen haladt, amennyire csak a félhomály lehetővé tette. Maga mögött hallotta Kevin és Candace lépteit. Az utolsó néhány lépcsőre érve lassított, majd belekapaszkodott az alagsorba nyíló ajtó kilincsébe. Odafönt megint nyílt a lépcsőházi ajtó, és valaki megindult lefelé a vaslépcsőn.

Az alagsorban koromsötét volt, csak távolabb szűrődött be némi fény. Egymásba kapaszkodva futottak a vékony fénycsík felé. Amikor közel értek, akkor jöttek rá, hogy a vészkijárat vasajtaja az, annak a szélén szivárgott be némi fény. Az ajtó zárva volt, de Melanie kártyája megint segített rajtuk.

Az ajtó másik oldalán fényesen kivilágított folyosóra értek, itt legalább teljes erejükből rohanhattak. A folyosó közepe táján járhattak, amikor Melanie hirtelen lefékezett az egyik ajtó előtt. Az ajtón ez állt. Patológia. Melanie már nyitotta is.

- Befelé - adta ki az utasítást. A másik kettő szó nélkül engedelmeskedett.

Az ajtót behúzták maguk mögött, Melanie pedig rátolta a reteszt.

Két boncterem közös előterében álltak. Mosdókagylók, asztalok voltak a helyiségben, és nagy, szigetelt ajtó, amely a hűtőkamrába vezetett.

- Miért jöttünk ide? - kérdezte Kevin, hangjából pánik csendült

ki. - Itt csapdában vagyunk!

- Nem egészen - felelte Melanie elfúló lélegzettel - Erre - intett társainak, és egy beugróba vezette őket, ahol Kevin legnagyobb meglepetésére liftajtó várta őket. Melanie megnyomta a hívógombot. A gépezet azon nyomban felzúgott, és kigyulladt a lámpa, jelezve, hogy a lift a második emeletről indul.

- Gyere márt - könyörgött a liftnek Melanie, mintha attól gyorsabban jönne. Teherlift volt, lassúsága most még elviselhetetlenebbnek tűnt a számára. A lámpa azt mutatta, hogy még csak az első emeletnél tart, amikor mögöttük rángatni kezdték a bejárati ajtót, aztán fojtott káromkodás hallatszott.

A három menekülő rémülten pillantott egymásra. - Pár másodperc és bent vannak - suttogta Kevin. - Nem tudunk máshol kijutni?

Melanie a fejét rázta. - Csak a lifttel.

- El kell rejtőznünk - mondta Kevin. - A hűtő nem jó?

Nem volt idő a tétovázásra, mindhárman rohantak a szigetelt ajtóhoz. Kevin már nyitotta is. Hideg köd áramlott ki a nyíláson, és megült a padló fölött. Először Candace lépett be, aztán Melanie, végül Kevin. Kevin becsukta az ajtót, a zárszerkezet hangos kattanással záródott.

A helyiség körülbelül hatszor hat méteres lehetett, plafonig érő, rozsdamentes acélpolcok húzódtak végig mind a négy fal mentén, sőt a szoba közepén is. A polcokon halott emlősök tetemei hevertek. A legfeltűnőbb egy óriási, ezüstfekete hím gorilla teste volt, amely a középütt álló polc egyik lapján feküdt. A hűtőszobát egyenlő távolságban elhelyezett, drótháló val védett, csupasz villanykörték világították meg a mennyezetről.

Kevin és a két nő ösztönösen a szoba túlsó végébe húzódott, elbújtak a középső polc mögé, és leguggoltak. Szapora lélegzésük illanó páragomolyagokat fújt a fagyos levegőben. A szag nem volt kellemes, ammónia terjengett, de ki lehetett bírni.

A tökéletesen szigetelt helyen egyetlen hang sem hallatszott, még a lift zúgása sem hatolt be ide. Legalábbis addig, amíg meg nem hallották az ajtózár nyitásának összetéveszthetetlen kattanását.

Kevin azt hitte, megáll a szívverése, amikor az ajtó kitárult. Készen arra, hogy Spallek torz vigyorával kell szembenéznie, lassan fölemelte a fejét, hogy a halott gorilla teteme fölött kilessen. Meglepve látta, hogy nem Spallek lépett a hűtőbe. Két kórházi ruhás munkás volt, egy csimpánz tetemét hozták.

Szó nélkül lerakták a halott állatot az ajtóhoz legközelebb eső szabad polcrészre, a jobb oldalra, majd távoztak. Az ajtó becsukódott mögöttük. Kevin lenézett Melanie-ra és nagyot sóhajtott. - Ez életem legborzalmasabb napja, ha egyszer véget ér.

- De még nincs vége - mondta Melanie. - Még ki kell jutnunk innen. De legalább nem jöttünk hiába. - Kinyitotta a kezét, és föltartotta a kulcsot. A krómozott felület megcsillant a fényben.

Kevin a kezére pillantott. Csak most vette észre, hogy még mindig szorongatja a térképet, Isla Francesca részletes domborzati rajzát.

Edwards fölért az első emeletre. A folyosón fölkattintotta a villanyt. Belépett a gyerekosztályra, körbekérdezte az ottaniakat, nem rohant-e arra valaki az imént. De senki nem látott senkit.

Belépett a saját vizsgálójába, ott is villanyt gyújtott. Az irodából nyíló ajtóban Spallek tűnt fel.

- Nos? - kérdezte.

- Nem tudom, lehet hogy volt itt valaki, lehet, hogy nem - mondta Edwards. Lenézett a vödörre, amely nem a szokásos helyén állt, hanem becsúszva az asztal alá.

- Láttál valakit? - kérdezte Spallek.

- Tulajdonképpen nem - felelte Edwards. A fejét csóválta. - Az is lehet, hogy a takarítók hagyták égve a villanyt.

- Mindegy, engem azért érdekelnének a kulcsok - mondta

Spallek.

Edwards bólintott. A lábával a helyére tolta a vödröt. Lekapcsolta a villanyt a vizsgálóban, aztán Spallek nyomában ő is átment az irodába.

Kihúzta az iratszekrény megfelelő fiókját, és kiemelte belőle az Isla Francesca-dossziét. Lehúzta a sarkairól a gumipántot, és elővette belőle az iratokat.

- Valami nem stimmel? - kérdezte Spallek.

Edwards habozott. Kényszeresen rendszerető embernek ismerte magát, nem volt szokása, hogy rendetlenül szórjon be mindent egy dossziéba. Már a legrosszabbtól tartott, amikor legnagyobb megkönnyebbülésére meglátta a Stevenson híd feliratú, sárga borítékot, és ujjai kitapintották benne a kulcskarikát és a kulcsokat.

12. fejezet

1997. március 5. 18:45

New York City

- Hát, ilyet még nem láttam - mormogta Jack. Ugyanazt a metszetet nézte már legalább fél órája a mikroszkópján. Chet először még megpróbált beszélgetni vele, de aztán föladta. Tudta, ha Jack koncentrál valamire, semmi remény, hogy bármi másra is figyeljen.

- Örülök, hogy ilyen jól szórakozol - jegyezte meg Chet. Fölállt, indulni készült, már nyúlt is az aktatáskája után.

Jack hátradőlt, és a fejét csóválta. - Minden olyan faramuci ennél az esetnél. - Chetre tévedt a pillantása, és meglepődött, hogy a kollégája már kabátban van. - Hé, te már mész?

- Megyek bizony. És negyedórája próbálkozom, hogy elköszönjek tőled.

- Nézd meg ezt, mielőtt elmész! - mondta Jack. A mikroszkópja felé bökött, közben odébb húzta a székét, hogy helyet adjon Chetnek.

Chet habozott. Megnézte az óráját. Hétre az edzőteremben akart lenni, akkor kezdődött az aerobic-óra. Egy ideje kinézett magának egy helyes nőt, akit mindig ott látott az órákon. Úgy vélte, az a legkönnyebb módja a megismerkedésnek, ha beiratkozik a tanfolyamra. Csak az volt a baj, hogy a nő sokkal jobb kondícióban volt nála, Chet az óra végén levegőt is alig kapott, nemhogy ismerkedni tudjon.

- Gyere már, öregfiú! - sürgette Jack. - Tudod, mennyire adok a véleményedre.

Chet ledobta a táskáját, odalépett a mikroszkóphoz, és

előrehajolva belenézett a lencsébe. Mivel Jack semmit nem mondott, először is rá kellett jönnie, miféle szövetmintáról van szó. - Ohá, te még mindig ezt a májszövetet nézegeted? - kérdezte pár pillanat múlva.

- Egész délután elvagyok vele - felelte Jack.

- Miért nem várod meg a rendes metszeteket? - kérdezte Chet. - Ezekből a fagyasztottakból olyan keveset lehet látni.

- Persze, szóltam is Maureennek, hogy csinálja meg, amilyen gyorsan csak tudja - mondta Jack. - De egyelőre nincs más, csak ez. Nézd csak meg a mutató alatti részt! Mit szólsz hozzá?

Chet állított a fókuszon. A fagyasztott metszetekkel többek között az volt a baj, hogy rendszerint túl vastagok voltak, és a sejtszerkezet csak elmosódva látszott.

- Szerintem granulómának látszik - mondta végül Chet. A granulóma az idült gyulladásnak a sejtekben megjelenő tünete.

- Nekem is ez volt a tippem - felelte Jack. - De most menjél jobbra! Ott a máj felszínének részletét látod. Szerinted ott mi van?

Chet úgy tett, ahogyan Jack mondta, közben már azon izgult, hogy ha későn érkezik az edzőterembe, nem lesz hely az aerobicon. Az egyik legnépszerűbb tanár tartotta az órát.

- Szerintem ami itt van, az nagy, heges ciszta - mondta Chet.

- És neked ez normálisnak látszik? - kérdezte Jack.

- Azt nem mondanám, sőt, inkább különösnek találom.

- Nagyon helyesen mondtad - folytatta Jack. - És most hadd kérdezzek valamit!

Chet fölemelte a fejét, és a barátjára pillantott. Jack boltozatos homloka ráncba szaladt a megfeszített gondolkodástól.

- Így néz ki szerinted az a máj, amelyet frissen ültettek át a betegbe?

- Az aztán biztosan nem - rázta a fejét Chet. - Heveny gyulladásra

utaló jeleken nem lepődnék meg, de hogy granulóma legyen benne... Főképp, ha a folyamatot szabad szemmel is látni lehetett, ahogy a kipukkadt felszíni ciszta jelzi.

Jack felsóhajtott. - Köszönöm! Már kételkedtem magamban. Megnyugtató hallani, hogy más is ugyanarra a következtetésre jutott.

- Kopp, kopp! - hallatszott egy hang.

Jack és Chet fölpillantott. Az ajtóban Ted Lynch állt, a DNS-labor igazgatója. Nagydarab ember volt, majdnem akkora, mint Calvin Washington. Egyetemista korában az egyik legjobb rögbi hátvédként tartották számon.

- Eredményeket hoztam neked, Jack - mondta Ted. - De az a gyanúm, hogy csalódni fogsz, ezért gondoltam, hogy lejövök, és személyesen, mondom el. Tudom, hogy májátültetésre gondoltál ebben az esetben, de a DQ-alfa szerint tökéletes a megfelelés, vagyis ez a saját mája volt a páciensnek.

Jack magasba emelte mindkét kezét. - Föladom - mondta.

- Persze még így is volt esély arra, hogy átültetett máj legyen - folytatta Ted. - A DQ-alfa szakasznak huszonegy lehetséges genotípusa van, és a teszt az esetek körülbelül hét százalékában nem veszi észre a különbséget. De okosabb voltam, és megnéztem az ABo vércsoportokat a kilences kromoszómán, és az is tökéletes egyezést mutatott. A két eredmény tükrében már nagyon-nagyon kevés az esélye annak, hogy ez idegen máj legyen, és nem a páciens sajátja.

- Le vagyok sújtva - mondta Jack. Összekulcsolta az ujjait, és a feje tetejére ejtette mindkét kezét. - Még egy sebész barátomat is fölhívtam, és megkérdeztem, lehet-e más magyarázat az alsó fő visszéren, a májverőéren és az epevezetéken talált varratmaradványokra. Ö is azt mondta, nem, biztosan májátültetés történt.

- Mit tudok erre mondani? - jegyezte meg Ted. - Ha akarod, a

kedvedért szívesen megkozmetikázom az eredményeket... - Elnevette magát, Jack pedig, mintha le akarná ütni, tréfás mozdulatot tett.

Jack telefonja türelmetlenül csörgött. Intett Tednek, hogy még maradjon, ő pedig fölvette a kagylót. - Mi van? - szólt bele durván.

- Én mentem - mondta Chet. Intett Jacknek, és Ted mellett kipréselte magát az ajtón.

Jack feszülten hallgatott. Arcán először kétségbeesés ült, majd fokozódó érdeklődés. Néha bólintott, és Tedre pillantott. Közben az ujjával mutatta, és hang nélkül, a szájával formázta. - Egy perc.

- Igen, persze - mondta Jack a telefonba. - Ha az ESZH azt ajánlja, hogy próbáljuk meg Európát is, akkor próbáld meg!

Az órájára pillantott. - Ott, persze, most éjjel van, de találj ki valamit!

Letette a kagylót. - Bart Arnold volt - mondta. - Az egész hivatalt ráállítottam az ismeretlen májátültetéses páciens kutatására.

- Mi az az ESZH? - kérdezte Ted.

- Egyesült Szervelosztó Hálózat - felelte Jack.

- Eredmény? - kérdezte Ted.

- Nulla - legyintett Jack. - Fölfoghatatlan. Bart az összes nagyobb helyet végighívta, ahol májátültetéssel foglalkoznak.

- Lehet, hogy nem is volt átültetés - vetette közbe Ted. - Hidd el, baromi kicsi az esélye, hogy az én két tesztem egyszerre tévedjen!

- Meggyőződésem, hogy átültetés volt - jelentette ki Jack. - Vagy csak kivették, aztán visszatették a máját? Annak semmi értelme.

- Biztos vagy benne?

- Persze hogy biztos vagyok.

- Nagyon ráindultál erre az esetre - jegyezte meg Ted.

Jack kurtán, gúnyosan fölnevetett. - Addig nem nyugszom, amíg ki nem derítem ezt a rejtélyt, ha ég a földdel összeszakad, akkor is -

mondta. - Ha nem bírom, elveszítem az önbecsülésemet. Nem végeznek olyan sok májátültetést. Úgyhogy ha már ezt sem tudom megoldani, akkor akár abba is hagyhatom.

- Hát jó - mondta Ted. - Megmondom, én mit tudok tenni. Lefuttathatok egy multitesztet, amelyik összehasonlítja a négyes, hatos, hetes, kilences, tizenegyes és tizenkilences kromoszóma bizonyos helyeit. A véletlen egyezés esélye sok milliárd az egyhez. És a saját megnyugtatásomra még azt is megcsinálom, hogy elemzem a DQ-alfát külön a májmintán és külön a páciens egyéb mintáján, hátha rájövök, hogy mitől jött ki az egyezés.

- Mindenért nagyon hálás leszek, bármit csinálsz - mondta Jack.

- Most megyek is föl, és ma este elkezdem. Így már holnapra meglesznek az eredmények.

- Ezt nevezem havernek! - mondta Jack. Előretartotta a kezét, Ted pedig belecsapott.

Miután Ted kilépett az ajtón, Jack kikapcsolta a lámpát a mikroszkóp alatt. Lassan olyan érzése volt, hogy a metszet gúnyt űz belőle a megfejthetetlennek tűnő részletekkel. És annyit nézte, hogy már a szeme is megfájdult tőle.

Egy darabig csak ült az asztalnál, és a lezáratlan ügyek dossziéinak kupacaira meredt. Az egyik halom kisebb volt a másik nagyobb. Még a saját óvatos becslése szerint is legalább huszonötharminc tasak lehetett ott. Ez a szokásosnál is több volt. Az adminisztrálás soha nem volt az erőssége, és ha egy-egy új eset beszippantotta, akkor végképp kínos volt a helyzet.

Miközben félhangosan, maga elé dörmögve ostorozta magát, hogy miért nem akkurátusabb, végül hirtelen fölpattant az asztaltól, és az ajtóra szerelt fogasról lekapta a dzsekijét. Képtelen volt tovább ülni és gondolkodni. Mozgásra vágyott, önfeledt, kimerítő fizikai erőfeszítésre, és a lakása közelében lévő kosárlabda-pálya éppen ezzel kecsegtette.

New York City felhőkarcolóinak sziluettje lélegzetelállítóan

gyönyörű látványt nyújtott a George Washington hídról. Franco Ponti egyre csavargatta a fejét, hogy minél többet lásson belőle, de a csúcsforgalom miatt inkább az útra kellett figyelnie. Lopott Ford szedán volánja mögött ült, és New Jerseybe, Englewoodba tartott. Angelo Facciolo ült mellette, ő egyenesen előrenézett, ki az ablakon. Mindketten kesztyűt viseltek.

- Nézz ki balra, milyen gyönyörű! - mondta Franco. - Az a rengeteg fény! A francba! Az egész szigetet látni lehet, még a Szabadság-szobrot is.

- Ja, láttam már - felelte Angelo kedvetlenül.

- Mi a nyavalya bajod van? Menstruálsz, vagy mitől vagy ilyen nyűgös?

- Nem tetszik ez a meló - mondta Angelo. - Pont ilyen volt az is, amikor Cerino begolyózott, és engem meg Tony Ruggierót állandóan ugyanilyen szar melókra küldött. Végighajtottuk az egész várost. Ahhoz kéne tartanunk magunkat, amit rendesen csinálunk, a szokásos palikkal.

- Vinnie Dominick nem ugyanaz, mint Paul Cerino - jegyezte meg Franco. - És ha még leesik egy kis plusz lóvé, abban mi a rossz? Az jó, nem?

- A lóvé az, persze. Csak a rizikót, azt nem bírom.

- Milyen rizikót? Hát nincs itt rizikó! Profik vagyunk. Mi nem rizikózunk semmit.

- Mindig történhet valami váratlan - dünnyögte Angelo. - És én már kivettem a részem a váratlan meglepetésből.

Franco futó pillantást vetett Angelo sebhelyes arcára, amelynek csak a sziluettjét látta a félhomályban. De azt pontosan kivette, hogy Angelo halálosan komolyan mondja, amit mond. - Miről beszélsz? - kérdezte.

- Arról, hogy ez a Laurie Montgomery ebben is benne van - felelte Angelo. - Rémálmaim vannak a nőtől. Tonyval megpróbáltuk

kinyírni, de nem tudtuk. Mintha maga az Úristen védte volna.

Franco elnevette magát, pedig Angelo komolyan beszélt. - Biztosan tetszene neki, ha hallaná, hogy ilyen pasasnak rémálmai vannak tőle. Ez azért röhejes.

- Hát nekem egyáltalán nem az - mondta Angelo.

- Jó, énrám ne pöccenj be! - felelte Franco. - Meg aztán ehhez szerintem nem lehet semmi köze, amit most csinálunk.

- De van - mondta Angelo. - És Vinnie Amendolának megmondta, hogy személyesen fog ráhajtani, és kideríti, hogy hogyan hoztuk ki Franconi hulláját a halottasházból.

- Na, azt azért megnézem - vigyorodott el Franco. - Arról nem is beszélve, hogy a tényleges piszkos munkát Freddie Capusóval és Richie Hernsszel csináltattuk. Szerintem eltúlzod a dolgot.

- Eltúlzom? Tényleg? - mondta Angelo. - Te nem ismered ezt a nőt. Igazi rámenős, makacs kurva.

- Hát jó - adta meg magát Franco. - Ha mindenáron ezen akarsz rágódni, felőlem csináld.

Ahogy átértek a híd túlsó oldalára, New Jerseybe, Franco azonnal rákanyarodott a Palisades autópályára. Angelo továbbra is némán ült, úgyhogy Franco inkább bekapcsolta a rádiót. Egy ideig nyomkodta a gombokat, aztán rátalált egy olyan adóra, ahol régi slágereket játszottak. Fölhangosította a rádiót, és együtt énekelte Neil Diamonddal a Sweet Caroline-t.

A második refrénnél tartott a szám, amikor Angelo hirtelen előrenyúlt, és kikapcsolta a rádiót. - Te nyertél - mondta. - Inkább jó kedvem lesz, megígérem, csak hagyd abba az éneklést.

- Nem szereted ezt a számot? - kérdezte Franco megsértődve. - Nekem olyan finom emlékek jutnak eszembe róla. - Még cuppantott is, mintha érezné a finom emlékeket. - Akkor jártam Maria Provolonéval.

- Na jó, ebbe nem gyalogolok bele - mondta Angelo, és

önkéntelenül elnevette magát. Szeretett Franco Pontival dolgozni. Franco profi, van humora is, Angelo pedig tudta magáról, hogy neki nincs.

Az autópályáról a Palisades útra tértek le, majd hosszú lejtőn leereszkedve, nyugati irányban haladtak Englewood felé. Ahogy beértek a városba, lassan megfogyatkoztak a benzinkutak és a gyorsétkezdék, a környék egyre inkább előkelő kertvárosi jelleget öltött.

- Kéznél van a térkép meg a cím? - kérdezte Franco.

- Itt van, persze - felelte Angelo. Fölnyúlt és bekapcsolta a világítást. Úgy hívják a helyet, hogy Overlook köz - mondta. - A bal oldalon lesz.

Az Overlook közt könnyen megtalálták, és öt perccel később már a kanyargós, fákkal szegélyezett utcában gördültek. A házak eléggé távol álltak egymástól, széles, ápolt gyep és előkert húzódott előttük és közöttük, mint valami hatalmas golfpályán.

- El tudnád képzelni, hogy ilyen helyen lakjál? - kérdezte Franco, miközben hol az egyik, hol a másik oldalt vette szemügyre. - Én eltévednék, amíg az utcáról beérnék a házba. Hát nem?

Angelo megnézte a kezében tartott papírt. - Nyolcas szám.

- Vagyis balra lesz - mondta Franco. Éppen a tizenkettes számú ház előtt haladtak el.

Pár pillanattal később Franco lassított, és lehúzódott az úttest jobb szélére. Mindketten a kerti lámpákkal szegélyezett, hosszan kígyózó kocsibejárót követték a tekintetükkel, aztán jól megnézték a hatalmas fenyőfák között álló, Tudor stílusú kastélyt, melynek csaknem mindegyik ablakából áradt kifelé a fény. A kert és a ház körülbelül futballpályányi területet foglalt el.

- Mint egy palota - jegyezte meg Angelo.

- Őszintén megmondom, nem erre számítottam - mondta Franco.

- Na, és most mit csinálunk? - kérdezte Angelo. - Az nem lehet,

hogy csak itt ülünk. Egy árva autóval nem találkoztunk, amióta bekanyarodtunk ebbe az utcába.

Franco sebességbe tette az autót. Tudta, hogy Angelónak igaza van. Túl sokáig nem várhatnak. Valaki biztosan észreveszi őket, gyanakodni kezd, és hívja a rendőrséget. Pár sarokkal korábban már úgyis láttak egy Polgárőrség feliratú táblát.

- Többet kéne tudnunk erről a csajról - mondta Angelo. - Hogy hova jár suliba, mi a hobbija, kik a barátai. A házba nem mehetünk be, mert túl nagy a kockázat. Ki van zárva.

Franco egyetértően hümmögött. Már éppen gázt akart adni, amikor egy alakot látott kilépni a házból. Ekkora távolságból még az sem látszott, hogy férfi vagy nő az illető. - Valaki jön kifelé - mondta.

- Látom - bólintott Angelo.

A két férfi némán figyelte, ahogy az illető lejött a lépcsőn, majd az aszfaltozott úton megindult az utca felé.

- Akárki is az, jó dagadt - mondta Franco.

- És van egy kutyája is - tette hozzá Angelo.

- Szentséges Madonna, a csaj az! - álmélkodott Franco.

- Hát ez hihetetlen - súgta Angelo. - Szerinted ez lenne a Cindy Carlson? Ekkora mázlink lenne?

A lány közben úgy jött végig az úton, mintha éppen feléjük tartana, hogy üdvözölje őket. Előtte pedig karamellszínű kis uszkár szaporázta a lépteit, parányi, pomponszerű farka az égnek meredt.

- Mit kéne csinálnunk? - kérdezte Franco. Nem várt választ a kérdésére, csupán hangosan gondolkozott.

- Csináljuk a rendőrműsort! - javasolta Angelo. - Amikor Tonyval voltam, mindig bejött.

- Most is bejöhet - mondta Franco. Angelo felé fordult, és kinyújtotta a kezét. - Add csak ide az Ozone Park-i rendőrjelvényt!

Angelo benyúlt Brioni öltönye mellényzsebébe, és átadta Francónak a levéltárcára emlékeztető jelvénytokot.

- Te egyelőre maradj nyugton! - mondta neki Franco. - Semmi értelme rögtön ráijeszteni a képeddel.

- Kösz, jó srác vagy - dörmögte Angelo dühösen. Tudta, hogy Francónak igaza van. Pedig nagyon is adott a küllemére, tetőtől talpig a legdrágább holmikba öltözött, így próbálta valahogyan ellensúlyozni az arcát, amely csupa ragya és sebhely volt. Részben a gyerekkori bárányhimlőtől, részben a kamaszkori pattanásoktól, részben pedig a harmadfokú égési sérüléstől, amelyet az öt évvel ezelőtti robbanás során szerzett. A sors különös iróniája, hogy a robbanás okozója Laurie Montgomery volt.

- Jaj, ne legyél már olyan érzékeny! - cukkolta Franco, és megpaskolta a tarkóját. - Tudod, hogy szeretjük a mi kis Frankensteinünket.

Angelo eltolta Franco kezét. Összesen két ember volt, aki egyáltalán emlékeztetni merte, hogy milyen az arca. Franco és a főnök, Vinnie Dominick. De egyiküktől sem vette jó néven.

A lány közben egyre közelebb ért hozzájuk. Rózsaszínű, bő sídzsekit viselt, amitől még testesebbnek látszott. Pufók, kerek arca volt, kicsit pattanásos. Hosszú, egyenes szálú haját középen választotta el.

- Hasonlít Maria Provolonéra? - kérdezte Angelo, hogy törlesszen Francónak.

- Nagyon vicces - grimaszolt Franco. Közben már nyitotta az ajtót, és kiszállt az autóból.

- Bocsánat - szólította meg a lányt Franco, a tőle telhető legbizalomkeltőbb hangon. Nyolcéves kora óta dohányzott, már régóta rekedten, reszelősen beszélt. - Egészen véletlenül nem a népszerű Cindy Carlsonhoz van szerencsém?

- Lehetséges - felelte a tinédzser lány. - Ki kérdi? - azzal megállt a

kocsifelhajtó legelején. A kutyus közben fölemelt lábbal megtisztelte a postaláda oszlopát.

- Nyomozók vagyunk - folytatta Franco. Pillanatra föltartotta a jelvényt, a fényes felületen megcsillant az utcai lámpa fénye. - Több helybeli fiú ügyében nyomozunk, és azt az információt kaptuk, hogy esetleg maga is segíthet nekünk.

- Komolyan? - kérdezte Cindy.

- A legnagyobb mértékben - felelte Franco. - Megkérhetném, hogy jöjjön oda az autónkhoz, hogy a kollégámmal megbeszéljék a dolgot?

Cindy óvatosan körülnézett, pedig már legalább öt perce egyetlen autó sem járt arrafelé, aztán átment az utca másik oldalára, a várakozó Fordhoz.

Franco oldalt lépett, hogy Cindy Carlson lehajolhasson, és benézhessen az autóba. De mielőtt bármelyikük egyetlen szót is szólt volna, Franco fejjel előre belökte a lányt az autóba. A lány nyikorgásszerű hangot hallatott, de Angelo ezt is azonnal elnémította, közben berángatta a lányt a vezetőülésre.

Franco gyorsan kirántotta a pórázt a lány kezéből, és a lábával odébb lökte a kutyát. Aztán benyomakodott a volán mögé, Cindy Carlsont pedig átpréselte Angelo oldalára. Sebességbe tette az autót, és elindult.

Laurie csodálkozott magán. Megkapta a videokazettát a Franconi-gyilkosságról, utána mégis képes volt újra az adminisztrálással foglalkozni. Jól haladt a munkával, sokat végzett aznap. Asztala jobb sarkán megnyugtatóan magasra nőtt a lezárt ügyek tasakjainak kupaca.

Maga elé húzta az utolsó adag szövettani metszetet, már csak ezt az egy ügyet kellett átnéznie, és megírnia a zárójelentést. Éppen becsúsztatta az első metszetet a mikroszkópba, amikor kopogtattak az amúgy nyitott ajtón. Lou Soldano volt az.

- Mit csinálsz itt ilyen későn? - kérdezte Lou. Fáradtan levetette magát a Laurie asztala mellett álló székbe. Eszébe sem jutott, hogy levegye a kabátját vagy a kalapját, amelyet egészen hátratolt, a feje búbjára.

Laurie az órájára pillantott. - Jézus Mária! - kiáltott fel. - Nem is tudtam, hogy már ennyi idő van.

- Otthon hívtalak, amikor jöttem át a Queensborough hídon - mondta Lou. - Ott nem voltál, ezért gondoltam, hogy benézek ide. Sanda gyanúm volt, hogy még itt találllak. Mit mondjak, te aztán szorgalmas vagy!

- Még te beszélsz! - vágott vissza Laurie, játékos gúnnyal a hangjában. - Nézd meg magad! Hány hete aludtál utoljára? Az asztalra borulás nem számít!

- Beszéljünk inkább kellemesebb dolgokról! - javasolta Lou. - Mit szólnál egy finom vacsorához? Nekem még be kell mennem a központba, van körülbelül egy órai munkám, diktálás, ilyesmi, aztán nagyon szívesen beülnék valami jó helyre. A gyerekek a nagynénjüknél vannak, isten áldja meg érte. Mit szólnál egy kis pastához?

- Gondolod, hogy még kibírsz egy vacsorát? - kérdezte Laurie, miközben a sötét karikákat nézte Lou szeme alatt. Legalább két napja nem aludt ez az ember, futott át az agyán.

- Ennem csak kell - mondta Lou. - Te még sokáig akarsz dolgozni?

- Az utolsó ügyet csinálom - válaszolta Laurie. - Talán még egy fél óra.

- Neked is enned kell - mondta Lou.

- Jutottál valamire Franconival? - érdeklődött Laurie.

Lou kétségbeesetten fújt egy nagyot. - Bár jutottam volna - mondta. - És az a baj ezekkel a gengsztergyilkosságokkal, hogy ha az ember nem kap el valamit rögtön, a nyomok baromi gyorsan

eltűnnek. És még mindig nincs áttörés, hiába várom.

- Együtt érzek veled - mondta Laurie.

- Kösz. És te? Nincs újabb ötleted, hogyan vitték ki a hullát?

- Itt is eltűntek a nyomok - felelte Laurie. - A főnököm jól le is szúrt, hogy mit nyaggatom az éjszakai technikust. Pedig csak beszélgettem vele. Attól tartok, hogy ők minél előbb el akarják felejteni az egészet.

- Akkor Jacknek igaza volt, hogy fogd vissza magad - jegyezte meg Lou.

- Lehetséges - ismerte el Laurie lemondóan. - De neki ne mondd!

- Bárcsak az én parancsnokom is el akarná felejteni - legyintett Lou. - A végén még megérem, hogy lefokoznak.

- Azért volt egy ötletem - folytatta Laurie. - Az egyik temetkezési cégnek, amelyik aznap éjjel vitt el innen hullát, az a neve. Spoletto. Kint van Ozone Parkban. Valahonnan ismerős volt a név. Aztán később eszembe jutott, hogy a Cerino-ügy kapcsán nagyon csúnya gyilkosságot követtek el pontosan ott, egy fiatal maffiózót öltek meg. Szerinted is csak véletlen egybeesés lehet, hogy épp aznap éjjel vittek el valakit, amikor Franconi is eltűnt?

- Á, persze - mondta Lou. - Meg is mondom, miért. Én is ismerem őket, abból az időből, amikor még Queensben dolgoztam, a szervezett bűnözésen. Valóban van valami laza, ártalmatlan kapcsolat egy házasság révén a Spoletto tulajdonosai és a New York-i bűnöző elit között. De nem azzal a bandával, amelyik minket érdekel. Nem Vaccaróékkal, akik megölték Franconit, hanem a Lucia családdal.

- Jó, jó - mondta Laurie. - Csak egy ötlet volt.

- Figyelj, én nem mondom, hogy hülyeséget gondoltál! - folytatta Lou. - Mindig bámulom a memóriádat. Nekem valószínűleg eszembe sem jutott volna összekötni a két dolgot. Na mindegy, akkor mi lesz a vacsorával?

- Hulla fáradt vagy - mondta Laurie. - Szerintem inkább menjünk el hozzám, és együnk spagettit. - Laurie és Lou az évek során szívbéli jó barátok lettek. A sors öt évvel ezelőtt hozta össze őket a Cerino-ügy kapcsán, és kapcsolatuk akár romantikussá is válhatott volna. De aztán másként alakult. Végül közösen úgy határoztak, hogy inkább barátok maradnak. Így aztán rendszeresen együtt vacsoráztak, hol ritkábban, hol sűrűbben.

- Neked jó lenne úgy? - kérdezte Lou. Ez számára is nagyon vonzónak tűnt: elheverni Laurie kanapéján.

- Nagyon is - felelte Laurie. - Több kedvem van hozzá, mint étterembe menni. Príma kis mártásom van a hűtőben és rengeteg zöldség, salátának.

- Remek! - örvendezett Lou. - Útközben veszek egy üveg Chiantit, és aztán fölhívlak bentről, mielőtt indulok.

Lou elment, Laurie pedig visszatért a mikroszkópban lévő metszethez. Ezúttal már nem tudta visszaterelni a figyelmét a munkájára, túl sokat beszéltek Lou-val Franconiról. És el is fáradt már a mikroszkóptól. Hátradőlt, a szemét dörzsölgette.

- A fene egye meg! - dünnyögte maga elé. Felsóhajtott, és szórakozottan fölnézett a pókhálós mennyezetre. Valahányszor eszébe jutott a hulla eltűnése, újra és újra föltámadt benne a kudarc kellemetlen érzése. Lelkiismeret-furdalása is volt, hogy semmit nem tud segíteni Lou-nak.

Felállt, vette a kabátját, bekattintotta a táskáját, és kilépett az irodából. De még nem hazafelé indult, hanem megint csak a temetkezési iroda felé vette az irányt. Megint eszébe jutott valami, amit előző délután elfelejtett megkérdezni a délutános technikustól, Marvin Fletchertől.

Marvint az íróasztalánál találta, éppen az aznap esti elszállításokhoz szükséges iratokat töltögette szorgalmasan. Laurie nagyon kedvelte Marvint, ő volt az egyik kedvenc munkatársa. Régebben, mielőtt Bruce Pomowskit megölték a Cerino-ügy során,

Marvin a délelőttös műszakban dolgozott, csak Pomowski halála után került át a délutánosokhoz. Ez tulajdonképpen előrelépésnek számított, hiszen a mindenkori délutánosok felelőssége sokkal szélesebb körű.

- Helló, Laurie! Mi újság? - üdvözölte Marvin, amint észrevette. Marvin jóképű afrikai-amerikai srác volt, a bőre olyan szép, amilyet Laurie még sohasem látott. Olyan fénye volt, mintha belülről világítaná meg valami.

Pár percig közömbös dolgokról csevegtek, Laurie a legújabb hivatali pletykákról tájékoztatta Marvint, aztán a lényegre tért. - Marvin, kérdeznem kell magától valamit, de nehogy magára vegye, vagy gyanúsításnak érezze - kezdte, tanulva a Mike Passanóval folytatott beszélgetésből és az abból származó bonyodalmakból: őszintén remélte, hogy Marvin nem fog Calvinhez szaladni, panaszra.

- Miről? - kérdezte Marvin.

- Franconiról - felelte Laurie. - Már tegnap meg akartam kérdezni, hogy miért nem röntgenezte meg, amikor behozták.

- Miről beszél? - kérdezett vissza Marvin.

- Arról, amit mondtam - válaszolta Laurie. - A boncolási dossziéjában nem volt röntgenszám, és amikor még az eltűnés előtt itt maguknál kerestem a felvételeket, semmit sem találtam.

- De hát megröntgeneztem! - mondta Marvin. Máris meg volt bántva, amiért Laurie ilyesmit feltételez róla. - Ha behoznak egy hullát, mindig megröntgenezem, kivéve, ha valamelyik orvos azt mondja, hogy nem kell.

- Akkor hol van a röntgenszám a tasakból, és hol vannak a felvételek?

- Figyeljen, hogy a szám hol van, arról fogalmam sincs. De a filmeket dr. Bingham magával vitte, ennyit tudok.

- Bingham? Magával vitte? - álmélkodott Laurie. Ez nagyon

különös volt, még akkor is, ha arra gondolt, hogy eredetileg Bingham maga akarta végezni a boncolást másnap reggel.

- Azt mondta, fölviszi az irodájába - mondta Marvin. - Mit csináltam volna, mondjam azt a főnöknek, hogy nem viheti? Ne vicceljen már, nem vagyok hülye!

- Persze, persze, igaza van - nyugtatta Laurie, de igazából már nem figyelt Marvinra. Újabb meglepetés, gondolta. Mégis van tehát röntgenfelvétel! Ami persze a hulla nélkül nem sokat ér, de akkor is. Miért titkolták el előle? Igaz, hogy Binghammel csak később találkozott, amikor a testet már ellopták.

- Nagyon örülök, hogy beszéltünk - mondta Marvinnak. - És ne haragudjon, hogy ilyesmit feltételeztem magáról!

- Oké, semmi gáz - mondta Marvin mosolyogva.

Laurie már indulni akart, amikor ismét eszébe villant a Spoletto-féle temetkezési vállalat. Hirtelen ötlettel ezt is megkérdezte Marvintól.

A fekete fiú megvonta a vállát. - Mit akar tudni róluk? - kérdezte. - Én sem tudok sokat. Még nem jártam náluk, tudja...

- Milyenek az embereik, akik ide szoktak járni? - érdeklődött Laurie.

- Normálisak - mondta Marvin újabb vállrándítás kíséretében. - Csak párszor láttam őket. De hát nem is tudom, mit szeretne hallani róluk.

Laurie bólintott - Hülye kérdés volt, nem is tudom, miért kérdeztem.

Kijött az irodáról, majd a teherbejáraton át hagyta el a hivatalt, a Harmincadik utca felé. Ebben a Franconi-ügyben semmi nem úgy történt, ahogyan kellett volna, gondolta.

Gyalog indult el, déli irányban, az Első sugárúton. Hirtelen megint eszébe ötlött valami: mi lenne, ha fölkeresné a Spoletto Kegyeleti Szalont? Most, rögtön. Pár másodpercig még habozott,

bár az ötletet egyre vonzóbbnak találta, aztán lelépett a járdáról, hogy leintsen egy taxit.

- Hova menjünk, hölgyem? - kérdezte a taxis. A kesztyűtartóra ragasztott engedélyről Laurie leolvasta a férfi nevét. Michael Neumann.

- Tudja, merre van az Ozone Park? - kérdezte.

- Persze, kint van Queensben - felelte a taxis. Idősebb ember volt, Laurie úgy saccolta, közel járhat a hetvenhez. Rongyos, szakadt párnán ült, a hasadékán kitüremkedett a habszivacs. A háta mögé fagolyókból összefűzött háttámasz volt erősítve.

- Mennyi idő alatt érünk ki? - kérdezte Laurie. Arra gondolt, ha túl hosszú az út, inkább el sem indul.

A férfi arcán tétova grimasz jelent meg, ajkát összeszorította, amíg gondolkodott. - Nem tart sokáig. - mondta végül. - Nincs nagy forgalom. Éppen most voltam kint a Kennedy repülőtéren, és gyorsan megjártam.

- Jó, akkor menjünk! - döntött Laurie.

Ahogy a taxis ígérte, az út valóban nem tartott sokáig, főleg azután, hogy rátértek a Van Wyck autópályára. Útközben Laurie megtudta, hogy Michael Neumann harminc éve taxizik. Bőbeszédű ember volt, mindenről megvolt a véleménye, volt benne valami öregemberes báj.

- Tudja véletlenül, hogy Ozone Parkban merre van a Gold út? - kérdezte Laurie. Hálát adott a sorsnak, hogy végre olyan taxist talált, aki ismeri a várost. A címre még a telefonregiszterből emlékezett, ahonnan a telefonszámot is kinézte a temetkezési irodán.

- Gold út - ismételte a taxis. - Nem gond. A Nyolcvankilencedik utca folytatása. Házat keres vagy mit?

- A Spoletto Kegyeleti Szalont - felelte Laurie.

- Ó, pillanatok alatt odaviszem magát! - ígérte a sofőr. Laurie

elégedetten dőlt hátra, nem is nagyon figyelt Michael Neumann szóáradatára. Úgy tűnt, hogy ezúttal pártfogásba vette a szerencse. Végül is azért akarta megnézni a Spoletto céget, mert lám, kiderült, hogy Jack tévedett. mégis volt kapcsolatuk a maffiával. Igaz, Lou szerint ez a maffia nem az a maffia volt, legalábbis nem ugyanaz a család, de Laurie magát a puszta tényt is gyanúsnak találta.

Az idős taxis a második ígéretét is betartotta. Meglepően rövid idő múlva téglaházak közé ékelt, kétemeletes, fehér faépület előtt álltak meg. A faház előterében görögös oszlopok tartották a széles tornác fölé nyúló előtetőt. A zsebkendőnyi füves előkert kellős közepén oszlopra szerelt, belülről megvilágított felirat hirdette: Spoletto Kegyeleti Szalon, családi vállalkozás, kegyelet két generáció óta.

Az intézményben nagyüzem volt. Minden ablakban égett a villany. Néhányan a tornácon dohányoztak. A földszinti ablakokon át további embereket lehetett látni.

A taxis éppen le akarta csapni a taxiórát, amikor Laurie megállította. - Megtenné, hogy megvár? - kérdezte. - Pár perc alatt végzek, ez biztos, és akkor legalább nem kell taxit hajkurásznom.

- Persze, hölgyem - mondta a sofőr. - Semmi gond.

- Itt hagyhatom a táskámat? Nincs benne semmi érték.

- Nem baj, akkor is ugyanúgy vigyázok rá - ígérte Michael Neumann. Laurie kiszállt az autóból, és megindult a járdán a ház felé.

Mostanra igencsak megcsappant a bátorsága. Mintha tegnap lett volna, olyan élesen emlékezett dr. Dick Katzerburg öt évvel korábbi előadására. A húsz-egynéhány éves férfit lényegében élve bebalzsamozták a Spolettóban, bosszúból, mert a férfi részt vett egy merényletben, ahol akkumulátorsavat öntöttek Paul Cerino arcába.

Laurie megborzongott, de fegyelmezte magát, határozottan fölment a ház előtti néhány lépcsőn. Soha nem fog teljesen megszabadulni a Cerino-ügytől.

A tornácon cigarettázók ügyet sem vetettek rá. A csukott ajtón át is hallani lehetett odabentről a lágy orgonamuzsikát. Laurie lenyomta a kilincset, az ajtó nyitva volt. Belépett a házba.

A zenén kívül más hang szinte nem is hallatszott. A padlót vastag szőnyeg borította. Az előtérben kisebb-nagyobb csoportokba verődve, fojtott suttogással beszélgettek a gyászolók.

A balra lévő helyiségben díszes koporsók és urnák voltak kiállítva, a ravatalozó jobbra volt. Összehajtható székeken ültek az emberek, a terem túlsó végében pedig virággal borított emelvényen pihent egy koporsó.

- Miben segíthetek? - kérdezte valaki halk hangon Laurie-tól.

Sovány, aszkétikus arcú, szomorú tekintetű férfi lépett oda hozzá, egyidős lehetett vele. Tiszta feketében volt, csak az inge volt fehér. Nyilvánvalóan a személyzethez tartozott. Laurie mindig ilyennek képzelte a puritán lelkészeket.

- Jonathan Dibartolo búcsúztatására érkezett? - kérdezte a férfi.

- Nem - mondta Laurie. - Frank Gleasonéra.

- Hogy mondta? - kérdezett vissza a férfi.

Laurie megismételte a nevet. A férfi kivárt egy pillanatig. - És az ön nevét megtudhatnám? - kérdezte aztán.

- Dr. Laurie Montgomery.

- Egy perc türelmét kérem - mondta a férfi, és már ott sem volt.

Laurie szemügyre vette a gyászolókat. A halálnak ezt az oldalát eddig csak egyszer látta. A bátyja halálakor. Ő akkor tizen-öt éves volt, a bátyja tizenkilenc évesen halt meg kábítószer-túladagolás következtében. Laurie számára minden tekintetben megrázó élmény volt, annál is inkább, mert ő talált rá halott testvérére.

- Dr. Montgomery - szólalt meg egy halk, kenetteljes hang. - Anthony Spoletto vagyok. Ha jól tudom, Mr. Frank Gleason búcsúztatására érkezett.

- Így van - bólintott Laurie. Ahogy megfordult, másik fekete öltönyös férfival találta szemben magát, aki kövér volt, és éppoly kenetteljesnek látszott, mint a hangja. A lágy, fehéres fényben élénken fénylett a homloka, mint akinek nagyon zsíros a bőre.

- Sajnos, ez valószínűleg lehetetlen - tárta szét a karját Spoletto.

- Délután idetelefonáltam, és azt a választ kaptam, hogy föl van ravatalozva - mondta Laurie.

- Hogyne, persze - bólogatott a kövér férfi -, de az délután volt. A család kérésére csupán ma délután tizenhat és tizennyolc óra között lehetett végső búcsút venni az elhunyttól.

- Értem - mondta Laurie. Semmilyen különösebb tervet nem gondolt ki idefelé jövet, úgy tervezte, megnézi a fölravatalozott holttestet, aztán majd meglátja, mi lesz a következő lépés. Csakhogy ez a terv füstbe ment, és most nem tudta, mitévő legyen.

- Talán a vendégkönyvet azért aláírnám - nyögte ki végül.

- Sajnos, már arra sincs lehetőség - ingatta a fejét Spoletto. - A család azt is elvitte.

- Hát, akkor nincs más hátra... - mondta Laurie, és tétova gesztust tett a kezével.

- Igazán sajnálom - felelte Spoletto, és ő is sajnálkozva intett egyet.

- Meg tudná mondani, mikorra tervezik a temetést? - érdeklődött Laurie.

- Pillanatnyilag sajnos nem - mondta Spoletto.

- Köszönöm szépen - biccentett Laurie.

- Igazán nincs mit - udvariaskodott Spoletto. Aztán előzékenyen kinyitotta az ajtót Laurie előtt.

Laurie kilépett a házból, és visszament a várakozó taxihoz. - És most hová? - kérdezte a taxis.

Laurie bemondta a lakáscímét, és előrehajolt ültében, hogy még

egyszer szemügyre vegye a Spoletto-féle intézményt, amíg a taxi megfordult a ház előtt. Hiábavaló látogatás volt. Vagy talán mégsem? Az első néhány pillanat után észrevette, hogy Spoletto homloka mégsem azért fénylik, mert zsíros a bőre. Izzadságcseppek csillogtak a homlokán, annak ellenére, hogy a helyiségben kimondottan hűvös volt a levegő. Laurie megvakarta a fejét, nem tudta eldönteni, hogy ez valóban jelentett valamit, vagy újabb példája volt annak, milyen megszállottan keresi mindenütt a bűnjeleket.

- Barátja volt? - kérdezte a taxis.

- Kicsoda volt a barátom?

- Hát az elhunyt.

Laurie kényszeredetten fölnevetett. - Nem mondhatnám.

- Sejtem, mire gondol - folytatta a taxis, és a visszapillantó tükörben Laurie-ra nézett. - Manapság minden kapcsolat bonyolult. És azt is megmondom magának, hogy miért...

Laurie elmosolyodott és hátradőlt. Szerette a filozofáló taxisokat, és ez a Michael Neumann igazi Platon volt a saját szakmájában.

Amikor az autó fékezett a házuk előtt, Laurie ismerős alakot pillantott meg az előtérben. Lou Soldano támasztotta a falat a levélszekrények mellett, kezében rafiával befont üveget markolászva. Laurie kifizette a viteldíjat, nagy borravalóval is megtoldotta, és sietett befelé.

- Bocsánat! - kiáltotta már jó előre. - Azt hittem, fölhívsz, mielőtt jössz.

Lou pislogott, mint aki álmából ébredt. - Hívtalak is - mondta kisebb köhögő roham után -, de csak az üzenetrögzítőddel beszéltem. Rámondtam, hogy indulok.

Laurie nyitotta a belső ajtót, közben az órájára pillantott. Az utazás alig tartott tovább egy óránál, számított erre, amikor elindult.

- Mintha azt mondtad volna, hogy már csak félórányi munkád van - emlékeztette Lou.

- Nem dolgoztam - mondta Laurie, és megnyomta a liftgombot. - Kirándulni voltam. Megnéztem a Spoletto Kegyeleti Szalont.

Lou elképedve hallgatott.

- Most ne kezdj gúnyolódni! - emelte fel az ujját Laurie, miközben beléptek a liftbe.

- No és? Mit találtál? Ott volt Franconi, felravatalozva? - kérdezte Lou gúnyosan.

- Egyetlen szót sem mondok az egészről, ha ilyen hangon beszélsz velem - mondta Laurie sértetten.

- Jó, ne haragudj! - visszakozott Lou.

- Nem találtam semmit - vallotta be Laurie. - Akit meg akartam nézni, az már nem volt felravatalozva. A család hatkor elvitette.

Nyílt a liftajtó. Amíg Laurie az ajtózárral bíbelődött, Lou udvariasan meghajolt Debra Engler felé, aki szokás szerint az ajtaja mögül leselkedett.

- De az igazgató elég gyanúsan viselkedett - mesélt tovább Laurie. - Legalábbis én úgy találtam.

- És miért? - kérdezte Lou, miközben beléptek Laurie lakásába. Tom elősétált a hálószobából, és dorombolva dörgölőzött gazdasszonya lábához.

Laurie letette a táskáját a kis, félhold alakú konzolasztalkára, és lehajolt, hogy megvakargassa a kandúr füle tövét.

- Izzadt, miközben beszéltem vele - mondta Laurie.

Lou éppen a kabátját vette volna le, a karja megállt félúton. - Izzadt? Ennyi az egész, hogy izzadt?

- Igen, ennyi - mondta Laurie. Tudta, hogy Lou mit gondol, az arcára volt írva.

- Mármint hogy azután kezdett el izzadni, miután sarokba

szorítottad a Franconira vonatkozó ravasz és fogós kérdéseiddel? - kérdezte Lou. - Vagy már azelőtt is izzadt, hogy veled beszélgetett?

- Már előtte is - ismerte el Laurie.

Lou fölnézett a plafonra. - Hoppá! Megszületett a legújabb Sherlock Holmes! - mondta. - Szerintem át kéne venned az én munkámat. Hát hol van énbennem ennyi intuíció, ennyi logikai erő!

- Azt ígérted, hogy nem fogsz gúnyolódni - mondta Laurie.

- Egyáltalán nem ígértem ilyesmit.

- Jó, elismerem, kár volt kimennem - mondta Laurie. - Most már törődjünk a vacsorával! Farkaséhes vagyok.

Lou átvette a másik kezébe az üveg bort, így már ki tudott bújni a ballonkabátjából. De közben sikerült levernie Laurie táskáját az asztalkáról. A táska kinyílt, ami benne volt, kiszóródott a földre. A zajtól a mácska megriadt, és miután sokadik kísérletre sikerült megkapaszkodnia a síkos parkettán, visszarohant a hálószobába.

- Milyen kétbalkezes vagyok - sajnálkozott Lou. - Ne haragudj! - Azzal lehajolt, hogy összeszedje a papírokat, tollakat, mikroszkópos metszeteket meg a többi holmit. Nagy igyekezetében most Laurie-t döntötte föl kis híján.

- Talán az lenne a legjobb, ha leülnél - javasolta Laurie nevetve.

- Nem, összeszedem - mondta Lou.

Miután nagyjából mindent visszaraktak a táskába, Lou kezébe vette a videokazettát. - Mi ez, valami tuti pornó?

- Nem egészen - felelte Laurie.

Lou megfordította, a kazettát, és elolvasta a föliratot. - Franconi meggyilkolása? - kérdezte. - A CNN csak úgy megküldte neked?

Laurie felegyenesedett. - Nem, én kértem. Ezen akartam ellenőrizni a boncolási eredményeket. Még arra is gondoltam, tanulmányt írok az esetről.

- Megnézhetném? - kérte Lou.

- Persze - felelte Laurie. - Nem láttad a tévében?

- Dehogynem - mondta Lou. - De akkor is érdekelne.

- És hogyhogy a rendőrségen nincs meg a felvétel? - kérdezte Laurie.

- Hát, lehet, hogy megvan - felelte Lou. - Csak nem láttam.

- Ez nem a te napod, öreg -, cukkolta Warren Jacket. - Öregszel, nem?

Amikor Jack megérkezett a pályára - elkésve -, és várnia kellett, amíg beszállhatott a játékba, szilárdan elhatározta, hogy győznie kell, akárkivel kerül is egy csapatba. Az elhatározásból semmi sem lett. Olyannyira, hogy minden menetben veszített, főleg azért, mert Warren és Spit egy csapatban játszott, és egyikük sem tudott hibázni. Minden meccset megnyertek, néhány perccel előbb az utolsót is. Spit látványos ziccerrel tette fel a koronát addigi teljesítményére.

Jack remegő inakkal vánszorgott a pálya szélére. Minden erejét beleadta a küzdelembe, patakokban folyt róla az izzadság. Levette a törülközőjét a kerítésről, ahová a meccsek előtt akasztotta, és megtörölté az arcát. Még mindig vadul zakatolt a szíve.

- Gyere, öreg! - szólt oda Warren a pálya másik sarkából, miközben bravúrosan pattogtatta a labdát a két lába között. Csináljunk még egy menetet! Most hagyunk győzni, na!

- Ja, persze - szólt vissza Jack. - Soha nem hagytok nyerni senkit, öreg! Én már mentem is.

Warren odadöcögött a kerítéshez, az egyik ujját beleakasztotta a drótháló́ba, és nekitámaszkodott. - Mi van a csajoddal? - kérdezte. - Natalie már az agyamra megy, mert állandóan nyaggat, hogy hol vagytok, és miért nem találkozunk már, érted...

Jack tekintete elidőzött Warren szabályos vonásain. Nem volt elég a vereség, most még azt is meg kellett állapítania, hogy Warren

egyáltalán nem izzad, és a lélegzése is nagyjából egyenletes. Pedig ő már játszott, amikor Jack megérkezett. Az erőkifejtés egyetlen árulkodó jele a kis, háromszög alakú izzadságfolt volt a trikóján, a melle közepén.

- Nyugtasd meg Natalie-t, hogy Laurie remekül van - mondta Jack. - Csak annyi, hogy kis szünetet tartottunk egymással. És ez is miattam volt. Ki akartam várni, hogy kicsit nyugodjanak meg a dolgok.

- Vettelek - vigyorodott el Warren.

- De tegnap este együtt voltunk - folytatta Jack. - És jól állnak a dolgok. Ő is kérdezte, hogy mi van veletek, úgyhogy nem vagytok egyedül.

Warren bólintott. - Tuti, hogy végeztél, vagy nyomjunk le még egy kört?

- Végeztem - mondta Jack.

- Na légy jó, öreg! - intett Warren, miután ellökte magát a kerítéstől. Aztán odakiáltott a többieknek. - Nyomás, rosszarcúak, még egy menet!

Jack csak a fejét csóválta, ahogy a távolodó fekete srácot figyelte. Irigyelte tőle az állóképességét. Warren valóban nem volt fáradt.

Jack fölvette a melegítőjét, és elindult hazafelé. Egyetlen-egyszer sem győzött, de ez csak játék közben zavarta, mostmár nem törődött vele. A mozgástól és a játéktól kitisztult az agya, legalább arra a másfél órára, amíg játszott, elfeledkezett a munkájáról.

De még át sem ért az utca másik oldalára, máris eszébe jutott a titokzatos hulla rejtélye, megint a körül forogtak a gondolatai. Ahogy fölfelé baktatott a szeméttel teleszórt lépcsőházban, az járt a fejében, vajon lehetséges-e, hogy mégis Ted tévedett a DNS-elemzés során. Mert ő a maga részéről biztosra vette, hogy a páciens új májat kapott.

A második emeleti lépcsőfordulóban járt, amikor telefoncsörgést

hallott. Azonnal fölismerte, hogy ez az ő telefonja. Annál is inkább, mert a Denise nevű lányanyának, aki még azon az emeleten lakott, nem volt telefonja.

Némi erőfeszítéssel gyorsított, aztán még ügyetlenkedett kicsit a kulcsaival, és éppen sikerült kinyitnia az ajtót, amikor az üzenetrögzítő bekapcsolt, és egy hang valamilyen szöveget kezdett mondani. Jack el sem akarta hinni, hogy a saját hangját hallja.

Odaugrott a telefonhoz, felkapta a kagylót, a mondat közepén szakította félbe saját magát.

- Halló - lihegte. A másfél órás, egész pályás kosarazástól, aztán az utolsó félemeletnyi rohanástól a végkimerülés határán járt.

- Csak nem mostanáig kosaraztál? - kérdezte hitetlenkedve Laurie. - Már elmúlt kilenc óra. Ilyenkor rég otthon szoktál lenni.

- Csak fél nyolc előtt értem haza - felelte Jack, még mindig levegő után kapkodva. A karjával letörölte a homlokát, hogy az izzadság ne csöpögjön a padlóra.

- Tehát még nem vacsoráztál - mondta Laurie.

- Eltaláltad - válaszolta Jack.

- Lou itt van nálam, spagettit és salátát fogunk enni - folytatta Laurie. - Gyere át te is!

- Nem szívesen zavarnám meg a bulit - tréfálkozott Jack. De ugyanabban a pillanatban féltékenységet is érzett. Pontosan tudta, hogy Laurie és Lou között már komolyabb kapcsolat volt, és most átvillant az agyán: talán újra kezdik.

Tudta azt is, hogy semmi joga ehhez az érzéshez, hiszen Laurie-val azért jutottak zsákutcába, mert ő nem tudott dönteni az érzelmeiről. Nem tudta eldönteni, hogy a családja elvesztése után ki akarja-e tenni magát valaha is hasonló fájdalomnak. Ugyanakkor azt is kénytelen volt bevallani magának, hogy magányos, Laurie-val viszont szeret együtt lenni.

- Nem zavarsz meg semmilyen bulit - válaszolta Laurie. -

Teljesen szokványos, egyszerű vacsoráról van szó. De valamit meg akarunk mutatni neked. Olyat, amin te is meg fogsz lepődni, sőt lehet, hogy a falba fogod verni miatta a fejed. Ha ennyiből nem jöttél volna rá, mi elég izgatottak vagyunk a dologtól.

- Igen? - Jack csak ennyit tudott kinyögni, ez is nagyon hamisan csengett. Hallotta, hogy a háttérben Lou elneveti magát, már nem is kellett tovább találgatnia, egyértelmű volt, mit akarnak mutatni neki. Egy jegygyűrűt! Lou biztosan megkérte Laurie kezét!

- Nos, jössz? - kérdezte Laurie.

- Elég késő van már - mondta Jack. - És tusolnom is kell.

- Halló, öreg mészáros - szólt bele a telefonba Lou. - Gyere át, ne tököljél! Laurie meg én alig várjuk, hogy téged is beavassunk.

- Oké - adta be a derekát Jack. - Gyorsan lezuhanyozok, és jó fél óra múlva ott vagyok.

- Csaó, haver! - mondta Lou vidáman. Jack letette a telefont. “Csaó, haver?” - dünnyögte. Lou nem szokott ilyeneket mondani. Kivéve, ha azt sem tudja, mit csináljon örömében, borongott magában Jack.

- Jaj, úgy szeretnélek felvidítani - nyafogott Darlene. Már fölvette a legszexisebb selyem alsóneműjét is, de dr. Lyons észre sem vette. A kanapén feküdt elnyúlva, jeges borogatással a homlokán, csukott szemmel.

- Biztosan nem akarsz enni valamit? - próbálkozott tovább Darlene. Telt idomú, magas nő volt, majdnem száznyolcvan centis, a haja platinaszőke. Huszonhat éves volt, éppen feleannyi, mint dr. Lyons. Manökenként dolgozott, mielőtt a hangulatos East Side-i bárban, az Auction House-ban megismerkedett dr. Lyonsszal.

A férfi óvatos mozdulatokkal levette a jégkockákat a homlokáról, és dühösen Darlene-re villantotta a szemét.

- Össze van szorulva a gyomrom - mondta ingerülten. - Nem vagyok éhes. Olyan nehéz ezt megérteni?

- Jó, de hát nem is tudom, mitől vagy ilyen ideges - mondta tovább a magáét Darlene. - Most telefonált egy orvos Los Angelesből, hogy ő is csatlakozni akar. Tehát nemsokára jönnek a filmsztár megrendelők. Szerintem inkább ünnepelnünk kéne.

Dr. Lyons visszatette a fejére a borogatást, és lehunyta a szemét. - Nem ezzel vannak a problémák. Az üzleti rész megy, mint a karikacsapás. Hanem ezekkel a váratlan zűrökkel, mint a Franconi-ügy és most Kevin Marshall. - Cindy Carlsont már szándékosan nem is említette. Inkább azon volt, hogy ne is jusson eszébe az a lány.

- A Franconi miatt miért kell még mindig izgulni? - kérdezte Darlene. - Az el lett intézve, nem?

- Idehallgass - mondta dr. Lyons, és megpróbált türelmet erőltetni magára -, menjél inkább tévét nézni, és hagyjál engem békén, hadd szenvedjek nyugodtan!

- Ne csináljak pirítóst, vagy nem kérsz egy kis müzlit? - állt elő újabb ajánlataival Darlene.

- Hagyjál békén! - üvöltötte dr. Lyons. Hirtelen felült, kezében vadul markolta a jégkockával teli nejlonzacskót. A szeme kidülledt, az arca paprikavörös volt.

- Jó, jó, megérzem én, ha nincs rám szükség - húzta fel az orrát Darlene. Mielőtt kilépett volna a szoba ajtaján, megszólalt a telefon. Visszanézett dr. Lyonsra. - Vegyem föl? - kérdezte.

Dr. Lyons bólintott, de kiküldte Darlene-t, hogy a dolgozószobában vegye föl a telefont, és ha őt keresnék, mondja, hogy nem tud róla semmit. Nem akart beszélni senkivel.

Darlene megfordult, és bement az ellenkező oldalon lévő dolgozószobába. Dr. Lyons megkönnyebbülve fölsóhajtott, és visszatette a fejére a jeget. Újra hanyatt dőlt, megpróbált megnyugodni. Épphogy elhelyezkedett, amikor Darlene megint megjelent.

- A házi telefon volt - mondta. - Lent van egy férfi, és veled akar beszélni. Franco Ponti a neve, és azt mondja, nagyon fontos. Mondtam, hogy megnézem, itthon vagy-e. Mit akarsz, mit mondjak neki?

Dr. Lyons fölült, megint beléhasított a rémület. Egy pillanatig nem tudta, hová tegye a nevet, de a hangzása már így sem tetszett neki. Aztán eszébe jutott. Hát persze. Vinnie Dominick egyik embere, aki előző reggel itt járt azzal a gengszterrel. - Nos? - kérdezte Darlene.

Hallatszott, amint dr. Lyons nagyot nyelt. - Beszélek vele. - Hátranyúlt a kanapé mögé, és fölvette a telefont. Megpróbált a lehető leghatározottabb hangján beleszólni a telefonba.

- ‘Stét, doktor úr - mondta Franco Ponti. - Nagyon csalódott lettem volna, ha nincs itthon.

- Most akartam lefeküdni - mondta dr. Lyons. - Elég késői időpontban telefonál.

- Bocsássa meg a zavarást, de itt van velem Angelo Facciolo, és valamit szeretnénk mutatni magának!

- Nem halaszthatnánk inkább holnapra? Mondjuk reggel kilenc és tíz között.

- Addig nem lehet várni vele. Ne csinálja már, doktor úr, ne komplikálja az életünket! Vinnie Dominick külön kiadta, hogy hozzuk testközelbe magának a szolgáltatásainkat.

Dr. Lyons valamilyen ürüggyel mindenáron szerette volna elkerülni, hogy le kelljen mennie. De annyira hasogatott a feje, hogy semmi nem jutott az eszébe.

- Két perc - mondta Franco. - Csak ennyit kérek magától.

- Borzalmasan fáradt vagyok - felelte dr. Lyons. - Sajnos, tényleg nem...

- Álljon le, doktorkám! - vágott közbe Franco. - Ide hallgasson, nagyon jó lenne, ha lejönne, mert nagyon meg fogja bánni!

Remélem, világosan fogalmaztam.

- Jó - felelte kurtán dr. Lyons, belátva az elkerülhetetlent. Nem volt annyira, naiv, hogy ne tudta volna: Vinnie Dominick és az emberei nem beszélnek a levegőbe. - Mindjárt ott vagyok.

Az előszobaszekrényhez lépett, és elővette a kabátját. Darlene csak ámuldozott. - Elmész? Most?

- Az a helyzet, hogy nincs más választásom - mondta dr. Lyons. - Még örülhetek, Hogy nem ők akarnak följönni.

A liftben lefelé dr. Lyons előre nyugtatni próbálta magát, de egyre erősödő fejfájása miatt ez sehogy sem sikerült. Ezért olyan nyomorult az élete, az ilyen váratlan, kéretlen látogatások miatt. Elképzelni sem tudta, mit akarnak mutatni neki, bár homályosan fölrémlett neki, hogy talán azzal lehet kapcsolatos, ahogyan Cindy Carlsont el akarják intézni.

- Szép jó estét, doktor! - köszöntötte újra Franco Ponti. - Sajnáljuk, hogy megzavartuk.

- Ne húzzuk az időt - mondta dr. Lyons. Hangja magabiztosabb volt, mint ahogyan belül érzett.

- Rövidek leszünk és velősek, bízzon bennem - felelte Franco. - Ha lenne szíves, erre... - És néhány méterrel távolabbra mutatott, ahol a járda mellett a tűzcsapnál parkolt a Ford szedán. Angelo félig ült, félig támaszkodott a csomagtartón, és cigarettázott.

Dr. Lyons megindult Franco nyomában az autó felé. Erre Angelo fölegyenesedett, és kicsivel odébb állt.

- Csak vessen egy pillantást a csomagtartóba! - mondta Franco. Elővette a kulcsot, és a zárba illesztette. - Jöjjön közelebb, hogy jól lássa! Itt nincs elég fény.

Dr. Lyons lelépett a járdáról a Ford mögé, a csomagtartó teteje közvetlenül előtte volt, amikor Franco fölnyitotta.

A következő pillanatban dr. Lyons úgy érezte, megáll a szívverése. A csomagtartóban Cindy Carlson holtteste volt,

borzalmas állapotban. Csak futó pillantást vetett a hullára, ugyanakkor erős fény villant föl mellette.

Hátratántorodott. A látványtól azonnal hányingere támadt, továbbra is a kövér lány babaszerű, halottsápadt arcának, képe villódzott előtte. Megzavarta a hirtelen villanás is, de hamarosan rájött, hogy az csak a polaroid fényképezőgép vakuja lehetett.

Franco lecsukta a csomagtartót, és leporolta a kezét. - Na, hogy sikerült a kép? - kérdezte Angelót.

- Kicsit várni kell - szólalt meg most először a másik maffiózó, miközben óvatosan, a szélénél fogva tartotta az előhívódó képet.

- Már csak egy pillanat - mosolygott kajánul dr. Lyonsra Franco.

Dr. Lyons önkéntelenül felnyögött, közben tekintete ijedten pásztázta a környéket: rettegve gondolt arra, hogy valaki megláthatta a holttestet az autóban.

- Jól néz ki - dünnyögte Angelo, azzal átnyújtotta a képet Francónak, aki elégedetten csettintett, majd dr. Lyons felé fordította a fotót. - Én mondom, ez a jobbik profilja.

Dr. Lyonsnak kiszáradt a szája, amint nyelni próbált. A képen pontosan látszott az arcára kiülő rémület és a borzalmas látványt nyújtó, halott lány is.

Franco zsebre vágta a képet. - Na, ennyi volt az egész, doktor úr! Mondtam én, hogy nem raboljuk hiába az idejét.

- Miért csinálták ezt? - kérdezte dr. Lyons a döbbenettől rekedt hangon.

- Vinnie ötlete volt - nevetett Franco. - Azt mondta, minden eshetőségre készen legyen dokumentum a jó szolgálatunkról.

- Milyen minden eshetőségre? - hebegte dr. Lyons.

Franco széttárta a karját. - Akármilyenre.

A két gengszter beszállt az autóba. dr. Lyons föllépett a járdára, onnan figyelte, amint a Ford elindul, majd az első sarkon

bekanyarodik, és eltűnik.

- Jóságos isten! - mormogta maga elé. Megfordult, és remegő, bizonytalan lábon elindult visszafelé. Az egyik problémát megoldja, jön a következő.

A zuhanyozás új életre keltette Jacket. Mivel Laurie most nem hívta fel külön a figyelmét, hogy ne kerékpárral menjen, úgy döntött, biciklizni fog. Jó ütemben haladt lefelé a városon. Még nem felejtette el, milyen bajba sodorta magát tavaly a Central Parkban az esti kerékpározással, úgyhogy most a park melletti főúton kerekezett, egészen a Columbus Circle-ig.

Onnan az Ötvenkilencedig utcán átvágott a Park sugárútra - ilyenkor este ez maga volt az álom - és azon végig, le egészen Laurie utcájáig. Lakatgyűjteményével lezárta a biciklit, majd becsengetett. Amíg várt, igyekezett összeszedni magát, felkészülni, hogyan viselkedjen, mire mit mondjon.

Laurie már az ajtóban várta, arcán széles mosollyal. Mielőtt Jack megszólalhatott volna, egyik karjával kedvesen átölelte a nyakát, közben a másik kezében pohár bort egyensúlyozott.

- Ajjaj! - mondta Laurie, és hátralépett. Pillantása megakadt Jack szélborzolta frizuráján. - Elfelejtettem szólni a bicikli miatt. Azzal jöttél, igaz?

Jack bűntudatosan biccentett.

- Na mindegy, legalább épségben ideértél - mondta Laurie. Lehúzta Jack dzsekijének zipzárját, és lesegítette róla.

Jack közben már észrevette Lou-t is, bent a kanapén, szintén fülig ért a szája.

Laurie belekarolt Jackbe, és maga után húzta a nappaliba. - Először a meglepetést akarod, vagy előbb enni akarsz? - kérdezte.

- Legyen előbb a meglepetés - döntött Jack.

- Jó - mondta Lou. Föltápászkodott a kanapéról, és a tévéhez lépett.

Laurie éppen arrafelé terelgette Jacket, ahonnan Lou fölállt. - Kérsz egy pohár bort?

Jack bólintott. Össze volt zavarodva. Nem látott jegygyűrűt, Lou is a videó távirányítójával volt elfoglalva. Laurie eltűnt a konyhában, hogy aztán egy pohár borral térjen vissza.

- Én ehhez nem értek - mondta Lou egy idő után. - Otthon is a lányom kezeli a videót.

Laurie kivette a kezéből a távirányítót, aztán fölvilágosította Lout, hogy előbb a tévét kellett volna bekapcsolnia.

Jack belekortyolt a borba. Ez sem volt sokkal jobb, mint amit ő hozott előző este.

Laurie és Lou odaültek mellé a kanapéra. Jack hol az egyikre, hol a másikra pislogott, de nem törődtek vele, a tévé képernyőjére meredtek.

- Mi a meglepetés? - érdeklődött Jack.

- Csak figyelj! - mondta Laurie, és a fekete pontoktól hemzsegő képernyőre mutatott.

Jack most már végképp nem tudta mire vélni a dolgot. Jobb híján ő is a tévét bámulta. Hirtelen megszólalt a zene, feltűnt a CNN-logo, aztán egy közepesen kövér férfi képe, amint kilép a manhattani étteremből Jack ráismert Positanóra. A férfi körül többen is csoportosultak.

- Adjak rá hangot is? - kérdezte Laurie.

- Nem, fölösleges - mondta Lou.

Jack figyelte a képsort. Amikor vége volt, barátaira pillantott. Mindkettejük arcán széles mosoly ült.

- Mi folyik itt? - kérdezte végül Jack. - Mennyi bort ittatok?

- Fölismerted, mit láttál? - kérdezett vissza válasz helyett Laurie.

- Úgy láttam, hogy valakit lelőttek - mondta Jack.

- Carlo Franconit - közölte Laurie. - Nem emlékeztet valamire a

felvétel?

- Olyasmi, mint azok a régi riportok, amikor Lee Harvey Oswaldot megölik - mondta Jack.

- Mutasd meg neki még egyszer! - javasolta Lou.

Jack másodszor is megnézte a felvételt. Most már hol a tévét, hol Laurie-ékat nézte. Azok ketten elragadtatással figyelték a filmet.

A második “menet” végén Laurie megint odafordult Jackhez, és várakozón megkérdezte. - Nos?

Jack vállat vont. - Nem tudom, mit akartok, mit mondjak?

- Egyes részeket megmutatok lassítva - mondta Laurie. A távirányítóval egészen kiemelte azokat a kockákat, ahol Franconi épp beszállni készült a limuzinba. Először lassítva játszotta le, aztán megállította annál a pillanatnál, amikor a lövés érte Franconit. Odalépett a tévéhez, és a férfi nyaka tövére mutatott. - Itt a bemeneti pont - mondta.

Ezután a távirányítóval előretekerte a felvételt a következő lövés pillanatáig, amikor az áldozat a jobb oldalára zuhant.

- Ez nem lehet igaz! - kiáltott föl meglepve Jack. - Lehet, hogy az én vízi hullám maga Franconi?!

Laurie visszafordult a tévétől. A szeme lelkesen csillogott. - Pontosan! - jelentette ki diadalittasan. - Persze, még nincs bizonyítva, de a sérülések helye és a golyók útja alapján lefogadnám öt dollárba!

- A mindenit! - kommentálta a bejelentést Jack. - Állom az öt dollárt, de hadd emlékeztesselek, hogy a legutóbbi alkalomhoz képest száz százalékkal emelted a tétet.

- Ennyire biztos vagyok benne - mondta Laurie.

- Laurie hihetetlenül gyorsan átlátja az összefüggéseket - szólalt meg Lou. - Rögtön kibökte a hasonlóságokat. Mindig hülyének érzem magam mellette.

- Hagyd ezt a dumát, kérlek - vágott közbe Laurie, és tréfásan meglökte Lou-t.

- Ez volt az a nagy meglepetés, amit meg akartatok osztani velem? - kérdezte Jack óvatosan. Nem akarta, hogy a végén, mégis csalódnia kelljen.

- Persze - vágta rá Laurie. - Miért, szerinted nem izgalmas?

Jackből kitört a megkönnyebbült nevetés. - Dehogynem, halálosan föl vagyok izgatva!

- Nálad nem lehet tudni, mikor beszélsz komolyan - jegyezte meg Laurie. Rögtön megérezte az enyhe gúnyt Jack válaszában, de igazából nem tudta mire vélni.

- Ez a legjobb hír, amit az utóbbi napokban hallottam - folytatta Jack. - Sőt, az utóbbi hetekben!

- Na jó - intette le Laurie —, ne essünk túlzásba! - Kikapcsolta a videót és a televíziót. - Elég volt a meglepetésből, együnk!

Vacsora közben arról beszélgettek, miért nem jutott senkinek eszébe, hogy a vízi hulla Franconi is lehet.

- Nekem a vadászpuskától származó lőtt sebek miatt - mondta Laurie. - Tudtam, hogy Franconit nem így lőtték le. Az is elterelte a figyelmemet, hogy olyan messze találták meg. Mert ha az East Riverből halásszák ki, az más eset lett volna.

- Én is ugyanezek miatt nem gondoltam rá - mondta Jack. - Később pedig, amikor rájöttem, hogy a vadászpuskás lövések a halál után érték, akkor már el voltam foglalva a májjal. Erről jut eszembe, Lou, Franconinak vajon volt májátültetése?

- Én nem tudok róla - felelte Lou. - Évekig betegeskedett, de sosem tudtam, hogy mi a diagnózis. Májátültetésről nem is hallottam.

- Mert ha nem volt májátültetése, akkor a vízi hulla nem Franconi - mondta Jack. - Hiába kínlódik vele a DNS-labor, hogy ők is kimutassák, én a magam részéről meg vagyok győződve róla,

hogy az átültetett máj.

- Még mivel tudjátok alátámasztani, hogy a hulla tényleg Franconi? - kérdezte Lou.

- Kérhetünk vérmintát az édesanyjától - mondta Laurie. - A mitokondriális DNS összehasonlításával, amit mindannyian csak az anyánktól örökölünk, rögtön meg tudjuk mondani, hogy valóban Franconi az, vagy sem. Biztosra veszem, hogy a hölgy hajlandó lesz a vizsgálatra, hiszen eredetileg is ő jött be azonosítani a fiát.

- Milyen kár, hogy Franconiról nem csináltak röntgent, amikor behozták - mondta Jack. - Az mindent eldönthetne.

- De csináltak! - vágott közbe Laurie izgatottan. - Ma délután tudtam meg. Marvin készítette a felvételt.

- És akkor hol a fenében van? - kérdezte Jack.

- Marvin azt mondja, hogy Bingham vitte el - felelte Laurie. - Nyilván az irodájában van.

- Akkor azt javaslom, hatoljunk be a hullaházba - mondta Jack. - Most már tisztázni akarom a dolgot.

- Bingham irodája úgyis be lesz zárva - jegyezte meg Laurie.

- Mindegy, szerintem a helyzet azt követeli, hogy legyünk kreatívak - jelentette ki Jack.

- Ámen - tette hozzá Lou. - Hátha ez meghozza az áttörést, amit úgy várok.

Befejezték a vacsorát, nagyjából rendet raktak a konyhában, amihez Jack és Lou is ragaszkodott, aztán taxiba ültek, és irány a hullaház. A teherbejáraton mentek be, és egyenesen a temetkezési irodába tartottak.

- Jézus Mária - dörmögte félhangosan Marvin, amint meglátta Jacket és Laurie-t. Egyáltalán nem volt mindennapi jelenség két törvényszéki orvos egyszerre, ilyen késői órán az irodában. - Mi az, csak nem valami természeti katasztrófa történt?

- Hol vannak a takarítók? - kérdezte Jack.

- Amikor utoljára néztem, lent voltak a szalonban - felelte Marvin. - De komolyan kérdezem, valami baj van?

- Valaki nem tudja magáról, hogy kicsoda - titokzatoskodott Jack.

Lementek a boncterembe, Jack bekukucskált az ajtón. Marvin nem tévedett: a két takarító éppen buzgón mosta a mozaikburkolatú padlót.

- Maguknál van a kulcs a főnök irodájához, ugye, urak? - kérdezte Jack.

- Hát persze - mondta Daryl Foster, aki majdnem harminc éve dolgozott a Törvényszéki Orvosi Hivatalban. A társa, Jim O'Donnel hozzá képest vadonatúj munkaerőnek számított.

- Be kell mennünk valamiért az irodába - folytatta Jack. - Kinyitnák nekünk?

Daryl habozni látszott. - Nem szokta szeretni a főnök, ha idegenek mászkálnak a szobájában - mondta.

- Vállalom a felelősséget - jelentette ki Jack. - Vészhelyzetről van szó. És itt van Lou Soldano nyomozóhadnagy is a rendőrségtől, úgyhogy csak a legszükségesebbeket fogjuk tudni ellopni.

- Hát, nem tudom - tétovázott még mindig az idősebbik férfi. Szemlátomást nem volt ínyére a dolog, és Jack humorát sem díjazta.

- Adja ide a kulcsot! - mondta Jack, és nyújtotta a kezét. - Magát akkor nem terheli felelősség.

Daryl nagy kelletlenül levett két kulcsot a kulcskarikájáról, és átadta Jacknek. - Ez a külső irodáé, a másik meg dr. Bingham szobájáé.

- Öt percen belül hozom vissza őket - mondta Jack. Daryl erre nem szólt egyetlen szót sem.

- Szegény ember, jól letámadtad - mondta Lou, amikor már

mindhárman a liftben voltak.

- Ha Jack beindul, akkor jobb vigyázni vele - nevetett Laurie.

- A bürokrácia az agyamra megy - mondta Jack. - Először is micsoda dolog az, hogy a főnök fogja magát, és csak úgy elsinkófál egy röntgenfelvételt.

Gond nélkül kinyitották mind a két ajtót, és-beléptek dr. Bingham szobájába. Jack felkapcsolta a villanyt.

Hatalmas iroda volt, balra, a magas ablakok alatt régiesen nagy íróasztal állt, jobbra pedig tárgyalóasztal. Az asztal egyik végén különféle oktatási eszközök sorakoztak, többek között tábla és átvilágítódoboz, amelyen a röntgenfilmeket szokták nézni.

- Hol keressük? - kérdezte Laurie.

- Abban bíztam, hogy rajta lesz a világítódobozon - mondta Jack -, de nem látom. Na, mindegy. Én átnézem az íróasztal és az iratszekrény környékét, te meg itt keresd, a doboz körül.

- És én mit csináljak? - kérdezte Lou.

- Te csak állj meg ott, ahol vagy, és figyeld, hogy nem lopunk-e el valamit!

Jack egyik fiókot húzta ki a másik után, de gyorsan be is csukta őket. Az egésztestes felvételeket, amelyek beszállításkor készültek, mindig nagyméretű tasakokba tették, ezeket nehéz lett volna eldugni.

- Nézzétek, ez ígéretesnek látszik! - szólt társainak Laurie.

A világítódoboz alatti kisszekrényben egy halom filmes tasakot talált. Kirakta őket a tárgyalóasztalra, és böngészni kezdte a rajtuk lévő neveket. Hamarosan rá is bukkant a Franconi feliratú borítékra, ezt kihúzta a többi közül.

Visszamentek az alagsorba, Jack magához vette a vízi hulláról készült felvételeket, majd a két tasakkal a hóna alatt újra bement a boncterembe. Visszaadta Darylnek a kulcsokat, és megköszönte a segítséget. Daryl most is csak mogorván biccentett.

- Na jó, mindenkitől figyelmet kérek! - mondta, és odalépett az átvilágítóhoz. - Következik a kritikus pillanat. - Először a Franconiról készült felvételeket csúsztatta rá a világító üveglapra, aztán mellé a fej nélküli hulla filmjeit.

- Mit lehet tenni, ilyen az élet - mondta, miután éppen csak rápillantott a felvételekre. - Öt dollárral jövök Laurie-nak. - Laurie diadalittasan felkiáltott, Jack pedig azonnal kifizette a pénzt. Lou a fejét vakargatta, közben egészen közel hajolva vizsgálgatta a filmeket. - Hogy a fenébe tudod ilyen gyorsan megállapítani? - dünnyögte.

Jack megmutatta a vízi hulláról készült képeken a golyók elmosódott szélű árnyékait, amelyeket majdnem teljesen eltakartak a sörétek, aztán pedig a megfelelő helyeket Franconi felvételein, amiből jól látszott az egyezés. Mind a két felvételsorozaton ott volt a begyógyult kulcscsonttörés nyoma is, a test ugyanazon helyén.

- Ez fantasztikus - mondta Lou, és lelkesen dörzsölgette a kezét, majdnem olyan boldog volt, mint Laurie. - Most már van corpus delictink, nem létezik, hogy ne tudjunk előrelépni a nyomozásban is.

- Én meg végre megtudom, mi a fene van azzal a májjal - tette hozzá Jack is a magáét.

- Én azt hiszem, bevásárló körútra megyek a nyereményemmel - mondta Laurie, és megcsókolta az ötdolláros bankjegyet. - De csak ha kiderítettem, hogy hogyan és miért tűnt el innen az a hulla.

Dr. Lyons hiába vett be két altatót is, képtelen volt elaludni. Óvatosan, hogy Darlene-t ne zavarja, kicsusszant az ágyból.

Olyan nagyon, persze, nem kellett volna vigyáznia, mert Darlene olyan mély alvó volt, hogy felőle akár a mennyezet is leszakadhatott volna.

Dr. Lyons kibotorkált a konyhába, és villanyt gyújtott. Nem volt éhes, de abban bízott, hogy a langyos tej talán megnyugtatja háborgó gyomrát. A borzalmas sokk óta, hogy meg kellett néznie a

holttestet a Ford csomagtartójában, egyre újabb hány-inger tört rá. Mindenféle tablettákkal is próbálkozott, de egyik sem segített.

Idegenül mozgott a konyhában, nem nagyon tudta, mi hol van. Így aztán elég sokáig tartott, mire megmelegítette a tejet, és alkalmas poharat is talált hozzá. Amikor végre sikerült, tálcára tette, és bevitte a dolgozószobájába. Leült az íróasztala mögé.

Lassan kortyolgatta a tejet. Csak most vette észre, hogy hajnali negyed négyre jár az idő. Bár az altatóktól kissé kótyagosnak érezte a fejét, sikerült kiszámítania, hogy a Zónában nemrég múlt kilenc óra, a legalkalmasabb idő arra, hogy felhívja Siegfried Spalleket.

A kapcsolat szempillantás alatt létrejött - ebben az időpontban érthető módon alig volt telefonforgalom Afrika és Észak-Amerika között. Aurelio azonnal föl is vette a telefont, és bekapcsolta dr. Lyonsot a főnökéhez.

- Milyen korán keltél - jegyezte meg Spallek. - Én majd csak négy-öt óra múlva akartalak hívni.

- Nem tudok aludni - mondta dr. Lyons. - Mi történik ott? Milyen probléma van Kevin Marshall-lal?

- Bízom benne, hogy már semmilyen - felelte Spallek. Néhány mondatban elmesélte, mi történt, elismeréssel emlegette Bertram Edwardsot, amiért fölhívta a figyelmet Kevinre, akit így követni tudtak. Most úgy ráijesztettek Marshallra és a barátnőire, hogy szerinte egyhamar nem mernek a szigetnek még a közelébe sem menni.

- Hogyhogy “barátnőire”? - kérdezte dr. Lyons. - Kevinnek soha nem volt egyetlen nője sem.

- A kolléganője volt vele a laborból, aki a megtermékenyítési technikával foglalkozik, meg egy nővér a sebész-teamből - mondta Spallek. - Őszintén szólva mi is meglepődtünk rajta, mert ez az ember mindig slemil volt, vagy hogy szoktátok ti amerikaiak hívni az ilyeneket...

- Mondjuk, balfék - heherészett dr. Lyons. - És föltételezitek, hogy a füst miatt akart kimenni a szigetre?

- Bertram Edwards így gondolja - mondta Spallek. - És volt egy jó ötlete is. Azt fogjuk mondani Kevinnek, hogy az építőbrigádunk dolgozott kint, mert hidat akarunk építtetni a folyó fölé, amelyik kettéosztja a szigetet.

- De ez nem igaz, ugye? - kérdezte dr. Lyons.

- Nem hát - felelte Spallek. - Utoljára akkor voltak munkások a szigeten, amikor a teleszkópos híd másik pillérét csináltattuk. És, persze, Edwards emberei is ott jártak, amikor kivitette oda azt a száz ketrecet.

- Én ezekről a ketrecekről nem tudok semmit - szólt közbe dr. Lyons. - Miről beszélsz?

- Edwards mostanában azt akarja keresztülverni, hogy hagyjunk fel az elszigetelt tartással meg a szigettel - mondta Spallek. - Szerinte be kellene hozni a bonobókat az állatközpontba, és ott eldugni őket valahogy.

- Nem, a bonobók kint maradnak a szigeten! - emelte föl a hangját dr. Lyons. - Így állapodtam meg a GenSysszel. Ha behozzuk az állatokat, ezek leállítják a programot. Rettegnek mindenféle nyilvánosságtól.

- Tudom - mondta Spallek. - Én is éppen ezt mondtam Edwardsnek. Meg is értette, de biztos, ami biztos alapon, a ketreceket ott akarja hagyni. Szerintem is ott maradhatnak. Hátha egyszer váratlanul nagyobb mennyiséget kell behoznunk.

Dr. Lyons a kezével idegesen végigszántott a haján. Hallani sem akart semmiféle váratlanságról.

- Azt akartam megkérdezni tőled, hogy szerinted mit csináljunk Marshall-lal meg a két nővel - folytatta Spallek. - De így, hogy magyarázatot adunk a füstre, meg jól rájuk ijesztettünk, véleményem szerint rendben van a dolog.

- A szigetre végül is nem jutottak be, ugye? - kérdezte dr. Lyons.

- Nem, csak a hídig - felelte Spallek.

- Azt sem szeretem, ha valaki ott szaglászik. Akárki legyen is az - jelentette ki dr. Lyons.

- Megértem - helyeselt Spallek. - Mondom, szerintem Marshall nem fog többet próbálkozni. De minden eshetőségre készen pár napig ott hagyok egy marokkói őrt meg egy szakasz egyenlítői guineai katonát, ha egyetértesz vele.

- Az jó lesz - mondta dr. Lyons. - De még azt mondd meg, mi a véleményed arról a füstről, ha Kevinnek esetleg tényleg igaza van?

- Nekem? - kérdezte Spallek. - Mit törődöm én vele, hogy mit csinálnak azok a dögök odakint. Az a fontos, hogy ott legyenek, és ne legyen semmi bajuk. Miért, téged zavar?

- A legkevésbé sem - mondta dr. Lyons.

- Majd kiküldök nekik egy zsák labdát - tréfálkozott Spallek -, azzal elszórakozhatnak. - Nagyot nevetett a saját viccén.

- Ebből azért nem kéne viccet csinálni - jegyezte meg ingerülten dr. Lyons. Soha nem szerette Siegfried Spalleket, jóllehet elismerte, hogy nagyon hatékonyan irányítja a telepet. De az az iroda, futott át az agyán, azzal a kitömött állatsereglettel, meg a koponyákkal az íróasztalon!

- Mikor jössz a páciensünkért? - hallotta újra Spallek hangját. - Úgy hallom, fantasztikusan gyógyul, és máris készen áll az utazásra.

-. Igen, én is hallottam - felelte dr. Lyons. - Már szóltam a cambridge-ieknek, és amint szabad lesz a GenSys-gép, megyek. Gondolom, egy-két napon belül.

- Jó, csak szólj előre! - mondta Spallek. - Küldök érted autót Batába!

Dr. Lyons letette a telefont. Most már valamivel jobban érezte magát. Jól tette, hogy telefonált Afrikába, hiszen az izgalmakat

részben a Kevinről érkezett hírek okozták. Hála istennek, hogy a krízist megoldották. Csak azt a polaroid-felvételt tudnám valahogyan elfelejteni, gondolta, amelyiken éppen Cindy Carlson hullája fölé hajolok, tulajdonképpen megint nem lenne semmi gondom…

13. fejezet

1997. március 6. 12:00

Cogo, Egyenlítői Guinea

Kevin teljesen megfeledkezett az idő múlásáról, órák óta ült a számítógép képernyője előtt, amikor kopogtattak a laboratórium ajtaján. Kinyitotta az ajtót. Melanie viharzott be a laborba.

- Hol vannak a technikusaid? - kérdezte.

- Szabadnapot adtam nekik - felelte Kevin. - Tudtam, hogy ma úgyis képtelen leszek dolgozni, inkább elküldtem őket napozni. Hosszú volt az esős évszak, és észre sem vesszük, máris itt lesz megint.

- Hol van Candace? - érdeklődött tovább Melanie, miközben csomagját a laborpadra rakta.

- Azt nem tudom -, válaszolta Kevin. - Amióta reggel kiraktuk a kórház előtt, nem is láttam, nem is beszéltem vele.

Hosszú éjszakájuk volt. A bonctani hűtőkamrában több mint egy órát bujkáltak, aztán Melanie rábeszélte őket, hogy lopakodjanak föl az ő ügyeletesi szobájába. Ott aludtak valamennyit, amíg meg nem érkezett a nappali műszak. Akkor elvegyültek az érkezők és távozók között, és minden baj nélkül visszaértek Cogóba.

- Szerinted el lehet őt érni valahogy? - kérdezte Melanie.

- Hívd föl a kórházat, és kerestesd meg a személyi hívóján - javasolta Kevin. - Hacsak nem ment a szobájába, a szállóba. Ami nagyon valószínű, ha a betege úgyis olyan jól van. - Szállónak hívták egymás között a kórházi-laboratóriumi komplexumnak azt a részét, ahol az ideiglenes kórházi személyzet vendégszobái voltak.

- Jogos az észrevétel - bólintott Melanie. Fölvette a telefont, és a

központossal egyből Candace szobáját kapcsoltatta. Candace csak a sokadik csengésre vette föl a telefont, egyértelmű volt, hogy alszik.

- Kevin és én megyünk a szigetre - kezdte Melanie minden előzetes nélkül. - Jössz velünk, vagy itt lopod a napot?

- Miről beszélsz? - vágott közbe Kevin idegesen. Melanie csak intett, hogy hallgasson.

- Mikor? - kérdezte Candace.

- Amint ideértél - felelte Melanie. - Itt vagyunk Kevinnél, a laborban.

- Nekem még kell egy jó fél óra - mondta Candace. - Le kell zuhanyoznom.

- Várunk - fejezte be a beszélgetést Melanie.

- Melanie, te megőrültél? - támadt rá Kevin. - Hogy gondolod, hogy most rögtön odamenjünk? Majd pár hét múlva, talán!

- Az nem én vagyok, akiről te beszélsz! - mondta elszántan. - Minél előbb, annál jobb. Ha Edwards fölfedezi, hogy egy kulccsal kevesebb van, biztosan új zárat szereltet oda, és megint a nullánál tartunk. Azonkívül most is azt mondom, amit tegnap éjszaka. Ezek azt hiszik, meg vagyunk félemlítve. Minél előbb megyünk, annál valószínűbb, hogy meg tudjuk lepni őket.

- Én ezt akkor sem akarom - jelentette ki Kevin határozottan.

- Ne mondd, tényleg? - kérdezte Melanie metsző gúnnyal. - Talán nem te ijesztettél ránk tegnap, hogy átléptük a határokat? És ma reggel én még jobban megijedtem. Ha tudni akarod, újabb indirekt bizonyítékokra bukkantam.

- Például?

- Például bementem a zárt bonobó-részlegbe az állatközpontban. Ne ijedj meg, vigyáztam, hogy senki ne lásson! Több mint egy órámba került, de megkerestem az egyik anyaállatot, amelyiknek a kölykét már megműtöttük.

- És? - kérdezte Kevin halkan. Arra gondolt, talán jobb is lenne, ha nem hallaná a történet folytatását.

- A kölyök egész idő alatt a két hátsó lábán járt, mint te meg én - mondta Melanie. Sötét tekintetében haragos szikrák villantak. - Amit eddig egyszerűen aranyosnak találtunk, az kimondottan kétlábúra valló viselkedés.

Kevin bólintott, és elfordította a fejét. Szinte megijedt Melanie indulataitól, meg attól, hogy ez az újabb adalék is az ő félelmeit támasztja alá.

- Bizonyságot kell szereznünk arról, hogy pontosan mik ezek a lények. A teremtményeink - mondta Melanie. - És ez csak úgy lehetséges, ha kimegyünk a szigetre.

Kevin bólintott.

- Úgyhogy csináltam szendvicseket - folytatta Melanie a zacskóra mutatva, amelyet magával hozott -, majd piknikezünk.

- Én is találtam valamit ma reggel, az sem vidámabb - mondta Kevin. - Gyere, megmutatom. - Odahúzott egy laborszéket a számítógép elé. Intett Melanie-nak, hogy üljön le, ő maga a saját székébe ült. Ujjai megindultak a billentyűkön. A képernyőn kisvártatva megjelent Isla Francesca térképe.

- Beprogramoztam a gépet, hogy kövesse mind a hetvenhárom bonobót, több órán át, valós idejű sebességgel - magyarázta Melanie-nak. - Aztán összesűrítettem az adatokat, hogy gyorsítva le tudjam játszani. Nézd meg, mi jött ki!

Az egérrel a startgombra kattintva elindította a sorozatot. A sok kis piros pont nemsokára különös geometriai alakzatokat rajzolt ki. Pár másodpercig tartott az egész.

- Olyan, mint valami gyerekes ákombákom - mondta Melanie.

- Igen, kivéve ezt a két pontot - mutatott két piros foltra Kevin.

- Ezek nem sokat mozogtak - jegyezte meg Melanie.

- Pontosan - felelte Kevin. - A hatvanas és a hatvanhetes lény. -

Kevin most kezébe vette a domborzati térképet, amelyet véletlenül hozott magával Bertram Edwards irodájából. - Azonosítottam a helyeket. A hatvanasé mocsaras tisztásféle, a Lago Hippótól kicsit délre. A térkép szerint ott nincsenek fák.

- És ezt hogyan magyarázod? - kérdezte Melanie.

- Még várjál! - emelte föl a kezét Kevin. - Utána azt csináltam, hogy csökkentettem a léptéket, hogy egy négyzet tizenötször tizenöt méteres területnek feleljen meg, a szigetnek azon a részén, ahol a hatvanast jelezte a gép. Nézd meg, mi történt!

Kevin beütötte az újabb adatokat, aztán újra elindította a képsort. A hatvanas állat vörös jele megint csak egyetlen pont maradt.

- Ez egyáltalán nem mozgott - állapította meg Melanie.

- Én is így láttam - bólintott Kevin.

- Nem lehet, hogy alszik?

- Délelőtt? - kérdezett vissza Kevin. - És ezen a léptéken már az is látszana, ha csak megfordul álmában. Ez nagyon érzékeny rendszer.

- Ha nem alszik, akkor mit csinál? - töprengett Melanie. Kevin vállat vont.

- Fogalmam sincs. Talán valahogyan leszedte magáról a jeladót.

- Erre nem is gondoltam - mondta Melanie. - Eléggé ijesztő.

- Vagy csak arra tudok gondolni, hogy már nem él - mondta Kevin.

- Igen, ez is lehetőség - fordult felé Melanie. - De szerintem ez nem valószínű. Fiatal, makkegészséges állatokról van szó. Olyan környezetben élnek, ahol természetes ellenségeik nincsenek, bőven van ennivalójuk.

Kevin felsóhajtott. - Akármi is a magyarázat, egyik sem megnyugtató, úgyhogy ha tényleg kimegyünk, ennek is utána kell néznünk.

- Vajon Edwards tud erről? - kérdezte Melanie rövid hallgatás

után. - Az egész program szempontjából sem ígér jót ez a fejlemény.

- Szólnom kellene neki, én is így gondolom - válaszolta Kevin.

- De előbb menjünk oda, és nézzük meg, mi van - mondta Melanie.

- Persze, csak utána - felelte Kevin.

- Találtál még valamit ezzel a valós idejű programmal?

- Találtam bizony. Igazolódott az a gyanúm, hogy használják a barlangokat. Nézd meg!

Kevin megváltoztatta a képernyőre behívott rács koordinátáit, hogy most a sziklavonulat bizonyos szakasza jelenjen meg előttük. Aztán azt a sorozatot játszotta le, amelyik a saját dublőrének, az egyes számú állatnak a mozgását rögzítette.

A piros pont előbb itt is geometriai alakzatokat rajzolt ki, aztán egyszer csak eltűnt. Kisvártatva ugyanazon a helyen jelent meg újra, és újabb kusza rajzolatot produkált a mozgásával. Aztán harmadik, az első kettőhöz hasonló sorozat következett.

- Igazat kell adnom neked - mondta Melanie. - Tényleg úgy néz ki, hogy ki-be jár a sziklában.

- Ha kimegyünk, tanácsos lenne megnéznünk a dublőreinket - mondta Kevin. - Ők a legidősebb lények, és ha bármelyik manipulált bonobó előemberként viselkedik, arra legelőször náluk van esély.

Melanie bólintott. - Azért beleborzongok, ha arra gondolok, hogy szembetalálkozom a dublőrömmel. De nem lesz sok időnk. Ahhoz túl nagy az a sziget, hogy egyenként keresgéljük az állatokat.

- Nagyon tévedsz - mondta Kevin. - Van olyan szerkentyűm, amit a befogásnál szoktak használni. - Fölállt a számítógép elől, és az íróasztalához ment. Amikor visszajött, nála volt a lokátor és az iránykereső, amit Edwardstól kapott. Elmagyarázta Melanie-nak, melyik hogyan működik - Melanie ámuldozva hallgatta.

- Hol van már ez a nő? - türelmetlenkedett Melanie, amikor

véletlenül az órájára pillantott. - Azt hittem, ebédidőben meg is járjuk a szigetet.

- Spallek nem beszélt veled ma reggel? - kérdezte Kevin.

- Nem, csak Edwards - felelte Melanie. - A plafonon volt a dühtől, és azt mondta, nagyot csalódott bennem. El tudod ezt képzelni? Mit gondol ez az ember, hogy most ettől össze fogok omlani?

- A füstről nem beszélt?

- Ja, dehogynem. Hosszan magyarázta, hogy ő is csak most tudta meg, hogy Spallek valami munkásokat küldött ki hidat építeni, meg elégetni a szemetet, amit összeszedtek. És hogy erről neki sem szólt senki.

- Igen, gondoltam - mondta Kevin. - Engem Spallek hívott föl kilenc után, és leadta ugyanezt a történetet. Meg azt is mondta, hogy épp akkor beszélt dr. Lyonsszal, és dr. Lyons is nagyon csalódott volt miattunk.

- Hogy sírva ne fakadjon az ember, mi? - nevetett Melanie.

- Szerintem egy árva szó sem igaz a hídépítésből - mondta Kevin.

- Naná, hogy nem - rántotta meg a vállát Melanie. - Ha csak arra gondolok, hogy eddig Edwards mennyire ügyelt, hogy a tudta nélkül egyetlen ágat se toljanak odébb Isla Francescán! Mit hisznek ezek rólunk? Hogy hülye gyerekek vagyunk?

Kevin felállt, ide-oda ténfergett, aztán odaállt az ablak elé, és a távolba meredt.

- Mi baj van már megint? - kérdezte Melanie.

- Spallek - mondta Kevin. Visszanézett Melanie-ra. - Eszembe jutott, ahogy az egyenlítői guineai törvényekkel fenyegetőzött. Hogy ránk is vonatkozik, miszerint a szigetre való belépés halállal büntethető. Nem kellene mégis komolyan vennünk?

- Nem! - vágta rá Melanie.

- Mitől vagy ilyen magabiztos? Én félek Spallektől.

- Én is, ha itteni állampolgár lennék - mondta Melanie. - De egyikünk sem az. Amerikaiak vagyunk. És itt is a jó öreg amerikai törvények vonatkoznak ránk. Legföljebb kirúgnak minket. És ahogy tegnap mondtam, talán nem is bánnám. Az utóbbi időben valahogy nagyon szeretnék már újra Manhattanben lakni.

- Bárcsak én is ilyen biztos lennék magamban - mondta Kevin.

- Azt is ki tudtad deríteni, amíg a számítógépen játszadoztál, hogy még mindig két csoportra oszlanak a bonobók?

Kevin bólintott. - Az első csoport a nagyobbik, ők a barlangok környékén tanyáznak. Ebben vannak az öregebb bonobók, többek között a mi dublőreink is. A második csoporté az erdős rész, a Rio Diviso északi oldalán. Ide többnyire a fiatalabb állatok tartoznak, bár a harmadik legidősebb, Raymond Lyons dublőre is köztük van.

- Ez érdekes - jegyezte meg Melanie.

- Sziasztok! - köszönt rájuk Candace, aki ebben a pillanatban lépett be a labor ajtaján, kopogás nélkül. - Milyen gyors vagyok? Nem is szárítottam meg a hajam. - A szokásos frizura helyett most egyenesen hátrafésülte sötét, nedves haját.

- Szuper vagy - mondta Melanie. - És csak neked volt annyi eszed, hogy lefeküdtél aludni. Én hulla vagyok, be kell vallanom nektek.

- Spallek téged is keresett? - érdeklődött Kevin.

- Igen, délelőtt hívott, fél tíz körül - felelte Candace. - Képes volt fölébreszteni az első álmomból. Remélem, nem beszéltem összevissza.

- És mit akart? - kérdezte Kevin.

- Tulajdonképpen normális volt - mondta Candace. - Még elnézést is kért a tegnap esti műsorért. Meg elmagyarázta, hogy mi az a füst a szigeten, hogy valami brigád égette a bozótot az ösvényről, vagy mit mondott.

- Mi is ugyanezt a mesét kaptuk - mosolyodott el Kevin.

- Ti mit szóltatok hozzá?

- Nem ettük meg - mondta Melanie. - Túl primitív a történet.

- Én is valahogy így sejtettem - mondta Candace.

Melanie fölkapta a papírzacskót. - Akkor vágjunk neki, ne tétovázzunk!

- Nálad van a kulcs? - kérdezte Kevin, amint magához vette a lokátort és az iránykeresőt.

- Persze, hogy nálam van - felelte Melanie.

Kifelé menet Melanie eldicsekedett Candace-nak, hogy még útravalót is hozott maguknak.

- Pompás! - örvendezett Candace. - Úgyis farkaséhes vagyok.

- Várjatok egy pillanatra! - állította meg őket Kevin, amikor a lépcsőhöz értek. - Most döbbentem rá valamire. Minket tegnap követtek! Különben nem tudtak volna olyan meglepetésszerűen ránk rontani. Illetve természetesen engem követtek, mert én nyaggattam Bertram Edwardsot a füst miatt.

- Igazad van - mondta Melanie.

Néhány pillanatig tanácstalanul meredtek egymásra.

- Most mit csináljunk? - kérdezte Candace. - Nehogy most is kövessenek.

- Először is nem mehetünk az én autómmal - mondta Kevin. - A tiéd hol van, Melanie? Elég száraz az idő, most elleszünk a kétkerék meghajtásúval is.

- Lent, a parkolóban - felelte Melanie. - Azzal jöttem az állatközpontból.

- Nem követett senki?

- Honnan tudjam? - mondta Melanie. - Nem figyeltem.

Kevin hümmögött. - Még mindig úgy gondolom, hogy ha követnek valakit, akkor engem. Úgyhogy Melanie, menj le, szállj be az autódba, és indulj el hazafelé.

- És ti mit csináltok?

- Van egy alagút az alagsorban, az kivezet egészen az energiaközpontig. Ha hazaértél, várjál mondjuk öt percet, aztán gyere oda értünk! Az egyik oldalajtó közvetlenül a parkolóba vezet. Emlékszel rá?

- Azt hiszem, igen - felelte Melanie.

- Akkor jó! Ott találkozunk.

A földszinten elváltak egymástól, Melanie kilépett a perzselő déli napsütésbe, Candace és Kevin pedig az alagsor felé indult.

Legalább negyedóráig csak mentek és mentek. Candace nem győzött álmélkodni, micsoda labirintus rejtőzik az épület alatt.

- Az állatközpontot kivéve a teljes energiaellátás, egy centrumból történik - magyarázta Kevin. - Az állatközpontnak saját áramforrása van. De az összes többi épületet alagút köti össze egymással és az energiaközponttal.

- Itt aztán nem nehéz eltévedni - mondta Candace.

- Én nagyon sokszor eltévedtem - ismerte el Kevin. - De az esős évszakban jól jönnek ezek az alagutak. Szárazak is, hűvösek is.

Ahogy közelebb értek az energiaközponthoz, már hallani és érezni lehetett a turbinák vibrálását. Aztán csak egy vaslépcsőn kellett fölmenniük, és megérkeztek ahhoz a bizonyos oldalajtóhoz. Ahogy kiléptek rajta, Melanie, aki egy malapafa alatt parkolt, odakanyarodott, és fölvette őket.

Kevin hátraült, Candace szállt be előre, Melanie mellé, és azonnal elindultak. A kinti nyomasztó, párás hőség után igazi felüdülés volt az autó légkondicionált hűvöse.

- Nem láttok semmi gyanúsat? - kérdezte Kevin.

- Sehol semmi - mondta Melanie. - És mielőtt idejöttem, össze-vissza keringtem, mintha nem is ide tartanék. Senki nem követett, nem láttam se gyanús embert, se gyanús autót.

- Akkor eddig jók vagyunk - mondta Kevin. Amennyire lehetett, lefeküdt az ülésen, hogy ne lássák meg.

Melanie a város északi pereme mentén haladt. Közben pedig Candace már elővette a szendvicseket.

- Hmm, nem rossz - mondta, amikor beleharapott a tonhalas szendvicsbe.

- Az állatközpont büféjében csináltattam - mondta Melanie. - A zacskó alján van innivaló is.

- Te nem kérsz, Kevin? - kérdezte Candace.

- De, talán igen - mondta Kevin. Nem kelt föl, Candace adta hátra neki a szendvicset és az üdítőt a két első ülés között. Hamarosan rákanyarodtak arra az útra, amely keleti irányban vezetett ki a városból, a bennszülött falu irányába. Kevin nem látott mást, csak az utat szegélyező, liánnal benőtt fák tetejét, meg a kék ég sávját. Ennek is örült, az esős évszak hosszú hónapjai után végre nemcsak szürke felhők gomolyogtak az égen.

- Nem követnek? - kérdezte újra kis idő múlva.

Melanie belenézett a visszapillantó tükörbe. - Egyetlen autót sem láttam eddig - mondta. Egyik irányban sem volt semmilyen járműforgalom, csak a bennszülött asszonyok rótták az utat, különféle csomagokkal, dobozokkal a fejükön.

Miután átvágtak a bennszülött falu vegyesboltja előtti parkolón, és rátértek a hídhoz vezető földútra, Kevin fölült. Attól most már nem félt, hogy meglátja valaki, de azért szinte percenként tekingetett hátra, hogy nem követik-e őket. Szégyellte volna bevallani a nőknek, de úgy érezte, vitustáncot járnak az idegei.

- Mindjárt jön az a tegnapi fatörzs - figyelmeztette, Melanie-t.

- De amikor visszafelé jöttünk, már nem mentünk át rajta - mondta Melanie. - Nyilván elvitték az útból.

- Igazad van - felelte Kevin. Elismeréssel gondolt Melanie-ra, aki még ezt is meg tudta figyelni. Az ő fejében egyetlen ködös szorongássá folytak össze a lövöldözés utáni események képei.

Ahogy közeledtek, Kevin egészen előrecsúszott az ülésen, hogy

kilásson a szélvédőn. Hiába sütött a nap, az utat körülvevő, sűrű dzsungelnövényzetben semmivel sem lehetett többet látni, mint előző este. A kúszónövények és a bokrok között szinte elenyészett a fény, olyan volt, mintha sötétzöld falak között haladnának.

Kiértek a tisztásra. Bal kéz felől ott volt a garázs, jobbra pedig az ösvény bejárata, amely a vízpartra és a hídhoz vezetett.

- Menjek le egészen a hídig? - kérdezte Melanie.

Kevin egyre idegesebb lett. Félt, hogy az autóval zsákutcába kerülnek. Mert ha egészen a víz széléig lemennek, ott valószínűleg nem tudnak megfordulni, tehát hátrafelé kellene kijönniük.

- Azt javaslom, hagyjuk itt az autót -, mondta. - De előbb fordulj meg vele!

Arra számított, hogy Melanie ellenkezni fog, de nem így történt. Melanie szó nélkül hátramenetbe kapcsolt. Egyikük sem mondta ki, hogy ezek szerint gyalog kell áthaladniuk azon a ponton, ahol előző este rájuk lőttek.

Melanie egy Y kanyarral megfordult. - Hát, akkor megérkeztünk - mondta könnyedén, és behúzta a kéziféket. Könnyedségével ő is a nyugtalanságát próbálta palástolni. Mindhármuknak pattanásig feszültek az idegei.

- Eszembe jutott még valami - mondta Kevin.

- Micsoda már megint? - kérdezte Melanie, és a visszapillantó tükörben Kevinre nézett.

- Azt gondoltam, hogy előbb szép csöndben lemegyek a hídhoz, megnézem, nincs-e ott valaki - mondta Kevin.

- Például ki? - kérdezte Melanie, holott ez a lehetőség már neki is megfordult a fejében.

Kevin mély levegőt vett, mintha így próbálna bátorságot önteni magába, és kiugrott az autóból. - Bárki - mondta. - Mondjuk Alphonse Kimba.

Kevin elindult az ösvényen.

Ha lehet, az ösvény mentén még áthatolhatatlanabb volt a vegetáció, még alagútszerűbb a növénysátor, mint a tisztásig vezető úton. Az ösvény rögtön az elején élesen jobbra kanyarodott. Ide már nagyon kevés fény szűrődött be a lombokon keresztül.

Kevin az első kanyar után pár lépéssel hirtelen megtorpant. Semmivel össze nem téveszthető zajra lett figyelmes, a nedves földhöz csapódó bakancsok tompa puffanásaira, összeütődő fémtárgyak zörgésére. Összeszorult a gyomra. Kicsit távolabb az ösvény újabb kanyarral balra fordult. Kevin visszafojtott lélegzettel figyelt. A következő pillanatban terepszínű gyakorlóruhába öltözött egyenlítői guineai katonák jelentek meg a kanyarban, futva közeledtek Kevin felé. Mindegyikük kezében lövésre kész, kínai gyártmányú géppisztoly volt.

Kevin habozás nélkül sarkon fordult, és teljes erejéből futni kezdett visszafelé, olyan gyorsan, mint még életében soha. Amint elérte a tisztást, már üvöltött Melanie-nak, hogy menekülniük kell.

Melanie azonnal indította az autót. - Mi történt? - sikoltotta.

- Katonák! - lihegte Kevin. - Egy csomó katona!

A katonák ebben a pillanatban özönlöttek be a tisztásra. Egyikük kiáltott valamit, Melanie ekkor nyomta le a gázpedált. A kis autó megugrott, Melanie alig tudta tartani a kormányt.

Ropogni kezdtek a fegyverek, a Honda hátsó ablaka millió apró üvegmorzsára hullott szét. Kevin lebukott a hátsó ülésre. Candace fölsikoltott - az ő oldalán is eltalálták az ablakot.

Kikanyarodtak a tisztásról. Melanie-nak sikerült az úton tartania az autót, miközben padlóig nyomta a gázpedált. Száz métert sem tettek meg, amikor hátulról, újabb sorozatot lőttek ki rájuk.

Az út elkanyarodott, egérutat nyertek.

- Atyaúristen! - nyögte Kevin. Kissé fölegyenesedett, hogy amennyire lehet, lesöpörje magáról az üvegdarabokat.

- Na, ez most már több a soknál! - fakadt ki Melanie. - Erre most

már nem mondhatják, hogy csak fölénk céloztak. Nézd meg a hátsó ablakot!

- Visszavonulok - mondta Kevin. - Mindig féltem ezektől a katonáktól, most már legalább tudom, miért.

- Nem sokra mentünk a híd kulcsával - jegyezte meg Candace. - Pedig mennyit kockáztattunk azért is, hogy megszerezzük.

- Igen, ez a legdühítőbb - helyeselt Melanie. - Valami mást kell kitalálnunk helyette.

- Én mindenesetre lefekszem aludni - jelentette ki Kevin. Megdöbbentette a két nő, ezek nem ismernek félelmet, gondolta. A kezét rátette a szívére, amely úgy kalimpált a mellkasában, mintha mindjárt ki akarna ugrani a helyéből.

14. fejezet

1997. március 6. 6:45

New York City

Jack beletaposott a pedálba, hogy elérje a zöld lámpát az Első sugárút és a Harmincadik utca sarkán, és lassítás nélkül átsuhant a kereszteződésen. Ugyanazzal a lendülettel rákanyarodott a hullaház autófeljárójára, és az utolsó pillanatban fékezett. Egy perc múlva már túl volt a lakatolási szertartáson, és Janice Jaeger, az éjszakás vizsgáló irodája felé tartott.

Izgatott hangulatban volt. Miután lényegében sikerült megállapítani, hogy a vízből kifogott hulla nem más, mint Carlo Franconi, nem sok ideje jutott az alvásra. Többször is beszélt telefonon Janice Jaegerrel, végül kikönyörögte, hogy még az éjszaka szerezze meg a Manhattani Közkórházból Franconi valamennyi leletének és kórházi dokumentumának másolatát. Azt Janice derítette ki időközben, hogy Franconit ebben a kórházban kezelték.

Lediktáltatta magának az európai szervbankok telefonszámait, amelyeket még Bart Arnold gyűjtött össze előző nap. Kihasználva a határás időeltolódást, hajnali háromkor elkezdte hívogatni ezeket a számokat. A hollandiai székhelyű Eurotransplant Alapítvány izgatta a legjobban, ennek tevékenysége ugyanis egész Európára kiterjedt. De a nyilvántartásukban nem szerepelt Carlo Franconi. Jack ezután minden olyan országos központot felhívott, amelyiknek megvolt a telefonszáma. Telefonált Franciaországba, Angliába, Olaszországba, Svédországba, Magyarországra és Spanyolországba. Sehol nem hallottak Carlo Franconiról. Az is bonyolította a helyzetet, hogy szinte mindegyik helyen hangsúlyozták: kevéssé valószínű, hogy külföldi állampolgár kapjon új szervet, ugyanis a helyi

állampolgároknak is várakozniuk kell a donorokra.

Jacket néhány órai alvás után fölverte a kíváncsiság. Nem is tudott újra elaludni, úgy döntött, inkább bemegy dolgozni, legalább nyugodtan át tudja nézni az anyagot, amelyet Janice az éjszaka összegyűjtött.

- Ezt nevezem munkakedvnek - fogadta Janice Jaeger, amikor megjelent az iroda ajtajában.

- Az efféle esetek teszik igazán izgalmassá a munkánkat - felelte Jack. - Sikerült a Manhattani Közkórház?

- Nagyon sok mindent kaptam - mondta Janice. - Mr. Franconit többször is kezelték, többnyire májgyulladással és májzsugorral.

- Ohó, egyre szebb a történet! - örvendezett Jack. - Mikor feküdt benn utoljára?

- Körülbelül két hónapja - mondta Janice. - De szervátültetés nem volt. Említik ugyan a lehetőséget, de ha tényleg új májat kapott is, biztosan nem a Manhattani Közkórházban. - Azzal jókora dossziét nyújtott át Jacknek.

Jack megemelgette a csomagot, és elmosolyodott. - Látom, lesz olvasnivalóm.

- Én elég egyhangúnak találtam, sok ismétléssel - jegyezte meg Janice.

- Kezelőorvos? - kérdezte Jack. - Volt saját orvosa, vagy többekkel próbálkozott?

- Többnyire ugyanaz kezelte - felelte Janice. - Dr. Daniel Levitz. Az Ötödik sugárúton van a rendelője, a Hatvannegyedik és a Hatvanötödik utca között. A telefonszámot ráírtam a dossziéra.

- Maga mindenre gondol - bókolt Jack az asszonynak.

- Igyekszem - mondta Janice. - Megtudott valamit azoktól az európai szervbankoktól?

- Teljes csőd - ingatta a fejét Jack. - Kérem, mondja is meg

Bartnak, hogy amint bejön, hívjon fel. Megint végig kell próbálnunk az összes itthoni transzplantációs központot, de legalább most már nevet is tudunk.

- Jó, ha addig nem jönne be, amíg itt vagyok, majd hagyok egy följegyzést az asztalán - ígérte Janice.

Jack fütyörészve vágott át a kommunikációs központon, a készenléti helyiség felé. Már előre érezte a szájában a kávé ízét, alig várta, hogy kitölthesse magának az első csésze mámort. De amikor belépett a helyiségbe, látta, hogy korai volt az eufória. Vinnie Amendola még csak most készítette be a gépbe az első adagot.

- Siess azzal a kávéval! - mondta Jack, és az asztalra dobta a testes csomagot. - Vészhelyzet van ma reggel.

Vinnie nem válaszolt, ami nem vallott rá, és ezt Jack észre is vette. - Még mindig rossz kedved van? - kérdezte.

Vinnie erre sem felelt, de Jacknek közben már más járt a fejében. Ugyanis észrevette a főcímet Vinnie újságjának címoldalán. “Megtalálták Franconi hulláját”. Alatta, valamivel kisebb betűvel következett az alcím. “Franconi holtteste huszonnégy órán át kallódott a Törvényszéki Orvosi Hivatalban, mire azonosították”.

Jack leült, hogy elolvassa a cikket. Az írás ezúttal is elverte a port a városi törvényszéki orvosokon, azt sugallva, hogy nem értenek a munkájukhoz. Jacknek feltűnt, hogy egyfelől az újságíró viszonylag pontos információkkal rendelkezett, másfelől viszont a jelek szerint nem tudta, hogy a holttest fej és kéz nélkül került elő, hogy ne lehessen azonosítani. A vadászpuskából leadott lövésekről sem írt egyetlen szót sem.

Vinnie közben föltette a kávét, és odajött az asztal mellé, ahol Jack olvasott, és türelmetlenül toporgott. Amikor Jack végül fölnézett az újságból, Vinnie epésen megjegyezte. - Ha nincs ellene kifogásod, szeretném megkapni az újságomat.

- Láttad ezt a cikket? - kérdezte Jack válasz helyett.

- Ja, láttam - vetette oda Vinnie.

- És nem lepődtél meg rajta? Tényleg, amikor tegnap csináltuk a boncolást, neked eszedbe jutott egy pillanatra is, hogy ez az eltűnt hulla lehet?

- Nem, miért kellett volna eszembe jutnia?

- Nem azt mondom, hogy kellett volna, csak kérdezem, hogy eszedbe jutott-e.

- Nem - vonta meg a vállát Vinnie - Szeretném megkapni az újságomat. Mondtam már, hogy vegyél te is magadnak, miért mindig az enyémet olvasod?

Jack fölállt, odalökte Vinnie-nek az újságot, és fölemelte a dossziét, amit Janice-től kapott. - Nagyon nyűgös vagy mostanában. Nem kéne szabadságra menned? Lassan olyan leszel, mint egy morgós vénember.

- De legalább nem vagyok smucig - vágott vissza Vinnie. Elvette az asztalról az újságot, és eligazgatta a Jack által megbolygatott oldalakat.

Jack odaballagott a kávéfőzőhöz, csurig töltött magának egy csészét, majd visszaegyensúlyozott vele az ügyeletesi asztalhoz. Elégedetten kortyolgatta a kávéját, közben átlapozgatta Franconi kórházi dokumentumait. Első ránézésre csak a lényeget akarta megtudni, ezért egyelőre csak a zárójelentéseket olvasta el. Ahogy már hallotta Janice-től, legtöbbször májpanasszal vették fel Franconit, a betegség kiindulópontja pedig az Olaszországban összeszedett májgyulladás volt.

Hamarosan megérkezett Laurie is. Még le sem vette a kabátját, máris azt kérdezte Jacktől, látta-e az újságokat, vagy hallgatott-e híreket reggel. - Láttam a Postot - bökött a fejével Vinnie felé Jack.

- A te műved volt? - kérdezte Laurie, miközben összehajtogatta a kabátját, és letette egy székre.

- Miről beszélsz?

- Az a füles, hogy előzetesen azonosítottuk a vízi hullát, és hogy, ő Franconi - mondta Laurie.

Jack hitetlenkedve elnevette magát. - Hogy kérdezhetsz ilyet egyáltalán? Miért tennék ilyesmit?

- Azt nem tudom, hacsak nem voltál annyira izgatott tegnap este, hogy nem bírtad magadban tartani - felelte Laurie. - De nem akartalak megbántani. Csak megdöbbentem, hogy a sajtó máris megtudta.

- Nem jobban, mint én - mondta Jack. - Lehet, hogy Lou volt az.

- Azon még jobban csodálkoznék.

- De rólam elhinnéd, ugye? - kérdezte Jack megbántva. - Tavaly te adtad le nekik a pestist.

- Az egészen más helyzet volt. Ott emberi életek forogtak kockán.

- Jó, jó, ne gurulj be! - mondta Laurie békülékenyen. És hogy másra terelje a szót, megkérdezte. - Mi van mára?

- Még nem néztem meg - felelte Jack. - De nem nagy a kupac, és szeretnék is kérni valamit. Ha lehet, kutatónapot tartanék.

Laurie megszámolta az új esetek dossziéit. - Csak tíz - mondta -, rendben van. Lehet, hogy én is megcsinálok egyet. De továbbra sem tudok beletörődni, hogy Franconi hullája egy napra eltűnt innen. Főleg, hogy most megkerült. Minél többet gondolkozom rajta, annál inkább arra jutok, hogy csak valami belső machináció lehetett.

Ekkor furcsa zaj hallatszott a hátuk mögül - mintha felborult volna valami. Aztán fojtott káromkodás következett. Mindketten hátrakapták a fejüket, és látták, hogy Vinnie felugrott ültéből. Az ő kávéja borult fel, végigömlött az asztalán, és még az ölébe is jutott belőle.

- Nagyon vigyázz Vinnie-vel - figyelmeztette Jack Laurie-t. - Megint harapós kedvében van.

- Valami baj van, Vinnie? - szólt oda Laurie.

- Nem, semmi - dörmögte az olasz. Aztán fura, merev testtartással odament a kávéfőzőhöz papírtörülközőért.

- Nem tudlak követni - fordult vissza Laurie-hoz Jack. - Hogy van az, hogy most még jobban érdekel Franconi eltűnése. Hiszen gyakorlatilag azonosítottuk, nem?

- Igen, de közben te sok mindent kiderítettél a boncolás során. Először azt gondoltam, akárki lopta is el a hullát, csak rosszindulatból vagy dühből tehette, mondjuk, hogy ne legyen normális temetése, vagy valami ilyesmi. De most már látjuk, hogy az igazi cél az volt, hogy tönkretegyék a máját. Ez azért különös. Először csak puszta kihívásnak gondoltam a dolgot, rejtvényfejtésnek. De most már a véleményem, hogy ha rájövünk, hogyan lopták el, akkor az is ki fog derülni, ki volt az.

- Kezdem érteni, mire mondta Lou azt, hogy sokszor butának érzi magát melletted. Én mindig azt gondoltam a hulla eltűnéséről, hogy a “miért” sokkal fontosabb, mint a “hogyan”. Te viszont most azt mondod, hogy a kettő összefügg.

- Látod, hogy tudsz követni - mosolyodott el Laurie. - A “hogyan” elvezet a “ki”-hez, és a “ki” magyarázatot ad a “miért”-re.

- És úgy gondolod, hogy valamelyik itteni kolléga benne volt.

- Nem tudok másra gondolni - mondta Laurie. - Különben egyszerűen nem tudták volna megcsinálni. De még mindig halvány gőzöm sincs, hogyan történhetett.

Miután beszélt Spallekkel, Raymond Lyons agya végre megadta magát a vérében keringő altatómennyiségnek - hatott a két tabletta. Mély álomban aludta át a hajnali órákat. Csak arra eszmélt fel, hogy Darlene elhúzza a függönyöket, és az ablakon beárad a reggeli fény. Majdnem nyolc óra volt, valóban azt kérte Darlene-től, hogy nyolckor keltse fel.

- Jobban vagy, drágám? - kérdezte Darlene. Megkérte dr. Lyonsot, hogy üljön fel, amíg ő felrázza, és újra elhelyezi a háta mögé a párnákat.

- Igen, jobban - felelte dr. Lyons, bár a fejét kissé kótyagosnak érezte az altatóktól.

- A kedvenc reggelidet készítettem - mondta Darlene. A komódhoz lépett, és elvette róla a reggeliző tálcát. Odavitte az ágyhoz, óvatosan elhelyezte dr. Lyons ölében.

Dr. Lyons megszemlélte a kínálatot. Frissen facsart narancslé, két szelet sült szalonna, egy tojásból omlett, pirítós és forró kávé. Az oldalsó rekeszben pedig ott volt a reggeli újság.

- Mit szólsz hozzá? - kérdezte Darlene büszkén.

- Tökéletes - felelte dr. Lyons. Magához húzta Darlene-t, és megcsókolta.

- Csak szólj, ha még hozzak kávét - mondta Darlene, azzal kiment a szobából.

Dr. Lyons gyerekes örömmel vajazta a pirítóst, közben iszogatott a narancsléből. Arra gondolt, hogy a sült szalonna és a friss kávé illatánál még sincs jobb dolog a világon.

A szájába vett egy falat omlettet, és harapott hozzá a szalonnából is, hogy egyszerre élvezhesse a két ízt. Aztán előhúzta az összehajtogatott újságot, kinyitotta és a főcímekre pillantott.

Ahogy hirtelen levegő után kapott, véletlenül belélegezte az ennivaló egy részét is. Olyan köhögő roham tört rá, hogy a hirtelen mozdulattól a tálca leborult az ágyról, és lapjával lefelé a szőnyegre zuhant.

Darlene berohant a szobába, kezét tördelve állt a romok fölött, miközben dr. Lyonsot újra és újra elfogta a köhögés, annyira, hogy paprikavörös lett az arca.

- Vizet! - hörögte két roham között.

Darlene kirohant a fürdőszobába, és egy pohár vízzel tért vissza. Dr. Lyons kikapta a kezéből, és nagy nehezen lenyelt pár kortyot. A szalonna és az omlett morzsái ott hevertek előtte félkörben az ágyon.

- Jól vagy? - kérdezte Darlene. - Ne hívjam a mentőket?

- Félrenyeltem - nyögte dr. Lyons, miközben az ádámcsutkájára mutatott.

Vagy öt percbe telt, mire nagyjából összeszedte magát. A torka fájt, a hangja reszelős volt. Darlene addigra már föltakarította a kiömlött étel nagy részét, csak a kávéfolt sötétlett a fehér szőnyegen.

- Láttad az újságot? - kérdezte dr. Lyons.

Darlene nemet intett, mire dr. Lyons feléje fordította.

- Jézus Mária! - nyögött fel Darlene.

- Jézus Mária, bizony! - ismételte gúnyosan a férfi. - És te még nem értetted, miért aggódom annyira Franconi miatt! - Dühösen csomóba gyűrte az újságot.

- Most mit fogsz csinálni? - kérdezte Darlene.

- Alighanem megint el kell mennem Vinnie Dominickhoz - felelte dr. Lyons. - Azt ígérte, hogy eltüntetik a hullát. Jól eltüntették!

Megszólalt a telefon, dr. Lyons összerezzent. - Vegyem föl? - kérdezte Darlene.

Dr. Lyons bólintott. Kíváncsi volt, ki telefonálhat ilyen korán.

Darlene fölvette a telefont, aztán többször azt mondta, igen. Majd befogta a kagylót, és dr. Lyons felé fordult.

- Dr. Waller Anderson az - mondta ragyogó mosollyal. - Be akar lépni.

Dr. Lyons megkönnyebbülve fújta ki a levegőt. Csak most vette észre, hogy önkéntelenül visszafojtotta a lélegzetét. - Mondd, hogy nagyon örülünk, de majd csak később tudom visszahívni.

Darlene úgy is tett, aztán lerakta a telefont. - Ez legalább jó hír - mondta.

Dr. Lyons a homlokát masszírozta, majd nagyot sóhajtott. Bárcsak minden olyan simán menne, mint az üzleti rész.

Ismét csengett a telefon. Dr. Lyons intett Darlene-nek, hogy vegye fel. Darlene beleszólt a kagylóba, hallgatott, aztán pillanatok alatt lehervadt az arcáról a mosoly. Várakozóra tette a telefont, és közölte Raymonddal, hogy Taylor Cabot keresi.

Dr. Lyons nagyot nyelt. Amúgy is fájós torka egy pillanat alatt kiszáradt. Gyorsan kortyolt egyet a vízből, és átvette a kagylót.

- Jó napot, uram! - mondta. A hangja még mindig érdes volt.

- Az autómból hívom - kezdte Cabot. - Nem akarok részletekbe bocsátkozni. De éppen az imént értesültem róla, hogy ismét jelentkezett egy probléma, amiről azt hittem, hogy már megoldották. Amit erről a kérdésről korábban mondtam, még mindig érvényes. Remélem, érti!

- Természetesen, uram - hebegte dr. Lyons. - El fogom... - Dr. Lyons elhallgatott. Elvette a fülétől a kagylót, és csak nézett rá. Cabot letette a telefont.

- Már csak ez hiányzott - mormolta maga elé, és visszaadta a telefont Darlene-nek. - Cabot megint megfenyegetett, hogy beszünteti a programot.

Nehézkesen lelépett a földre. Ahogy fölállt, és magára vette a köntösét, még mindig érezte az előző napi fejfájás utóhatását. - Megyek, előkeresem Vinnie Dominick számát. Már megint csak a csodában bízhatok.

Nyolc órakor Laurie is, a kollégái is lent dolgoztak a boncteremben. Jack a társalgóban maradt, Carlo Franconi kórházi kezeléseinek dokumentumait tanulmányozta. Amikor észrevette, hogy már nyolc óra van, átment a vizsgálókhoz, hogy kiderítse, miért nem jött aznap dolgozni Bart Arnold, a csoportvezető. Meglepve látta, hogy Bart a szobájában ül.

- Nem beszéltél Janice-szel ma reggel? - kérdezte Jack. Jó barátságban volt Barttal, fel sem tűnt neki, hogy köszönés nélkül lépett be az irodába, és azon mód lezöttyent egy székbe.

- Most jöttem egy negyedórája - mondta Bart. - Janice már nem volt itt.

- Üzenetet sem hagyott az asztalodon? - kérdezte Jack. Bart kutatni kezdett a rengeteg papír között és alatt. Íróasztala a megtévesztésig hasonlított Jackére. Végül előhúzott egy cédulát, és hangosan olvasta róla. “Fontos! Hívja föl azonnal Jack Stapletont! Aláírás. Janice.”

- Bocs - mentegetőzött Bart. Félénken el is mosolyodott, tudta, hogy nincs mentség.

- Gondolom, hallottad, hogy a tegnapi vízi hullámat tulajdonképpen azonosítottuk: ő volt Carlo Franconi - mondta Jack.

- Igen, hallottam - bólintott Bart.

- Úgyhogy arra kérlek, hívd föl újra a szervelosztót és az összes olyan kórházat, ahol májátültetést végeznek. Most már tudod a nevet is.

- Ez sokkal könnyebb lesz, mint amikor azt kérdeztem tőlük, hogy nem tudnak-e olyan páciensről, akinek nemrég májátültetése volt, aztán szőrén-szálán eltűnt - próbálkozott némi humorral Bart. - Megvan az összes telefonszám, úgyhogy pillanatok alatt végighívom őket.

- Én fél éjszaka telefonálgattam Európába, az ottani hasonló intézetekbe - mondta Jack. - Nulla pontot értem el.

- Beszéltél az Eurotransplanttal, Hollandiában? - kérdezte Bart.

- Őket hívtam legelőször - felelte Jack. - Nem találtak semmit Franconi néven.

- Akkor szinte teljes biztonsággal kijelenthetjük, hogy Franconi nem Európában kapott új májat - mondta Bart. - Az Eurotransplantnál teljes körű európai adatbank van.

- Aztán azt szeretném, hogy valaki menjen el Franconi anyjához, és beszélje rá, hogy egyezzen bele a vérvételbe. Ted Lynch csináljon összehasonlító mitokondriális DNS-vizsgálatot a vízi hullával. Az

eldönti az azonosságot, és akkor véglegesíthetjük a személyazonosságot. És kérdezze meg a vizsgáló a nőtől azt is, hogy kapott-e új májat a fia. Kíváncsi leszek, mit mond.

Bart jegyzetelt. - Egyéb? - kérdezte, amikor mindent felírt.

- Egyelőre ennyi - felelte Jack. - Janice mondta, hogy Franconi orvosát dr. Levitznek hívják. Volt már vele dolgod?

- Ha ez az a Levitz, aki az Ötödik sugárúton rendel, akkor már volt.

- Mi volt róla a benyomásod?

- Elegáns praxis, gazdag pacientúra. Amennyire meg tudtam ítélni, jó belgyógyász. Köztudott róla, hogy több maffiózót is kezel, tehát nem meglepő, hogy Franconi is az ő betege volt.

- Különböző családokhoz tartoznak azok a maffiózók? - kérdezte Jack. - Akár rivális családokhoz is?

- Furcsa, ugye? - felelte Bart. - Főhet a feje az asszisztensének, amikor beosztja, hogy kinek mikorra adjon időpontot. El tudod képzelni, amint két ellenség beül a várószobába a testőreivel?

- Különös dolgokat produkál az élet.

- Menjek el Levitzhez, és kérdezzem ki Franconiról? - kérdezte Bart.

- Majd inkább én - mondta Jack. - Nagy a gyanúm, hogy a vele való beszélgetésben fontosabb lesz az, amit nem mond el, mint az, amit elmond. Te arra koncentrálj, hogy derítsd ki, hol kapott új májat Franconi! Szerintem az lesz a kulcsa ennek az egész ügynek. Lehet, hogy abból minden kiderül.

- Szóval itt van! - szólalt meg ekkor mögöttük egy dörgő hang. Ahogy fölnéztek, dr. Calvin Washingtont, a hivatal igazgatóhelyettesét pillantották meg, akinek jól megtermett alakja szinte az egész ajtónyílást betöltötte.

- Már mindenütt keresem magát, Stapleton - harsogta dr. Washington. - Jöjjön, a főnök beszélni akar magával!

Jack kacsintott egyet Bartnak, aztán fölállt. - Biztosan megint ki akar tüntetni.

- A maga helyében nem poénkodnék - vetette oda dr. Washington, ahogy utat engedett Jacknek. - Megint sikerült fölhergelnie az öreget.

Jack követte Washingtont az adminisztrációs részlegbe. Mielőtt belépett volna az igazgatói irodába, egy pillanatra körülnézett az előtérben. A szűkös helyiségben csak úgy hemzsegtek az újságírók.

- Megint van valami? - kérdezte Jack.

- Azt magának jobban kell tudnia - felelte Washington. Jack nem értette a dolgot, de további kérdésekre már nem volt ideje. Az igazgatóhelyettes már Mrs. Sanfordot, Bingham titkárnőjét kérdezte, hogy bemehetnek-e a főnökhöz.

Mint kiderült, az időzítés nem sikerült, Jacknek le kellett ülni egy padra, Mrs. Sanforddal szemközt. A jelekből ítélve a titkárnő éppúgy fel volt dúlva, mint a főnöke, legalábbis erre utaltak megsemmisítő pillantásai, amelyeket időnként Jackre vetett. Jack úgy érezte magát, mint az iskolás, aki rossz fát tett a tűzre, és most várja, hogy az igazgató megbüntesse. Dr. Washington, mint aki jól végezte dolgát, eltűnt a saját irodájában.

Jack persze sejtette már, mi hozta ki a sodrából a főnököt, úgyhogy igyekezett kieszelni valami magyarázatot. De semmi elfogadhatót nem tudott kitalálni. Végül is megvárhatta volna a reggelt, és annak rendje-módja szerint elkérhette volna Franconi röntgenfelvételeit Binghamtől.

- Bemehet - szólt oda neki Mrs. Sanford anélkül, hogy felnézett volna a munkájából. Nyilván látta a telefonon, hogy kialudt a Bingham vonalát jelző kis piros lámpa, vagyis az igazgató befejezte a telefonálást.

Jack határozott déja vu érzéssel lépett be az igazgatói irodába. Egy évvel ezelőtt többször is lejátszódott ez a jelenet, amikor több fertőzéses eset fordult elő gyors egymásutánban, és Jacknek

sikerült szinte az őrületbe kergetnie Binghamet.

- Jöjjön be, és üljön le! - kezdte Bingham mogorván.

Jack leült, szemben az igazgatói asztallal. Bingham az utóbbi években gyorsan öregedett, jóval többnek látszott a hatvanhárom événél. Vékony drótkeretes szemüvegén át méregette Jacket. A tekintete azért nem változott, gondolta Jack, ugyanolyan okos és átható, mint régen, hiába a ráncok, hiába a megereszkedő toka az álla alatt.

- Már kezdtem azt hinni, hogy hajlandó végre beilleszkedni közénk, erre most itt van ez - mondta Bingham.

Jack nem felelt. Úgy érezte, legjobb, ha addig nem szól semmit, amíg Bingham nem kérdezi.

- Megkérdezhetem legalább, hogy miért? - kérdezte Bingham gyanús szelídséggel, mély, fátyolos hangon.

Jack vállat vont. - Kíváncsiságból - mondta. - Izgatott voltam, és nem tudtam várni.

- Kíváncsiságból! - üvöltötte Bingham. - Ugyanezzel a sovány mentséggel állt elő akkor is, amikor az utasításaimat megszegve átment a Manhattani Közkórházba!

- Látja, legalább következetes vagyok - mondta Jack.

Bingham felnyögött. - És most már jön a pimaszság, ugye? Mondja, maga semmit nem változik?

- Kosárlabdában rengeteget fejlődtem egy év alatt - mondta Jack.

Hallotta, hogy mögötte nyílik az ajtó. Megfordult, látta, hogy dr. Washington óvakodott be a helyiségbe. Két erős karját összefonta a mellén, úgy állt ott, mint a háremőr.

- Nem tudok zöld ágra vergődni vele - panaszkodott Bingham Washingtonnak, mintha Jack ott sem lett volna. - Maga meg azt mondta, hogy sokkal normálisabb lett a modora.

- Így is volt, mostanáig - mondta Washington. Aztán villámló

tekintettel nézett Jackre. - Engem csak az irritál, hogy maga pontosan tudja a szabályt: a sajtót kizárólag csak dr. Bingham, vagy a sajtófelelős tájékoztathatja és punktum! Maguknak nem az a dolguk, hogy információt szolgáltassanak. Nagyon jól tudja, milyen kényes politikai vonatkozásai vannak a munkánknak, és most, amikor egyébként is súlyos problémáink vannak, végképp semmi szükségünk arra, hogy rosszat írjanak rólunk.

- Időt kérek - mondta Jack. - Itt valami nem stimmel. Szerintem mi nem ugyanarról a dologról beszélünk.

- Ezt mondja még egyszer! - szólt Bingham.

- Azt mondom, hogy valószínűleg nem ugyanarról a dologról beszélünk. Amikor beléptem ide, azt hittem, azért kell a szőnyeg szélére állnom, mert a takarítókat rávettem, hogy adják ide ennek az irodának a kulcsát, mert meg akartam keresni a Franconiról készült felvételeket.

- Nem, nem azért! - üvöltötte Bingham, és előrenyújtott mutatóujját egészen Jack orrához dugta. - Hanem mert leadta a sajtónak, hogy Franconi hullája minálunk került elő, miután két nappal korábban ellopták! Mit gondolt maga? Hogy ezzel fog karriert csinálni?

- Várjon! - szólt közbe Jack. - Egy: engem egyáltalán nem izgat a karrierem. Kettő: nem én voltam az, aki leadta a hírt a sajtónak.

- Nem maga? - ámuldozott Bingham.

- Ezzel talán arra akar utalni, hogy Laurie Montgomery volt? - kérdezett közbe dr. Washington.

- Eszem ágában sincs - mondta Jack. - De nem én voltam. Nézzék, ha őszinte akarok lenni, szerintem ez nem is olyan nagy sztori.

- Az újságírók másként gondolják - mondta Bingham. - És a polgármester is, hogy mást ne mondjak. Ma reggel már kétszer hívott, hogy mi ez a cirkusz itt nálunk. Ez a Franconi-vircsaft az

egész város előtt rossz színben tüntet föl bennünket, főleg, ha mi magunk is meglepődünk azon, amit a sajtó megír.

- A Franconi-ügyben nem az az izgalmas, hogy eltűnt a hulla - mondta Jack. - Hanem az, hogy a pasason minden jel szerint májtranszplantációt végeztek, csak nem tudni, hogy ki és hol, hogy a DNS-analízis mégsem mutatja ki az idegen májat, és hogy valaki el akarta tüntetni a transzplantáció nyomait.

Bingham Washingtonra nézett, aki védekezőn maga elé emelte a kezét. - Én erről még nem is hallottam - mondta. Jack röviden összefoglalta a boncolási eredményeit, majd beszámolt Ted Lynch zavarba ejtő DNS-leletéről.

- Őrület - mondta Bingham. Levette a szemüvegét, megtörölte a szemét. - Miközben azon iparkodom, hogy az egész ügyről szépen feledkezzen meg mindenki. De ha tényleg kiderül valami komoly zűr, például hogy Franconi feketén kapott új májat, akkor ez nem fog bekövetkezni.

- Hamarosan többet fogok tudni - mondta Jack. - Bart Arnolddal fölhívatom az összes szervátültetési intézetet szerte az országban, John DeVries a laborban megnézi, hogy voltak-e immunrendszer gátlók, Maureen O'Connor a szövettanon a metszeteket vizsgálja, Ted pedig megcsinál egy hatkomponenses DNS-tesztet, ami szerinte halálbiztos. Délutánra már biztosan fogjuk tudni, hogy tényleg volt-e transzplantáció, és ha szerencsénk van, azt is, hogy hol végezték.

Bingham hunyorogva nézett át az asztala fölött Jackre. - És tényleg biztos abban, hogy nem maga szivárogtatta ki a híreket a sajtónak?

- Cserkész becsületszavamra - felelte Jack, két ujját V alakban fölemelve.

- Na jó, akkor pardon - mondta Bingham. - De ide hallgasson, Stapleton, legyen nagyon diszkrét! Ne vesszen össze senkivel, ne kapjak panaszos telefonokat maga miatt! Maga nagyon tenyérbe

mászó tud lenni, ha akar. És ígérje meg, hogy a sajtónak egy szót se! Csak tőlem mehet ki bármi. Megértette?

- Kristálytisztán - felelte Jack.

Jacknek napközben ritkán adódott alkalma arra, hogy a városban biciklizzen, így hát most vidáman kerekezett az autók között fölfelé az Első sugárúton, dr. Daniel Levitz rendelője felé. Nem sütött a nap, de kellemesen enyhe volt az idő, ez is a tavasz közeledtét jelezte. Jack New Yorkban a tavaszt szerette a legjobban.

Biztonságosan hozzálakatolta a kerékpárt egy Megállni tilos! táblához, aztán odalépett a rendelő bejáratához. Előzőleg már telefonált, hogy megtudja, ott van-e az orvos, de szándékosan nem kért időpontot. Úgy érezte, ha meglepetésszerűen érkezik, eredményesebb lehet a látogatása. Ha Franconi valóban új májat kapott, biztosan valami sötét oldala volt a dolognak.

- Szabad a nevét? - kérdezte az ezüstös hajú, tiszteletet parancsoló asszisztensnő.

Jack elővillantotta törvényszéki orvosi jelvényét. A csillogása meg a hivatalos külleme miatt a legtöbb ember azt gondolta, hogy rendőrjelvényt lát. Az olyan helyzetekben, mint ez a mostani, Jack általában nem magyarázta el a különbséget. A jelvény eddig még mindig bevált.

- Beszélnem kell a doktor úrral - mondta Jack, miközben a jelvényt visszacsúsztatta a zsebébe. - Minél előbb, annál jobb!

Amikor az asszisztensnő újra meg tudott szólalni, még egyszer megkérdezte Jack nevét. Jack nem mondta hozzá a “doktor”-t, hogy egyelőre minél kevesebb derüljön ki róla.

A nő azonnal hátratolta a székét, fölállt, és nesztelen léptekkel eltűnt egy másik helyiségben.

Jack szemügyre vette a tágas, pazarul berendezett várószobát. Hol volt ez az ő egyszerű várójától, amikor még szemészként praktizált! És milyen régen volt az az idő, amelynek az irányított

orvosi ellátás vetett véget. Mintha ezek az emlékek egy másik életből bukkannának fel, gondolta Jack. És az sok szempontból valóban másik élet volt.

Öt jól öltözött ember ült a váróban. Látszólag mindannyian a magazinjukkal voltak elfoglalva, de titokban Jacket fürkészte mindegyik. Amint zajosan lapozgattak, szinte áradt belőlük az ellenségesség, mintha megérezték volna, hogy ez az alak éppen föl akarja borítani a doktor úr menetrendjét, őket pedig további várakozásra kárhoztatja. Jack csak abban reménykedett, hogy egyikük sem tartozik a notórius bűnözők közé, és nem akarnak majd rövid úton bosszút állni rajta a kellemetlenségért.

Ismét feltűnt az asszisztensnő, és már-már kínos előzékenységgel bevezette Jacket a doktor privát szobájába, majd hangtalanul távozott.

Dr. Levitz még nem volt ott. Jack az íróasztallal szemközti székek egyikére ült, és fölmérte a terepet. A falat szinte ellepték az elmaradhatatlan, bekeretezett diplomák, oklevelek és a családi fényképek. Az asztalon, a polcokon halomban álltak az olvasatlan orvosi szaklapok. Milyen ismerős volt mindez Jacknek is! Beleborzongott az emlékekbe, de visszatekintve nem is értette, hogyan bírta ki olyan sokáig a saját, hasonlóan zárt környezetében.

Dr. Daniel Levitz egy oldalajtón lépett be a szobába. Fehér köpenyt viselt, zsebéből néhány spatula mellett különféle tollak kandikáltak ki, a nyakában sztetoszkóp lógott. Jackhez képest, aki több mint száznyolcvan centiméter magas volt, izmos és széles vállú, dr. Levitz feltűnően alacsonynak, szinte törékenynek tűnt.

Jack azonnal konstatálta a doktor neurotikus tikkjeit, köztük az apró fejmozdulatokat, rángásokat. A jelek szerint dr. Levitz nem tudott ezekről a kényszeres mozdulatokról. Kimérten kezet fogott Jackkel, aztán visszavonult hatalmas íróasztala mögé.

- Nagyon sok dolgom van - kezdte. - De természetesen a rendőrségnek mindig rendelkezésére állok.

- Nem vagyok rendőr - mondta Jack. - Dr. Jack Stapleton a nevem, a New York-i Törvényszéki Orvosi Hivatalban dolgozom.

Dr. Levitz feje, majd ritkás bajusza is idegesen megrándult. Nagyot nyelt, aztán csak ennyit mondott. - Ó!

- Egyik betegéről szeretnék beszélni önnel, nagyon röviden - folytatta Jack.

- A betegeimre vonatkozó minden információ bizalmas - mondta gépiesen dr. Levitz.

- Ez csak természetes - mosolyodott el Jack. - Persze csak addig, amíg nem halnak meg, és nem kell őket felboncolni. Tehát Mr. Carlo Franconiról szeretnék beszélni önnel!

Dr. Levitz több bizarr mozdulatot is tett egymás után, Jack csak arra tudott gondolni, milyen jó, hogy ez az ember nem agysebész.

- Akkor is tiszteletben tartom a betegeim szuverenitását - mondta dr. Levitz.

- Az ön álláspontja etikai szempontból tökéletesen érthető - mondta Jack. - De talán nem kell emlékeztetnem arra, hogy ilyen körülmények között a törvényszéki orvos New York államban bírósági úton kérheti az adatok közlését. Úgyhogy miért nem beszélgetünk inkább? Lehet, hogy mindent tisztázni tudunk így is.

- Mit akar tudni? - kérdezte dr. Levitz.

- Mr. Franconi kórtörténetéből úgy tudom, hogy májproblémái voltak, amelyek a májfunkciók teljes összeomlásához vezettek - mondta Jack.

Dr. Levitz bólintott, de most a jobb válla rángott meg többször is. Jack kivárta, amíg elmúlik a roham.

- Hogy a lényegre térjek - folytatta -, a nagy kérdés az, hogy Mr. Franconi új májat kapott, vagy nem.

Levitz egy ideig nem szólalt meg, csak tikkelt. Jack elszánta magát, hogy kivárja a végét.

- Nincs tudomásom májtraszplantációról - mondta végül dr. Levitz.

- Mikor járt önnél utoljára? - kérdezte Jack.

Dr. Levitz fölemelte a telefont, és utasította az egyik asszisztensét, hogy hozza be Carlo Franconi kartonjait.

- Egy pillanat az egész - bólintott Jack felé.

- Mr. Franconi egyik hospitalizációja alkalmából, úgy három évvel ezelőtt, ön külön hangsúlyozta, hogy véleménye szerint transzplantációra volna szükség. Emlékszik, hogy ezt írta?

- Pontosan nem - felelte dr. Levitz. - De tisztában voltam azzal, hogy a beteg állapota romlik, és azzal is, hogy Mr. Franconi képtelen felhagyni az alkoholizálással.

- De aztán többé nem említette - mondta Jack. - Én ezt meglepőnek találtam, hiszen a továbbiakban egyértelmű volt a májfunkciós tesztek eredményeinek fokozatos, szakadatlan rosszabbodása.

- Orvosként az ember nem tud többet tenni a beteg szokásainak megváltoztatásáért - mondta dr. Levitz.

Nyílt az ajtó, és az asszisztensnő vastag dossziét hozott be. Tisztelettudóan, szó nélkül letette dr. Levitz íróasztalára, és kiment a szobából.

Dr. Levitz fölemelte a tasakot, rápillantott, majd közölte, hogy Mr. Franconi február elején járt nála utoljára.

- Milyen panasszal kereste fel önt?

- Felső légúti fertőzéssel. - felelte dr. Levitz. - Antibiotikumot írtam fel neki. A jelek szerint használt.

- Megvizsgálta?

- Természetesen - mondta dr. Levitz felháborodva. - Mindig megvizsgálom a betegeimet.

- És vajon átesett előzőleg májátültetésen?

- Nézze, teljes körű vizsgálatot nem végeztem - mondta dr. Levitz. - A panaszaihoz és a tüneteihez mérten vizsgáltam meg.

- Meg sem tapintotta a máját, annak ellenére, hogy ismerte az előzményeket? - kérdezte Jack.

- Bizonyára megtapintottam, de nem jegyeztem föl - mondta dr. Levitz.

- Végzett olyan vérvizsgálatot, amely a májfunkcióra is kiterjedt?

- Csak bilirubintesztet.

- Miért csak azt?

- Korábban sárgaság jelentkezett nála - felelte dr. Levitz. - Ezúttal jobban nézett ki, de pontos eredményt akartam.

- És mi volt az eredmény?

- A normális értéken belül maradt.

- Vagyis a felső légúti fertőzéstől eltekintve egészen jól volt - mondta Jack.

- Igen, ezt lehet mondani - bólogatott dr. Levitz.

- Mint a mesében - biccentett elismerően Jack. - Főleg, ahogy az imént említette, a beteg nem volt hajlandó abbahagyni az ivást.

- Talán végül mégis abbahagyta - mondta dr. Levitz. - Elvégre az ember változik.

- Megengedné, hogy megnézzem a kartonjait? - kérdezte Jack.

- Nem engedném meg - közölte dr. Levitz. - Már elmondtam, mi az álláspontom. Ha hozzá akar jutni ezekhez a dokumentumokhoz, indítsa meg a bírósági eljárást. Nagyon sajnálom. És ne tekintse ezt akadékoskodásnak!

- Nem, rendben van a dolog - mondta Jack kedvesen. Felállt. - Értesítem az államügyészi hivatalt az ön álláspontjáról. Addig is, köszönöm az idejét, és ha nincs ellene kifogása, a kö-zeljövőben valószínűleg ismét fölkeresem. Valami nagyon nem stimmel ennél az esetnél, és én a végére akarok járni.

Jack csak mosolygott magában, amíg a kerékpárjáról szedte le a lakatokat. A napnál is világosabb volt, hogy dr. Levitz többet tud, mint amennyit hajlandó elmondani. Hogy mennyivel többet, azt Jack nem tudta, de önmagában ez a tény még titokzatosabbá tette az ügyet. Jack biztos volt abban, hogy kórboncnoki pályájának eddigi legérdekesebb esetével hozta össze a jó sorsa.

A hullaházba visszatérve a szokott helyen lerakta a biciklijét, fölvitte a szobájába a kabátját, aztán egyenesen a DNS-laborba sietett. Ted még nem végzett a munkájával.

- Még egy pár óra kell - mondta Jacknek. - Majd én hívlak! Ne gyere föl hiába!

Jack csalódott volt, de ugyanolyan elszánt, lement egy emelettel lejjebb, a szövettanra, hogy megnézze, hátha ott már vannak eredmények.

- Te jó ég! - kiáltott fel Maureen. - Mit vársz, csodát? Már nem is csinálok mást, csak a te metszeteidet, de így is legföljebb délutánra leszek meg velük.

Jack még mindig nem adta fel, hajtotta a kíváncsiság. Lifttel lement az első emeletre, és megkereste a laboratóriumban John DeVriest.

- A ciklosporin A és az FK506-os teszt nem gyerekjáték, egyik sem - méltatlankodott John, amikor Jack őt is sürgetni akarta. - Arról nem is beszélve, hogy anyagilag is úgy állunk, ahogy állunk. Ekkora költségvetéssel nem tudok azonnali kiszolgálást produkálni.

- Jó, jó, rendben van - visszakozott Jack, és távozott a laborból. Jól ismerte John lobbanékony természetét, tudta, ha feldühítik, könnyen kitör belőle a passzív ellenállás. És akkor hetekig várhat az eredményeire.

Körútjának következő állomása Bart Arnold irodája volt. Esdekelve kérte Bartot, számoljon be valami pozitívumról, mert eddig mindenhonnan üres kézzel kellett eljönnie.

- Agyontelefonáltam magam - kezdte Bart. -. De tudod, milyenek ezek az automata központok, soha nem arra a mellékre jut az ember, ahová akar. Rengeteg üzenetet hagytam, várom, hogy visszahívjanak.

- Olyan vagyok, mint a tini lány az új ruhájában -, jegyezte meg Jack. - Csak várom, hogy fölkérjen valaki.

- Ne haragudj! - mondta Bart. - Ha az vigasztal, levettük a vérmintát Franconi édesanyjától. Már fönt van a DNS-laborban.

- És megkérdeztétek, hogy volt-e a fiának májátültetése?

- Persze, hogy megkérdeztük - felelte Bart. - De azt állította, nem tud semmilyen átültetésről. Viszont azt elismerte, hogy az utolsó időben sokkal jobb egészségi állapotban volt a fia.

- És minek tulajdonítja ezt a hirtelen javulást? - kérdezte Jack.

- Azt mondta, hogy elment valami üdülőhelyre, és úgy jött vissza, mint akit kicseréltek.

- Hogy hová, azt nem tudta véletlenül?

- Nem - mondta Bart. - Legalábbis ezt mondta a vizsgálónak, aki nekem úgy adta át, hogy szerinte az asszony igazat mondott.

Jack bólintott, és felállt. - Hát, persze - mondta. - Túl egyszerű is lett volna, ha most hipp-hopp kapunk egy tippet a mamától.

- Ahogy visszahívnak bárhonnan, rögtön szólok - ígérte Bart.

- Kösz - felelte Jack.

Egy darabig céltalanul és kedvetlenül téblábolt a kommunikációs központban, aztán bement a készenlétibe. Azt remélte, ha iszik egy kávét, az feldobja kicsit. Meglepve látta, hogy Lou Soldano is ott van, és éppen kávét tölt magának.

- Ajjaj - mondta Lou. - Most lebuktam.

Jack végigmérte a nyomozót. Napok óta nem látta ilyen jó állapotban. A fölső inggombja is be volt gombolva, még a nyakkendője sem volt félrecsúszva. Sőt, frissen volt borotválva, a

haja is rendezett volt.

- Majdnem emberi formád van - jegyezte meg csipkelődve.

- Úgy is érzem magam - felelte Lou. - Napok óta először tudtam kialudni magam. Laurie hol van?

- Gondolom, odalent, a szalonban.

- Meg kell dicsérnem érte, hogy a videó után olyan okosan összehozta Franconit meg a vízi hulládat. Nálunk most mindenki abban reménykedik, hogy ez lesz a fordulópont a nyomozásban. Már kaptunk is néhány érdekes tippet az informátorainktól, mert reggel óta nagyon sokat beszélnek róla bizonyos helyeken, különösen Queensben.

- Mi meg voltunk döbbenve, hogy reggel már benne volt az újságban - mesélte Jack. - Ilyen fürgeségre nem számítottunk. Szerinted ki lehetett a hírforrás?

- Én - jelentette ki Lou ártatlan arccal. - De arra vigyáztam, hogy részleteket ne mondjak, csak a tényt, hogy a hullát azonosítottuk. Miért, talán baj?

- Csak annyi, hogy Bingham a plafonon volt tőle - felelte Jack. - És, persze, engem gyanúsított.

- Hú, ne haragudj! - mondta Lou. - Eszembe sem jutott, hogy itt baj lehet belőle. Meg kellett volna kérdeznem. Na mindegy, eggyel jövök neked.

- Nem érdekes - legyintett Jack. - Lekezeltem a sebet. - Töltött magának a kávéból, jól megcukrozta, aztán tejszínt is tett bele.

- Kint az utcán mindenesetre hatásosnak bizonyult. És egy fontos dolgot máris megtudtunk. Megölni biztosan nem azok ölték meg, akik elvitték a hullát, és megcsonkították.

- Ez engem nem lep meg.

- Nem? Hogyhogy! Azt hittem, ti erre tippeltek. Legalábbis Laurie-tól így hallottam.

- Most már az az elmélete, hogy akik ellopták, azok azért tették, hogy ne derüljön ki, hogy Franconin májátültetést hajtottak végre - magyarázta Jack. - Én még mindig kitartok amellett, hogy az azonosítást akarták lehetetlenné tenni.

- Komolyan? - kérdezte Lou elgondolkodva, miközben szórakozottan kavargatta a kávéját. - Ehhez nem tudok hozzászólni. Csak azt tudom, hogy mi majdnem biztosak vagyunk abban, hogy a lopásra a Lucia család adott utasítást, akik szemben állnak a Vaccarókkal, akik viszont szerintünk megölették Franconit.

- Hú, de bonyolult! - kiáltott fel Jack. - Biztosak vagytok benne?

- Szinte - ismételte Lou. - Megbízható informátorunktól tudjuk. A neveket persze nem ismerjük. Mindig ez az elkeserítő.

- Maga a tény is épp elég ijesztő, hogy a szervezett bűnözés benne van a játszmában - mondta Jack. - Mert ezek szerint a Lucia családnak köze van a szervátültetésekhez. És ha ez nem viszi el az álmod, akkor semmi.

- Nyugodjon már meg! - üvöltötte dr. Lyons a telefonba. Éppen el akart indulni otthonról, amikor megszólalt a telefon. Kiderült, hogy dr. Daniel Levitz keresi, úgyhogy nem tagadtatta le magát.

- Ne mondja nekem, hogy nyugodjak meg! - kiabált vissza dr. Levitz. - Látta az újságokat. Franconi hullája ott van náluk! És Jack Stapleton törvényszéki orvos már ide is jött, és el akarta vinni a Franconira vonatkozó iratokat.

- De nem adta oda neki, ugye? - kérdezte dr. Lyons.

- Dehogy adtam! - felelte dr. Lyons. - De nagy mellénnyel közölte velem, hogy bírósági úton majd megszerzi. Megmondta kerek-perec, nagyon agresszív volt, azt is kijelentette, hogy a végére jár ennek az ügynek. És gyanítja, hogy Franconi új májat kapott. Rá is kérdezett.

- Van a maga irataiban bármilyen információ a szervátültetésről vagy a programunkról? - kérdezte dr. Lyons.

- Nem, hűségesen követtem a maga útmutatásait - mondta dr. Levitz. - De ha valaki megnézi a feljegyzéseimet, annak úgyis föl fog tűnni, hogy nem stimmel valami. Éveken át írom, hogy rosszabbodik az állapota, aztán egyszer csak teljesen normális a májfunkciója, és semmi magyarázat, semmi megjegyzés. Higgye el, ezt biztosan meg fogják tőlem kérdezni, és nem tudom, mit fogok válaszolni. Ez őrjítő, tudja? Bárcsak semmi közöm nem lenne már ehhez az egészhez.

- Jó, ne ragadtassa el magát! - mondta higgadtan dr. Lyons, pedig belül a legkevésbé sem így érzett. - Az a Stapleton nem fog a végére járni semminek. A boncolástól való félelmünk tisztán hipotetikus jellegű volt, és azon a rendkívül csekély valószínűségen alapult, hogy valaki esetleg kiderítheti a donort, hogy úgy mondjam. De hát ahhoz akkora IQ kellene, amilyen csak Einsteinnek volt. Ez nem fog bekövetkezni. De nagyon helyes, hogy fölhívott Stapleton miatt. Történetesen éppen Vinnie Dominickhoz indultam, ő biztosan meg fogja találni a módját, hogy intézkedjen. Végül is nagymértékben ő a felelős a jelenlegi szituációért.

Dr. Lyons a lehető leggyorsabban befejezte a beszélgetést. Dr. Levitzet talán sikerült megnyugtatnia valamelyest, de saját magát annál kevésbé. Meghagyta Darlene-nak, mit mondjon, ha Taylor Cabot esetleg megint telefonálna, amire persze nemigen volt esély, majd elindult. A Madison és a Hatvannegyedik sarkán leintett egy taxit, és bemondta a címet. Corona út, Elmhurst.

A Neopolitan étteremben ugyanaz a kép fogadta, mint előző nap, talán az állott cigarettabűz volt valamivel erősebb. Vinnie Dominick ugyanabban a bokszban ült, kegyencei pedig ugyanazokon a bárszékeken terpeszkedtek. A hájas, szakállas ember ugyanolyan buzgón mosogatta a poharakat.

Dr. Lyons nem vesztegette az időt. Ahogy a súlyos, vörös bársonyfüggönyt félretolva belépett az ajtón, nyílegyenesen Vinnie felé indult, és meg sem várva, hogy hellyel kínálják, becsusszant az ülésre. Elővette a csomóba gyűrt újságot, feltűnő gonddal

kisimogatta, aztán odatolta Vinnie elé.

Vinnie minden különösebb érdeklődés nélkül pillantott a szalagcímre.

- Amint látja, van egy kis probléma - mondta dr. Lyons. - Maga azt ígérte, hogy a hulla el fog tűnni. De ezek szerint elbarmolta a dolgot.

Vinnie a cigarettájáért nyúlt, hosszat szippantott belőle, aztán a mennyezet felé fújta a füstöt.

- Doktorkám - kezdte aztán -, mindig sikerül meglepnie engem. Magának vagy nagyon jók az idegei, vagy nem normális. De én nem tűrök ilyen pofátlanságot, még a saját alvezéreimtől sem! Vagy helyesbíti, amit most mondott, vagy föláll, és nagyon gyorsan eltűnik a szemem elől, mielőtt tényleg begurulok.

Dr. Lyons nagyot nyelt, aztán egy ujjal benyúlt az inge és a nyaka közé, hogy meglazítsa a gallérját. Hirtelen belényilallt, hogy kivel is áll szemben. Vinnie Dominicknek csak intenie kell, és ő máris ott lebeg valamelyik csatorna vizében.

- Elnézést - mondta engedelmesen. - Nem is tudom, miket beszélek. Nagyon fel vagyok dúlva! Megláttam az újságot, utána rögtön fenyegető telefont kaptam a GenSys vezérigazgatójától, hogy véget vetnek az egész programnak. Franconi orvosa is fölhívott, hogy nála járt egy törvényszéki orvos, bizonyos Jack Stapleton, és a Franconival kapcsolatos orvosi papírokat akarta látni.

- Angelo! - szólt át a bárpulthoz Dominick. - Gyere csak ide!

Angelo átballagott a bokszhoz. Vinnie megkérdezte, ismeri-e Jack Stapletont a hullaházból. Angelo a fejét rázta.

- Sose láttam - mondta. - De Vinnie Amendola említette ezt a nevet, amikor ma reggel telefonált. Mondta, hogy Stapleton nagyon be van indulva, mert Franconit ő boncolta.

- Tényleg, én is kaptam pár telefont, el is felejtettem - mondta Dominick. - Amendola engem is hívott, mert még mindig be van

tojva amiatt, hogy segített nekünk kihozni Franconit a hullaházból. És a sógorom is hívott, akinek a temetkezési vállalata van, ahová a hullát vittük. Állítólag ez a dr. Laurie Montgomery odament, és olyan halottról kérdezősködött, amelyik nem is létezik.

- Nagyon sajnálom, hogy ilyen balul ütött ki ez az egész - mondta dr. Lyons.

- Hát, én is sajnálom - mondta Dominick. - Őszintén meg is mondom magának, nem értem, hogy a fenébe szerezték vissza a hullát. Még be is kalkuláltuk, hogy a föld túl kemény, elásni nem tudjuk, úgyhogy direkt kivittük a francba, a Coney-szigeten túlra, és ott dobtuk az óceánba.

- A jelek szerint valami közbejött - mondta dr. Lyons. - És tényleg csak kérdezem, hogy most mit lehet tenni?

- A hullával már semmit. Amendola mondta Angelónak, hogy megcsinálták a boncolást. Úgyhogy az annyi.

Dr. Lyons felnyögött, és a kezébe temette a fejét. Egyre erősödött a fejfájása.

- Egy pillanat, doktor úr! - folytatta Dominick. - Azért hadd nyugtassam meg magát. Mivel pontosan tudtam, miért nem jó, ha fölboncolják Franconit, kiadtam Angelónak és Carlónak, hogy tegyék tönkre a máját.

Dr. Lyons fölemelte a fejét. Végre valami reménysugár a horizonton. - Hogyan? - kérdezte.

- Vadászpuskával - felelte Dominick. - Cafatokká lőtték a máját. A hasának ezt a részét egyszerűen eltüntették. - Dominick kört írt le az ujjával a hasa jobb felső része előtt. - Igaz, Angelo?

Angelo bólintott. - A teljes tárat beleeresztettük a Remingtonból. Úgy nézett ki a hasa, mint a hamburger.

- Úgyhogy szerintem nem kell annyira izgulni, mint gondolja - fordult vissza dr. Lyonshoz Dominick.

- De ha teljesen szétlőtték Franconi máját, akkor miért

kérdezősködik Stapleton arról, hogy nem volt-e májátültetése? - kérdezte dr. Lyons.

- Erről kérdezősködik? - csodálkozott Dominick.

- Dr. Levitztől konkrétan ezt kérdezte - mondta dr. Lyons.

Dominick megvonta a vállát. - Biztosan valami másból gondolta. Mindenesetre most ugyebár két személyre összpontosul az egész probléma. Stapletonra és erre a Laurie Montgomeryre.

Dr. Lyons várakozón fölvonta a szemöldökét.

- Ahogy már mondtam magának, doktor úr - folytatta Dominick -, ha a gyereknek nem lenne baja a hülye veséjével, én be sem szálltam volna ebbe az egészbe. Aztán belevontam a sógoromat is ebbe a szituációba, ez csak nehezíti a helyzetemet. Most már őt sem hagyhatom cserben, érti, ugye? Úgyhogy a következőt gondolom. Elküldöm Angelót meg Carlót, hogy beszélgessenek el a két orvossal. Van kedved hozzá, Angelo?

- Öt éve várom, hogy valahol összefussak Laurie Montgomeryvel - felelte Angelo.

- Erre gyanakodtam én is - vigyorodott el Dominick. - Meg tudod szerezni a címüket Amendolától?

- Boldogan meg fogja adni Stapleton címét - mondta Angelo. - Alig várja, hogy vége legyen ennek a zűrzavarnak körülötte. Ami a nőt illeti, az ő címét régen tudom.

Dominick elnyomta a cigarettáját és összehúzta a szemöldökét. - Na, doki, mit gondol az ötletről? Angelo és Franco meglátogatja és meggyőzi a két buzgó mócsingot, hogy rosszul látják a dolgokat. Tudatosítani kell bennük, hogy nagyon nem tetszik nekünk, amit csinálnak, ha érti, mire gondolok. - Még mindig vigyorogva dr. Lyonsra kacsintott.

Dr. Lyons megkönnyebbülve fölnevetett. - Ez a lehető legjobb megoldás. - Azzal kicsúszott a bársonnyal bevont, félkör alakú ülőke szélére, és fölállt. - Köszönöm, Mr. Dominick! Nagyon

lekötelez, és még egyszer elnézést kérek a meggondolatlan kitörésért.

- Ne siessen, doktorkám! - mondta Dominick. - Még nem vitattuk meg az ellenszolgáltatást.

- Úgy gondoltam, hogy ezt letudjuk az előző megállapodásunk keretein belül - felelte dr. Lyons. Igyekezett üzletemberi hangot megütni, de úgy, hogy ne sértse meg Dominicket. - Mert ugyebár Franconi hullájának nem lett volna szabad előkerülnie.

- Én nem így látom a dolgot - mondta Dominick. - Ez nekünk plusz munka. Ugye, az évi részvételi díjakat már elkótyavetyélte, tehát szerintem most már csak az egyszeri belépőnek a visszajuttatásáról lehet szó. Mit szólna húszezerhez? Az szép, kerek összeg, nem?

Dr. Lyonsban forrt a düh, de sikerült visszafognia magát, és nem válaszolt. Az is eszébe jutott, mi lett az eredménye, amikor utoljára alkudni próbált Dominickkal, az összeg megduplázódott.

- Némi időbe telik, amíg ennyi pénzt elő tudok teremteni - mondta végül.

- Semmi gond, doktor úr - felelte Dominick. - Az a fontos, hogy megegyeztünk. Részemről rögtön útnak indítom Angelót és Carlót.

- Az remek - nyögte ki dr. Lyons, mielőtt kifelé indult az étteremből.

- Komolyan gondoltad? - kérdezte Angelo Dominicktól.

- Hogyne gondoltam volna komolyan - felelte Dominick. - Nagyon nagy baromság volt, hogy belekevertem a sógoromat, persze, nem nagyon volt választásunk. De most már rendbe kell hoznom, amit elszúrtam, különben a feleségem letépi a tökömet. Csak annyi jó van benne, hogy a jó doktor úrból kipasszírozzuk az árát annak, amit úgyis meg kéne csinálnunk.

- Mit akarsz, mikor látogassuk meg őket? - kérdezte Angelo.

- Minél előbb, annál jobb. Tudod mit, legjobb, ha már ma este

megcsináljátok!

15. fejezet

1997. március 6. 19:30

Cogo, Egyenlítői Guinea

- Hányra jönnek a vendégek? - kérdezte Esmeralda Kevintől. A házvezetőnő ruhája és kendője ugyanabból a vidám, tarka, narancssárga-zöld színű anyagból készült.

- Hétre kellett volna - felelte Kevin, és örült, hogy félbe kell szakítania az olvasást. Órák óta ült az asztalánál, azzal áltatva magát, hogy egy molekuláris biológiai szaklap legfrissebb számát tanulmányozza. Valójában újra és újra végigfutottak előtte a délutáni események aggasztó képsorai.

Még mindig maga előtt látta a vörös sapkás, terepszínű gyakorlóruhás katonákat, akik mintha a semmiből bújtak volna elő. Hallani vélte, ahogy bakancsaik a nedves földhöz csapódnak, a fegyvereik megzörrennek. A legrosszabb pedig az volt, hogy újra és újra érezte a gyomrában a rettegést, amikor futni kezdett visszafelé, és minden pillanatban azt várta, hogy megszólalnak mögötte a géppisztolyok.

A rohanás a tisztáson át az autó felé, aztán az ámokfutásszerű száguldás a gépkocsival már szinte normálisnak tűnt a kezdeti páni félelemhez képest. A lövésektől szétrobbanó ablakok mintha szürreális jelenet részei lettek volna, nem “versenyezhettek” azzal az első képpel, amikor megpillantotta a katonákat.

Melanie ezúttal is egészen másképp reagált az eseményekre, mint Kevin. Talán attól, hogy őt a manhattani gyerekkor hozzáedzette az efféle élményekhez, töprengett Kevin. Nem mutatott félelmet, nem ijedt meg, sokkal inkább dühös lett. Dühös volt a katonákra, amiért gátlástalanul tönkretették azt, ami az övé,

nem érdekelte, hogy az autó hivatalosan a GenSys tulajdona volt.

- Készen van a vacsora - jelentette Esmeralda. - Majd melegen tartom.

Esmeralda visszament a konyhába. Kevin félrelökte a szaklapot, felállt az íróasztaltól, és kilépett a verandára. Leszállt az est, most már tényleg aggódni kezdett, hol késik Melanie és Candace.

A ház előtt kis füves térség volt, ódivatú utcai lámpákkal. Közvetlenül a tér másik oldalán Spallek lakott. Az a ház is hasonló volt Kevinéhez, a földszintjén árkádok, az első emeleten veranda futott körbe, a meredek tetejű tetőtérben pedig hálószobák sorakoztak. Most csak a földszinti konyhaablakok voltak világosak, az igazgató még nyilván nem ért haza.

Balról nevetés harsant, Kevin a vízpart felé fordította a fejét. Alig fél órával korábban még zuhogott a sűrű trópusi eső, egy órán át ömlött szakadatlanul. A macskakövek gőzölögtek, az eső előtt annyira fölhevítette őket a nap. Ebben a lámpafényes párában jelent meg a két nő, kart karba öltve, gondtalanul nevetgélve.

- Hahó, Kevin! - kiáltotta Melanie, amikor fölfedezte Kevint az erkélyen. - Hogyhogy nem küldtél fogatot értünk?

A nők közben az erkély alá értek, és Kevin egészen zavarba jött hancúrozó vidámságuktól.

- Hogyhogy fogatot? - kérdezte.

- Áztunk volna bőrig, ugye, azt szeretted volna? - incselkedett Melanie. Candace ezen is csak kacarászott.

- Gyertek már föl! - sürgette őket Kevin. Közben ijedten tekingetett körbe a kis téren, remélve, hogy a szomszédok nem hallottak semmit, különösen Siegfried Spallek.

A nők viháncolva jöttek föl a lépcsőn, Kevin a lépcső tetején, a hallban várta őket. Melanie ragaszkodott hozzá, hogy mindketten két-két puszival üdvözöljék a házigazdát.

- Bocs a késésért - mondta Melanie. - Kénytelenek voltunk az eső

elől beszaladni a Pálmabárba.

- És egy pár nagyon barátságos srác az autótelepről mindenképpen meg akart hívni bennünket egy pina coladára - mesélte Candace vidáman.

- Azzal nincs is semmi baj - felelte Kevin -, de a vacsora rég készen van.

- De jó! - örvendezett Candace. - Halálosan éhes vagyok.

- Én is - csatlakozott Melanie. Fogta és ledobta a lábáról a cipőt. - Remélem, szabad mezítláb lenni. Kicsit vizes lett a cipőm az úton.

- Nekem is - visszhangozta Candace, és ő is lehúzta a cipőjét.

Kevin az ebédlő felé intett, és beterelgette a nőket. Esmeralda csak az egyik végét terítette meg a tizenkét személyes asztalnak. Minden teríték alatt külön kis abrosz volt, karcsú üveggyertyatartókban gyertyák égtek.

- Milyen romantikus! - jegyezte meg Candace.

- Remélem, van borunk - mondta Melanie, és azonnal elfoglalta a legközelebbi széket.

Candace megkerülte az asztalt, és Melanie-val szemközt ült le, meghagyva az asztalfőt Kevinnek.

- Fehér vagy vörös? - kérdezte Kevin.

- Szín nem számít - vágta rá Melanie, és nagyot nevetett.

- És mit eszünk? - érdeklődött Candace.

- Egy itteni halat - felelte Kevin.

- Ó, halat! Hogy ki van választva! - gúnyolódott Melanie, és ezen mind a két nő annyira nevetni kezdett, hogy a könnyük is kicsordult.

- Nem értem a poént. - mondta Kevin. Az volt az érzése, hogy a két nő társaságában minden kicsúszik a kezéből, és a társalgásnak a felét sem érti.

- Majd később megmagyarázzuk - nyugtatta meg Melanie, aki

még mindig alig tudott megszólalni a nevetéstől. - Hozd a bort! Az sokkal fontosabb.

- Igyunk fehéret! - javasolta Candace.

Kevin kiment a konyhába a borért, amelyet már korábban bekészített a hűtőbe. Esmeraldára rá sem mert nézni, félt, vajon mit gondol az asszony a két spicces, vihogó vendégről. Kevin maga sem tudta mire vélni a dolgot.

Amíg a bort nyitotta, hallotta, hogy odabent vidám fecsegés és nevetgélés folyik. Ebben az a jó, emlékeztette magát, hogy Melanie-val és Candace-szel soha nincsenek kínos szünetek a beszélgetésben.

- Miféle bort fogunk inni? - kérdezte Melanie, amikor Kevin megjelent a palackkal. Kevin, ahogy kell, bemutatta az üveget. - Hűha! - kiáltott fel Melanie tettetett komolysággal. - Montrachet! Nekünk aztán szerencsénk van!

Kevinnek fogalma sem volt, hogy milyen bort sikerült találomra kiválasztania a készletéből, annak mindenesetre örült, hogy Melanie több mint elégedettnek látszott. Éppen az első pohárral töltött, amikor Esmeralda megjelent az ajtóban az első fogással.

A vacsora osztatlan sikert aratott. Még Kevinnek is sikerült valamelyest ellazítania magát - igyekezett is lépést tartani a nőkkel a borozásban. A vacsora felénél már újabb üveget kellett bontania.

- Nem találod ki, hogy kivel találkoztunk a Pálmabárban - mondta Melanie, miközben Esmeralda leszedte az előétel tányérjait. -A mi rettenthetetlen vezetőnkkel, Siegfried Spallekkel.

Kevin félrenyelte a bort, szalvétával kellett megtörölnie az arcát. - De nem beszéltetek vele, vagy igen?

- Nehéz lett volna elkerülni - mesélte tovább a kalandot Melanie. - Udvariasan megkérdezte, hogy odaülhet-e hozzánk, fizetett is nekünk egy kört, nemcsak nekünk, hanem az autószerelő srácoknak is.

- Tulajdonképpen nagyon helyes volt - tette hozzá Candace.

Kevin érezte, hogy végigfut a hátán a hideg. A második próbatétel a délután során az volt a számára, hogy be kellett mennie Spallek irodájába. Az történt ugyanis, hogy amikor sikerült elmenekülniük az egyenlítői guineai katonák elől, Melanie azonnal rákezdte, hogy ő most rögtön bemegy Spallekhez. Mondhatott Kevin, amit akart, nem lehetett lebeszélni.

- Egyszerűen nem tűrök ilyen bánásmódot - jelentette ki Melanie, miközben a lépcsőn mentek fölfelé. Aurelióval nem is volt hajlandó szóba állni, fogta magát, beviharzott Spallek szobájába, és követelte, hogy az igazgató személyesen intézkedjen, hogy a kocsiját azonnal hozzák rendbe.

Candace követte Melanie-t, de Kevin hátramaradt, csak Aurelio íróasztala mellől figyelte, hogy mi történik.

- Tegnap este elvesztettem a napszemüvegem - mondta Melanie. - Azért mentünk ki, hogy hátha megtaláljuk, erre megint ránk lőnek!

Kevin arra számított, hogy Spallek elveszti a fejét. De nem. Azonnal elnézést kért, elmondta, hogy a katonák csak az idegenek távol tartása érdekében vannak ott, és nem is lett volna szabad fegyvert használniuk. Nemcsak azt ígérte meg, hogy megjavíttatja Melanie autóját, hanem azt is, hogy arra a pár napra kölcsönautót adat neki. Még azt is fölajánlotta, hogy a katonákkal átfésülteti a terepet, hátha megkerül Melanie napszemüvege.

Esmeralda hozta a desszertet. A nők odavoltak a gyönyörtől, mert az édesség helyben termett kakaóval készült.

- A mai történetet nem hozta szóba? - kérdezte Kevin.

- Újra elnézést kért - mondta Candace. - Állítólag beszélt a marokkói parancsnokkal, és megnyugtatott minket, hogy nem lesz több lövöldözés. Ha valaki odamegy a hídhoz, csak szólnak neki, és közlik vele, hogy tilos területre tévedt.

- És ezt el is higgyem - bólogatott gúnyosan Kevin. - Azok a katonának nevezett gyerekek alig várják, hogy lövöldözhessenek.

Melanie fölnevetett. - Apropó, katonák. Siegfried azt is mondta, hogy órákig keresték a szemüvegemet. Ami nincs is! De megérdemlik!

- Kérdezte, hogy nem akarunk-e beszélni azokkal a munkásokkal, akik kint voltak a szigeten, bozótot égetni - mondta Candace. - El tudod ezt képzelni?

- És mit mondtatok? - kérdezte Kevin.

- Azt, hogy fölösleges - felelte Candace. - Azért, hogy ne gondolja, még mindig izgat minket az a füst, és ne tűnjön úgy, mintha ki akarnánk menni a szigetre.

- Nem is akarunk - mondta Kevin, mire a nők cinkosan összemosolyogtak. Kevin gyanakodva fürkészte őket. - Vagy igen? - Kevin a maga részéről úgy tekintette, hogy két lövöldözés elég volt, magában eldöntötte, szó sem lehet újabb veszélyes kirándulásról.

- Az előbb nem értetted, miért nevetünk, amikor megmondtad, hogy halat kapunk vacsorára - mondta Melanie. - Emlékszel?

- Persze - felelte Kevin aggodalmas képpel. Sejtette, hogy nem fog örülni annak, amit Melanie közölni akar vele.

- Azért nevettünk, mert a délután jó részét azzal töltöttük, hogy faggattuk a halászokat, akik ide járnak Cogóba, hetente többször is - mondta Melanie. - Szerintem azt a halat is ők fogták, amit az előbb megettünk. Acalayong városból jönnek, ami innen tizenhat-tizennyolc kilométerre van, keletre.

- Tudom, hol van - bólintott Kevin. Akik Egyenlítői Guineából Gabonba, Kókuszpartra igyekeztek, azok mind onnan indultak. Pirogok, motoros kenuk hozták-vitték az utasokat.

- Az egyik csónakját bérbe vettük két-három napra - újságolta büszkén Melanie. - Így a hídnak még a közelébe sem kell mennünk. Vízi úton megyünk Isla Francescára!

- Ti mentek, az lehet, de én nem - rázta a fejét Kevin. - Nekem elegem volt. Csoda, hogy egyáltalán élünk. Ha akartok, menjetek. Tudom, hogy mondhatok akármit, úgyis hiába beszélek.

- Hát, ez nagyszerű - csapta össze a kezét Melanie, gúnyosan. - Ilyen gyorsan föladod! És akkor mégis hogyan akarsz megbizonyosodni arról, hogy nem előembereket hoztunk-e létre? Arról nem is beszélve, hogy az egészet te hoztad szóba, és te ijesztettél meg minket.

Melanie is, Candace is várakozóan néztek Kevinre. Néhány percig néma csönd volt az asztalnál. Belopakodtak a szobába a dzsungel éjszakai zajai, amit addig egyikük sem vett észre.

Kevin egyre kínosabban érezte magát, úgyhogy végül ő törte meg a csendet. - Egyelőre nem tudom - mondta halkan. Majd kitalálok valamit.

- Még szép, hogy kitalálsz! - csattant fel Melanie. - Egyszer már kijelentetted, hogy másképp nem tudjuk meg, mit csinálnak azok az állatok a szigeten, csak ha odamegyünk. Ezt mondtad. Vagy már elfelejtetted?

- Nem, nem felejtettem el - mondta Kevin. - Csak arról van szó... hogy...

- Jó, semmi baj - vágott közbe Melanie, a hangja csupa megvetés volt. - Ha gyáva vagy hozzá, hogy megnézd, mit bütyköltél össze a génjeiddel, jó, rendben van. Úgy számítottunk, hogy majd te kezeled a motort a pirogban, de sebaj. Candace és én ketten is boldogulunk. Így van, Candace?

- Így hát - vágta rá Candace.

- Mi már ezt elég alaposan elterveztük - folytatta Melanie. - Kibéreltük a nagy motoros kenut, de mondtuk nekik, hogy hozzanak kisebb csónakot is, azt húznánk magunk után. Amikor odaérünk a szigethez, a kisebbik csónakkal fölmegyünk a Rio Divisón. Lehet, hogy ki sem kell szállnunk. Úgysem akarunk mást, csak egy ideig figyelni az állatokat.

Kevin bólintott. Hol az egyik nőre, hol a másikra pillantott, akik lankadatlanul rajta tartották a szemüket. Amikor már nem bírta tovább a tekintetüket, hátratolta a székét, és elindult kifelé a szobából.

- Most hová mész? — szólt utána Melanie.

- Hozok még bort - felelte.

Furcsa, vegyes érzésekkel vette elő a harmadik üveg fehér burgundit, talán leginkább dühös volt. Kinyitotta a palackot, és visszament az ebédlőbe. Kérdő gesztussal emelte a bort Melanie felé, aki igent intett. Kevin töltött neki, aztán Candace-nek, végül magának is.

Leült, és egy hajtásra majdnem az egész pohár bort megitta. Kicsit köhögött tőle, majd megkérdezte, mikorra tervezik a hölgyek a nagy expedíciót.

- Holnap reggel, korán indulunk - mondta Melanie. - Úgy számoltuk, jó óra kell hozzá, hogy elérjük a szigetet, és vissza akarunk érni, még mielőtt erősen tűz a nap.

- Már vettünk enni- és innivalót a büfében - mondta Candace. - És hoztam a kórházból hűtőládát, abba csomagolhatunk.

- A hidat messzire elkerüljük - magyarázta Melanie -, úgyhogy azzal nem lesz semmi gond.

- Szerintem jó buli lesz - tette hozzá Candace. - Már úgy szeretnék vízilovat látni.

Kevin megint belekortyolt a borba.

- Gondolom, azokat az elektromos szerkentyűket azért kölcsönadod, ugye? Amivel megtaláljuk az állatokat - mondta Melanie. - És a térkép is nagyon hasznos lenne. Természetesen nagyon fogunk vigyázni mindenre.

Kevin nagyot sóhajtott. Összeomolva ült a székén. - Jó, föladom! Hánykor indul az akció?

- Ez a beszéd! - csapta össze a tenyerét örvendezve Candace. -

Tudtam, hogy jönni fogsz!

- Hat után kel fel a nap - mondta Melanie. - Addigra már szeretnék csónakban ülni és úton lenni. Úgy tervezem, hogy nyugati irányba indulunk el, jó messzire kikanyarodunk a torkolatba, és aztán fordulunk keletnek. Így senki nem fog gyanakodni, ha meglátnak is, amikor elindulunk a csónakkal. Az lenne a jó, ha azt hinnék, hogy Acalayongba megyünk.

- És a munka? - kérdezte Kevin. - Nem fognak keresni?

- Á, nem - felelte Melanie. - Mondtam a kollégáknak a laborban, hogy egész nap az állatközpontban dolgozom, ne is zavarjanak. Az ottaniaknak meg azt mondtam, hogy...

- Világos - vágott közbe Kevin. - És te, Candace?

- Nem gond - felelte Candace. - Amíg Mr. Winchester ilyen jól érzi magát, márpedig nagyon jól van, addig gyakorlatilag munka nélküli vagyok. A sebészek is egész nap teniszeznek meg golfoznak. Azt csinálok, amit akarok.

- Én is fölhívom a technikusomat - mondta Kevin. - Megmondom, hogy kutyául érzem magam, és heveny lököttségem van.

- Várjatok csak! - állt föl Candace izgatottan. - Valamire nem gondoltam!

Kevin megmerevedett ültében. - Mire? - kérdezte.

- Nincs nálam naptej! - mondta Candace. - Nem is hoztam magammal, mert az előző három alkalommal nem is láttam napot, amíg itt voltam.

16. fejezet

1997. március 6. 14:30

New York City

Nem tehetett mást, várnia kellett a laboreredményekre. Jack végül belátta, jobb, ha visszamegy az irodájába, és inkább a többi lezáratlan esetével foglalkozik. Maga is meglepődött rajta, milyen nagyot haladt a munkával, amikor délután fél háromkor megszólalt a telefonja.

- Dr. Stapletonnal beszélek? - kérdezte egy olaszos akcentusú női hang.

- Igen, parancsoljon - felelte Jack. - Ön Mrs. Franconi?

- Imogene Franconi vagyok, igen. Üzenetet kaptam, hogy hívjam fel magát.

- Nagyon köszönöm, Mrs. Franconi! Először is, fogadja részvétemet a fia halála alkalmából.

- Köszönöm - mondta az asszony. - Carlo jó fiú volt. Semmi olyat nem csinált, amiket az újságok írtak róla. Itt dolgozott Queensben, az Amerikai Friss Gyümölcs Társaságnál. Hogy honnan szedték azt, hogy szervezett bűnözés meg mit tudom én micsoda. Ezek az újságírók mindenfélét kitalálnak.

- Borzalmas, mit meg nem tesznek, csak hogy el tudják adni az újságokat - mondta Jack.

- Az a férfi, aki reggel itt volt, mondta, hogy visszakapták, szegény Carlo holttestét.

- Igen, ez a feltételezésünk - mondta Jack. - Ezért volt szükségünk öntől a vérvételre, hogy bizonyosak lehessünk. Köszönöm, hogy beleegyezett a vizsgálatba.

- Kérdeztem attól a férfitól, miért nem jó úgy, hogy megint bejövök magukhoz, és azonosítom szegény Carlót, ahogyan a múltkor is volt - mondta Mrs. Franconi. - De nem tudta.

Jack azon gondolkodott, hogyan magyarázhatná meg minél finomabban, miért nem alkalmas most ez az eljárás, de semmi nem jutott eszébe. - Az a helyzet, hogy a test bizonyos részei még mindig nincsenek meg - mondta kitérően, abban reménykedve, hogy Mrs. Franconi megelégszik ezzel a válasszal.

- Tényleg? - felelte az asszony.

- Hadd mondjam el, miért telefonáltam - váltott témát hirtelen Jack, mielőtt Mrs. Franconi megérez valamit, és elmegy a kedve a további beszélgetéstől. - Ön azt mondta a kollégánknak, hogy a fia elutazott valahová, és utána sokkal jobb egészségi állapotban tért vissza. Emlékszik, hogy ezt mondta?

- Hogyne, persze - felelte Mrs. Franconi.

- De ön nem tudta, hová utazott - mondta Jack. - Nem tudna esetleg utánanézni, hogy hol járt a fia?

- Hát, nem hinném - felelte Mrs. Franconi. - Nekem csak annyit mondott, hogy nem üzleti útra megy, hanem teljesen magánjellegű az utazás.

- Emlékszik esetleg, hogy mikor volt ez? - kérdezte Jack.

- Pontosan nem, de talán úgy öt-hat hete.

- És külföldi út volt, vagy itt, Amerikában volt az a hely?

- Nem tudom - mondta Mrs. Franconi. - Carlo csak annyit mondott, hogy teljesen privát út.

- Ha esetleg kiderülne, hogy hol volt a fia, megtenné, hogy felhív? - kérdezte Jack.

- Hogyne - felelte az asszony.

- Előre is köszönöm - búcsúzott volna Jack, de Mrs. Franco-ninak hirtelen eszébe jutott valami.

- Várjon csak - mondta -, mielőtt elindult, volt egy furcsa mondata. Azt mondta, hogy ha nem jönne vissza, akkor is tudjam, hogy nagyon szeret.

- Ön nem lepődött meg ezen? - kérdezte Jack.

- Dehogynem - felelte Mrs. Franconi. - És úgy éreztem, milyen szép, hogy ilyet mond a fiú az anyjának.

Jack még egyszer köszönetet mondott Mrs. Franconinak, és letette a telefont. De az szinte ugyanabban a pillanatban újra megcsörrent. Ted Lynch volt a vonalban.

- Szerintem az lenne a legjobb, ha följönnél - mondta Jacknek.

- Már ott is vagyok! - hangzott a válasz.

Ted az íróasztalánál ült, amikor Jack belépett, szinte az arcára voltak írva a kétségei.

- Ha nem tudnám az ellenkezőjét - kezdte panaszosan -, azt gondolnám, hogy direkt szórakozol velem. Ülj le!

Jack leült. Ted kezében nagy halom számítógépes papír volt és néhány ív film, amelyeken kis, sötét karikák látszottak, de több száz. Ted átnyúlt az asztalon, és az egész köteget Jack ölébe ejtette.

- Mi a fene ez? - kérdezte Jack. Egyenként fölemelt néhány celluloidlapot, és a fény felé tartva nézegette őket.

Ted odahajolt hozzá, és egy öreg ceruza radíros végével mutogatott a filmeken. - Ezek a többmarkerű DNS-teszt eredményei. A számítógépes adathalmaz az MHG DQ-alfa szakaszainak nukleotid szerkezetét hasonlítja össze.

- Ne hülyéskedj már, Ted! - szólt közbe Jack. - Beszélj velem emberi nyelven!

- Jó, rendben - felelte Ted, némi ingerültséggel a hangjában. - A többmarkerű teszt azt mutatja, hogy Franconi DNS-e és a benne talált máj DNS-e között semmi hasonlóság nincs.

- Ez jó hír! - örvendezett Jack. - Akkor tehát transzplantáció volt.

- Minden bizonnyal - folytatta Ted. - De a bázissorrend a DQ-alfáéval tökéletesen azonos, egészen a legutolsó nukleotidig.

- Az mit jelent? - kérdezte Jack.

Ted szinte kétségbeesve tárta szét a karját. - Nem tudom! Nem tudom megmagyarázni. Matematikailag egyszerűen lehetetlen. Illetve olyan végtelenül kicsi az esélye, hogy az hihetetlen. Ezer és ezer bázispár egyezik tökéletesen, még a hosszú ismétlődésű helyeken is. Abszolút azonosak. Ezért kaptuk azt az eredményt, amit kaptunk a DQ-alfa teszttel.

- Mindegy, a lényeg akkor is az, hogy átültetett máj volt - mondta Jack. - És ez volt a kérdés.

- Igen, azt kell mondanom, hogy átültetett máj volt - bólintott Ted -, de hogy honnan szedtek elő olyan donort, akinek azonos a DQ-alfája, az nem fér a fejembe.

- No és a mitokondriális DNS-teszt, amivel bizonyíthatjuk, hogy a vízi hulla Franconi volt? - kérdezte Jack.

- Jó ég, ha az ember a kisujját nyújtja, az egész karját akarod! - kiáltott föl Ted. - Az isten szerelmére, hát még csak most kaptuk meg a vért! Hol van még az eredmény? Már eddig is a feje tetejére állítottuk az egész labort, hogy ezekkel ilyen gyorsan meglegyünk - mutatott a kupacra Jack ölében. - De azt is bevallhatom neked, hogy a DQ-alfa és a többmarkerű teszt közötti ellentmondás sokkal jobban érdekel. Mert itt valami nem egyezik.

- Jó, azért emiatt ne legyenek álmatlan éjszakáid - mondta Jack. Fölállt, és az egész köteget visszaadta Tednek. - Nagyon hálás vagyok az eddigiekért is. Köszönöm szépen! Nekem éppen ez az információ kellett. Majd hívjál, ha megvannak a mitokondriális eredmények!

Jack szinte szárnyakat kapott a leletektől, a mitokondriális teszt miatt egyáltalán nem aggódott. Már a röntgenfelvételek alapján biztosra vette, hogy a vízi hulla csakis Franconi lehet.

Beszállt a liftbe. Most, hogy bizonyítottnak látszott a transzplantáció ténye, már Bart Arnoldban reménykedett, hogy olyan adatokat gyűjt össze, amelyek a rejtély még megoldatlan elemeire is fényt derítenek. Útközben azon töprengett, vajon miért dúlták föl ennyire Tedet a DQ-alfa eredmények. Eddig nem olyannak ismerte a kollégáját, aki csak úgy izgalomba jön, sőt. Vagyis ez a mostani helyzet nyilván különleges. A fene egye meg, mérgelődött magában Jack, hogy ennyire nem értek ehhez a DQ-alfához! Ezért nem látom át a szituációt. Megfogadta, hogy az első adandó alkalommal utánanéz az ezzel kapcsolatos tudnivalóknak.

Emelkedett hangulata nem tartott sokáig, vége lett abban a pillanatban, amint belépett Bart irodájába. A vizsgáló éppen telefonált, de amint meglátta Jacket, már rázta is a fejét: semmi eredmény. Jack leült egy székre, és várta, hogy Bart befejezze a telefont.

- Nincs szerencsénk? - kérdezte később.

- Sajnos, nincs - felelte Bart. - Nagyon számítottam az ESZH-ra, de amikor közölték, hogy ők nem szerveztek donort Carlo Franconi számára, és a név egyáltalán nem szerepel és nem is szerepelt a várólistájukon, már tudtam: alig maradt esélyünk rá, hogy kinyomozzuk, honnan kapta az új májat. Most beszéltem a Columbia-Presbyterian Klinikával, náluk sincs nyom. Majdnem mindegyik helyről megkaptam a választ, ahol csak elképzelhető a májátültetés, és mind azt mondja, hogy Carlo Franconi nevű betegük nem volt.

- Ez őrület - mondta Jack. De azért elmesélte Bartnak, hogy Ted megerősítette a transzplantáció tényét.

- Nem is tudom, mit mondjak - csóválta a fejét Bart.

- Ha valaki új májat kap, de nem Észak-Amerikában és nem Európában, akkor még mi jöhet szóba? - töprengett Jack.

Bart megvonta a vállát. - Nem sok lehetőség van - mondta.

- Ausztrália, Dél-Afrika, esetleg itt-ott Dél-Amerikában, de annak

alapján, amit az ESZH-s kollégától hallottam, ezek a helyek nem nagyon jöhetnek számításba.

- Komolyan mondod? - kérdezte Jack. Nem ezt szerette volna hallani.

- Számomra ez rejtély - jegyezte meg Bart tanácstalanul.

- Semmi sem egyszerű ebben az ügyben - mondta Jack, és fölállt a helyéről.

- Azért nem adom fel - ígérte Bart.

- Kösz - biccentett Jack.

Rosszkedvűen ballagott végig a folyosón. Egyre azt mondogatta magának, hogy biztosan kell lennie még valami fontos dolognak, csak egyelőre nem veszi észre. Az az elkeserítő, hogy akárhogy kutat, fogalma sincs, mi lehet az, hogyan keresse, hol keresse.

A készenlétiben töltött magának még egy adag kávét, de így, délután ez már nem kávé volt, csak valami barna lötty. Papírpohárral a kezében ment föl a lépcsőn, a laboratóriumba.

- Lefuttattam a mintáidat - fogadta John DeVries. - Negatív lett, a ciklosporin A-ra és az FK506-ra is.

Jack döbbenten hallgatott. Szólni nem tudott, csak meredten nézte a laborigazgató sápadt, nyúzott arcát. Nem tudta, min lepődjön meg inkább: azon, hogy ilyen gyorsan elvégezték a vizsgálatot, vagy azon, hogy az eredmény negatív lett.

- Te viccelsz - nyögte ki végül.

- Nem annyira - felelte John. - Nem az én stílusom.

- De hát kapnia kellett immungátlókat - erősködött Jack. - Májátültetésen esett át, nem is régen. Nem lehet, hogy tévedtetek?

- Mindent ugyanúgy csináltunk, mint több száz más esetben szoktuk - felelté epésen John.

- Arra számítottam, hogy legalább az egyik vagy a másik gyógyszert kimutatjátok - mondta Jack.

- Nagyon sajnálom, de az eredményeinket nem igazíthatjuk az elméleteidhez. És bocsáss meg, de rengeteg dolgunk van! - vetett véget a beszélgetésnek John.

Jack csak állt és nézte, ahogy az igazgató sarkon fordul, odalép egy műszerhez, és állítgatni kezd rajta valamit, mintha ő már ott sem lenne. Mint akit fejbe kólintottak, úgy jött ki a laborból. Ted Lynch DNS-eredményei és DeVries gyógyszertesztjei ellentmondtak egymásnak. Ha tényleg megtörtént a transzplantáció, akkor Franconinak vagy ciklosporin A-t, vagy FK506-ot kellett kapnia. Ez volt a szokásos kezelési mód.

A negyediken szállt ki a liftből, a szövettanra igyekezett, és közben egyre azon törte a fejét, milyen racionális magyarázatot találhatna az ellentmondó tényekre. De csődöt mondott.

- Jé, ne éljek, ha ez nem az édes Stapleton doktor megint! - kiáltott fel jellegzetes, ír kiejtésével Maureen O'Connor. - Na mi van? Csak egy esete van? Azért jár állandóan a nyakunkra?

- Igen, olyan, amelyiktől becsavarodok, csak egy van - felelte Jack. - Mi a helyzet a lemezekkel?

- Egy pár már készen van - mondta Maureen. - Elviszi őket, vagy megvárja, amíg az egész kupac meglesz?

- Amit lehet, azt most elviszem - válaszolta Jack.

Maureen fürge ujjakkal kiválasztotta azokat a metszeteket, amelyek már megszáradtak, mikroszkópos keretbe rakta őket, majd tálcán az egészet átnyújtotta Jacknek.

- Van közte a májmetszetek közül is? - kérdezte Jack reménykedve.

- Azt hiszem, igen - felelte Maureen. - Egy vagy kettő. A többit majd később megkapja.

Jack bólintott és távozott. Csak néhány ajtó mellett kellett elhaladnia, már ott is volt a saját szobájánál. Chet fölnézett a munkájából, és elmosolyodott.

- Helló, cimbora, hogy vagy? - üdvözölte Jacket.

- Nem valami jól - dünnyögte Jack, és már oda is ült az asztalához. Azonnal bekapcsolta a mikroszkópot.

- Bonyodalmak vannak a Franconi-esettel? - kérdezte Chet. Jack bólintott. A májmetszeteket kereste a lemezek között.

Csak egyet talált. - Állandóan úgy érzem, mintha sziklából kellene vizet fakasztanom.

- Nagyon jókor jöttél vissza - váltott témát hirtelen Chet. - Egy észak-karolinai kollégától várok visszahívást, hogy a betegének voltak-e szívproblémái. De ki kellene ugranom útlevélképet csináltatni. Tudod, az indiai utazás. Megtennéd, hogy beszélsz vele, ha közben hívna?

- Persze - felelte Jack. - Mi a páciens neve?

- Clarence Potemkin - olvasta az egyik tasakról Chet. - Itt van a dossziéja az asztalomon.

- Jó, rendben - mondta Jack, miközben az egyetlen májmetszetet becsúsztatta a mikroszkóp tárgyasztalára. Már nem is törődött Chettel, aki fölvette a kabátját, és sietve távozott. Levitte a mikroszkóp objektívjét a lemezhez, és már éppen bele akart nézni a lencsébe, amikor hirtelen félbehagyta a mozdulatot. Mintha Chet szavai most jutottak volna el a tudatáig, eszébe jutott valami: külföld, utazás. Ha Franconi valahol külföldön kapta az új májat, ami egyre valószínűbbnek látszott, akkor talán ki lehet kutatni, merre járt.

Fölkapta a telefont, és hívta a rendőrséget, Lou Soldano nyomozó hadnagyot kérte. Nem is számított rá, hogy bent találja, így aztán kellemes meglepetés volt számára, amikor Lou beleszólt a kagylóba.

- De jó, hogy fölhívtál - mondta. - Emlékszel, ma reggel említettem neked, hogy az egyik informátorunk szerint a Lucia banda emberei lopták ki a hullaházból Franconi holttestét. És ezt

éppen most más forrásunk is megerősítette. Gondoltam, téged is érdekel.

- Igen, ez érdekes - mondta Jack. - De most van egy kérdésem.

- Ne kímélj! - nevette el magát Lou.

Jack röviden elmesélte, miből jutott arra a gondolatra, hogy Franconin esetleg külföldön hajtották végre a májátültetést. Azt is megemlítette, hogy a férfi anyja szerint a fia körülbelül másfél hónappal ezelőtt elutazott valahová, talán valami üdülőhelyre.

- Most azt szeretném tudni, hogy mondjuk a vámosok segítségével meg lehet-e tudni, hogy Franconi elhagyta-e az országot, és ha igen, hová utazott.

- Meg, persze, vagy a vámosoktól, vagy a Bevándorlási és Honosítási Hivataltól - felelte Lou. - A bevándorlásiak inkább tudnak segíteni, kivéve, ha mondjuk annyi cuccot hozott visszafelé, hogy vámot kellett fizetnie. És a bevándorlásiban van is egy haverom. Sokszor kérek tőle információt nem hivatalosan, ez sokkal gyorsabb, mint a szolgálati út, ahol rengeteg a bürokrácia. Kérdezzem meg tőle?

- Nagyon jó lenne - mondta Jack. - Már az agyamra megy ez az ügy.

- Jó, akkor megkérdezem - mondta Lou. - Már reggel mondtam, hogy úgyis jövök neked eggyel.

Jack úgy tette le a telefont, Hogy újra felcsillant valami halvány reménysugár. Talán valami fontos mozzanatra bukkant ezzel a külfölddel. Kicsit több optimizmussal hajolt újra a mikroszkóp fölé.

Laurie napja távolról sem úgy alakult, ahogyan elképzelte. Azt tervezte, hogy csak egyet boncol, de kettő lett a vége. Aztán még George Fontworth is megakadt egy többszörös lőtt sebes hulla vizsgálatában, őt is ki kellett segítenie. Már három óra is elmúlt, mire kikeveredett a boncteremből, és még nem is ebédelt.

Visszaöltözött az utcai ruhájába, és éppen az irodájába készült

fölmenni, amikor a temetkezési irodában észrevette Marvint. A technikus éppen akkor állt munkába, és azzal volt elfoglalva, hogy a normális délelőtti kavarodás után rendet rakjon maga körül. Laurie az ő irodája felé kanyarodott, és bedugta a fejét az ajtón.

- Megtaláltuk Franconi röntgenjeit - újságolta. - És kiderült, hogy az a vízi hulla, akit másnap éjjel hoztak be, nem más, mint a mi ellopott páciensünk.

- Láttam az újságban - felelte Marvin. - Furcsa.

- A röntgen alapján azonosítottuk - mondta Laurie. - Duplán örültem neki, hogy mégis megcsinálta a felvételeket.

- Az a dolgom.

- Csak még egyszer elnézést akartam kérni, amiért azt hittem, megfeledkezett róla.

- Semmi gond - mondta Marvin.

Laurie elindult, de alig tett három-négy lépést, visszafordult Marvin irodája felé. Most már be is ment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Marvin kérdőn nézett rá.

- Kérdezhetnék valamit, csak így, négyszemközt? - kérdezte Laurie.

- Persze, miért ne - felelte Marvin minden lelkesedés nélkül.

- Egyértelmű, hogy engem nagyon izgat az a hullalopás - mondta Laurie. - Ezért faggattam magát is tegnapelőtt délután. Emlékszik?

- Persze.

- Aznap este is bejöttem, és beszéltem Mike Passanóval is - folytatta Laurie.

- Hallottam róla.

- Fogadni mertem volna - húzta el a száját Laurie. - De higgye el, én nem gyanúsítottam Mike-ot semmivel!

- Elhiszem, persze - mondta Marvin. - Néha baromira érzékeny

tud lenni.

- Képtelen vagyok rájönni, hogyan lopták ki a hullát. Mert mindig volt itt valaki, vagy Mike, vagy a biztonságiak.

Marvin vállat vont. - Én sem tudom. Higgye el!

- Hát persze - mondta Laurie. - Gondolom, szólt volna, ha bármire gyanakszik. De nem ezt akartam kérdezni. Az az érzésem, hogy valaki belülről segített. Maga szerint van itt olyan kollégánk, aki esetleg benne lehetett? Ezt akartam kérdezni.

Marvin egy darabig gondolkozott, aztán megrázta a fejét. - Szerintem nincs.

- Biztos, hogy Mike műszakja idején történt - mondta Laurie. - A két gépkocsivezetőt, Pete-et és Jeffet jól ismeri?

- Nem - válaszolta Marvin. - Illetve szoktam őket látni, párszor még váltottam is velük egy-két szót, de más műszakban vagyunk, úgyhogy nem sokszor.

- De semmi oka nincs gyanúsítani őket?

- Nincs, ahogy senki mást sem - mondta Marvin.

- Köszönöm szépen - mosolyodott el Laurie. - Remélem, nem hoztam kényelmetlen helyzetbe a kérdezősködésemmel?

- Á, semmi gond! - mondta Marvin.

Laurie elgondolkodott, és szórakozottan rágcsálta a szája szélét. Érezte, hogy valami elkerülte a figyelmét. - Eszembe jutott valami - szólalt meg hirtelen. - Megtenné, hogy részletesen elmondja, mi történik, amikor egy holttestet elvisznek innen?

- Mindent?

- Igen, mindent - mondta Laurie. - Mert nagyjából sejtem, de nem tudom a pontos részleteket.

- Honnan kezdjem? - kérdezte Marvin.

- A legelején - mondta Laurie. - Onnan, hogy idetelefonálnak valamelyik temetkezési vállalattól.

- Jó - bólintott Marvin. - Megkapom a hívást, hogy ilyen és ilyen temetkezési vállalattól beszélnek, és szállítanának. És megadják a nevet és a folyószámot.

- Csak ennyi? - kérdezte Laurie. - Aztán leteszik a telefont?

- Nem - mondta Marvin. - Akkor várnak, én meg beütöm a számítógépbe a folyószámot. Ellenőriznem kell, hogy maguk tényleg lezárták-e a dossziéját, és azt is meg kell néznem, hogy hol van tárolva.

- Szóval vissza a telefonhoz, és akkor mit mond?

- Hogy rendben van - felelte Marvin. - És hogy elő fogom készíteni. És talán még meg szoktam kérdezni, hogy körülbelül mikor lesznek itt érte. Mert minek kapkodjunk, ha mondjuk csak két óra múlva jönnek, vagy mit tudom én.

- És aztán?

- Előszedem a hullát, és ellenőrzöm a folyószámot - folytatta Marvin. - Aztán berakom a hűtőkamrába, elölre. Mindig ugyanarra a helyre szoktuk tenni. Ha több van, sorba is rakjuk őket, úgy, ahogy majd jönni fognak értük. Hogy könnyebb legyen a sofőröknek.

- És ezután mi történik?

- Az, hogy értük jönnek - mondta Marvin, és megint vállat vont.

- És mi történik, amikor megérkeznek?

- Bejönnek ide, kitöltjük az átvételi papírt. Mindent dokumentálni kell. Szóval aláírják, hogy innentől ők vállalják a felelősséget.

- Igen - bólintott izgatottan Laurie. - Aztán maga bemegy, és kihozza a holttestet?

- Igen. Vagy én, vagy közülük valamelyik - mondta Marvin. - Mert hát mindegyik már milliószor járt itt, úgyhogy tudják.

- Van valami utolsó ellenőrzés?

- Naná! Mindig még egyszer megnézzük a folyószámot, mielőtt kitolják innen a pácienst. És azt is be kell jelölnünk a papíron, hogy ellenőriztük. Kínos lenne, ha visszaérnek a temetkezési vállalathoz, és ott derülne ki, hogy nem azt a hullát vitték el.

- Elég biztosnak látszik ez a rendszer - jegyezte meg Laurie. És úgy is gondolta. Ennyi ellenőrzés mellett nem nagyon lehet kijátszani a procedúrát.

- Évtizedek óta így működik, és soha nem volt semmi gikszer - mondta Marvin. - Meg a számítógép is segít, persze. Előtte csak a naplókönyv volt.

- Köszönöm, Marvin! - búcsúzott ismét Laurie.

- Nincs mit, doktornő! - felelte Marvin.

Laurie maga mögött hagyta a temetkezési irodát. A szobája felé menet útközben még megállt az első emeleten, hogy valami szendvicsfélét vegyen magának a büfében, az automatából. Így, legalább testben kissé megerősödve ment föl a negyedikre. Látta, hogy Jack ajtaja nyitva van, odament és bekukkantott. Jack a mikroszkópja fölé hajolt.

- Valami érdekes? - kérdezte Laurie.

Jack fölnézett, és elmosolyodott. - Nagyon - mondta. - Nem nézed meg?

Laurie belenézett a lencsébe, ahogy Jack félrehajolt, hogy helyet adjon neki. - Úgy néz ki, mintha pici granulóma lenne a májban - mondta.

- Az bizony - mondta Jack. - Azokból az apró darabokból van, amiket még megtaláltam Franconi májából.

- Hmm - hümmögött Laurie, miután tovább nézte a lemezt. - Ez azért különös, hogy fertőzött májat ültettek be. Azt hinné az ember, hagy előbb töviről hegyire megvizsgálják a donort. Sok van ezekből a kis granulómákból?

- Még csak egy májlemezt kaptam meg Maureentól - mondta

Jack. - És csak ezt az egy granulómát találtam, úgyhogy arra tippelek, nem sok van. De a fagyasztott metszeten láttam egyet. Szintén a fagyasztott metszeten voltak ilyen apró, lelohadt ciszták, amelyek szabad szemmel is láthatók lettek volna. Az átültetést végző teamnek látnia kellett, de nem törődtek vele.

- Mindenesetre általános gyulladás nem látszik - jegyezte meg Laurie. -A szervezet elég jól tűrte az átültetést.

- Nem elég jól, hanem nagyon jól! - mondta Jack. - Talán túl jól, de ez másik kérdés. Szerinted mi az ott, a mutató alatt?

Laurie ide-oda állítgatta a fókuszt, hogy le és föl is tudjon mozogni a metszet képén. Néhány furcsa, bazofil foltot fedezett föl. - Nem tudom. Még abban sem vagyok biztos, hogy nem mesterséges nyom.

- Én sem tudom - mondta Jack. - Hacsak nem ez idézte elő a granulómát.

- Elképzelhető - egyenesedett föl Laurie. - Miért mondtad, hogy a szervezet túl jól viselte az új májat?

- A labor szerint Franconi egyáltalán nem kapott immungátló gyógyszereket - felelte Jack. - És ezt felettébb valószínűtlennek találom, hiszen nincs általános gyulladás.

- Biztosan tudjuk, hogy volt transzplantáció? - kérdezte Laurie.

- Abszolúte - mondta Jack. Röviden összefoglalta, amit Ted Lynchtől megtudott.

Laurie épp olyan tanácstalan volt, mint Jack. - El nem tudom képzelni, hogy két embernek tökéletesen azonos legyen a DQ-alfa szakasza, kivéve, ha egypetéjű ikrekről van szó - mondta.

- Úgy veszem ki, hogy többet tudsz erről a témáról, mint én - fordult feléje Jack. - Én két napja hallottam életemben először a DQ-alfáról.

- Tudsz arról, hogy hol végezhették el Franconin az átültetést? - kérdezte Laurie.

- Szép is lenne - mondta Jack. Beszámolt Bart Arnold hiábavaló próbálkozásairól, és arról, hogy előző éjszaka ő maga is órákig hívogatta az európai szervátültetési központokat telefonon.

- Te jó ég! - szörnyülködött Laurie.

- Az előbb már Lou-t is mozgósítottam. Az édesanyjától megtudtuk, hogy Franconi pár hete elutazott valahová, szerinte valami üdülőhelyre, és úgy jött vissza, mint akit kicseréltek. Azt sajnos nem tudta, hogy hol üdült a fia. Lou most megnézi, hátha a bevándorlásiak tudják, hogy elhagyta-e az országot.

- Ha valaki, akkor Lou ki is fogja deríteni - mondta Laurie. Jack úgy érzékelte, Laurie hangjából némi fölényesség csendül ki, és ez bosszantotta. - Apropó - mondta. - Lou bevallotta, hogy ő adta le a sajtónak a hírt az azonosításról.

- Ezt nem hiszem - mondta Laurie.

- Tőle magától tudom - emelte föl megadóan a kezét Jack. - Úgyhogy legalább egy nyomorult bocsánatkérést megérdemelnék.

- Veheted úgy, hogy most megkaptad - nevetett Laurie. - Én csak ámulok. És nem mondta, hogy miért?

- Azért, hogy rögtön terjedjen el a hír, hátha azzal újabb információt tudnák kifüstölni a besúgóikból. És bizonyos fokig így is működött. Kaptak egy tippet, aztán később meg is erősítette másvalaki, hogy Franconit a Lucia család utasítására lopták ki innen.

- Ez őrület - komorult el Laurie, és még meg is borzongott. - Lassanként olyan lesz ez az egész, mint a Cerino-ügy.

- Persze, tudom, miért - mondta Jack. - Ott szemről volt szó, itt meg májról.

- Biztosan nincs valahol az országban kórház, amelyik titokban májátültetést végez? - kérdezte Laurie.

- Nem tudom elképzelni - csóválta a fejét Jack. - Nagy pénz volna benne, de nem tudnák előteremteni a donorokat. Pillanatnyilag

például több mint hétezer ember vár májátültetésre. Ezeknek a nagy része nem tudna annyit fizetni, hogy üzletként megérje.

- Sajnos, én nem tudok ilyen optimistán gondolkodni - mondta Laurie. - Inkább úgy látom, hogy a teljes egészségügyet villámgyorsan maga alá gyűrte a haszonszerzés.

- De az egészségügyben a nagy pénz a mennyiségben van - vetette ellen Jack. - Túl kevés az olyan gazdag ember, akinek új májra lenne szüksége. Nem fizetődne ki ilyen beruházás: fölépíteni magát a kórházat, a titkosság is pénzbe kerül, és mindezt úgy, hogy az ellátás nincs biztosítva. Nem mondom, valami silány horrorfilmben elképzelhető ilyen történet, de a valóságban túl kockázatos és bizonytalan lenne. Nincs az az üzletember, aki erre pénzt adna, ha mégoly kapzsi és mohó is.

- Lehet, hogy igazad van - ismerte el Laurie.

- Meggyőződésem, hogy itt valami egyéb tényező is közrejátszik - folytatta Jack. - Túl sok a megmagyarázhatatlan mozzanat, a DQ-alfa lelettől egészen odáig, hogy Franconi nem szedett immungátló gyógyszereket. Valamit nem tudunk, vagy nem veszünk észre: valamilyen váratlan dolgot, valamilyen kulcsot.

- Micsoda feladat! - csóválta a fejét Laurie. - Egy biztos: nagyon jól tettem, hogy éppen a te nyakadba varrtam ezt az esetet.

- Hálás is vagyok érte - mosolyodott el Jack. - Nem megnyugtató ügy, az kétségtelen. De hogy valami jobbat is mondjak: tegnap este, kosarazás után Warren szólt, hogy Natalie kérdezte, mi van veled. Mit szólnál hozzá, ha ezen a hétvégén elmennénk velük vacsorázni, esetleg moziba is? Persze, csak ha ők is ráérnek.

- Szívesen mennék - felelte Laurie. - Remélem, te is említetted Warrennek, hogy én meg felőlük érdeklődtem?

- Persze - mondta Jack. - Nem akarom másra terelni a szót, de milyen napod volt ma? Rájöttél már, hogyan jutott ki Franconi arra az éjszakára? Mert az azért nem nagy újság, amit Lou mondott, hogy a maffia lopatta ki innen a hullát, nem? Attól még nem sokat

tudunk.

- Sajnos, semmi haladás - mondta Laurie. - Csak most az előbb szabadultam odalentről. Sehol sem tartok azzal sem, amit mára elterveztem.

- Az baj - sóhajtott Jack. - Gondoltam, ha én nem is jutok előbbre, majd te előállsz valamivel, ami engem is kimozdít a holtpontról.

Megállapodtak, hogy este hívják egymást, elsősorban a hétvége miatt, aztán Laurie ment a saját szobájába, dolgozni. A jó szándék megvolt benne, át akarta nézni a beérkező leleteket, a postát, a különféle jelentéseket, de képtelen volt koncentrálni.

Még bűntudat is ébredt benne, hiszen lám, Jack is benne reménykedik, hogy majd rábukkan valami döntő mozzanatra, de a jelek szerint hiába. Még mindig nem volt világos elképzelése arról, hogyan történhetett a lopás a hullaházból.

Elővett egy tiszta papírlapot, és szép sorban mindent fölírt, amit Marvin elmondott. Ösztönösen érezte, hogy valamiképpen a két, aznap éjjel elszállított hulla körül rejlik a magyarázat. És miután az is kiderült, hogy maffiaakcióról volt szó, nem volt kétséges előtte, hogy a Spoletto Kegyeleti Szalon is sáros az ügyben.

Dr. Lyons letette a telefont, és Darlene-re emelte a tekintetét, aki éppen belépett a dolgozószobába.

- Nos? - kérdezte Darlene. Hosszú, szőke haját lófarokba fogta össze, csábos tornamezt viselt: mostanáig a szobakerékpárt tekerte a szomszéd szobában.

Dr. Lyons hátradőlt a székében, és felsóhajtott. Még el is mosolyodott. - Lassan rendeződnek a dolgok - mondta. - A GenSys operációs igazgatójával beszéltem éppen, Cambridge-ben. Holnap estére szabad a gép, úgyhogy repülök Afrikába. Persze, valahol majd meg kell állni üzemanyagot fölvenni, de még nem tudom, hol.

- Jöhetek én is? - kérdezte Darlene reménykedve.

- Á, nem, drágám, nem lehet! - felelte dr. Lyons. Előrenyúlt, és megfogta a nő kezét. Tudta, hogy az elmúlt néhány napban nehéz órákat okozott Darlene-nek, szégyellte is magát. Most a kezénél fogva maga mellé húzta, az íróasztal mögé, és az ölébe ültette. De rögtön meg is bánta. Darlene nem volt madárcsontú nő.

- Tudod, a pácienssel meg az orvosokkal együtt visszafelé már túl sokan lennénk a gépen - rögtönzött hirtelenjében valami magyarázatot. Közben az arca elvörösödött.

Darlene nagyot sóhajtott és lebiggyesztette a száját. - Én soha nem jutok el sehová.

- Majd legközelebb - vigasztalta dr. Lyons. Azzal szelíden megpaskolta Darlene hátát, és fölállította az öléből. - Rövid út lesz, megyünk meg jövünk, semmi élvezet nem lesz benne.

Darlene-ből hirtelen kirobbant a sírás. Zokogva kirohant a szobából. Dr. Lyons először még utána akart menni, hogy vigasztalja, de aztán az asztali órára tévedt a pillantása, és meggondolta magát. Három óra elmúlt, vagyis Cogóban kilenc utánra járt az idő. Ha beszélni akart Spallekkel, úgy érezte, ez a legalkalmasabb időpont.

Az otthoni számát hívta. A házvezetőnő vette fel, aztán kapcsolta Spalleket.

- Továbbra is rendben van minden? - kérdezte dr. Lyons várakozóan.

- Tökéletesen - felelte Spallek. - Legutoljára is azt mondták, hogy a páciens kitűnően érzi magát.

- Ez megnyugtató - mondta dr. Lyons.

- Remélem, ez annyit jelent, hogy a felhasználási prémiumunk is érkezik - mondta Spallek.

- Természetesen - hagyta rá dr. Lyons, bár tudta, hogy ez korán sincs így. Vinnie Dominicknek ki kell fizetnie húszezret, emiatt a prémiumoknak várniuk kell, amíg az újabb belépési díj befolyik.

- Mi a helyzet Kevin Marshall-lal? - kérdezte aztán.

- Megint normális - válaszolta Spallek. - Attól eltekintve, hogy tegnap dél körül újra visszamentek a hídövezetbe.

- Ezt nem nevezném normálisnak - mondta dr. Lyons.

- Nyugodj meg! - felelte Spallek. - Csak Melanie Becket napszemüvegét keresték. Igaz, az lett a vége, hogy a katonák, akiket odavezényeltem, megint le akarták lőni őket. - Ezen tiszta szívből hahotázni kezdett.

Dr. Lyons megvárta, amíg Spallek abbahagyja a nevetést. - Mi olyan vicces ebben? - kérdezte.

- Azok a fafejűek szétlőtték a nő autójának a hátsó szélvédőjét. Ezen nagyon begurult, de a hatás nem maradt el. Most már tényleg biztos vagyok, hogy nem mennek oda többet.

- Azt én is nagyon remélem - mondta dr. Lyons.

- Azután ma délután össze is futottam a két nővel, meghívtam őket egy italra. Az az érzésem, hogy az a mamlasz képű tudós nagyon belenyúlt valamibe.

- Mire gondolsz? - kérdezte dr. Lyons.

- Úgy látom, sem ideje, sem ereje nem lesz, hogy a füsttel foglalkozzon, amit Isla Francescán látott - vihogott Spallek. Az a két nő partiba dobja a pasast.

- Komolyan? - hitetlenkedett dr. Lyons. Azzal a Kevin Marshall-lal kapcsolatban, akit ő ismert, még a gondolat is képtelenségnek tűnt. Kevin az érdeklődés legcsekélyebb jelét sem mutatta soha a másik nem iránt. És hogy ne csak egy nője legyen, hanem mindjárt kettő, dr. Lyons ezt egyszerűen nevetségesnek találta.

- Ez volt a benyomásom - folytatta Spallek. - Hallanod kellett volna, hogy az a két nő hogy dicsérte, hogy ilyen helyes meg olyan aranyos. És éppen vacsorázni mentek Marshallhoz. Amióta ismerem, még soha nem vacsorázott nála senki, pedig ott lakom, vele szemben.

- Akkor csak hálásak lehetünk a két nőnek - mondta dr. Lyons.

- Én inkább irigy vagyok Marshallra! - harsogta Spallek, és megint durván nevetni kezdett, amitől dr. Lyons hátán kis híján felállt a szőr.

- Azért telefonálok, mert holnap este indulok - vágott közbe dr. Lyons. - Nem tudom, mikor érkezem Batába, mert nem tudom, hol fogunk megállni tankolni. Majd onnan telefonálok, vagy a pilótával üzenek rádión.

- Hozol magaddal valakit? - kérdezte Spallek.

- Tudtommal senkit- felelte dr. Lyons. - De nem is hinném, mert visszafelé majdnem telt ház lesz.

- Várni fogunk - mondta Spallek.

- Viszontlátásra - búcsúzott dr. Lyons.

- Esetleg magaddal hozhatnád a prémiumunkat is - mondta még Spallek.

- Majd meglátom, meg lehet-e oldani - tért ki a válasz elől dr. Lyons.

Letette a telefont, és elmosolyodott. Csak csóválta a fejét, ahogy Kevin Marshallra gondolt. - Hát, alamuszi macska nagyot ugrik! - mondta maga elé hangosan, miközben fölállt az asztaltól, és kifelé indult a szobából. Meg akarta keresni Darlene-t, hogy megvigasztalja. Arra gondolt, talán elviszi vacsorázni a kedvenc éttermébe, annak biztosan örülni fog.

Jack egyik végétől a másikig aprólékosan végigvizsgálta az egyetlen, rendelkezésére álló májmetszetet, az olajimmerziós lencséjével is hosszan szemlélte a parányi granulómák közepén a bazofil pettyeket. Még mindig fogalma sem volt róla, hogy tényleg fölfedezett-e velük valamit, és ha igen, mit.

Minden szövettani és kórtani tudását bevetette már ezzel a metszettel kapcsolatban, úgyhogy eldöntötte, átviszi az Egyetemi Kórház patológiai osztályára. Ekkor megszólalt a telefon. Chetet

keresték Észak-Karolinából. Jack föltette a megfelelő kérdéseket, a válaszokat pedig lejegyezte. Letette a telefont, aztán az iratszekrényből előhúzta a dzsekijét. Fölvette, magához vette a metszetet, de ekkor újra megszólalt a telefon. Ezúttal Lou Soldano volt az.

- Bingó! - kezdte vidáman a nyomozó. - Jó híreim vannak.

- Csupa fül vagyok - mondta Jack izgatottan. Kibújt a dzsekijéből, és leült.

- Üzentem az egyik barátomnak, aki a Bevándorlási Hivatalban dolgozik, és most hívott vissza - mondta Lou. - Föltettem neki a kérdést, mondta, hogy várjak egy kicsit. Hallottam is, ahogy beütötte a nevet a számítógépébe. Két másodperc alatt megvolt az információ. Carlo Franconi pontosan harminchét nappal ezelőtt, január 29-én érkezett vissza az országba, Tetterboróra, New Jerseybe.

- Mi az a Tetterboro? Még sosem hallottam - vetette közbe Jack.

- Magánrepülőtér - felelte Lou. - Mindenféle gép jár oda, de főleg a vállalati luxusgépek szeretik, mert közel van a városhoz.

- Carlo Franconi is egy cégnek a gépén érkezett? - kérdezte Jack.

- Azt nem tudom - válaszolta Lou. - Csak a gépnek a hívóbetűit vagy hívószámát, vagy hogy hívják. Tudod, ami a gépek farkán van kiírva. Várjál csak, itt van. N69SU.

- Azt lehet tudni, hogy honnan jött a gép? - kérdezte Jack, miközben fölírta a dátumot és a gép jelét.

- Ja, persze - mondta Lou. - Azt nyilvántartják. Lyonból jött, Franciaországból.

- Nem, onnan nem jöhetett - mondta Jack.

- Ezt adta ki a számítógép. Miből gondolod, hogy ez nem jó adat?

- Mert ma hajnalban magam beszéltem a francia szervelosztó központtal. Semmilyen Franconi nevű amerikai állampolgár nem szerepelt az adataik között, és azt is mondták, ki van zárva, hogy

egy amerikainak ott ültessék át a máját, mert a franciáknak is hosszú várólistán kell végigmenniük, mire új szervet kaphatnak.

- A Bevándorlási Hivatal adatának egyeznie kell a repülési tervvel, amit közölni kell a Szövetségi Légiforgalmi Hivatallal is, meg annak az európai megfelelőjével is - mondta Lou. - Legalábbis én így tudom.

- Nem lehet, hogy a barátodnak van valami francia kapcsolata? - kérdezte Jack.

- Nem lennék meglepve - felelte Lou. - Ezeknek a repülős srácoknak nagyon együtt kell dolgozniuk. Majd megkérdezem tőle. Neked mire kellene?

- Ha Franconi Franciaországban volt, jó lenne megtudni a napot, amikor odaérkezett - mondta Jack. - És hátha a franciák arról is tudnak valamit, hogy merre járt ott. A szállodáik révén nagyon nyomon követik az összes tengerentúlit.

- Jó, majd meglátom, mit tehetek - ígérte Lou. - Fölhívom a srácot, aztán majd visszahívlak.

- És még valamit - mondta Jack. - Hogyan lehet megtudni, hogy kié az N69SU?

- Az semmiség - felelte Lou. - Csak az SZLH Repülés-ellenőrző Központját kell fölhívni Oklahomában. Akárki megmondja, de véletlenül ott is van ismerősöm.

- Hohó, nagyon jól válogattad ki az ismerőseidet - jegyezte meg Jack.

- A munkámmal jár - mondta Lou. - Sokszor segítünk egymásnak. Ha mindig a hivatalos útra kellene vámunk, semmire sem jutnánk.

- Nekem most mindenesetre nagyon jól jön ez a te kapcsolatrendszered.

- Akkor hívjam föl az ismerősömet az SZLH-nál? - kérdezte Lou.

- Nagyon lekötelezném - válaszolta Jack.

- Ne hülyéskedj már, örülök neki - mondta Lou. - Az az érzésem, hogy ha neked segítek, azzal magamat is segítem. Alig várom már, hogy a végére járjak ennek az ügynek. Különben az sincs kizárva, hogy nézhetek más munkahely után.

- Átmegyek az Egyetemi Kórházba - mondta Jack. - Mi lenne, ha én hívnálak vissza, mondjuk egy fél óra múlva?

- Tökéletes - felelte Lou, aztán letették a kagylót.

Jack a fejét csóválta. Mint szinte minden ebben az egész zűrzavarban, a Lou-tól kapott információ is egyszerre volt meglépő és zavarba ejtő. Valószínűleg soha nem gondolt volna rá, hogy Franconi éppen Franciaországba menjen.

Másodszor is fölvette a dzsekijét, és elindult. Az Egyetemi Kórház nem volt messze, úgyhogy hagyta a biciklijét, gondolta, gyalog is odaér tíz perc alatt.

Az emberektől nyüzsgő kórházban lifttel ment föl a patológiai osztályra. Azt remélte, elcsípi dr. Malovart. Dr. Malovar óriásnak számított a maga szakterületén, és hiába volt nyolcvankét éves, Jack úgy tartotta számon, hogy nála okosabb patológussal még nem találkozott. Havonta egyszer szemináriumot tartott, ezekre Jack minden alkalommal eljárt. És ha bármilyen patológiai problémája volt, nem Binghamhez ment, mert Bingham a törvényszéki orvostanban volt erős, hanem dr. Malovarhoz.

- A professzor úr természetesen a laborban van - közölte a titkárnő a patológián. - Tudja, merre van?

Jack bólintott, és az ütött-kopott, fújt üveges ajtó felé indult, amely - ahogy mindenki emlegette - Malovar barlangjába vezetett. Bekopogott az ajtón. Senki nem válaszolt, úgyhogy lenyomta a kilincset. Az ajtó nyitva volt. Odabent dr. Malovar éppen imádott mikroszkópja fölé hajolt. Az idős ember kicsit Einsteinre emlékeztetett dús, zilált, ősz hajkoronájával és tömött bajuszával. Enyhén púpos is volt, mintha a testét külön arra tervezte volna valaki, hogy mindig a mikroszkóp fölé görnyedjen, és azt nézze. A

professzor öt érzéke közül csak a hallása sínylette meg az évek múlását.

Jacket csupán futólag üdvözölte, de a kezében lévő tárgylemez azonnal fölkeltette az érdeklődését. Imádta, ha a kollégák problematikus esetekkel keresték meg, Jack nagyon sokszor ki is használta a professzornak ezt a tulajdonságát.

Miközben átnyújtotta a tárgylemezt, igyekezett röviden fölvázolni az eset lényegét, de dr. Malovar fölemelt kézzel hallgattatta el. Igazi detektív volt, nem akarta, hogy a mások véleménye befolyásolja vagy megzavarja az övét. Kivette a mikroszkópból azt a tárgylemezt, amelyet Jack érkeztekor tanulmányozott, és berakta az újat. Egyetlen szót sem szólt, és legföljebb egy perc alatt mindent megnézett rajta.

Aztán fölemelte a fejét, csepp olajat rakott a tárgylemezre, és az erősebb nagyítású olajimmerziós lencsére váltott. Megint csupán néhány másodpercig vizsgálódott.

Fölnézett és Jackhez fordult. - Érdekes! - mondta, ez tőle nagyon komoly bóknak számított. Gyengülő hallása miatt igen hangosan beszélt. - Van egy kis májgranulóma, és heg is. A granulómában mintha merozoitokat látnék, de nem vagyok biztos ebben.

Jack bólintott. Feltételezése szerint dr. Malovar a parányi bazofil pöttyökre gondolt, amelyeket ő is látott a granulóma közepén.

Dr. Malovar a telefonért nyúlt. Fölhívta a kollégáját, és megkérte, jöjjön át hozzá. Néhány perc múlva magas, vékony, komoly arcú afrikai-amerikai férfi jelent meg, fehér köpenyben. Dr. Malovar bemutatta Jacknek. dr. Colin Osgood volt, a parazitológia vezetője.

- Mi a véleményed, Colin? - kérdezte dr. Malovar, és a mikroszkóp felé intett.

Dr. Osgood valamivel hosszabban nézte a metszetet, mint pár perccel korábban a professzor. - Határozottan parazitikus jellegű - mondta végül, anélkül, hogy a szemét elvette volna a mikroszkóptól. - Azok ott merozoitok, de nem ismerem fel őket.

Vagy egy új faj, vagy olyan, amelyikkel még nem találkoztam embernél. Javaslom, hogy dr. Lander Hammersmith is tekintse meg, és mondjon véleményt róla.

- Ez jó ötlet - helyeselt dr. Malovar, majd Jackhez fordult. - Nem hagyná itt ezt holnapig? Holnap reggel megnézetem dr. Hammersmith-szel.

- Ki az a dr. Hammersmith? - kérdezte Jack.

- Állatpatológus - felelte dr. Osgood.

- Jó, rendben van - mondta Jack készségesen. Sosem jutott volna eszébe, hogy állatpatológussal nézesse meg a tárgylemezt.

Köszönetet mondott mindkét kollégának, majd kiment a titkárságra, és megkérdezte, telefonálhat-e. A titkárnő üres asztalhoz irányította, ott volt telefon is, kilencessel kapott városi vonalat. Jack Lou-t hívta, a rendőrségen.

- Helló, de jó hogy hívtál - mondta Lou. - Azt hiszem, érdekes dolgokat szedtem össze neked. Először is, az a repülő nagyon előkelő gép. G4-es. Mond ez neked valamit?

- Azt hiszem, nem - mondta Jack. Pedig Lou hangjából úgy hallotta, hogy illett volna.

- A G4 a Gulfstream 4-nek a rövidítése - magyarázta Lou. Azt lehet mondani, hogy ez a Rolls-Royce a magángépek között. Úgy húszmillió dollár lehet.

- Le vagyok nyűgözve - mondta Jack.

- Lehetsz is - nevetett Lou. - Jó, szóval lássuk, amit megtudtam. Tehát a gép az Alpha Aviatiori nevű cégé, Renóból, Nevadából. Hallottál már róluk?

- Nem - felelte Jack. - Miért, te igen?

- Én sem - mondta Lou. - Nyilván lízingcég. Na, mi van még? Ó, igen! Lehet, hogy ez lesz a legérdekesebb. A barátom a bevándorlásiaktól fölhívta a francia kollégáját a lakásán, most ezt képzeld el, és rákérdezett Carlo Franconira. Ez a francia hivatalnok

meg nyilván a PC-jéről be tud menni az ottani nagy számítógéprendszerükbe, mert találd ki, mit mondott?

- Nem bírok magammal az izgalomtól - mondta Jack.

- Franconi soha nem járt Franciaországban! - közölte a nagy hírt Lou. - Hacsak nem hamis útlevéllel, hamis néven. Nincs adat sem belépésről, sem kilépésről.

- És akkor miért olyan kétségbevonhatatlan az az adat, hogy a gép Franciaországból érkezett?

- Kötekedni azért nem kell - mondta Lou.

- Nem kötekedem - felelte Jack -, csak utaltam arra, amit mondtál, hogy a repülési tervnek meg a bevándorlásiak adatainak egyezniük kell.

- Egyeznek is! - mondta Lou. - Az, hogy a gép Lyonból jött, nem jelenti azt, hogy ott bárkinek vagy mindenkinek ki vagy be kellett szállnia. Lehet, hogy csak üzemanyagot tankoltak, vagy mit tudom én.

- Jó, ezt elfogadom - ismerte el Jack. - Erre nem gondoltam. De honnan fogjuk akkor megtudni, hogy mit csináltak Lyonban?

- Már látom, hogy vissza kell hívnom az emberemet az SZLH-nál.

- Remek! Most indulok vissza a hullaházba. A szobámban leszek. Hívjalak én, vagy majd te hívsz?

- Majd én hívlak - mondta Lou.

Miután Laurie mindent leírt, amire csak emlékezett a Marvinnal folytatott beszélgetésből, hogy hogyan szállítják el a temetkezési vállalatok a holttesteket, félretolta a papírt, és rá sem nézett egy ideig. Megírt egy sürgős jelentést, majd fél óra elteltével újból maga elé húzta a jegyzetét.

Megpróbálta tiszta fejjel, friss szemmel újra elolvasni az egészet. És most, másodszorra valami megütötte a szemét: hogy milyen sokszor szerepel a “folyószám” kifejezés. Ebben persze nem volt semmi meglepő. Egy halottnak a folyószám ugyanaz, mint az

élőnek a társadalombiztosítási szám. A folyószám voltaképpen azonosítási szám, ennek révén tudja nyomon követni a hullaház a falai között megforduló holttestek százait, a róluk készült különféle jelentéseket, leleteket, egyéb papírokat. Amikor a hulla bekerül a törvényszéki orvosi hivatalba, az az első, hogy folyószámot adnak neki. A második pedig az, hogy a nagyujja köré erősítenek egy cédulát, rajta a folyószámmal.

Ahogy nézte ezt a szót, maga is meglepődött: ha megkérdeznék, képtelen lenne pontosan meghatározni, mit is jelent. Egyszer megismerkedett vele, elfogadta, és azóta mindennap használja. Minden egyes laboratóriumi papíron, leleten, jelentésen, minden röntgenfelvételen, minden vizsgálói jelentésen ott van a folyószám. Bizonyos szempontból sokkal fontosabb, mint az áldozat neve.

Levette a polcról az értelmező szótárt. Kíváncsi volt, mit ír a folyószámról. Semmire nem jutott vele. Aztán megnézte, milyen szókapcsolatok szerepelnek a “szám” címszó alatt. “Érkezési szám, felvételi szám, iktatószám, sorszám” - pásztázta a tekintete a vastagon szedett szavakat. Semmi. Aztán egyszercsak megakadt a szeme a “felvételi szám”-on. A folyószám itt a hivatalban végül is felvételi számot jelent.

Akkor nézzük még egyszer az aznapi adatokat, gondolta. Keresni kezdte azt a cédulát, amelyre fölírta azoknak a halottaknak a nevét és folyószámát, amelyeket március 4-én éjjel, Franconi eltűnésének éjszakáján szállítottak el. Egy laboratóriumi tálca alatt találta meg a papírt, ez állt rajta. Dorothy Kline - 101 455, Frank Gleason - 100 385.

És ekkor észrevett valamit, ami eddig elkerülte a figyelmét. Talán most sem vette volna észre, ha nem töpreng előtte a folyószám jelentésén. De most hirtelen meglátta, hogy a két folyószám között több mint ezer a különbség! Pedig a folyószámokat egymás után írták ki. Az átlagos forgalommal számolva ez azt jelentette, hogy a két holttest felvétele között több hétnek kellett eltelnie. És ez tette igazán gyanússá a dolgot, ugyanis a holttestek általában legföljebb

néhány napig maradtak a hullaházban. Miért maradt volna itt olyan sokáig Frank Gleason holtteste? Miért csak most szállította el a Spoletto Kegyeleti Szalon?

Beírta a komputerbe a Frank Gleason nevet. A képernyőn megjelentek az adatok.

- Az úristenit! - kiáltott föl Laurie.

Lou remekül érezte magát. A nagyközönségben általában romantikus kép él a nyomozók munkájáról, ezzel szemben az igazi rendőri munka kimerítő, hálátlan feladat. Azonban amit Lou most csinált, vagyis hogy ült kényelmesen az irodájában, telefonálgatott, és a telefonok eredményesnek bizonyultak, nos, ezt szórakoztatónak találta, és úgy érezte, érdemes csinálnia. És jó érzés volt pár szót váltani a régi ismerősökkel.

- Ez igen, Soldano! - kiáltott fel Mark Servert. Mark volt Lou repülésügyi ismerőse, ő dolgozott az SZLH-központban, Oklahomában. - Egy évig nem is hallok felőled, aztán egy nap kétszer is. Biztosan valami bombaügyről van szó.

- Azt nem mondanám, de érdekes - felelte Lou, - És újabb kérdésem van. Kiderítettük, hogy az a G4-es gép, amelyik miatt az előbb is hívtalak, Lyonból, Franciaországból érkezett Teterboróra, január 29-én. De az illető, aki minket érdekel, nem lépett be Franciaországba. Úgyhogy azt szeretnénk megtudni, ha lehetséges, hogy honnan jött az N695U, mielőtt Lyonban landolt.

- Hát, ez fogas kérdés - mondta Mark. - Azt tudom, hogy az NPLSZ minden...

- Várjál, várjál! - szólt közbe Lou. - Ne mondjál nekem ilyen rövidítéseket! Mi az az NPLSZ?

- Nemzetközi Polgári Légiforgalmi Szervezet - mondta Mark. - Azt tudom, hogy ők rögzítenek minden repülési tervet, Európából és Európába.

- Pompás - örvendezett Lou. - Fölhívhatok ott szerinted valakit?

- Én föl tudok hívni valakit - mondta Mark. - De azzal nem sokra mentek, mert az NPLSZ tizenöt nap után minden adatot töröl. Nem tárolják tovább.

- Hát ez remek - mondta Lou, de ennek már egyáltalán nem örült.

- Ugyanez a helyzet az Európai Légiforgalmi Ellenőrzési Központban is, Brüsszelben. Egyszerűen túl sok az adat, ha a kereskedelmi légi forgalmat is tekintetbe veszed.

- Szóval nem megy - mondta Lou.

- Még gondolkozom - felelte Mark.

- Visszahívsz? - kérdezte Lou. - Még körülbelül egy órát itt leszek.

- Igen, visszahívlak - ígérte Mark.

Lou már éppen le akarta tenni a kagylót, amikor még hallotta, hogy Mark a nevét kiáltja a telefonban.

- Már eszembe is jutott valami - mondta Lounak. - Van egy Központi Forgalmi Igazgatóság nevű szervezet, Párizsban és Brüsszelben van irodájuk: ők adják meg a részidőket a fel- és leszállásokhoz egész Európára, kivéve Ausztriát és Szlovéniát.

Hogy ez a két ország miért nincs benne, azt ne kérdezd. Tehát ha az N69SU nem Ausztriából vagy Szlovéniából érkezett, akkor ott meg kell lennie a repülési tervüknek.

- Ismersz ott valakit? - kérdezte Lou.

- Nem, de ismerek valakit, aki igen - felelte Mark. - Megnézem, és visszahívlak.

- Nagyon hálás lennék érte - mondta Lou.

- Ugyan már - fejezte be a beszélgetést Mark.

Lou letette a telefont, és a ceruzájával dobolt az ütött-kopott, össze-vissza karcolt fémasztalon. Számtalan égésnyom is volt rajta, Lou cigarettáitól, amelyeket ott felejtett égve a hamutartóban. A nyomozó gondolatai már az Alpha Aviation körül jártak, azon törte

a fejét, hogyan tudna információt szerezni róluk.

Először a renói tudakozót hívta. Ott nem találtak Alpha Aviationt. Lou ezen nem lepődött meg. Aztán a renói rendőrségre telefonált. Elmondta, hogy ki ő, és az ottani kollégáját, a gyilkossági csoport vezetőjét kérte. Az illetőt Paul Herseynek hívták.

Pár percig barátságosan elcsevegtek, aztán Lou néhány mondatban, elmondta Herseynek a Franconi-ügy lényegét. Utána kérdezte meg, tud-e valamit az Alpha Aviationról.

- Sosem hallottam ezt a nevet - mondta Hersey.

- Az SZLH-ban azt mondták, hogy ott van a székhelye nálatok.

- Igen, mert itt Nevadában nagyon könnyen megy a cégek bejegyeztetése - magyarázta Hersey. - Renóban mint égen a csillag, annyi ügyvédi iroda van, akik semmi mást nem csinálnak, csak ezt.

- És szerinted hogyan lehetne megtudni róluk valamit? - kérdezte Lou.

- Hívd fel a Nevadai Államminiszteri Irodát Carson Cityben - ajánlotta Hersey. - Ha az Alpha Aviation valóban itt van bejegyezve Nevadában, akkor benne vannak a nyilvános cégjegyzékben. Vagy hívjuk föl mi őket?

- Nem, köszönöm, majd én - mondta Lou. - Pillanatnyilag még nem is tudom pontosan, mit akarok kérdezni.

- Jó, de legalább a számukat megadom - mondta Hersey.

Egy pillanatra félretette a kagylót, Lou hallotta, hogy pattogó hangon utasítja egyik beosztottját. Pár másodperc múlva már mondta is a számot. Aztán még hozzátette. - Biztosan nem fognak akadékoskodni, de ha bármi gond lenne, csak szólj vissza. És ha Carson Cityben van szükséged bármire, hívd fel Todd Andersont. Az ottani gyilkosságis főnök, és nagyon jó srác.

Lou azonnal tárcsázta a Nevadai Államminiszteri Iroda számát. A központos egy tisztviselőnőhöz kapcsolta, aki első szóra kedves volt és szolgálatkész. Brenda Whitehall volt a neve. Lou elmagyarázta

neki, hogy szeretne megtudni mindent, amit lehet, egy renói cégről, az Alpha Aviationról. - Egy pillanat türelmet kérek - mondta a nő. Lou hallatta, hogy a számítógépbe írja be a nevet. - Igen, itt van - hallatszott rögtön -, tartsa a vonalat, hozom az aktát. - Lou föltette a lábát az asztalra, és hátradőlt a székében. Szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy rágyújtson, de fékezte magát. - Itt vagyok - mondta a tisztviselőnő. Lou papírok zizegését hallotta. - Szóval, mit óhajt megtudni?

- Mije van? - kérdezte Lou.

- Itt van a társasági szerződésük - mondta a nő. Rövid hallgatás következett, amíg olvasott, aztán hozzátette. - Ez betéti társaság, a beltag az Alpha Management.

- Az mit jelent emberi nyelven? - kérdezte Lou. - Én sem ügyvéd, sem üzletember nem vagyok.

- Egyszerűen azt jelenti, hogy az Alpha Management az a cég, amelyik irányítja a betéti társaságot - mondta a nő türelmesen.

- Vannak ott nevek is? - kérdezte Lou.

- Természetesen - hangzott a válasz. - A társasági szerződésben szerepelnie kell az igazgatók nevének és címének, a törvényes jogi képviselőnek és a társaság tisztségviselőinek.

- Ez már biztatóan hangzik - jegyezte meg Lou. - És meg tudja adni a neveket?

Ismét papírzizegés, lapozgatás nesze hallatszott. - Hmm! - hümmögött, a nő. - Itt valahogy most összesen egy név és cím szerepel.

- Egyetlen ember az összes tisztségviselő?

- Az iratok szerint igen.

- És mi az a név és cím? - kérdezte Lou, közben egy darab papírt húzott maga elé.

- Samuel Hartman a Wheeler, Hartman, Gottlieb és Sawyer cégtől. A címük Reno, Rodeo köz 8.

- Ez alighanem ügyvédi iroda lesz - mondta Lou.

- Igen, az - erősítette meg Brenda Whitehall is. - Ismerem a nevüket.

- Az nem sokat ér! - sóhajtott Lou. Tudta, hogy ügyvédekből adatokat kiszedni a lehetetlennel határos.

- Nagyon sok itteni cég működik így - magyarázta a készséges tisztviselőnő. - De mindjárt megnézem, van-e valamilyen módosítás.

Lou már azon gondolkodott, hogy visszahívja Paul Herseyt, nézzenek utána ennek a Samuel Hartmannak, de Ms. Whitehall hallhatóan talált valamit.

- Igen, van módosítás - mondta. - Az Alpha Management első közgyűlésén Mr. Hartman lemondott az elnöki és az ügyvezetői címről, helyébe Frederick Rouse-t nevezték ki.

- Ott van a címe ennek a Mr. Rouse-nak? - kérdezte Lou.

- Igen. Azt mondja: Frederic Rouse, a GenSys Corporation pénzügyi főigazgatója, Kendall tér 150, Cambridge, Massachusetts.

Lou mindent pontosan leírt és megköszönte Brenda Whitehallnak a segítséget. Annál is hálásabb volt, mert tapasztalatai szerint a New York-i Államminiszteri Irodától, amely Albanyban működött, aligha tudott volna ilyen könnyen információkhoz jutni.

Azonnal hívni akarta Jacket, hogy mit tudott meg a gép tulajdonosairól, már nyúlt is a kagyló után, amikor megszólalt a telefon. Mark Server volt az, máris visszahívta Lou-t.

- Mázlid van - kezdte. - Az a haverom, aki ismer valakit a Központi Forgalmi Igazgatóságon, Európában, éppen szolgálatban van, ezért tudtam ilyen gyorsan elérni. Egyébként hozzád sokkal közelebb van, mint hozzám, mert jelenleg a Kennedy reptéren dolgozik, ők irányítják a forgalmat az Észak-Atlanti-óceán fölött. Állandó kapcsolatban vannak a KFI-sekkel, és gyorsan le is adott

egy keresést az N69SU-ra január 29ére. És ezek szerint azonnal találtak is valamit. Szóval, figyelj: az N69SU Batából, Egyenlítői Guineából repült Lyonba.

- Az anyját! - kiáltott fel Lou. - Te, az hol van?

- Pontosan nem tudom - mondta Mark. - Nem néztem meg a térképen, de mintha Nyugat-Afrikában lenne.

- Érdekes - mormolta Lou.

- Szerintem az is érdekes, hogy amint landoltak Lyonban, azonnal kérték a résidőt, hogy máris indulhassanak tovább, Teterboróra - mondta Mark. - Csak azt tudom elképzelni, hogy le sem jöttek a kifutópályáról, hanem várták, hogy felszállási engedélyt kapjanak.

- Lehet, hogy tankoltak? - kérdezte Lou.

- Lehetséges - felelte Mark. - De akkor is az lett volna a normális, ha egy repülési tervük van, lyoni leszállással, nem két külön terv. Mert így az is előfordulhatott volna, hogy órákra Lyonban rekednek. De ezt is megkockáztatták.

- Lehet, hogy közben gondolták meg magukat - mondta Lou.

- Nincs kizárva - válaszolta Mark.

- Vagy azt akarták, hogy ne tudja senki, hogy Egyenlítői Guineából jönnek - tippelt Lou.

- Látod, ez nekem soha nem jutott volna eszembe - nevette el magát Mark. - Persze, ezért vagy te lelkes, találékony nyomozó, én meg unalmas légügyi bürokrata.

Ezen Lou is nevetett. - Lelkes, az aztán nem vagyok. Éppen ellenkezőleg. Attól tartok, hogy ez a munka cinikussá és gyanakvóvá tett.

- Az még mindig jobb, mint ha unalmas lennél - mondta Mark. Lou megköszönte a barátjának a segítséget, minden jót kívántak egymásnak, aztán letették a telefont.

Egy ideig Lou csak ült, és azon töprengett, miért visznek egy középkategóriájú queensi maffiavezért húszmillió dolláros repülőgépen a soha nem hallott afrikai országból New Jerseybe. Ilyen harmadik világbeli, elmaradott országban aligha vannak orvosi zarándokhelyek, ahol bonyolult műtéteket, például májátültetést végeznének.

Laurie, miután beütötte a néhai Frank Gleason folyószámát a számítógépbe, egy ideig mélyen elgondolkodva ült a monitor előtt. Itt valami nem stimmelt. Megpróbált rájönni, hogyan kapcsolódik az újonnan szerzett információ Franconi eltűnéséhez. Aztán lassan formálódni kezdett az összefüggés.

Hirtelen fölpattant az asztala mellől, és Marvinhoz indult, de nem találta az irodájában. A hűtőkamránál bukkant rá, éppen a kerekes hordágyakat rendezgette, előkészítette őket a hamarosan érkező szállítók számára.

Laurie belépett utána a hűtőbe. Abban a pillanatban felidéződött benne az a rettenetes élmény, amit annak idején, a Cerino-ügy során élt át. Olyan szorongás fogta el, hogy azonnal el is határozta, nem itt fog beszélgetni Marvinnal. Inkább megegyezett vele, hogy ha befejezte a munkáját, az irodában találkoznak.

Öt perc sem telt el, Marvin már ott is volt. A kezében papírköteget hozott, azt ledobta az asztalra, aztán a sarokban lévő mosdónál kezet mosott.

- Minden rendben van? - kérdezte Laurie, csak hogy meginduljon köztük a beszélgetés.

- Úgy látom - felelte Marvin. Visszajött az asztalához, és leült. Rakosgatni kezdte az iratokat, abban a sorrendben, ahogyan a szállítókat várta.

- Az előbbi beszélgetésünk óta meglepő dolgot tudtam meg - mondta Laurie, most már a tárgyra térve.

- Például mit? - kérdezte Marvin. Végzett a papírokkal, hátradőlt a székében.

- Beütöttem Frank Gleason folyószámát a számítógépbe - folytatta Laurie. - És kiderült, hogy több mint két hete érkezett. De nem volt neve. Ez azonosítatlan hulla volt!

- A kurva életbe! - kiáltotta Marvin. Aztán észrevette magát, és helyesbített. - Illetve ez hihetetlen!

- Én is így gondoltam - bólintott Laurie. - Megpróbáltam elérni dr. Bessermant, aki eredetileg boncolta. Meg akartam kérdezni, hátha időközben megtörtént az azonosítás, és esetleg tényleg Frank Gleason volt a neve. De nem találtam a doktort. Maga szerint nem meglepő az, hogy Mike Passano nem tudta, mi van a gépben a hulláról? Hogy ott még mindig azonosítatlanként szerepel?

- Nem annyira - felelte Marvin. - Én sem biztos, hogy tudtam volna. Mert a folyószámot csak azért ütjük be, hogy lássuk, el lehet-e szállítani. A névvel nem nagyon törődik az ember.

- Igen, abból, amit az előbb elmondott, nekem is ez volt a benyomásom - mondta Laurie. - És még mondott valamit, amin azóta is gondolkozom. Hogy néha nem maguk hozzák ki a hullát a hűtőkamrából, hanem valamelyik szállító, aki elviszi.

- Néha - bólintott Marvin. - De csak akkor, ha ketten jönnek, és ha olyanok, akik már sokszor jártak itt, akik ismerik a folyamatot. És akkor gyorsabban megy az egész. Az egyik megy a hűtőbe a hulláért, mi meg a másikkal megírjuk a papírokat.

- Mondja, mennyire ismeri Mike Passanót? - kérdezte Laurie.

- Hát, amennyire a legtöbb itteni kollégát - válaszolta Marvin.

- Mi például hat éve ismerjük egymást - folytatta Laurie. - Úgy gondolom, mi már barátok vagyunk.

- Igen, lehet mondani - bólogatott Marvin, de nem nagyon meggyőzően.

- Barátilag szeretném megkérni valamire - mondta Laurie. - De csak akkor, ha magának sem kényelmetlen.

- Micsoda?

- Föl kellene hívnia Mike Passanót, és megmondania neki, hogy kiderítettem, aznap éjjel, amikor Franconit ellopták, ő kiadott egy azonosítatlan hullát.

- De hát ez nagyon furcsa, doktornő! - értetlenkedett Marvin. - Miért hívjam föl most, amikor este bejön, és úgyis megmondhatom neki?

- Tegyen úgy, mintha éppen most hallotta volna a hírt, ami persze igaz is. És mondja azt, hogy gondolta, rögtön szól neki, merthogy akkor este ő volt szolgálatban.

- Hát, nem tudom, doktornő - ingatta a fejét Marvin.

- Az a lényeg, hogy ha magától hallja, akkor nem veszi rögtön támadásnak vagy leszúrásnak - mondta Laurie. - Ha én hívom fel, megint azt fogja hinni, hogy gyanúsítom, és akkor nem úgy reagál, ahogy magának. Pedig engem az érdekelne. És ami még fontosabb, azt is szeretném tudni, hogy aznap éjjel a Spolettótól két ember jött-e, és ha igen, emlékszik-e rá, hogy ki hozta ki a hűtőből a hullát.

- Be akarja velem húzatni a csőbe, mi? - Marvin gyanakvóan nézett Laurie-ra.

- Nem, nem ez a célom - felelte Laurie. - Mert éppen így kapja meg a lehetőséget, hogy tisztázza magát. Tudja, az az érzésem, hogy a Spoletto emberei lopták ki Franconit.

- Nem, nekem ez nagyon ciki lenne - mondta Marvin. - Rá fog jönni, hogy valami gáz van. Miért nem hívja föl mégis inkább maga?

- Már mondtam. Azért, mert attól félek, rögtön ellenséges lesz. A múltkor is ez történt, pedig igazán ártatlan dolgokat kérdeztem tőle. De jó, ha nem akarja, ne hívja föl! Akkor segítsen nekem vadászni!

- Mit csinálni? - grimaszolt Marvin. Látszott, hogy fogytán a türelme.

- Le tud hívni olyan listát, hogy pillanatnyilag melyik rekeszek foglaltak? - kérdezte Laurie.

- Persze, az gyerekjáték - felelte Marvin.

- Legyen szíves - mondta Laurie, és Marvin számítógépe felé intett. - És csináljon mindjárt két példányt belőle!

Marvin megvonta a vállát, és odaült a géphez. Láthatóan semmi gondot nem okozott számára a feladat. Amint a nyomtatóból kijött a lista, mind a két példányt átadta Laurie-nak.

- Kiváló - mondta Laurie, a papírra pillantva. - Akkor jöjjön! - És kifelé indult az irodából, a válla fölött intve Marvinnak, hogy kövesse.

A foltos cementpadlójú folyosón végigmentek a hűtősorhoz, amelynek a tömbje az egész hullaházat uralta. A tömb két oldalán, több sorban nyíltak a hűtőrekeszek, ahol boncolás előtt tartották a holttesteket.

Laurie átadta a lista egyik példányát Marvinnak.

- Minden rekeszt meg akarok nézni, amelyik üres - mondta. - Maga nézi ezt az oldalt, én a másikat.

Marvin kelletlenül bár, de átvette a listát. Elkezdte kihúzogatni a rekeszeket, belenézett, aztán visszalökte őket. Laurie a tömb másik oldalán tette ugyanezt.

Öt perce kutakodhattak, amikor Marvin hangja hallatszott. - A fenébe!

Laurie megállt. - Mi van?

- Inkább jöjjön ide! - szólt át Marvin.

Laurie megkerülte a tömböt. Marvin a sor túlsó végén állt, a fejét vakarta, közben a listát tanulmányozta. Az előtte lévő hűtőrekesz nyitva volt.

- Ennek elvileg üresnek kéne lennie - mondta.

Laurie benézett a rekeszbe, és érezte, hogy gyorsabban kezd verni

a szíve. A rekeszben meztelen férfiholttest feküdt. A lábujján nem volt cédula. A rekesz a kilencvennégyes volt, nem is volt messze a száztizenegyestől, ahol Franconinak kellett volt lennie.

Marvin egészen kihúzta a tepsit. A néptelen hullaház csöndjében vadul zörögtek a görgők. A hulla középkorú férfi volt, nagy kiterjedésű sérülésekkel a lábán és a törzsén.

- Ez mindent megmagyaráz! - mondta Laurie. Aztán közelebb hajolt, hogy jobban lásson.

- Ez nem lehet igaz! - Hangjából egyszerre hallatszott ki a diadal, a düh és a félelem, az érzelmek elképesztő elegye. - Ez az azonosítatlan hulla! Cserbenhagyásos gázolás az FDR gyorsforgalmin.

Jack kiszállt a liftből. Valahol erőszakosan csengett a telefon. Ahogy a folyosón lépkedett, fokozatosan jutott el a tudatáig, hogy ez alighanem az ő telefonja lesz, annál is inkább, mert csak az ő szobájának az ajtaja állt tárva-nyitva.

Futólépésre váltott, aztán a csúszós linóleumon alig tudott lefékezni az ajtó előtt. Épp idejében kapta föl a telefont. Lou volt az.

- Hol a fenében voltál? - mérgelődött.

- Elhúzódott a dolog az Egyetemi Kórházban - mondta Jack. Ugyanis miután a patológia titkárságáról beszélt Louval, dr. Malovar utána jött, és visszahívta, hogy nézzen meg néhány metszetet. Jack nem mondhatott nemet neki, bármennyire sietett is. Elvégre ő is segítséget kért a professzortól.

- Ötpercenként hívlak - füstölgött még mindig Lou.

- Ne haragudj! - mondta Jack.

- Meglepő híreim vannak, és már alig vártam, hogy elmondhassam - mondta Lou. - Nagyon faramuci ügy ez.

- Bocsáss meg, de ezt eddig is tudtam! - jegyezte meg Jack. - Ezenkívül is megtudtál valamit?

Közben a szeme sarkából mozgást látott az ajtó felől.

Odafordította a fejét, és Laurie-t pillantotta meg az ajtóban. De mintha nem is ő lett volna. Tekintetében furcsa tűz égett, száját haragosan összeszorította, és halottsápadt volt.

- Várj egy pillanatra! - mondta Jack Lou-nak. - Laurie, mi van veled?

- Beszélnünk kell - hadarta Laurie.

- Jó, persze - mondta Jack. - De nem lehetne két perc múlva? - A telefonra mutatott, jelezve, hogy éppen beszél valakivel.

- Nem! - sikoltotta Laurie.

- Jó, jó, persze - mondta újra Jack. Látta, hogy Laurie szinte magánkívül van.

- Ide hallgass, Lou - mondta a telefonba -, Laurie épp most jött be hozzám, és teljesen fel van dúlva. Hadd hívjalak vissza később!

- Ne, várjál! - kapta föl a fejét Laurie. - Lou Soldanóval beszélsz?

- Igen, vele - mondta Jack bizonytalanul. Valami megmagyarázhatatlan logikával egy pillanatig azt hitte, Laurie attól került ilyen állapotba, mert ő Lou-val beszél.

- Hol van most? - kérdezte Laurie eltökélten.

Jack vállat vont. - Gondolom, az irodájában.

- Kérdezd meg tőle! - mondta Laurie, mintha parancsot adna ki.

Jack engedelmeskedett, Lou pedig igennel válaszolt. Jack bólintott Laurie felé. - Ott van - mondta.

- Mondd neki, hogy odamegyünk! - jelentette ki Laurie. Jack habozott. Teljesen összezavarta ez a jelenet.

- Mondd meg neki! - kiabált Laurie. - Mondd, hogy azonnal indulunk!

- Hallottad? - kérdezte Jack Lou-tól. Laurie közben már kirohant a folyosóra, és a szobája felé tartott.

- Hallottam - válaszolta Lou. - Mi ez ott?

- Vesszek meg, ha tudom - mondta Jack. - Ilyen állapotban jött be. Ha nem hívlak vissza, akkor mindjárt ott leszünk.

- Jó - mondta Lou. - Várlak benneteket!

Jack letette a telefont, és kiment a folyosóra. Laurie már visszafelé jött, menet közben cibálta magára a kabátját. Csak a fejével intett Jacknek, ahogy elhaladt előtte, hogy a lifthez menjenek. Jack alig tudta utolérni.

- Mi történt? - kérdezte óvatosan, nehogy még jobban kihozza a sodrából.

- Kilencvenkilenc százalékos bizonyossággal tudom, hogyan lopták ki Franconit - hadarta dühösen. - És két dolog máris világos számomra. Az egyik, hogy a Spoletto cég benne volt, a másik, hogy valaki innen bentről összejátszott velük. És őszintén megmondom neked, nem tudom eldönteni, melyik idegesít jobban.

- Odanézz, micsoda dugó - bökte meg Franco Ponti a mellette ülő Angelo Facciolót. - De jó, hogy nekünk befelé kell mennünk Manhattanbe, nem onnan kifelé.

Franco és Angelo fekete Cadillackel haladtak nyugat felé a Queensboro hídon. Fél hat volt, a legnagyobb csúcsforgalom ideje. Mindkét férfi olyan elegáns volt, mintha főúri vacsorára igyekeznének.

- Milyen sorrendben akarod csinálni? - kérdezte Franco.

Angelo vállat vont. - Talán előbb a csajt - dünnyögte. Az arca halvány mosolyra húzódott.

- Élvezni fogod, mi? - fordult felé vigyorogva Franco. Angelo magasra vonta a szemöldökét, már amennyire az arcát elcsúfító sebhely engedte. - Öt éve álmodozom róla, hogy kezelésbe vehessem azt a ringyót - mondta. - De nem is gondoltam, hogy sikerülni fog.

- Gondolom, nem kell figyelmeztetnem téged, hogy csak a parancsot hajtjuk végre - mondta Franco. - Szigorúan csak a

parancsot.

- Cerino soha nem akadékoskodott ennyit - mondta Angelo. - Kiadta, hogy csináljuk meg a melót. Soha nem törődött vele, hogyan csináljuk.

- Ezért van Cerino a sitten, Dominick viszont irányítja az üzletet - jegyezte meg Franco.

- Tudod, mit? - kapta föl a fejét Angelo. - Kanyarodjunk előbb Stapleton lakása felé! A csajnál már jártam, ott tudom, mire számíthatunk. De ezen a másik címen nagyon meg vagyok lepve. Nyugati Százhatos utca, hát hogy lakhat ott egy orvos?

- Jó ötlet, derítsük fel a helyszínt - helyeselt Franco. Amikor beértek Manhattanbe, Franco egyenesen ment tovább nyugat felé az Ötvenkilencedik utcán. A déli végénél megkerülte a Central Parkot, aztán a park másik oldalán északnak fordult.

Angelo gondolatai visszatértek ahhoz a végzetes naphoz, amikor az Amerikai Friss Gyümölcs Társaság raktára felrobbant. Angelónak mindig gondjai voltak a bőrével, mindig ragyás volt az arca, de végül is az égési sebek, amelyeket Laurie Montgo-merynek köszönhetett, azok tették tönkre végképp. Azóta lett belőle “rém”, ahogy ő maga is szokta mondani.

Franco kérdezett valamit, de Angelo nem is hallotta, annyira forrt benne a düh. Francónak újra el kellett mondania, mit akar.

- Lefogadom, hogy szívesen alávágnál annak a Laurie Montgomerynek, mi? - ismételte meg a kérdést. - Mert én a te helyedben nagyon szeretnék, az tuti.

Angelo gúnyos nevetést hallatott. Öntudatlanul megmozdította a bal karját, hogy érezze a hónaljtáskájában lapuló Walther TPH pisztoly biztonságot adó nyomását.

Franco bekanyarodott a Százhatos utcába. Elhaladtak egy kosárlabdapálya mellett, ahol teljes volt a nagyüzem. A pálya szélén is rengetegen álldogáltak.

- Bal oldalon kell lennie - mondta Franco.

Angelo megnézte a kezében tartott papírt, amelyre Jack címe volt fölírva. - Mindjárt jön - mondta. - Az az épület, azzal a csicsás tetővel.

Franco lassított, és néhány házzal korábban lehúzódott az út jobb oldalára. Szabálytalanul megállt másodiknak egy parkoló autó mellett. Mögöttük dudáltak. Franco letekerte az ablakot, és kiintett, hogy menjenek nyugodtan. Fojtott káromkodás hallatszott a másik autóból, ahogy elhaladt mellettük. Franco a fejét csóválta. - Hallottad ezt a palit? Hát ebben a városban már senkinek nincs modora?

- Miért lakik itt egy orvos? - töprengett Angelo. A szélvédőn keresztül vizsgálgatta a házat, ahol Jack lakott.

- Én sem értem - mondta Franco. - Ez úgy néz ki, mint a szemétdomb.

- Amendola mondta, hogy lökött kicsit - mondta Angelo. - Azt mondja, hogy mindennap biciklivel jár innen a hullaházba, le a Harmincadik utcába.

- Az ki van zárva! - hitetlenkedett Franco.

- Amendola mondta - válaszolta Angelo.

Franco a környéket pásztázta. - Az egész hely szemétdomb. Lehet, hogy kábítós, nem?

Angelo kinyitotta a kocsi ajtaját, és kiszállt. - Hova mész? - szólt utána Franco.

- Meg akarom nézni, hogy tényleg itt lakik-e - mondta Angelo. - Amendola úgy mondta, a harmadikon lakik. Mindjárt jövök.

Megvárta, hogy két autó között átjusson az utca túloldalá-ra. Amikor átért, elsétált Jack házáig, majd fölment a bejárathoz vezető néhány lépcsőfokon. Lassan benyitott az ajtón, és odalépett a postaládákhoz. A legtöbb már használhatatlan volt, a zárja egyiknek sem működött.

Lapozgatni kezdte a földre rakott levél- és újságkupacot. De csak addig érdekelte, amíg nem talált egy katalógust, amelyen fölfedezte a Jack Stapleton nevet. Utána a lépcsőházba vezető ajtóval próbálkozott. Az is nyitva volt.

Ahogy belépett, elhúzta az orrát. Kellemetlen, dohos szagot érzett. A lépcsőkön halomban állt a szemét, a falakról mállott a festék, a valaha elegáns csillárból törött villanykörték maradványai meredeztek. Az első emeletről családi veszekedés fojtott hangja szűrődött le. Angelo elmosolyodott. Egyszerű lesz a dolog ezzel a Jack Stapletonnal. Olyan volt az egész ház, mint a hajléktalan-tanya.

Újra lement a ház elé, hogy megnézze, melyik alagsori átjáró tartozik az épülethez. Minden házban volt süllyesztett folyosó, amelyhez öt-hat lépcsőn lehetett lejutni. Ezek a folyosók vezettek ki az épületek hátsó udvarára.

Megtalálta a lejáratot, és óvatos léptekkel végigment az átjárón. Gyanús pocsolyák és mindenféle szemét között haladt, nagyon féltette Bruno Magli márkájú, méregdrága cipőjét.

A hátsó udvar telis-tele volt rozsdás kerítésmaradványokkal, rothadó matracokkal, autógumikkal, háztartási szeméttel és még sok mindennel. Angelo nagy nehezen, lábujjheggyel tapogatta ki, hová lépjen, így távolodott el néhány méterre a ház falától. A tűzlépcsőt akarta szemügyre venni. A harmadik emeleten két ablakot is el lehetett érni. Az ablakok sötétek voltak. Az orvos nem volt otthon.

Angelo visszament az autóhoz, és beült.

- Na? - kérdezte Franco.

- Itt lakik - mondta Angelo. - Belülről még rosszabbul néz ki az épület. De semmi nincs zárva. Az elsőn egy férfi meg egy nő veszekedett, valakinél meg ordított a tévé. Nem szép hely, de nekünk pont kapóra jön, hogy ilyen. Könnyű lesz a meló.

- Ezt már szeretem hallani - vigyorodott el Franco. - Azért a nőt

csináljuk először?

Angelo tőle telhetően elmosolyodott. - Fosszam meg magam az örömtől?

Franco beindította az autót. Dél felé indultak a Columbus sugárúton, a Broadwayn, aztán keresztben átszelték a várost, egészen a Második sugárútig. Hamarosan ott voltak a Tizenkilencedik utcánál. Angelónak ezúttal nem kellett a cédula a címekkel. Gond nélkül elirányította Francót ahhoz a házhoz, amelyben Laurie lakott. Találtak egy Várakozni tilos! sávot, ott kényelmesen leparkoltak.

- Na, szerinted hátulról menjünk föl? - kérdezte Franco, miközben az épületet mustrálgatta.

- Több okból is - felelte Angelo. - A negyediken lakik, de az ablakai hátrafelé néznek. Úgyis oda kell mennünk, hogy megnézzük, itthon van-e. Az elülső részen van egy szimatolós szomszédasszony, látod, ég nála a villany, mind a kétszer leselkedett, amikor itt voltam megnézni a csaj ajtaját. És Montgomery lakásának van egy hátsó ajtaja is, a hátsó lépcsőre nyíllik, az meg az udvarra vezet, hátul. Onnan tudom, mert arrafelé kergettük.

- Meggyőztél - mondta Franco. - Lássunk hozzá! Kiszálltak az autóból. Angelo fölemelte a hátsó ülést. Kivette alóla a táskáját, amelyben a betörőszerszámait tartotta meg egy feszítővasat, amilyet a tűzoltók használnak, hogy vészhelyzet esetén kinyissák a zárt ajtókat.

Elindultak a hátsó udvar felé.

- Hallottam, hogy meglógott előled meg Tony Ruggerio elől - mondta Franco heherészve. - Legalábbis egy időre. Nem piskóta ez a nő.

- Ne is emlékeztess rá! - legyintett Angelo. - Tony különben is csak púp volt az ember hátán, ha dolgozni kellett. - Kijutottak az udvarra, apró, elhanyagolt virágágyások közé.

Eltávolodtak az épülettől, amíg föl nem láttak a negyedik emeletre. Minden ablak sötét volt.

- Lesz időnk előkészíteni a meglepetést, mire a nő hazajön - mondta Franco.

Angelo nem válaszolt. Már a szerszámait válogatta, amelyekkel majd kinyitja a bezárt vasajtót, hogy bejussanak a hátsó lépcsőhöz. Aztán passzentos bőrkesztyűt húzott a kezére, közben Franco az elemlámpát készítette elő.

Angelónak az első percekben remegett a keze. A találkozás puszta előérzetétől is izgatott volt: öt éve parázslott benne a harag, öt éve várta, hogy szemtől szemben állhasson Laurie Montgomeryvel. Nem sikerült kinyitnia a zárat. Nagyot fújt, igyekezett legyűrni az izgalmát. Összpontosított. Néhány finom mozdulat, és az ajtó kinyílt.

A negyedik emeleten már nem vacakolt a zárral, tudta, hogy Laurie ajtajára több tolózár is fel van szerelve. A feszítővassal dolgozott. Egyetlen elnyújtott reccsenés volt az egész. Húsz másodpercen belül bent voltak a lakásban.

Megálltak, kis ideig vártak a sötétben Laurie éléskamrájában. Hallgatóztak. Biztosak akartak lenni afelől, hogy a lakók közül senki nem hallotta meg a zajt, amit az ajtóval ütöttek.

- Úristen! - súgta rémülten Franco. - Valami hozzáért a lábamhoz!

- Micsoda? - kérdezte Angelo is súgva.

- Ó, egy rohadt macska! - mondta Franco megkönnyebbülve.

- Az nagyon helyes lesz - mondta Angelo. - Kapd el! - Lassan, óvatosan lopakodtak be az éléskamrából a konyhába, onnan pedig a nappaliba. Ott már sokkal jobban láttak, a város esti fénye bevilágított az ablakokon.

- Eddig jó - mondta Angelo.

- Most már csak várnunk kell - tette hozzá Franco. - Azt hiszem,

megnézem, nincs-e egy kis sör vagy bor a jégszekrényben. Téged nem érdekel?

- Egy sör jólesne - mondta Angelo, és kurtán felnevetett.

Laurie-nak és Jacknek a rendőrségen előbb névtáblát kellett kitűzniük a mellükre, keresztül kellett menniük egy fémdetektoron, és csak aztán engedték fel őket Lou irodájába. Lou már a liftajtónál várta őket.

Első dolga az volt, hogy megfogta Laurie vállát, mélyen a szemébe nézett, és megkérdezte, mi történt.

- Már jól van - mondta Jack, és megnyugtatásul megveregette Lou hátát. - Újra a régi jó, racionális, nyugodt önmaga.

- Tényleg? - kérdezte Lou, még mindig Laurie arcát fürkészve.

Laurie önkéntelenül elmosolyodott, ahogy Lou komoly, ijedt ábrázatára pillantott. - Úgy van, ahogy Jack mondja. Jól vagyok. Csak kicsit szégyellem magam, hogy így rád törtünk.

Lou végre megkönnyebbülve felsóhajtott. - Miért, nagyon örülök nektek! Lépjetek be fényűző birodalmamba! - Azzal megindult előttük az irodája felé.

- Meg tudlak kínálni benneteket kávéval, de határozottan óvlak tőle benneteket. A takarítók azt mondják, olyan erős, hogy a lefolyókat is kitisztítja.

- Nem baj, nem is kérünk semmit - mondta Laurie, és leült egy székre.

Jack is választott magának ülőhelyet, aztán kellemetlen érzésekkel nézett körül a spártaian berendezett helyiségben. Körülbelül egy év telt el azóta, hogy utoljára itt járt, miután merényletet kíséreltek meg ellene, és csak hajszál híján sikerült megmenekülnie.

- Azt hiszem, rájöttem, hogyan lopták ki Franconi hulláját a hullaházból - kezdte Laurie. - Emlékszel, gúnyolódtál rajtam, hogy a Spolettóra is gyanakszom, de szerintem most vissza kell vonnod.

És itt az ideje, hogy innen te vidd tovább az ügyet.

Ezután Laurie röviden felvázolta, hogy szerinte mi történt. Elmondta Lou-nak, hogy valamelyik kollégájuk a hivatalból valószínűleg leadta a spolettósoknak egy viszonylag nemrég meghalt, azonosítatlan hulla folyószámát, valamint annak a hűtőrekesznek a számát is, ahol Franconi maradványait tárolták.

- Gyakran úgy csinálják, hogy ha két szállító jön a holttestért, akkor az egyik megy a hűtőkamrába, ahol már elő van készítve a hulla, a másik pedig intézi a papírokat a mi technikusunkkal - magyarázta. - Ilyenkor a holttest már ki van véve a rekeszből, ott van a hűtőkamrában, kerekes kocsin, lepedővel letakarva, közel az ajtóhoz, hogy már csak vinni kelljen. Franconi esetében szerintem a szállító ember, aki a folyószámokat tudta, levette az előkészített hulla lábujjáról a cédulát, belerakta a hullát az egyik üres hűtőrekeszbe, Franconin kicserélte a cédulát, és szép nyugodtan kisétált vele. A technikus csak a folyószámot ellenőrizte, az pedig egyezett.

- Fantáziadús forgatókönyv - jegyezte meg Lou. - Megkérdezhetem, hogy bizonyítani is tudod valamivel, vagy ez csak a te fejedben állt így össze?

- Megtaláltam azt a holttestet, amelyiknek a folyószámát a spolettósok megadták. Az egyik olyan rekeszben volt, amelynek üresnek kellett volna lennie. A Frank Gleason név hamis volt.

- Aha! - bólogatott Lou, és most már sokkal nagyobb érdeklődést mutatott. Egészen előrehajolt az asztalon. - Egyre jobban tetszik a dolog, különösen ha azt veszem, hogy anyai ágon rokonság van a Spolettók és a Luciák között. Lehet, hogy ez is olyan lesz, amint amikor Al Capone adócsaláson bukott le. Micsoda műsor lenne, ha hullarablásért kapcsolhatnánk le valamelyik Luciát!

- Persze, ez az egész azt is sejteti, hogy a szervezett bűnözés kapcsolatba hozható az illegális májátültetésekkel - szólt közbe Jack. - És ez már szinte kísérteties kapcsolat.

- És milyen veszélyes - mondta Lou. - Úgyhogy nyomatékosan kérlek benneteket, ne legyen több amatőr nyomozás. Mostantól ez a mi dolgunk. Megígéritek?

- Boldogan rátok hagyom a többit - mondta Laurie. - De még mindig ott van az a kérdés, hogy ki a beépített emberük a Törvényszéki Orvosi Hivatalban.

- Szerintem az a legjobb, ha azzal is én foglalkozom - jelentette ki Lou. - Ha szervezett bűnözésről van szó, ott már előbb-utóbb erőszak van vagy zsarolás. Majd beszélek Binghammel. Nyilván nem kell külön figyelmeztetnem benneteket, hogy ezek az emberek nagyon veszélyesek.

- Én ezt a leckét már megtanultam - mondta Laurie.

- Engem sokkal jobban érdekel a rejtélynek az az oldala, amelyik engem érint - mondta Jack. - Mit tudtál meg?

- Sokat- felelte Lou. Az asztal sarkáról fölvett egy nagyméretű könyvet, amely afféle művészeti albumnak is beillett volna. Lou nagyot nyögött a könyv súlya alatt, és átnyújtotta Jacknek.

Jack nem tudta mire vélni a dolgot, zavart arckifejezéssel ütötte fel a könyvet. - Mi a fene ez? - kérdezte. - Minek kell nekem ez a földrajzi atlasz?

- Mert szükséged lesz rá - válaszolta Lou. - Tudod, mennyi ideig tartott, amíg előbányásztattam az épületben található egyetlen atlaszt?

- Még mindig nem értem - mondta Jack.

- A barátom az SZLH-tól beszélt az ismerősével, akinek a haverja annál a szervezetnél dolgozik, amelyik egész Európának meghatározza, hogy hol, mikor lehet fel- és leszállni a repülőgépeknek - magyarázta Lou. - Ezek szintén megkapják a repülési terveket, és több mint hatvan napig meg is őrzik az adatokat. Franconi G4-ese Egyenlítői Guineából érkezett Franciaországba.

- Honnan? - kérdezte Jack, miközben a csodálkozástól és a teljes zavartól szinte összeakadt a két szemöldöke. - Ilyet még életemben nem hallottam, hogy Egyenlítői Guinea. Mi az? Egy ország?

- Nyisd ki az atlaszt a százötvenkettedik oldalon - javasolta Lou.

- De mi ez, hogy Franconi meg G4-es? - szólt közbe Laurie.

- A G4-es luxusrepülőgép, egy cégé - magyarázta Lou. - Kinyomoztam Jacknek, hogy Franconi külföldön járt, de azt hittük, csak Franciaországban, amíg most meg nem jött ez az új információ.

Jack odalapozott a 152. oldalra az atlaszban. A lap tetején ez állt. A Nyugati Kongó-medence, a térkép Nyugat-Afrika óriási darabját ábrázolta.

- Na jó - mondta Jack -, akkor világosíts fel!

Lou Jack válla fölött mutogatott a térképen. - Az ott, az a pici ország, Kamerun és Gabon között. A gép Bata városból indult, ott van a parton. - És rámutatott a megfelelő kis pontra. A térkép szinte az egész országot összefüggő zöld színnel mutatta.

Laurie is fölállt, és Jack másik válla fölött a térképet nézte. - Mintha egyszer már hallottam volna erről az országról. Azt hiszem, Frederick Forsythe ott írta A háború kutyáit.

Lou megint elámult Laurie memóriáján. A homlokára csapott, és azt mondta. - Hogy a fenébe tudsz ilyen dolgokra emlékezni. Én már azt sem tudom, hogy tegnap mit ettem ebédre...

Laurie megvonta a vállát. - Sokat olvasok. Érdekelnek az írók.

- Ennek akkor sincs semmi értelme - jegyezte meg Jack elkeseredve. - Egy fejletlen, elmaradott afrikai régió. Az országban szerintem a dzsungelen kívül nincs semmi. Itt biztosan nem végeztek májátültetést Franconin.

- Én is rögtön erre gondoltam - mondta Lou. - De a másik adattól talán tényleg okosabbak leszünk. A nevadai ügyvédektől sikerült eljutnom az Alpha Aviation igazi tulajdonosaihoz. Úgy hívják a

céget, hogy GenSys Corporation, a székhelyük pedig Cambridge, Massachusetts.

- Róluk már hallottam - kapta föl a fejét Laurie. - Biotechnikai cég, főleg vakcinákban és limfokinekben erős. Emlékszem, mert van egy barátnőm, aki bróker Chicagóban, ő ajánlotta a részvényeiket. Állandóan adja nekem a tippeket, azt hiszi, tele vagyok befektetnivaló pénzzel.

- Biotechnikai cég? - töprengett Jack. - Hmm! Ez újabb csavar. Biztosan ez is fontos mozzanat, csak még nem tudom, miért. Azt sem tudom, mit csinálhat egy biotechnikai cég Egyenlítői Guineában.

- És mit jelent ez a csak papíron létező nevadai ága a cégnek? - kérdezte Laurie. -A GenSys el akarja titkolni, hogy van repülőgépük?

- Nem hinném - felelte Lou. - Ahhoz túl könnyen eljutottam hozzájuk Nevadából. Márpedig ha titkolózni akartak volna, akkor még mindig az ügyvédek lennének az igazgatók és a tisztségviselők az Alpha Aviationban. De itt az első taggyűlésen a GenSys pénzügyi főigazgatója lett az elnök és az ügyvezető.

- Akkor minek kell Nevada olyan repülőgéphez, amely massachusettsi cégé? - kérdezte Laurie.

- Nem vagyok ügyvéd - vonta meg a vállát Lou -, de biztosra veszem, hogy itt adóról, felelősségbiztosítási limitről van szó. Massachusetts ebből a szempontból borzalmas hely. Akit ott beperelnek... Gondolom, hogy a GenSys mindig bérbe adja a gépet, amikor nekik nem kell, és a nevadai székhelyű cégnek nyilván kevesebbe kerül a biztosítás.

- Mennyire jó barátnőd ez a brókernő? - szólalt meg hirtelen Jack.

- Eléggé - mondta Laurie. - Évfolyamtársak voltunk.

- Mi lenne, ha fölhívnád, és megkérnéd, nézzen utána, hogy van-e

a GenSysnek bármilyen egyenlítői guineai kapcsolata? - mondta Jack. - Ha ajánlotta a részvényeiket, akkor biztosan alaposan megnézte a céget.

- Az egyértelmű - bólintott Laurie. - Jean Corwin volt az egyik legszorgalmasabb és legtudatosabb diák, akit ismertem. Mi, medikusok egyenesen léhának tűntünk mellette.

- Lehet innen telefonálni? - kérdezte Jack Lou-tól.

- Persze, nyugodtan - bólintott Lou.

- Most rögtön hívjam fel? - kérdezte Laurie meglepve.

- Hátha még bent van a munkahelyén - mondta Jack. - És ha van valami anyaga a cégről, akkor az úgyis az irodájában lesz.

- Igen, ebben igazad lehet - ismerte el Laurie. Odaült Lou asztalához, és felhívta a chicagói tudakozót.

Amíg Laurie telefonált, Jack részletesen kifaggatta Lou-t, hogyan sikerült ennyi mindent kiderítenie. A legjobban az tetszett neki, ahogy eljutottak Egyenlítői Guineáig, meg egyébként is ez tűnt a legizgalmasabb információnak. Együtt hajoltak újra és újra a térkép fölé, meglepve állapították meg, milyen közel van ez a parányi ország az Egyenlítőhöz. Az is feltűnt, hogy a legnagyobb város, valószínűleg a főváros nem a szárazföldön, hanem a Bioko nevű szigeten található.

- El sem tudom képzelni, milyen hely lehet ez - mondta Lou.

- Én igen - vágta rá Jack. - Meleg van, sok a bogár, sok az eső és párás.

- Hívogatóan hangzik - húzta el a száját Lou.

- És szerinted bárki odamenne üdülni? - kérdezte Jack. - Arról nem is beszélve, hogy oda se közlekedés nincs, se semmi.

Laurie letette a telefont, és hátrafordult Lou székében, hogy szemben üljön a két férfival. - Jean pont olyan volt, mint amire számítottam, tájékozott és hatékony - mondta. - Egy pillanat alatt előszedett egy csomó anyagot a GenSysről. Persze rögtön azt

kérdezte, mennyi részvényt vettem, és összeomlott, amikor meghallotta, hogy semennyit. Úgy vettem ki, hogy a részvények megháromszorozódtak, aztán osztódtak.

- És az jó? - kérdezte Lou ártatlan arccal.

- Olyan jó, hogy azóta már talán nem is, kéne dolgoznom - felelte Laurie. - Jean azt mondja, hogy ez már a második nagyon sikeres biotechnikai cég, amit a vezérigazgató, Taylor Cabot csinált.

- Egyenlítői Guineáról tudott valamit mondani? - türelmetlenkedett Jack.

- Persze - mondta Laurie. - Azt mondja, hogy a cégnek elsősorban azért megy ilyen jól, mert létrehoztak egy nagy emlősállattelepet. Az eredeti tervek szerint csak a GenSys belső kutatási és kísérleti céljaira. Aztán valaki a homlokára csapott, és kitalálta, hogy a többi biotechnikai cég számára is dolgozhatnak, végezhetnek kísérleteket, bérmunkában. És a jelek szerint az efféle szolgáltatások iránti igény a legoptimistább előrejelzéseket is messze túlszárnyalta.

- És ez az emlősállattelep Egyenlítői Guineában van? - kérdezte Jack.

- Igen - bólintott Laurie.

- Azt nem tudta megmondani, hogy vajon miért? - érdeklődött tovább Jack.

- Ott volt nála egy elemző tanulmány, amely szerint a választást az motiválta, hogy a helyi kormány nagyon kedvezően fogadta őket, még külön törvényeket is hozott a GenSys érdekében. Nyilván kell nekik a deviza, ezért örülnek annyira a GenSysnek.

- El tudod képzelni, micsoda panamázás folyhat ott? - fordult Jack Lou felé.

Lou csak füttyentett.

- Az elemzésből az is kiderült, hogy a telepen leginkább olyan állatokkal dolgoznak, amelyek őshonosak Egyenlítői Guineában -

folytatta Laurie. - Emiatt nem kell kínlódniuk a védett állatok, például a csimpánz exportjával-importjával, amit egyébként nagyon szigorú nemzetközi előírások korlátoznak mindenütt máshol a világon.

- Emlősállattelep - dünnyögte Jack, miközben a fejét csóválta. - Egyre bizarrabb lehetőségek kerülnek elő. Lehet, hogy xenografttal állunk szemben?

- Jaj, ne kezdd már megint ezt az orvosi zsargont! - vágott közbe Lou. - Mi az ördög az a xenograft?

- Az lehetetlen - mondta Laurie. - A xenograftnál hiperaktív kilökődési reakció lép föl. Azon a májmetszeten pedig nem látszott gyulladás, sem ellenanyagos, sem sejtközvetítésű.

- Igazad van - felelte Jack. - És még immungátlókat sem kapott az az ember.

- Ne csináljátok már ezt velem - kérlelte őket Lou. - Ne kelljen letérdelnem elétek! Mi a franc az a xenograft?

- Amikor az átültetendő szervet másik állatfaj képviselőjéből veszik ki - mondta Laurie.

- Olyasmi, mint amikor nyolc vagy tíz éve majomszívvel próbálkoztak? - kérdezte Lou.

- Pontosan - mondta Laurie.

- De az új immungátló gyógyszerek megint visszahozták a képbe a xenograftokat - tette hozzá Jack. - És most már jóval sikeresebben csinálják, mint annak idején.

- Például disznószívbillentyűkkel - mondta Laurie.

- Persze, ez számos etikai kérdést vet föl - folytatta Jack. - És az állatvédők magukon kívül vannak.

- Főleg most, hogy az újabb kísérletekben emberi géneket ültetnek be a disznókba, hogy csökkentsenek bizonyos kilökődési reakciókat, de, persze... - mondta Laurie.

Lou azonban nem hagyta, hogy befejezze a mondatot, közbevágott. - Nem lehet, hogy Franconiba emlős máját ültették be ott, Afrikában?

- Á, nem tudom elképzelni - mondta Jack pillanatnyi habozás után. - Laurie-nak nagyon igaza van. Semmi kilökési reakcióra utaló jel nem volt nála. Ilyesmi pedig nem létezik, még emberi donorral sem, legföljebb az egypetéjű ikreknél.

- De az nyilvánvaló, hogy Franconi Afrikában járt - mondta Lou.

- És az is igaz, hogy az anyja szerint új emberként tért vissza - mondta Jack. Türelmetlenül a levegőbe csapott, és fölállt. - Nem igazodok ki ezen. Egyszerűen rejtély. Főleg így, hogy a maffia is bele van keverve.

Laurie is fölállt.

- Menni akartok? - kérdezte Lou.

Jack bólintott. - Össze vagyok zavarodva, és alig állok a lábamon - mondta. - Tegnap éjjel alig aludtam valamit. Miután azonosítottuk Franconit, otthon még órákig telefonáltam. Az összes európai szervközpontot fölhívtam, amelyiknek tudtam a számát.

- Mi lenne, ha így, ahogy vagyunk, átmennénk az Olasz étterembe, és gyorsan ennénk valamit? - javasolta Lou. - Itt van a közelben.

- Én nem - hárította el az ajánlatot Jack. - Nekem haza kell tekernem. Ha most bevacsorázok, végem van.

- Én sem - mondta Laurie. - Alig várom, hogy otthon legyek, és letusolhassak. Én is már két nap éjszakáztam, hullafáradt vagyok.

Közben Lou rájött, hogy még neki is van munkája, úgyhogy Laurie és Jack elbúcsúztak, és elindultak lefelé, a földszintre. Leadták az ideiglenes belépőjüket, és kiléptek a rendőrség épületéből. A városháza árnyékában leintettek egy taxit.

- Jobban érzed magad? - kérdezte Jack.

- Persze, sokkal - mondta Laurie. - El sem tudom mondani,

micsoda megkönnyebbülés, hogy szépen átadhatom az egész gondot Lou-nak. Ne haragudj, hogy annyira kiborultam!

- Nehogy. most mentegetőzz! - mondta Jack. - Azért az enyhén szólva is aggasztó, hogy potenciális besúgó van köztünk vagy mi, közben a maffia májátültetésekkel kezd foglalkozni.

- És te hogy bírod a gyűrődést? Te is bizarr dolgokkal találkozol a Franconi-ügyben, nem? - kérdezte Laurie.

- Igen, egyfelől bizarr, de ugyanakkor érdekfeszítő is - felelte Jack. - Főleg az, hogy ilyen biotechnológiai mamutcég is bekerült a képbe, mint a GenSys. Ezekben az az ijesztő, hogy a kutatásaikat mind zárt ajtók mögött végzik. Mintha katonai titkokat őriznének. És senki nem tudja, mit csinálnak a profitjuk érdekében. Mennyire más volt húsz évvel ezelőtt, amikor a legtöbb orvos-biológiai kutatást a Nemzeti Egészségügyi Intézet finanszírozta, és afféle nyílt fórumként működött az egész. Akkoriban nagyjából mindenről lehetett tudni, most meg épp ellenkezőleg.

- Az a baj, hogy te nem adhatod át az ügyet Lou-nak - nevetett fel Laurie.

- Pedig milyen jó lenne - sóhajtott fel Jack.

- És mit tervezel következő lépésnek? - kérdezte Laurie. Jack mindkét vállát fölhúzta, tanácstalanságát jelezve. Lassan kifogyok az ötletekből.

- Már, csak az van függőben, hogy az állatpatológus holnapra megnézi a májmetszetet.

- Neked már korábban eszedbe jutott a xenograft? - kérdezte Laurie meglepődve.

- Nem, nekem nem - rázta a fejét Jack. - Valaki más javasolta, hogy mutassuk meg a metszetet állatpatológusnak. Parazitológus, odaát a kórházban. Azt mondta, szerinte a granulóma parazitától van, de nem ismeri föl.

- Lehet, hogy Ted Lynchnek is meg kellene említeni a xenograftot

- javasolta Laurie. - ő mint DNS-szakértő, esetleg tud valami trükköt, amivel rögtön meg tudja mondani, hogy igen vagy nem.

- Mekkora ötlet! - örvendezett Jack. - Hogy van az, hogy még ilyen hullafáradtan is így tudsz sziporkázni? Csak ámulok és bámulok! Nekem ma estére már lement a roló.

- Nagyon helyes, csak mondd a bókokat! - nevette el magát Laurie. - Főleg így, sötétben, amikor nem látod, hogy elpirulok.

- Lassan már arra gondolok, hogy az marad az egyetlen esélyem, ha fogom magam, és gyorsan elugrom abba az Egyenlítői Guineába, különben az életben nem bogozom ki ezt az ügyet - mondta Jack.

Laurie odébb csúszott az ülésen, hogy egyenesen Jack arcába nézhessen. De a szeme nem látszott a félhomályban. - Ezt nem mondod komolyan. Csak viccnek szántad, ugye?

- Jó, de a GenSysbe hiába telefonálok, és az sem lehet, hogy odamegyek Cambridge-be, bemegyek a központjukba, és azt mondom. “Na, fiúk, mondjátok csak, mit kavartok ott abban az Egyenlítői Guineában?”

- Jó, de Egyenlítői Guinea azért mégiscsak Afrika! - mondta Laurie. - Őrület. A világ másik végén van! És ha úgy gondolod, hogy Cambridge-ben semmit sem lehet kideríteni, akkor miből gondolod, hogy Afrikában jobbak az esélyeid?

- Talán mert ott nem számítanának rá - mondta Jack. - Biztosan nincs olyan sok látogatójuk.

- Jaj, ez kész elmebaj! - tiltakozott Laurie, miközben egyre csóválta a fejét, és mindkét kezét maga elé emelte, mintha a gondolatot is el akarná hessegetni magától.

- Hé, nyugodj meg! - mondta Jack. - Még nem azt mondtam, hogy megyek. Csak azt mondtam, hogy lassan már csak erre gondolhatok.

- Hát ne gondolj rá! - jelentette ki Laurie. - Van nekem elég izgulni valóm e nélkül is.

Jack rámosolygott Laurie-ra. - Ennyire aggódsz? Ez azért megható.

- Ó, persze! - vágott vissza Laurie. - Az sem hatott meg hogy mennyire tiltakozom a biciklizés ellen. Azóta is azzal jársz.

A taxi megérkezett Laurie háza elé, és megállt. Laurie pénz után kotorászott a táskájában, de Jack a karjára tette a kezét. A vendégem voltál.

- Jó, legközelebb majd én fizetek - mondta Laurie. Kinyitotta az ajtót, hogy kiszálljon, de aztán visszafordult. - Ha megígéred, hogy utána nem biciklivel mész haza, hanem taxival, akkor gyere föl, összeütök valamit.

- Köszönöm, de ma este nem - mondta Jack. - Haza kell vinnem a bringát. Tele hassal meg azonnal elaludnék.

- Az sem lenne akkora tragédia - jegyezte meg Laurie.

- Inkább hadd váltsam be máskor a meghívást - mosolyodott el Jack.

Laurie kiszállt az autóból, de aztán még egyszer visszahajolt. - Csak annyit ígérj meg, hogy ma este még nem mész el Afrikába!

Jack játékosan Laurie felé kapott, de a nő könnyedén elhajolt a keze elől.

- Jó éjt, Jack! - mondta, és kedvesen rámosolygott a férfira.

- Jó éjt, Laurie! - mondta Jack is. - Beszélek Warrennel, utána majd hívlak.

- Ja, tényleg! - mondta Laurie. - Annyi minden történt, hogy el is felejtettem. Akkor várom a hívást.

Becsapta a kocsi ajtaját, és megvárta, amíg az Első sugárúton bekanyarodva eltűnik a szeme elől. A bejárat felé indult, közben az járt a fejében, hogy ez a Jack nagyon kedves férfi, de nem könnyű eset.

A liftben már a tusolás körül jártak a gondolatai, meg hogy

milyen jó lesz bebújni a jó meleg frottír köntösbe. Egyúttal megfogadta magának, hogy korán lefekszik.

Gyilkos mosolyt küldött Debra Engler felé, miközben a zárakat nyitotta, aztán még be is vágta maga mögött az ajtót, ebből is értsen a kíváncsi szomszédasszony. A postát egyik kezéből a másikba rakva kibújt a kabátjából. A sötétben tapogatózott fogas után, végül a kezébe akadt egy.

Belépett a nappaliba, csak ekkor nyúlt a fali villanykapcsoló után, ami az állólámpához szolgált. Már indult volna a konyha felé, de két lépés után felsikoltott, és kiejtette a kezéből a postáját. Két férfi volt a nappaliban. Az egyik az art deco székében ült, a másik a kanapén. A kanapén ülő Tomot simogatta, aki békésen aludt a férfi ölében.

- Csakhogy megérkezett, dr. Montgomery - mondta Franco. - Köszönjük a bort meg a sört.

Laurie pillantása a kisasztalra esett, amelyen üres sörösüveget és borospoharat látott.

- Kérem, jöjjön és üljön le közénk! - folytatta Franco, és a támlás székre mutatott, amelyet a szoba közepére állítottak. Laurie nem mozdult. Nem is tudott volna. Egyetlen pillanatra átvillant az agyán, hogy kirohan a konyhába a telefonhoz, de aztán el is vetette a nevetséges ötletet. Még arra is gondolt, hogy visszafelé, a bejárati ajtón át meneküljön, de az meg a sok zár miatt tűnt eleve meddő próbálkozásnak.

- Kérem! - ismételte Franco. Hangsúlyozott udvariassága csak fokozta Laurie rémületét.

Angelo félrerakta a macskát, és felállt. Odalépett Laurie-hoz, és minden figyelmeztetés nélkül visszakézből szájon vágta. Az ütéstől Laurie hátraesett egészen a falig, a lába összecsuklott. Két kezére támaszkodva térdre rogyott. A felső ajka fölrepedt, pár csillogó, vörös vércsepp hullott a parkettára.

Angelo megragadta a karját, és durván fölrántotta. Aztán

odavezette a székhez, és ülő helyzetbe taszította. Laurie annyira meg volt rémülve, hogy minden ellenállásra képtelen volt.

- Így már jobb - mondta Franco.

Angelo lehajolt, és egészen közel dugta az arcát Laurie-éhoz. - Fölismersz?

Laurie nagy erőfeszítéssel fölemelte a fejét, és belenézett a férfi borzalmas sebhelyekkel elcsúfított arcába. Olyan volt, mintha horrorfilmből lépett volna elő. Laurie megpróbált nyelni, de a torka kiszáradt. Szó nem jött ki a száján, csak a fejével tudott nemet inteni.

- Nem? - kérdezte Franco. - Doktornő, vigyázzon, ne bántsa meg az én Angelo barátomat, mert az adott körülmények között az nagyon veszélyes lehet!

- Sajnálom - nyöszörögte Laurie. De szinte még ki sem mondta a szót, már összekapcsolódott az agyában a név meg az a tény, hogy az előtte álló férfi arca nyilvánvalóan megégett. Angelo Facciolo volt az, Cerino bérgyilkosa, aki ezek szerint kiszabadult a börtönből!

- Öt éve várok! - rivallt Angelo. Aztán megint ütött, Laurie majdnem lezuhant a székről. Oldalra dőlt, a feje lefelé lógott. Egyre több vér volt, most már az orra is vérzett, vérfoltos lett a szőnyeg is.

- Elég lesz, Angelo - szólt Franco. - Ne felejtsd el, hogy beszélnünk kell vele!

`Angelo reszketve állt Laurie fölött, mint akinek nagy erőfeszítésébe kerül, hogy ne üssön újra. Aztán sarkon fordult, visszament a kanapéhoz, és leült. Visszavette az ölébe a macskát, és durván megint simogatni kezdte. Tom a durvaságot nem érzékelte, tetszett neki a dolog, és dorombolni kezdett.

Laurie-nak valahogy sikerült újra fölülnie. Megtapogatta a száját, az orrát. Az ajka már kezdett dagadni. Befogta az orrát, hogy elállítsa a vérzést.

- Ide hallgasson, Montgomery doktornő - mondta Franco. - Képzelheti, hogy milyen könnyedén be tudtunk jönni a lakásába. Ezt csak azért mondom, hogy fölfogja, mennyire sebezhető. Tudja, van egy kis probléma, aminek a megoldásában szeretnénk, ha segítene. Azért jöttünk, hogy szépen megkérjük, ne foglalkozzon többet a Franconi-üggyel. Világosan beszélek?

Laurie bólintott. Nem is mert volna ellenkezni.

- Helyes - folytatta Franco. - Nézze, mi nagyon józan gondolkodású emberek vagyunk! Mi ezt szívességnek tekintjük a maga részéről, amit mi is szívességgel akarunk viszonozni. Történetesen tudjuk, ki ölte meg Franconit, és adott esetben készek vagyunk ezt közölni magával. Tudja Mr. Franconi nem volt rendes ember, úgyhogy meg kellett halnia. Slussz! Tud még követni?

Laurie ismét bólintott. Futólag Angelóra pillantott, de aztán gyorsan elfordította a tekintetét.

- A gyilkost úgy hívják, hogy Vido Delbario - mondta Franco. - Ő is gazember, bár kétségtelenül nagy szívességet tett a világnak azzal, hogy megszabadította Franconitól. Olyan gondos voltam, hogy le is írtam a nevét. - Előrehajolt, és egy darab papírt csúsztatott a kisasztalra. - Tehát, szívességet szívességért.

Franco elhallgatott, és várakozón nézte Laurie-t.

- Érti, hogy mit mondok, ugye? - kérdezte pár pillanatnyi hallgatás után.

Laurie harmadszor is bólintott.

- Látja, nem kérünk sokat - beszélt tovább Franco. - Ha durván akarok fogalmazni, azt mondanám, Franconi is gazember volt. Sok embert megölt, megérdemelte, hogy meghaljon. És ami kegyedet illeti, remélem, ésszerűen fog viselkedni, mert ekkora városban úgysem tudja megvédeni magát, és ennek az én Angelómnak nincs nagyobb vágya, mint hogy elkapja magát. Most is az a szerencséje, hogy a főnökünk finom ember. Igazi diplomata. Ért engem?

Franco megint szünetet tartott. Laurie úgy érezte, most már meg kell szólalnia. Nagy nehézség árán sikerült kimondania. - Értem.

- Hát ez csodálatos! - mosolyodott el Franco. A térdére csapott, és fölállt. - Hallottam, hogy maga milyen intelligens és talpraesett nő, úgyhogy az első pillanattól bíztam abban, hogy meg fogunk egyezni.

Franco visszacsúsztatta a pisztolyát a hónaljtáskába, és fölvette Ferragamo felöltőjét. - Gyere, Angelo! - mondta. - A doktornő biztosan tusolni akar, meg vacsorázni. Ahogy elnézem, fáradtnak látszik.

Angelo felállt, egy lépést tett Laurie felé, aztán vadul csavart egyet a macska nyakán. Borzalmas pattanás-reccsenés hallatszott, és az állat teste hangtalanul elernyedt. Angelo Laurie ölébe dobta a döglött macskát, majd Franco nyomában a bejárati ajtón át távozott a lakásból.

- Nem! - sikoltott föl Laurie, miközben a karjába kapta szeretett állatát, akivel hat éve élt együtt. Tudta, hogy a gengszter kegyetlenül kitekerte a macska nyakát. Reszkető, elgyengült lábbal állt föl a székről. Odakintről, a lépcsőházból hallotta, hogy érkezik a lift, azok ketten beszállnak, és elindulnak lefelé.

Rátört a pánik. A bejárati ajtóhoz rohant, bezárta az összes zárat, közben még mindig magához szorította az állat tetemét. Aztán megvilágosodott számára, hogy támadói a hátsó bejáraton át érkeztek. Odatámolygott. Az ajtó tárva-nyitva volt, a zár kiszakadt a keretből. Amennyire tudta, igyekezett becsukni.

Visszament a konyhába, remegő kézzel vette le a falra szerelt telefon kagylóját. Az első reakciója az volt, hogy hívja a rendőrséget, de aztán eszébe jutott, amit Franco mondott, hogy mennyire sebezhető. Szinte újra hallotta a mondatait, közben Angelo borzalmas képe és átható pillantása is elébe tolakodott.

Rájött, hogy sokkos állapotban van. Sírással küszködve visszatette a telefont. Jacket is föl akarta hívni, de arra gondolt, hogy még biztosan nem érkezett haza. Úgyhogy inkább lemondott a

telefonálásról, berakta a macska tetemét egy műanyag dobozba, és amennyire lehetett, körberakta jégkockákkal. Aztán bement a fürdőszobába, hogy számba vegye a saját sebeit.

Az út hazafelé a hullaháztól könnyűnek bizonyult, Jack sokkal nagyobb megpróbáltatásra számított. Voltaképpen csak elindulni volt nehéz, amikor már úton volt, és csak tekernie kellett a pedált, szinte felüdülésnek érezte az egész napi lótás-futás után. Még azt is megengedte magának, hogy kivételesen a parkon keresztül menjen. Egy éve nem merészkedett oda kerékpárral, és bár eleinte kicsit összeszorult a gyomra, azért nagyon jó volt végigsuhanni a sötét, kanyargós utakon.

Közben többnyire a GenSysen és Egyenlítői Guineán járt az esze. Nagyon kíváncsi volt, milyen is lehet valójában Afrikának az a része. Tréfából ugyan azt mondta Lou-nak, hogy hőség van, pára és sok bogár, de igazából semmit nem tudott az egészről.

Ted Lynch is eszébe jutott, hogy vajon másnap tud-e valamit produkálni a DNS-eivel. Még indulás előtt a hullaházból felhívta otthon Tedet, és röviden elmondta neki, hogy bár kicsi a valószínűsége, de lehet, hogy xenografttal állnak szemben. Ted szerint ha másnap megnézi a DNS bizonyos részét, amelyik a riboszomális fehérjékért felelős, meg tudja mondani, hogy igen vagy sem. Rögtön el is magyarázta, hogy ez a rész állatfajonként különbözik, és CD-ROM-on megvan az az információ, amivel meg lehet határozni, hogy melyik fajról van szó.

Amikor Jack bekanyarodott az utcájába, úgy tervezte, hogy bemegy a közeli könyvesboltba, hátha talál valamit Egyenlítői Guineáról. De ahogy közeledett a kosárpályához, és már messziről látta, hogy ott a szokásos esti nagyüzem zajlik, más ötlete támadt. Eszébe jutott, hátha élnek New Yorkban egyenlítői guineai menekültek. Egy ilyen városban ez egyáltalán nem elképzelhetetlen.

Odakanyarodott a játszótérre, és a drótháló kerítésnek

támasztotta a kerékpárját. Itt már nem kellett lezárnia, bár az emberek többsége ilyen környéken biztosan jobban féltett volna egy ezerdolláros biciklit. De Jack számára ez a tér volt az egyetlen hely New Yorkban, ahol nyugodtan ott merte hagyni a gépet.

A pálya széléhez ballagott, biccentett Spitnek és Flashnek, akik a várakozók között ácsorogtak. A játék ide-oda hullámzott a pályán, ahogy a labda gazdát cserélt, és sorban estek a kosarak. Szokás szerint most is Warren uralta a terepet. Még arra is volt ideje, hogy az ellenfelek bosszantására minden dobás előtt azt mondja. “zsozsó”, és ez annál is hatásosabb volt, mert a labda az esetek kilencven százalékában valóban a kosárban landolt.

Negyedóra múlva újabb “zsozsó”-val el is dőlt a meccs, és a vesztesek lekullogtak a pályáról. Warren észrevette Jacket, és peckes léptekkel odavonult hozzá.

- Mi van, öreg, nem jössz játszani, vagy mi van? - kérdezte.

- Még gondolkodom rajta - felelte Jack. - De előbb meg akarom kérdezni, hogy ráértek-e Natalie-val a hét végén. Összeülhetnénk.

- Hogy a túróba ne! - rikkantotta Warren. - Legalább be lesz fogva a bige szája. Állandóan Laurie-val meg veled nyaggat mostanában.

- Még egy kérdés, ismersz-e srácokat egy kicsi afrikai országból, Egyenlítői Guineából?

- Veled soha nem tudja az ember, hogy mit fogsz mondani azzal az okos száddal - mondta meglepve Warren. - Mindjárt gondolkozom.

- Afrika nyugati partján van - folytatta Jack -, Kamerun és Gabon között.

- Tudom én, hogy hol van, öreg - jegyezte meg Warren sértetten. - Állítólag a portugálok fedezték föl, és a spanyolok gyarmatosították. Pedig igazából feketék fedezték föl, sokkal korábban.

- Döbbenetes, hogy ennyi mindent tudsz - mondta Jack. - Én nem is hallottam róla.

- Ja, persze, gondolom - mondta Warren. - Mert biztosan nem tanultál fekete történelmet. Egyébként igen, ismerek pár ottani embert, főleg egy bizonyos családot. Ndeme, az a nevük. Két házzal laknak előtted, erre, a park felé.

Jack odanézett az épületre, aztán vissza Warrenre. - Be tudnál mutatni nekik? - kérdezte. - Hirtelen érdekelni kezdett Egyenlítői Guinea.

- Be, persze - válaszolt Warren. - Estebannak hívják az öreget. Övé a Mercado nevű bolt a Columbuson. Az meg ott a fia, a narancssárga skárpiban.

Jack arrafelé nézett, amerre Warren mutatóujja mutatott, míg, végül fölfedezte a narancssárga edzőcipőt. Látásból ismerte a fiút a kosárpályáról. Halk szavú gyerek volt és jó kosaras. - De előbb gyere le, játsszunk egy-két menetet - javasolta Warren. - Aztán átviszlek, bemutatlak Estebannak. Nagyon barátságos manus.

- Jó, megegyeztünk - válaszolta Jack. A biciklizéstől egészen magához tért, gondolta, a kosarazás még jobb lesz. Különben úgyis csak rágná magát mindazon, amit napközben megtudott. Visszament a kerékpárjához. Hazatolta, aztán fölkapta, úgy ment föl a lépcsőn. Az ajtót is úgy nyitotta ki, hogy a gép a vállán volt. Aztán egyenesen ment a hálószobába, a kosárfelszereléséért. Öt perc sem telt bele, már indulásra készen állt, amikor megszólalt a telefonja. Még az is megfordult a fejében, hogy nem veszi fel, aztán arra gondolt, hátha Ted az, talán még eszébe jutott valami a varázslatos DNS-eiről, azért telefonál. De nem Ted hívta. A vonal másik végén Laurie volt, rémült pánikban, szinte önkívületi állapotban.

Jack átgyömöszölt egy csomó bankjegyet a taxisnak a plexiüveg elválasztó résén, és kiugrott az autóból. Ismét Laurie háza előtt állt, ahol alig egy órája elbúcsúztak egymástól. A telefon után át sem öltözött, kosaras szerelésben rohant át. Laurie kinyitotta neki odafentről a kaput, aztán a lift ajtajában várta, hogy Jack fölérjen.

- Úristen! - kiáltotta Jack rémülten. - A szád!

- Az majd begyógyul - felelte Laurie sztoikus nyugalommal. Ekkor vette észre, hogy Debra Engler megint leselkedik a résnyire nyitott ajtóból. Magából kikelve ordított rá a szomszédasszonyra, hogy törődjön a maga dolgával. A nő villámgyorsan becsukta az ajtaját.

Jack átölelte Laurie vállát, nyugtatgatta és beterelte a lakásba.

- Jól van, jól van - mondogatta, miközben leültette a kanapéra. - Meséld el, mi történt!

- Megölték Tomot - tört ki Laurie-ból a zokogás. Miután a kezdeti sokk fölengedett benne, elsiratta az állatot, már fölszáradtak a könnyei, de Jack kérdése újra felkavarta.

- Kicsoda? - kérdezte Jack.

Laurie nem válaszolt azonnal, megpróbált nyugalmat erőltetni magára. - Ketten voltak, de csak az egyiket ismertem - mondta végül. - Az ütött meg, és Tomot is az ölte meg. Angelónak hívják. Miatta szokott rémálmom lenni. Még a Cerino ügyben találkoztunk. Abban a hitben voltam, hogy börtönben van. El sem tudom képzelni, hogyan lehet, hogy kiszabadult. Borzasztó látvány az az ember. Csupa égési seb az arca, és nyilván engem okol érte.

- Bosszút akart állni, azért jöttek? - kérdezte Jack.

- Nem - ingatta a fejét Laurie. - Figyelmeztettek. Hogy ne foglalkozzak többet a Franconi-üggyel! így mondták.

- Ezt nem hiszem el - mondta Jack. - Hát én vizsgálom az ügyet, nem te.

- Látod, te figyelmeztettél. Nyilván nem tetszett valakiknek, hogy annyira nyomozni kezdtem a hulla ellopása miatt. Nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy amikor kimentem a Spoletto Kegyeleti Szalonba, azzal hoztam magamra a bajt.

- Én nem erre figyelmeztettelek, ezt be kell vallanom. Én arra gondoltam, hogy Binghammel fogsz összeütközésbe kerülni, nem a

maffiával - mondta Jack.

- És úgy adták elő a figyelmeztetést, hogy szívességet kérnek szívességért cserébe - folytatta Laurie. - Ők azt a szívességet adják, hogy megmondták, ki gyilkolta meg Francónit. Föl is írták a nevét. - Laurie fölemelte a cédulát a kisasztalról, és Jack felé nyújtotta.

- Vido Delbario - olvasta Jack. Újra Laurie elkínzott arcára fordította a tekintetét. Laurie-nak az orra is, a szája is föl volt dagadva, a szeme alja is egyre lilásabb árnyalatot öltött. - Ez az ügy kezdettől elég bizarr volt, de most már elszabadul a pokol. Mesélj el mindent, apróra, részletesen!

Laurie sorban elmondott mindent, attól a pillanattól kezdve, hogy belépett a lakásba, odáig, hogy felhívta Jacket. Azt is elmesélte, miért nem hívta a rendőrséget.

Jack bólintott. - Értem, persze. Ez a kis helyi rendőrőrs úgysem sokat tehetett volna.

- És én mit fogok most csinálni? - kérdezte Laurie. De csak költői kérdésnek szánta, választ nem várt rá.

- Hadd nézzem meg a hátsó ajtót! - mondta Jack. Laurie a konyhán keresztül hátravezette az éléskamrába.

- Az anyját! - mondta Jack. A tolózárak miatt az egész ajtókeret megrepedt, amikor fölfeszítették az ajtót. - Egyet mondhatok, ma éjszaka nem maradhatsz itt.

- Gondoltam, hazamegyek a szüleimhez - mondta Laurie.

- Nem, átjössz hozzám - jelentette ki Jack. - Én majd alszom a kanapén.

Laurie mélyen belenézett Jack szemébe. Óhatatlanul átfutott az agyán, hogy vajon csak a biztonsága miatt aggódik Jack, vagy valami más is van a hirtelen invitálás mögött.

- Szedd össze a holmidat! — mondta Jack. - De több napra valót. Egy nap alatt nem fogják kicserélni ezt az ajtót.

- Nagyon nehezemre esik erről beszélni - mondta Laurie -, de

csinálnom kell valamit szegény Tommal.

Jack megvakarta a feje búbját. - Van ásód?

- Kerti lapátom van - felelte Laurie. - Miért, mire gondolsz?

- Esetleg eltemethetnénk az udvarban - mondta Jack.

Laurie elmosolyodott. - Érzelmes vagy te is, mi?

- Csak tudom, mit jelent elveszteni, akit szeretünk - válaszolta Jack. Az utolsó szónál elcsuklott a hangja. Egy fájdalmas pillanatra eszébe jutott a telefonhívás, amelyből megtudta, hogy a felesége és két kislánya lezuhant a repülőgéppel, és meghalt.

Amíg Laurie csomagolt, Jack le-föl járkált a hálószobában. Erőszakkal visszaterelte a gondolatait a jelenhez. - Szólnunk kell Lou-nak is - mondta -, meg kell mondanunk neki ezt a nevet.

- Én is épp erre gondoltam - szólt ki Laurie a gardróbszobából, a ruhák közül. - Szerinted még ma szóljunk neki?

- Szerintem igen. Aztán majd eldönti, mit lép. Majd tőlem fölhívjuk. Neked megvan az otthoni száma?

- Persze - felelte Laurie.

- Tudod, ez a ma esti epizód nem csak a te biztonságod szempontjából aggasztó - mondta Jack. - Hanem azért is, mert egyre erősebb a meggyőződésem, hogy a maffia valahogy kapcsolatban van ezzel a májátültetéssel. Az is lehet, hogy valami feketepiaci hadműveletbe kezdtek.

Laurie nagy, föllógatható ruhástáskával lépett ki a gardróbból. - De hogy csinálhatták a szervátültetést, ha Franconi nem kapott immungátló gyógyszereket? És ne feledkezz meg Ted DNS-eredményeiről sem, ott is súlyos ellentmondás van.

Jack fölsóhajtott. - Igen, tényleg igazad van. Nem áll össze a kép.

- Talán Lou majd talál benne valami logikát - mondta Laurie.

- De szép is lenne! - válaszolta Jack. - Talán mégis el kéne menni Afrikába! Ezek után még inkább!

Laurie épp a fürdőszobába igyekezett, de megállt, és visszafordult. - Ez meg hogy jut eszedbe már megint?

- Még soha nem kerültem szembe személyesen a szervezett bűnözéssel - mondta Jack. - De utcai bandákkal igen, és szerintem van hasonlóság a kettő között, ezt a bőrömön tapasztaltam. Ha az ilyen bagázs a fejébe veszi, hogy meg akar szabadulni tőled, akkor a rendőrség fabatkát sem ér, hacsak nem hajlandók éjjel-nappal őrizni az embert. De erre hosszú távon nincs emberük. Lehet, hogy jobb is lenne, ha egy időre mind a ketten eltűnnénk a városból. Lou közben megoldhatná az egész ügyet.

- Hogy én is mennék, úgy képzeled? - kérdezte Laurie. És abban a pillanatban már az egész afrikai út más színben tűnt föl előtte. Sosem járt Afrikában, biztosan érdekes lenne. Sőt, lehet hogy még élvezné is.

- Mondhatnánk azt, hogy nyaralni megyünk. Kényszernyaralásra - mondta Jack. - Jó, lehet, hogy Egyenlítői Guinea nem a legideálisabb hely a nyaralásra, de legalább... másmilyen lenne. És közben, mellékesen talán azt is ki tudnánk deríteni, hogy pontosan mit művel ott a GenSys, és hogy Franconi mit keresett arrafelé.

- Hmm! - hümmögött Laurie. - Kezd rokonszenves lenni ez az őrült ötlet.

Amikor Laurie mindent bepakolt, Jackkel együtt levitték a műanyag dobozt Tom tetemével az udvarra. A kert hátsó sarkában, ahol puhább volt a talaj, mély lyukat vájtak. Véletlenül még egy rozsdás ásóra is rábukkantak, ami sokkal könnyebbé tette a dolgukat. Tomot örök nyugalomra helyezték.

- Te jó ég! - nyögött fel Jack, ahogy megemelte Laurie bőröndjét, hogy a lifthez vigye. - Mit raktál ebbe?

- Te mondtad, hogy több napra pakoljak - mondta Laurie.

- De tekegolyókat nem kellett volna belerakni - tréfálkozott Jack.

- Azok a testápolóim - mondta Laurie. - Elismerem, azok nem

útiflakonok.

Az Első sugárúton fogtak taxit. Útközben még megálltak egy könyvesboltnál is, az Ötödik sugárúton. Jack a taxiban maradt, Laurie pedig beszaladt a boltba, hogy vegyen valamit Egyenlítői Guineáról. De semmit nem talált, végül egy közép-afrikai útikönyv mellett döntött.

- Kinevetett az eladónő, amikor kértem tőle - mondta Laurie, miután visszaült az autóba.

- Igen, akkor lehet, hogy tényleg nem ez a legkeresettebb üdülőhely - biggyesztette le a száját Jack.

Laurie fölnevetett. Átnyúlt, és megszorította Jack karját. - Még meg sem köszöntem, hogy olyan gyorsan jöttél segíteni - mondta. - Pedig nagyon hálás vagyok érte, és nagyon megnyugtató érzés.

- Örülök neki - felelte Jack.

A lépcsőházban Jacknek újra meg kellett küzdenie Laurie bőröndjével. Ahogy nyögve-lihegve kapaszkodott fölfelé a szemetes lépcsőn, egy idő után Laurie fölajánlotta, hogy inkább cipeli ő. De Jack ezt azzal hárította el, hogy ha ennyi mindent bepakolt, akkor most büntetésből hallgassa végig, hogy ő mennyire szenved.

Aztán végül csak fölértek az ajtóhoz. Jack a kulcsa után kutatott. Végre megtalálta, berakta a kulcslyukba és elfordította. Hallotta, hogy a tolózár visszacsúszik, de az ajtó még nem nyílt.

- Hmm! - jegyezte meg. - Pedig nem emlékszem, hogy kettőre zártam volna. - Még egyet fordított a kulcson, az nyitotta a kilincs nyelvét, és az ajtó kinyílt. Sötét volt, úgyhogy inkább előrement, hogy villanyt gyújtson. Laurie utána lépett, de beleütközött Jack hátába, mert a férfi hirtelen megtorpant.

- Kapcsolja csak föl! - hallatszott egy férfihang.

Jack engedelmeskedett. A két sziluett, ami miatt egy pillanattal korábban megtorpant, most két, hosszú, sötét kabátot viselő férfi alakjává vált. Jack kanapéján ültek, szemben az ajtóval.

- Úristen! - nyögte Laurie. - Ők azok!

Franco és Angelo itt is otthon érezte magát, akárcsak Laurie lakásában. A két félig üres sörösüveg az alacsony asztalon állt, a hangtompítós pisztoly mellett. A kanapéval szemben, a szoba közepére már odaállították a konyhai széket.

- Ha nem tévedek, maga dr. Jack Stapleton - kezdte Franco. Jack bólintott, miközben vadul dolgozott az agya, hogy valami kiutat találjon ebből a helyzetből. Tudta, hogy a bejárati ajtó még tárva-nyitva áll. Máris szemrehányást tett magának, amiért nem fogott rögtön gyanút a kettőre fordított zárnál. De olyan rohanvást indult Laurie-hoz, hogy nem emlékezett pontosan minden mozzanatra.

- Ne csináljon semmi ostobaságot! - figyelmeztette Franco, mintha olvasna a gondolataiban. - Nem maradunk sokáig. És ha tudtuk volna, hogy Montgomery doktornő is itt lesz, akkor az előző utunkat megspórolhattuk volna, arról nem is beszélve, hogy nem kellett volna ugyanazt kétszer elmondanunk.

- Mégis mitől félnek annyira, hogy mit tudunk meg? Miért kell mindenáron megfenyegetniük minket? - kérdezte Jack.

Franco elmosolyodott, és Angelóra pillantott. - Hát láttál már ilyen palit? Ez azt hiszi, azért fárasztottuk magunkat, hogy a hülye kérdéseire válaszolgassunk.

- Nincs bőr a képükön - morogta Angelo.

- Doki, mi lenne, ha a hölgynek is hozna egy széket? - fordult újra Jack felé Franco. - Aztán kicsit beszélgetünk, és már itt sem vagyunk.

Jack nem mozdult. Az alacsony asztalkán heverő pisztolyra gondolt, és azt találgatta, melyiké lehet, melyik az, amelyiknél most is ott a fegyvere. Közben az erejüket is megpróbálta felmérni, és észrevette, hogy mind a két férfi elég sovány alkatú. Egyikük sem lehet bikaerős, gondolta.

- Pardon, doktor úr! - mondta Franco. - Hallja amit mondok, vagy

mi lesz?

De Jacknek már nem volt ideje válaszolni. Hirtelen robajt hallott maga mögül, valaki durván félrelökte, másvalaki pedig felkiáltott. - Senki ne mozduljon!

Jack egy pillanat múlva magához tért meglepetéséből, és megállapította, hogy három afrikai-amerikai nyomul be villámgyorsan a szobába, mindegyikük géppisztollyal fölfegyverkezve. A fegyverek csöve rezzenetlenül meredt Angelóra és Francóra. Az újonnan érkezettek kosaras trikót és gatyát viseltek, és Jack most már végképp rájuk ismert. Flash, David és Spit volt az. Mindhármuk bőrén izzadság csillogott, pár perccel korábban nyilván még nagyban kosárlabdáztak.

Franco és Angelo még mindig nem tért magához a döbbenettől. Csak ültek ott kimeredt szemmel. Volt elég tapasztalatuk ez ügyben, úgyhogy eszükbe sem jutott akár megmoccanni is.

Egy pillanatig dermedt csend volt a szobában. Aztán besétált Warren is. - Na mi van, öreg, most már ez lesz a főállásunk, hogy állandóan téged kell pátyolgatni? És az meg micsoda dolog, teljesen lezüllesztet a környéket, idecsalod nekem ezt a sok fehér szemetet.

Warren kivette a géppisztolyt Spit kezéből, és megmotoztatta Spittel a két gengsztert. Spit egyetlen szó nélkül megszabadította Angelót a Walther pisztolyától. Francónál nem talált semmit, csak fölvette a kisasztalról a fegyverét.

Jack nagyot fújt a megkönnyebbüléstől. - Warren, öreg haver, fogalmam sincs, hogy tudsz mindig ennyire időben érkezni, de nagyon hálás vagyok érte.

- Ez a két szemétláda már itt szaglászott ma délután. - magyarázta Warren. - Én nem tudom, talán láthatatlannak hiszik magukat? A drága cuccaikban meg a nagy csillogó, fekete Cadillacjükben. Ez azért vicc.

Jack izgalmában a kezét dörzsölgette, jó érzés volt, hogy hirtelen így megváltoztak az erőviszonyok. A nevüket kérdezte, de csak

jéghideg pillantás volt a válasz.

- Az ott Angelo Facciolo - szólt közbe Laurie, és rámutatott régi ismerősére.

- Spit, nézd meg a tárcájukat! - adta ki az utasítást Warren. Spit akcióba lépett, pár másodperc múlva már olvasta a két férfi nevét és címét. - Hát ez meg mi? - kiáltott föl, amikor az egyik tárcából előkerült az Ozone Park-i rendőrjelvény. Odamutatta Warrennek.

- Ezek nem rendőrök - legyintett Warren. - Ne izgulj!

- Laurie - mondta Jack -, azt hiszem, ideje felhívnunk Lou-t! Biztos nagyon fog örülni, hogy elbeszélgethet az urakkal. És mondd meg neki, hozzon meseautót is, arra az esetre, ha meg akarná hívni őket kis kincstári vendéglátásra.

Laurie kiment a konyhába.

Jack odalépett Angelóhoz, és megállt előtte. - Álljon föl! - mondta neki.

Angelo fölemelkedett, és pimaszul belebámult Jack arcába. Aztán mindenki nagyon elcsodálkozott, legjobban Angelo, mert Jack hatalmas jobbegyenest helyezett el a gengszter arcán. Reccsenés hallatszott, Angelo pedig háttal átesett a kanapén, és rongycsomóként terült el a padlón.

Jack fölszisszent, káromkodott egyet, és a kezéhez kapott, majd fájdalmas arccal rázogatni kezdte. - Jézus Mária! - mondta panaszosan. - Én még senkit nem ütöttem így le. De ez fáj!

- Állj le! - szólt rá Warren. - Nem kell verekedni az ilyen szarzsákokkal. Nem az én stílusom.

- Jó, befejeztem - mondta Jack, még mindig a sérült kezét rázogatva. - Csak ez a szarzsák a kanapé másik oldalán ma este már összeverte Laurie-t, miután betörtek a lakásába. Láttad Laurie arcát?

Angelo ülő helyzetbe kínlódta föl magát. Az orra egészen jobbra tolódott. - Parancsoljon, üljön vissza nyugodtan! - ajánlotta neki

Jack, a kanapéra mutatva. Angelo csigalassúsággal mozgott, közben a markát az orra alá tartotta, hogy fölfogja a vércseppeket.

- Most pedig, mielőtt ideér a rendőrség - mondta Jack a két férfinak -, még egyszer megkérdezem, mi az, amit Laurie-nak és nekem nem szabad megtudnunk. Mi olyan érdekes ebben a Franconiban?

Angelo és Franco úgy nézett át Jacken, mintha ott sem lenne. Jack nem adta fel, tovább faggatta őket, hogy mit tudnak Franconi májátültetéséről, de egyetlen szót sem tudott kihúzni belőlük.

Laurie jött vissza a konyhából. - Szóltam Lou-nak - mondta. - Jön, és nagyon izgatott. Különösen ez a Vido Delbario érdekli.

Egy óra múlva Jack már kényelmesen üldögélt Esteban Ndeme lakásán, Laurie és Warren társaságában.

- Köszönöm, igen, kérek még egy sört - mondta válaszul Esteban kínálására. Már az első sörtől kellemesen elbódult, és egyre eufórikusabb hangulatba került attól is, hogy az este, amilyen rosszul kezdődött, most ilyen szerencsés és kedvező fordulatot vett.

Lou több rendőr kíséretében negyedórával Laurie hívása után érkezett meg Jackhez. Madarat lehetett volna fogatni, hogy beviheti Facciolót és Pontit, méghozzá egész bűnlajstrommal: betörésért, jogosulatlan fegyverbirtoklásért, testi sértésért, zsarolásért és hatósági igazolvány jogosulatlan használatáért. Abban reménykedett, hogy elég sokáig bent tarthatja őket, és ezalatt komoly információkat csikarhat ki tőlük a New York-i szervezett bűnözésről, különös tekintettel a Lucia-féle bűnszövetkezetre.

Lou-t komolyan aggasztotta az a tény, hogy Laurie-t és Jacket megfenyegették, ezért amikor Jack megemlítette, hogy esetleg elutaznak egy hétre Laurie-val, teljes mellszélességgel támogatta az elképzelést. De abból nem engedett, hogy addig is védőőrizetet állítson melléjük. Laurie és Jack az egyszerűség kedvéért mindenesetre úgy döntött, hogy az indulásig együtt maradnak.

Jack rávette Warrent, hogy kísérje át őket a Mercadóba, hogy

megismerkedhessenek Esteban Ndemével. Esteban kedves, szívélyes ember volt, pontosan olyan, amilyennek Warren előzőleg lefestette. Nagyjából egyidős lehetett Jackkel, negyvenes évei elején járhatott, de külsőre egyáltalán nem hasonlítottak egymásra. Jack egyenesen tagbaszakadtnak tűnt a karcsú, sudár Esteban mellett. Az afrikai férfi bőrének mélybarna színe jóval sötétebb volt, mint Warrené. De a legfeltűnőbb a magas, boltozatos homloka volt. Elöl már kopasz volt, a hajvonala a feje tetejére húzódott vissza.

Amint megtudta, hogy Jack Egyenlítői Guineába akar utazni, azonnal meghívta mindhármukat a lakására.

Teodora Ndeme éppen olyan szeretnivaló jelenség volt, mint a férje. Még szinte le sem ültek a váratlan vendégek, máris kijelentette, hogy mindenkinek ott kell maradnia vacsorára.

- El kellett menekülnünk otthonról - kezdte Esteban. Aztán beszámolt a kegyetlen diktátor, Nguema rémuralmáról, arról, hogy a lakosság egyharmada, ezen belül is főként a spanyol leszármazottak csoportja, menekülésre kényszerült. - Ötvenezer embert gyilkolt meg - mondta Esteban. - Borzalmas volt. Szerencsénk, hogy mi megmenekültünk. Én tanító voltam, de Spanyolországban tanultam, úgyhogy gyanúsnak számítottam.

- Azóta változott a helyzet, remélem - jegyezte meg Jack.

- Többször is - felelte Esteban. - Legutoljára néhány évvel ezelőtt. Teodorának és nekem sok rokonunk maradt ott. Teodora öccsének például szállodája van Batában.

Jack rögtön fölkapta a fejét. - Batáról már hallottam. Repülőtér van ott, ugye?

- Az az egyetlen a szárazföldön - mondta Esteban. - A nyolcvanas években építették, a Közép-afrikai Kongresszusra. Az országnak, persze, nem volt pénze rá, de ez másik történet.

- Hallott már a GenSys nevű vállalatról? - kérdezte Jack.

- De még mennyire - bólogatott Esteban. - A kormány tőlük kapja

a legtöbb valutát, főleg amióta a kakaó és a kávé ára úgy leesett.

- Én is így hallottam - mondta Jack. - Azt is hallottam, hogy a GenSysnek van egy emlősállattelepe. Nem tudja, az is Batában van?

- Nem, hanem lent, délen - felelte Esteban. - A dzsungelben építették, a régi, elnéptelenedett spanyol város, Cogo mellett. A város nagy részét újjáépítették a saját embereiknek, amerikaiaknak és európaiaknak, a helyi alkalmazottaiknak meg új falut alakítottak ki. Sok honfitársam dolgozik nekik.

- Azt nem tudja, hogy kórházat is építettek-e? - érdeklődött tovább Jack.

- Igen, építettek - mondta Esteban. - Kórházat meg laboratóriumot, a régi főtéren, a városházával szemben.

- Honnan tudja ilyen pontosan?

- Mert az egyik unokatestvérem dolgozott ott - felelte Esteban. - De amikor a katonák kivégezték a barátját, mert vadászott, akkor otthagyta őket. Sokan szeretik a GenSyst, mert jól lehet keresni, de sokan nem szeretik őket, mert túl nagy hatalmat kaptak a kormánytól.

- A pénz miatt - vetette közbe Jack.

- Igen, persze - mondta Esteban. - Fizetnek egy csomót a minisztereknek is, meg a hadsereget is részben ők pénzelik.

- Ez bájos - jegyezte meg Laurie ironikusan.

- Ha elmegyünk Batába, akkor át tudunk menni Cogóba is? - kérdezte Jack.

- Föltételezem, hogy igen - felelte Esteban. - A spanyolok huszonöt évvel ezelőtt vonultak ki, utána a cogói út teljesen tönkrement, járhatatlan lett, de aztán a GenSys újjáépítette, hogy a teherautóik használhassák. De autót kell bérelniük.

- És lehet?

- Ha van pénzük, akkor mindent lehet Egyenlítői Guineában -

tárta szét a karját Esteban. - Hogyan tervezik, mikor mennének? Mert a legjobb a száraz évszakban.

- És az mikor van?

- Februárban és márciusban.

- Az épp megfelel - mondta Jack. - Mert Laurie és én úgy gondoltuk, hogy holnap este indulunk.

- Micsoda? - Warren most először szólalt meg, amióta beléptek Esteban lakásába, eddig csak figyelmesen hallgatta Esteban és Jack beszélgetését. - Arról volt szó, hogy négyesben megyünk szórakozni ezen a hétvégén, már szóltam is Natalie-nak!

- Ajjaj - mondta Jack. - Ezt elfelejtettem.

- Várnotok kell az utazással vasárnap reggelig, öreg, különben benne vagyok a legnagyobb szarban, érted, ugye. Mondtam, mennyit nyaggatott már Natalie, hogy találkozzunk veletek.

Mámorosan izgatott hangulatában Jack új ötlettel állt elő. - Jobbat mondok, öreg! Gyertek el ti is velem meg Laurie-val Egyenlítői Guineába. A vendégeink vagytok.

Laurie csak pislogott, nem tudta, jól hallja-e, amit hall.

- Miről beszélsz, öreg? - értetlenkedett Warren. - Te nem vagy normális. Afrikába?

- Igen, Afrikába - ismételte meg Jack. - Nekünk Laurie-val mennünk kell, de jól is akarjuk érezni magunkat. Tényleg, Esteban, miért nem jönnek maguk is a féleségével. Mulatunk egy nagyot.

- Komolyan mondja? - kérdezte Esteban.

Laurie arcán még mindig elképedt hitetlenkedés ült.

- Persze, nagyon is komolyan - folytatta Jack. - Ismeretlen országba úgy a legjobb menni, ha olyan is van a társaságban, aki már ismeri a helyet. Ez egyértelmű! Tényleg, vízumot nem kell váltanunk?

- De kell, az egyenlítői guineai követség itt van New Yorkban -

mondta Esteban. - Két kép, huszonöt dollár, igazolás a banktól, hogy nem szegény az ember, és már meg is van a vízum.

- És hogyan jut el az ember Egyenlítői Guineába? - kérdezte Jack.

- Batába Párizson keresztül a legegyszerűbb - válaszolta Esteban. - Párizsból naponta megy gép Doualába, Kamerunba, onnan pedig Batába. Madridon át is lehet menni, de onnan csak hetente két járat indul Malabóba, Bioko szigetére.

- Akkor Párizs nyert! - jelentette ki Jack vidáman.

- Teodora! - szólt ki a konyhába Esteban a feleségének. - Gyere csak be!

- Te nem vagy komplett, öreg - mondta Warren Jacknek. - Ezt persze már akkor láttam, amikor először beléptél hozzánk, a kosárpályára. De ha belegondolok, ez nem is baj. Nekem is megjött a kedvem...

17. fejezet

1997. március 7. 6:15

Cogo, Egyenlítői Guinea

Fél hatkor csörgött az ébresztőóra Kevin ágya mellett. Előbújt a szúnyogháló alól, villanyt gyújtott, hogy megtalálja a köntösét és a papucsát. A vattaszerű íz a szájában és a lüktető fejfájás azonnal eszébe juttatta, mennyi bort ivott előző este. Reszkető kézzel nyúlt az ágya mellett a vizespohárért, és nagyot kortyolt belőle. Ettől kicsit jobban lett, tétova léptekkel indult fölkelteni két hölgyvendégét.

Előző este a nőkkel közösen arra jutottak, hogy értelmesebb, ha Melanie és Candace ott marad nála éjszakára. Kevinnél bőven volt hely, egyszerűbb az indulás, és talán nem okoz akkora feltűnést sem, így okoskodtak. Így hát tizenegy óra körül Kevin emelkedett hangulatban elfuvarozta a nőket a lakásukra, hogy szedjék össze, amire szükségük van. tisztálkodó szereket, tiszta ruhát és az élelmiszereket, amelyeket a büfében vásároltak az útra.

Amíg a nők csomagoltak, Kevin gyorsan elugrott a laboratóriumba a lokátorért, az iránykeresőért, az elemlámpáért és a térképért.

Kevinnek mind a két szobába kétszer kellett bekopognia. Először csak nagyon finoman, aztán miután válasz nem jött, jóval erőteljesebben, mindaddig, amíg nem feleltek neki. Nem volt kétséges, hogy Melanie és Candace is enyhén másnapos, jóval tovább tartott, mire indulásra készen megjelentek a konyhában, mint ahogy előző nap eltervezték. Mindketten mohón töltötték maguknak a kávét, és amíg meg nem itták az első bögrével, egyetlen szót sem szóltak.

Reggeli után mindhárman sokkal jobban érezték magukat. És mire elérkezett az indulás ideje, vidám izgatottság vett erőt rajtuk, mintha kirándulásra készülnének. Az idő kedvezőnek ígérkezett. hajnalodott, az itt-ott ezüstös, máshol rózsaszínű ég majdnem teljesen tiszta volt. Csupán dél felől látszott néhány pufók felhő, meg nyugaton, a horizonton az elmaradhatatlan, lilás viharfelhők, de csak messze kint, az óceán fölött, bízni lehetett benne, hogy a nap folyamán nem is nyúlnak a szárazföld fölé.

Ahogy a vízpart felé mentek, elbűvölve szemlélték a végtelenül sokszínű madárvilágot. Kék turákók, papagájok, szövőmadarak, afrikai halászsasok, meg valami afrikai rigófaj is. Pompázó színeik, csipogásuk, füttyük, rikoltozásuk szinte betöltötte a levegőt.

A város kihaltnak látszott. Nem voltak gyalogosok, nem voltak járművek, a zsalugáterek a legtöbb házon még zárva voltak. Az egyetlen ember, akit láttak, egy bennszülött, éppen a Pálmabár padlóját mosta föl.

Végigsétáltak a GenSys által építtetett, impozáns mólón, amely hat méter széles és két méter magas volt. A durva deszkapallókat átnedvesítette a párás éjszakai levegő. A móló végén fából épített lejáró vezetett le az úszódokkhoz. A dokk titokzatos módon mintha a semmiben lebegett volna. a tökéletesen mozdulatlan víztükröt pararéteg borította, ameddig csak a szem ellátott.

A dokk végéhez kötve körülbelül tíz méter hosszú, motoros pirog ringatózott a vízen - ahogy a két nő ígérte. A hajót valamikor, nagyon régen pirosra festették, a belsejét pedig fehérre, de a színe azóta megfakult, a festék nagy darabokban pedig egyszerűen lemállott a hajótestről. A hajónak körülbelül háromnegyed része fedett volt. a faoszlopokra rögzített szalmatető alatt padok sorakoztak. A motor Evinrude márkájú, “antik” farmotor volt. A hajó farához kisméretű kenu volt erősítve, benne négy keskeny, peremtől peremig érő ülőkével.

- Nem rossz, mi? - mondta Melanie, azzal megragadta a

hajókötelet, és odahúzta a hajót a dokkhoz.

- Nagyobb, mint vártam - mondta Kevin. - Ha a motor bírja, semmi gondunk nem lesz. Nem szeretnék túl sokat evezni. Berakták a hajóba a holmikat és az ennivalót. Melanie a dokkon maradt, Kevin pedig hátrament a hajó farához, hogy megvizsgálja a motort. Egyszerű szerkezetnek tűnt, a használati utasítás is angolul volt rajta. Indítóállásba állította, és meghúzta a zsinórt. Legnagyobb meglepetésére a motor beindult. Kevin intett Melanie-nak, hogy ugorjon be ő is, előremenetbe kapcsolt, és elindultak.

Ahogy távolodtak a mólótól, egyre a partot pásztázták, azt kutatva, látja-e őket valaki. De csak a Pálmabár-beli magányos takarítóembert fedezték föl, az pedig feléjük sem nézett.

Ahogyan tervezték, eleinte nyugati irányba haladtak, mintha Acalayong felé igyekeznének. Kevin nagyobb sebességre állította a motort, és elégedetten nyugtázta a gyorsulást. A pirog nagy volt és nehéz, de viszonylag kevés volt rajta a teher. Még egyszer ellenőrizte hátul a kenut, megnyugodva látta, hogy a kisebb hajó is simán siklik utánuk a vízen.

A motor zaja amúgy is nehézzé tette volna a beszélgetést, ezért inkább mindhárman a tájat csodálták. A nap még nem kelt föl, de az ég már világosabb volt, és a Gabon felett úszó gomolyfelhők keleti széle aranyos fényben játszott. Jobb felől az egyenlítői guineai partszakasz összefüggő zöld falnak látszott, a dzsungel egészen a part legszéléig uralta a terepet. A széles öböl vizén itt is, ott is pirogok tűntek fel, kísértethajókként szelték a párát, amely még mindig ott lebegett a víz felett.

Amikor már jócskán eltávolodtak Cogótól, Melanie megveregette Kevin vállát. Amint Kevin odafordult, széles mozdulattal mutatta, hogy kanyarodniuk kéne. Kevin bólintott, és déli irányba kormányozta a hajót.

Körülbelül tíz percig dél felé haladtak, majd Kevin ismét irányt váltott, és fokozatosan kelet felé irányította a pirogot. Ekkor már

legalább másfél kilométerre voltak a parttól, és amikor ismét elhaladtak Cogo mellett, az egyes épületeket alig tudták azonosítani.

Aztán fölkelt a nap. hatalmas, aranyvöröses golyó jelent meg az égbolton. Az egyenlítői pára olyan sűrű volt, hogy eleinte nyugodtan belenézhettek a napba, nem kellett árnyékolni a szemüket. De ahogy a meleg eloszlatta a ködpárát, egyúttal a napsugarak is erősebbek lettek. Melanie tette föl először a napszemüvegét, és kisvártatva Candace és Kevin is követte a példáját. Pár perc múlva pedig mindhárman vetkőzni kezdtek. a hajnali hűvösségnek nyoma sem maradt, egyre kevesebb réteget bírtak el magukon.

Bal felől feltűnt az egyenlítői guineai partszakaszt körülölelő szigetcsoport. Kevin már északi irányba kormányozta a pirogot, ez volt a Cogót megkerülő nagy kör utolsó szakasza. A hajó orra egyenesen a párából kibontakozó Isla Francesca felé mutatott.

Amint a pára felszállt, jótékony szellő kezdte borzolni a vizet, és az addig tükörsima vízfelszínt erősödő hullámok törték meg. Az ellenszélben a pirog egyre gyakrabban csapódott neki egy-egy hullámgerincnek, ami után mindig vízpermet hullott a három utasra.

Isla Francesca szemlátomást különbözött a környező többi szigettől, és ahogy közeledtek, ez egyre szembetűnőbbé vált. Nemcsak a legnagyobb volt, hanem a sziklagerinctől jóval tekintélyesebbnek is látszott. Egyik-másik sziklacsúcs körül még felhőszerű páragomolyok is feltűntek.

Egy és egy negyed órával azután, hogy elhagyták a cogói mólót, Kevin csökkentette a sebességet, a pirog lelassult. Alig harminc-negyven méterre előttük húzódott a sziget délnyugati csücskének sűrű növényzettel borított partszakasza.

- Innen nézve valahogy vészjóslónak látszik - próbálta túlkiabálni a motor dübörgését Melanie.

Kevin bólintott. Ö sem talált semmi hívogatót a sziget látványában. Nem volt homokos tengerpart. Úgy tetszett, hogy az egész partot sűrű mangroveerdő borítja.

- Meg kell találnunk a Rio Diviso torkolatát - kiabált vissza Kevin. Amikor úgy látta, hogy már nem szabad közelebb menniük a mangrovefákhoz, balra állította a kormányrudat, és a nyugati part mentén haladt tovább. A sziget szélárnyékos oldalán eltűntek a hullámok. Kevin felállt, és a vizet kémlelte, alattomos, víz alatti akadályokra számítva. De semmit sem látott. A víz átláthatatlanul zavaros, sárszínű volt.

- Nem ott lesz, ahol a sok sás van? - kérdezte Candace a hajó elejéből, és a széles, ingoványos sáv felé mutatott.

Kevin bólintott, és még lassúbb járatra állította a motort. Orral a két méter magasra nőtt nádas felé irányította a hajót.

- Nem látsz semmit a víz alatt? - kiáltott előre Candace-nek.

Candace a fejét rázta. - Túl zavaros - mondta.

Kevin úgy irányította a hajót, hogy a mozgása megint párhuzamos legyen a parttal. A nádas sűrű volt, és amennyire látni lehetett, az ingoványos rész vagy száz méterre benyúlt a szigetre.

- Biztosan ez a torkolat - mondta Kevin. - A lápos rész befelé keskenyedik. Szerintem nem fogunk átjárót találni. És nem szeretnék túl közel menni a híd környékéhez.

- Egyetértek - mondta Melanie. - És miért nem megyünk át a sziget másik végébe, a Rio Diviso másik torkolatához, ahonnan elindul?

- Épp erre gondoltam - felelte Kevin.

Visszafordultak arra, amerről jöttek, és megkerülték a szigetet, hogy most kelet felől haladjanak el mellette. Kevin nagyjából “fél gőzre” állította a sebességet. Most a másik oldalról vehették szemügyre a szigeten végighúzódó hegy gerincét. Innen már nem látszottak sziklák, az egész sziget egybefüggő, érintetlen

dzsungelnek látszott.

- Csak madarakat látok - kiabálta Melanie a motorzajban. Kevin bólintott. Ő is fölfedezett már íbiszeket, gébicseket. Már olyan erősen sütött a nap, hogy a szalmatető igencsak kapóra jött. Mindhárman a hajó hátuljába húzódtak, hogy árnyékban legyenek. Candace napvédő tejet kent magára, amit még Kevin talált otthon, a gyógyszeres szekrényében.

- Mit gondolsz, az itteni bonobók is olyan ijedősek, mint a bonobók általában? - kiabált Melanie.

Kevin vállat vont. - Én is szeretném tudni - mondta. - Mert ha igen, akkor nem nagyon fogjuk látni őket, és hiába kínlódtuk el magunkat idáig.

- Az állatközpontban, ahol hároméves korukig tartjuk őket, volt valami kapcsolatuk az emberekkel - kiabálta Melanie. - Szerintem amíg nem megyünk túl közel hozzájuk, addig van esélyünk.

- Így, hogy vadon élnek, ilyenkor is félénkek? - kérdezte Candace Melanie-tól.

- Nagyon is - felelte Melanie. - Legalább annyira, vagy még jobban, mint a csimpánzok. Azokat a csimpánzokat például, amelyeknek nem volt kapcsolatuk az emberrel, szinte lehetetlen megfigyelni a szabadban. Nagyon félénkek, és persze a hallásuk és a szaglásuk is sokkal élesebb, mint a miénk, úgyhogy az ember a közelükbe sem tud férkőzni.

- És vannak még Afrikában igazi természeti területek? - kérdezte Candace.

- Ó, hát hogyne lennének! - válaszolta Melanie. - Tulajdonképpen innen, Egyenlítői Guinea parti részétől nyugat-északnyugat felé hatalmas sávok vannak, amelyek lényegében föltáratlan, szűz esőerdők. Több mint két és fél ezer négyzetkilométerről van szó!

- És meddig marad ez így? - kérdezte Candace.

- Az más kérdés - mondta Melanie.

- Adhatnátok valami hideg innivalót - kiabált előre nekik Kevin.

- Mindjárt! - integetett vissza Candace. Felnyitotta a hűtőládát, és válogatni kezdett az üdítős dobozok között.

Vagy húsz perc múlva Kevin ismét visszavette a sebességet, és Isla Francesca keleti csücskét megkerülve északnak fordult. A nap már magasan járt az égen, és egyre nagyobb volt a hőség. Candace a hűtőládát is átrakta a hajó másik oldalára, hogy árnyékban legyen.

- Ott van még egy ingoványos rész - mutatott a part egy pontja felé Candace.

- Látom - bólintott Kevin.

Ismét közelebb navigálta a hajót a parthoz. Ez a mocsaras sáv körülbelül ugyanakkora volt, mint az előző, a sziget nyugati végén. A dzsungel itt is körülbelül száz méterre a víz szélétől kezdődött.

Kevin már éppen be akarta jelenteni, hogy megint nem jártak sikerrel, amikor az egyébként sűrű, egybefüggő nádfalban nyílást fedezett föl.

Arrafelé kormányozta a pirogot, és még jobban csökkentette a sebességet. A hajó lelassult. Néhány méterrel később Kevin üresbe váltott, majd leállította a motort.

Ahogy abbamaradt a berregés, súlyos csend telepedett rájuk.

- Te jó ég, nekem csöng a fülem! - állapította meg Melanie.

- Szerintetek nem úgy néz ki, mint a csatorna? - kérdezte Kevin.

- Nehéz megmondani - felelte Candace. Kevin megragadta a motor felső részét, és kiemelte a vízből, nehogy valami víz alatti kúszónövény beleakadjon a propellerbe. A pirog besiklott a nád közé, majd ahogy egyre több növény töve súrolta az oldalát, lassan megállt. Kevin elővigyázatosan hátranyúlt, nehogy a kisebbik csónak nekiszaladjon a kenu hátuljának. - Nagyon kanyargósnak látszik - mondta Candace. A szalmatetőt tartó egyik oszlopba kapaszkodva fölállt a hajó peremére, hogy kilásson a nád fölött. Kevin letört egy nádat, és kis darabokra tördelte. Aztán a csónak

mellett mindet beledobta a vízbe, és figyelte, mi történik. A náddarabok lassan, de egyenletesen úsztak a sziget belseje felé.

- Ezek szerint van áramlás - mondta Kevin. - Azt hiszem, ez jó jel. Próbáljuk meg a kenuval! - Azzal a kisebbik hajót előrehúzta, a nagyobbik mellé. A kenu nagyon labilisnak bizonyult, úgyhogy nem volt egyszerű dolguk, de végül sikerült átszállniuk minden holmijukkal együtt. Kevin ült hátra, Candace pedig előre. Melanie maradt középen, de nem ült rá egyik padra sem. Bizonytalanul érezte magát a kenuban, inkább lekuporodott az aljára. Evezve, a nádba kapaszkodva, a pirogot lökdösve sikerült a kenuval a nagy hajó elé kerülniük. Utána már sokkal könnyebben haladtak előre a csatorna vizében. Kevin hátul evezett, Candace pedig elöl, így sikerült körülbelül gyalogos sebességre fölgyorsulniuk. A szűk, alig két méter széles vízi folyosó ide-oda kanyargott a lápos területen. Bár még csak nyolc órára járt, a nap igazi egyenlítői erővel bombázta őket. A nádas az enyhe szelet is fölfogta, ettől még melegebb lett.

- Alig van ösvény ezen a szigeten - mondta Melanie, miután széthajtogatta a térképüket, és azt tanulmányozta.

- A legfontosabb az, amelyik a hídtól indul a Lago Hippóhoz - mondta Kevin.

- Azért egy-kettő még van - mondta Melanie. - De mind a Lago Hippótól indul, szerintem azért, mert a befogásokhoz erre volt szükség.

- Én is erre tippelek - helyeselt Kevin.

Kevin közben a sötét vizet figyelte. Lebegő víz alatti bokrokat látott, amelyek arra mutattak, amerre ők is haladtak, ez is arra utalt, hogy az áramlás irányát követik. Kevint ez felbátorította.

- Miért nem próbálod ki a lokátort? - ajánlotta Melanie-nak. - Nézd meg, hogy a hatvanas mozgott-e, amióta utoljára néztük.

Melanie beütötte a számot.

- Úgy látszik, nem - mondta. Csökkentette a léptéket, arra a fokozatra, amely megegyezett a térképük léptékével, és betájolta a vörös pontot. - Még mindig ugyanott van, a zsombékos tisztáson.

- Legalább ezt a rejtélyt megtudjuk oldani, ha a többieket nem is látjuk - mondta Kevin.

Most már a dzsungelnövényzet közvetlen közelébe értek, a zöld fal legalább harminc méter magasra nyúlt. Az utolsó kanyar után már látták, hogy a csatorna hol fog eltűnni a buja növénytömegben.

- Pár pillanat, és árnyékban leszünk - örvendezett Candace. - Ott már biztosan sokkal hűvösebb lesz.

- Arra ne számíts! - figyelmeztette Kevin.

Néhány ágat félretolva, szinte hangtalanul siklottak be az erdő sötétjébe. Candace reményeivel ellentétben mintha ijesztően szűk, fülledt melegházba jutottak volna. Lélegzetvételnyi levegő sem volt, minden csöpögött a nedvességtől. A fák vastag lombsátra, a kanyargó ágak, indák, a kúszónövények és a bozót levelei tökéletesen elfogták a nap fényét, ugyanakkor úgy tartották a meleget, mint a vastag, nehéz gyapjútakaró. Némelyik levél átmérője harminc-negyven centi is lehetett. Először mindhármukat megdöbbentette a sűrű sötétség, de aztán lassan alkalmazkodott a szemük a fényviszonyokhoz. A forró homályból lassan előbukkantak a részletek, olyan lett az egész, mintha az alkonyat utolsó perceit látnák, mielőtt végképp leszáll az est.

Szinte ahogy az első ágakkal összeütköztek, bogarak és rovarok garmadája rontott rájuk: szúnyogok, pöcskök, fullánktalan méhek. Melanie vadul kotorászni kezdett a szpré után. Gyorsan befújta magát, aztán átadta a többieknek.

- Fuj, micsoda büdös mocsárszag van - panaszkodott.

- Elég félelmetes - jegyezte meg Candace a csónak elejéből. - Most láttam egy kígyót, pedig nagyon utálom a kígyókat.

- Amíg a csónakban vagyunk, addig nincs baj - mondta Kevin.

- Akkor ne bukjatok bele a vízbe - figyelmeztette őket Melanie.

- Ne is mondd! - nyögött fel Candace. - És ne felejtsétek el, hogy én újonc vagyok itt! Ti meg már évek óta itt laktok.

- Csak a krokodiloktól és vízilovaktól kell tartanunk mondta Kevin. - Ha ilyet látsz, rögtön szólj.

- Ó, ez egyre jobb! - jegyezte meg. Candace aggodalmasan. - Az rendben van, hogy szólok, de mit fogunk csinálni?

- Nem akartalak idegesíteni - felelte Kevin. - A tóig szerintem nem találkozunk velük.

- És akkor? - kérdezte Candace. - Miért is nem kérdeztelek ki benneteket a lehetséges veszélyekről! Lehet, hogy akkor inkább lemondtam volna az egész útról.

- Nem fognak bántani minket - nyugtatta őt Kevin. - Legalábbis így mondták az okosok. Amíg a vízben vannak, csak tartanunk kell tőlük a távolságot. Ha viszont a parton botlik beléjük az ember, akkor kiszámíthatatlanul agresszívek, és mind a kettő, a krokodil meg a víziló is sokkal gyorsabb, mint gondolnánk.

- Na, most már egyáltalán nem élvezem ezt az egészet - jelentette ki Candace. - Én azt hittem, hogy jó buli lesz.

- Nem piknikről volt szó - jegyezte meg Melanie. - Nem kirándulni jöttünk, hanem komoly dolog miatt.

- Reménykedjünk benne, hogy lesz értelme az útnak - mondta Kevin. Teljesen megértette Candace lelkiállapotát. Elvégre őt is gyengéd erőszakkal beszélték rá, hogy eljöjjön.

A rovarokon kívül a madarak voltak a legfeltűnőbbek az élővilágból. Ide-oda röpködtek az ágak között, énekük betöltötte a levegőt. Az erdő a csatorna mindkét oldalán áthatolhatatlanul sűrűnek látszott. Csak néha-néha fordult elő, hogy néhány méternél távolabb is be lehetett látni a fák közé. Maga a part sem látszott, csak a vízinövények és gyökerek rengetege.

Evezés közben Kevin a tintaszínű vizet fürkészte, amelyet

zsákmányra vadászó vízipókok serege lepett el. Minden evezőcsapás nyomán bűzös buborékokat eregetett a víz. A csatorna vonala itt már sokkal egyenesebb volt, mint a zsombékos sávban, így evezni is jóval könnyebben lehetett. Kevin a mellettük elmaradó fatörzseken próbálta lemérni a sebességüket, úgy találta, hogy a szaporán lépkedő gyalogos iramában haladnak. Becslése szerint körülbelül negyedóra lehetett még az út a Lago Hippóig.

- Nem akarod keresőre állítani a lokátort? - kérdezte Melanie-tól. - Ha erre a körzetre szűkíted a pásztázást, megláthatjuk, van-e bonobó a közelünkben.

Melanie éppen a zsebszámítógép-szerű masinával volt elfoglalva, amikor balra, az ágak közül heves zaj hallatszott. A következő pillanatban gallyak reccsenését hallották, ezúttal az erdő belsejéből.

Candace a szívéhez kapott. - Úristen - súgta rémülten -, mi a fene volt ez?

- Szerintem ez is bóbitás antilop- mondta Kevin. - Ez a kis testű antilop még ezeken a szigeteken is megél.

Melanie ismét a lokátort nézte, majd hamarosan jelentette, hogy nincs bonobó a közelben.

- Naná, hogy nincs - mondta Kevin. - Túl szép is lett volna.

Húsz perccel később Candace az ágak között, közvetlenül előttük beszüremlő fénysugárra lett figyelmes.

- Az lesz a tó - mondta Kevin.

Még néhány evezőcsapásra volt szükség, és a kenu a Lago Hippo nyílt vizére siklott. Hunyorogniuk kellett a hirtelen támadt fényességben, mind a hárman azonnal keresgélni kezdték a napszemüvegüket.

A hosszúkás alakú tó nem volt nagy kiterjedésű. Buja bozóttal borított szigetecskék sorjáztak benne, mindegyiket szinte ellepték a fehér íbiszek. A partot sűrű nádas szegélyezte. Néhol a vizet sem lehetett látni a fehér vízililiomoktól. Itt-ott kövér zsombékok

úsztak rajta lustán körbeforogva, olyan vastagok, hogy a madarak nyugodtan járkáltak rajtuk.

Az erdő mindkét oldalon hátrébb húzódott a tópartról, füves rét foglalta el a helyét, némelyik félhektárnyi is lehetett. Egyik-másik ilyen mezőn pálmafák álltak csoportban. Balra, a fák koronája fölött jól látszottak a sziklás magaslat körvonalai, háttérben a tompa színű, párás reggeli égbolttal.

- Azért ez gyönyörű! - törte meg a csendet Melanie.

- Olyan, mint a történelem előtti idők a festményeken - mondta Kevin. - El tudnék képzelni egypár brontoszauruszt is.

- Jézus Mária, ott, balra, vízilovak! - kiáltotta rémülten Candace, és az evezőjével arra mutatott.

Kevin arrafelé nézett. Valóban, legalább tucatnyi fej és a hozzájuk tartozó apró fülek virítottak a vízben. Egyiknek-másiknak a fején apró, fehér madarak tollászkodtak.

- Nyugi, ne félj tőlük - nyugtatta Candace-t. - Nézd meg, lassan távolodnak! Nem lesz velük semmi baj.

- Én sosem voltam nagy természetimádó - vallotta be Candace.

- Nem is kell mondanod - mondta Kevin. Élesen emlékezett, mennyire idegesítette a vad élővilág, amikor az első évét töltötte Cogóban.

- A térkép szerint itt, baloldalt, nem messze a parttól ösvénynek kell lennie - szólt közbe Melanie, a térképet tanulmányozva.

- Ha jól emlékszem, az, amelyik a hídtól indul, és megkerüli a tó egész nyugati végét - mondta Kevin.

- Igen, onnan indul, de itt balra közelíti meg a legjobban a partot - mutatta a térképen Melanie.

Kevin a bal part felé fordította a kenut, hogy nyílást keressen a nádasban. De nem talált egyet sem.

- Alighanem egyszerűen keresztül kell eveznünk a növényzeten -

mondta Kevin.

- Az biztos, hogy én addig ki nem szállok a csónakból, amíg nincs szárazföld a talpam alatt - jelentette ki Melanie.

Kevin odaszólt Candace-nek, hogy álljon le az evezéssel, ő pedig a kétméteres nádak közé irányította a csónakot, aztán néhány erőteljes csapást tett az evezővel. Meglepetésükre a kenu úgy haladt előre, mint kés a vajban, csak a nádak karmolták nagy zajjal a csónak alját és oldalát. És már neki is ütköztek a partnak.

- Ez könnyen ment - mondta Kevin. Hátranézett a csapásra, amelyet a csónakkal vágtak, de a nád már vissza is hajolt eredeti helyére.

- Most szálljak ki? - kérdezte Candace. - De nem látom a talajt. Mi van, ha bogarakra vagy kígyókra lépek?

- Csinálj egy tisztást magadnak az evezővel - javasolta Kevin.

Amint Candace kilépett a partra, Kevin megint meghúzta az evezőt, és sikerült jóval kijjebb erőltetnie a csónakot. Most már Melanie is gond nélkül ki tudott szállni.

- És az ennivaló? - kérdezte Kevin, miközben ő is a csónak eleje felé lépkedett.

- Hagyjuk itt! - felelte Melanie. - Csak azt a táskát hozd, amiben az iránykereső van meg az elemlámpa! A lokátor és a térkép nálam van.

A nők megvárták, amíg Kevin is partra lép, aztán intettek, hogy menjen előre. A vállára vetette a táskát, félretolta nádat, és elindult. Pár lépés után füves mezőre értek.

- Rétnek látszik, de igazából mocsár - sopánkodott Melanie, ahogy lenézett a teniszcipőjére. A cipő máris csupa sár volt, és csuromvizes.

Kevin némi tétovázás után azonosította a helyet a térképen, aztán jobbra előre mutatott. - A hatvanas bonobó jeladója legföljebb harminc méterre lehet innen, ott annál a facsoportnál -

mondta.

- Na jó, essünk túl rajta! - mondta Melanie. A vadonatúj teniszcipője odavolt, és már az járt a fejében, talán mégsem kellett volna ide jönniük. Semmi sem könnyű Afrikában.

Kevin nekivágott a rétnek, a nők mögötte. Eleinte bizonytalanul lépkedtek, mert a lábuk alatt a talaj egyáltalán nem volt szilárd. A fű miatt ugyan egyenletesnek látszott a felszín, de néhol csak benőtte a sáros vízzel körülvett buckákat. De aztán egyre könnyebbé vált a járás, ahogy távolodtak a tótól, és a föld valamivel szárazabb lett. És ekkor rábukkantak az ösvényre.

Rögtön el is ámultak, milyen jól járható volt a tó partjával párhuzamosan haladó út.

- Úgy látszik, mégiscsak járnak ide Spallek munkásai. Talán gyakrabban is, mint gondolnánk - mondta Melanie. - Ez rendes út.

- Igazad lehet - helyeselt Kevin. - Gondolom, a befogások miatt kénytelenek rendben tartani az ösvényt. Különben pillanat alatt benő mindent a dzsungel. De ezzel most nekünk is segítettek, szerencsénkre. Ha jól emlékszem, ez egészen a sziklacsúcsig visz.

- Ha kijárnak ide az utat karbantartani, akkor talán mégis van valami Spallek történetében, hogy a munkások rakták a tüzet - mondta Melanie.

- De szép is lenne - dünnyögte az orra alatt Kevin.

- Valaminek nagyon erős szaga van itt - szaglászott a levegőbe Candace. - Azt is mondhatnám, hogy borzalmasan büdös.

A többiek is szaglászni kezdtek, és ők is megérezték a bűzt.

- Ez nem jó jel - mondta Melanie.

Kevin bólintott, és a fák felé indult. Pár perccel később mindhárman az orrukat fogva, elborzadva néztek a lábuk elé, ahol gusztustalan látvány fogadta őket: a hatvanas számú bonobó maradványai. A tetem jó részét már elpusztították a rovarok, és szemlátomást a nagyobb dögevők sem tétlenkedtek.

De a rothadó hulla látványánál is sokkal ijesztőbbek voltak azok a jelek, amelyek arra utaltak, hogyan pusztult el az állat. Ék alakú kődarab hasította ketté a szerencsétlen teremtmény fejét, éppen a két szeme között. A kő még mindig be volt ékelődve a koponyájába. A kifordult szemgolyók ellentétes irányba meredtek.

- Jaj, de irtózatos! - szörnyülködött Melanie. - Éppen ezt nem szerettük volna látni. Ezek szerint a bonobók nemcsak két csoportra szakadtak, hanem gyilkolják is egymást. Vajon a hatvanhetes is elpusztult?

Kevin a lábával kibillentette a kődarabot az oszlásnak indult fejből. A két nő csak bámulta, mit csinál Kevin.

- És ezt sem szerettük volna látni - mondta Kevin.

- Miről beszélsz? - kérdezte Candace.

- Ezt a követ megfaragták - felelte Kevin. A cipője hegyével a kő egyik oldalára mutatott, ahol frissnek tűnő vájatok húzódtak. - Ez valóságos szerszámkészítés.

- Újabb közvetett bizonyíték - jegyezte meg Melanie.

- Induljunk el széllel szemben - mondta Kevin -, mielőtt elhányom magam! Nem bírom ezt a szagot.

Kevin talán három-négy lépést tehetett, amikor hátulról valaki megragadta a karját. Megfordult. Melanie volt az, a mutatóujját az ajkára szorította, és oldalra fordítva a fejét, mutatott valamit arrafelé.

Kevin is arra fordult, és majdnem elakadt a lélegzete. Körülbelül ötven méterre, a fák árnyékában volt egy bonobó! Az állat szálfaegyenesen állt, moccanatlanul, mint valami katonai díszőr. Úgy látszott, ugyanúgy mered a három emberre, ahogy azok meredtek őrá.

A mérete volt a legmeglepőbb: legalább százötven centiméter magas lehetett, és súlyra is hatalmasnak látszott. Testén óriási izmok dagadtak, Kevin úgy gondolta, legalább hatvan-hatvanöt

kilót nyomhat.

- Jóval magasabb, mint azok a bonobók, amelyeket donornak hoztak be - súgta Candace. - Legalábbis úgy látom. Igaz, hogy mire én azokkal találkoztam, már be voltak nyugtatózva és oda voltak kötözve a hordágyhoz.

- Psssz! - szólt rá Melanie. - Ne ijesszük meg! Lehet, hogy többé nem látunk egyet sem közülük.

Kevin lassan, óvatosan, nehogy hirtelen mozdulatot tegyen, lecsúsztatta a válláról a táskát, és előhalászta az iránykeresőt. Bekapcsolta, és pásztázásra állította. A szerkezet halkan csipogni kezdett, majd amikor Kevin egyenesen a bonobó felé fordította, folyamatos búgásra váltott. Kevin a kijelzőre pillantott, és majdnem felkiáltott.

- Mi baj van? - súgta Melanie, aki látta, hogy Kevin arca elváltozik.

- Ő az egyes - válaszolta Kevin - Az én dublőröm.

- Úristen! - suttogta Melanie. - Én is látni akarom az enyémet.

- Jó lenne jobban látni - mondta Candace. - Nem merünk közelebb menni?

Kevint két dolog is megdöbbentette. Az első a véletlen volt, amely elsőnek éppen az ő dublőrét hozta útjukba. A második, hogy ha akaratlanul valóban előembert hozott létre, akkor valamiképpen hatmillió évvel korábbi önmagával állt most szemben. - Ez nem lehet igaz - mondta halkan maga elé, mint aki álmában beszél.

- Mi van? - kérdezte Melanie.

- Bizonyos szempontból én magam állok ott - felelte Kevin.

- Azért ne vessük el a sulykot - mondta Melanie.

- Tényleg úgy áll, mint az ember - álmélkodott Candace is. - De ilyen szőrös palim még életemben nem volt.

- Nagyon vicces - szólt rá Melanie, de nem nevetett.

- Melanie, pásztázd végig a lokátorral a környéket! - mondta Kevin. - A bonobók általában csapatostul járnak. Lehet, hogy többen is vannak, csak nem látjuk őket. El is bújhattak a bozótban.

Melanie beállította a szerkezetet.

- Nem is akarom elhinni, hogy ilyen nyugodt legyen - mondta Candace.

- Valószínűleg halálra rémült - suttogta Kevin. - Biztosan fogalma sincs, hogy mit gondoljon rólunk. Vagy ha Melanie-nak igaza van, és valóban nincs elég nőstényük, akkor ti igéztétek meg.

- Ne beszéljetek már ilyen hülyeséget! - mondta Melanie, föl sem nézve a lokátor képernyőjéről.

- Bocsánat - súgta Kevin.

- Mi az a derekán? - kérdezte Candace.

- Igen, már én is néztem - mondta Kevin. - De nem tudom kivenni, hacsak nem valami inda, ami rátekeredett a bokrok között.

- Ide nézzetek! - mondta Melanie izgatottan. Föltartotta a lokátort, hogy a többiek is lássák. - Igazad volt, Kevin! Rengeteg bonobó van még a dublőröd háta mögött, a fák között.

- Egyedül merészkedett volna elő? - kérdezte Candace.

- Bizonyára ő az alfahím, amilyen a csimpánzközösségben szokott lenni - felelte Melanie. - Nőstény nagyon kevés van köztük, tehát logikus, hogy a viselkedésük közelít a csimpánzokéhoz. És talán így demonstrálja a bátorságát.

Percek teltek el. A bonobó nem mozdult.

- Ez tisztára olyan, mint a “ki bírja tovább?” - nyafogott Candace. - Gyertek, próbáljunk közelebb menni hozzá! Mit veszíthetünk? Legföljebb elrohan, de akkor majd találkozunk más bonobókkal.

- Igazad van- felelte Kevin. - De semmi hirtelen mozdulat. Nehogy megijesszük! Mert akkor biztos nem látjuk őket többé.

- Menjetek nyugodtan előre! - mondta Candace. Elővigyázatosan,

egyet-egyet lépve megindultak. Kevin ment elöl, rögtön utána Melanie, Candace zárta a sort. Amikor körülbelül a felére csökkentették a távolságot a bonobó és maguk között, megálltak. Innen már jobban látták az állatot. Erős, kidudorodó szemöldökcsontja volt és ferde homloka, mint a csimpánzoknak, de arcának alsó fele jóval kevésbé állt előre, mint akár a normál bonobóké. Az orra lapos volt, kiöblösödő orrlyukakkal. A két füle kisebb volt a csimpánzokénál meg a bonobókénál is, és szorosan hozzásimult a koponyájához.

- Ti is látjátok, amit én? - súgta Melanie.

Candace bólintott. - Olyan, mint azok a képek, amiket harmadik általánosban láttam. Az ősemberekről.

- Hoppá - szólalt meg Kevin. - Látjátok a kezét?

- Én látom - mondta halkan Candace. - Mi van vele?

- A hüvelykujját nézd! - súgta Kevin. - Nem csimpánzujj. Eláll a tenyerétől.

- Igazad van - súgta Melanie. - És ez azt jelenti, hogy szembe tudja helyezni a többi ujjával.

- Úristen! Egyre több közvetett bizonyíték! - súgta Kevin. - Úgy gondolom, ha a kétlábúságért felelős evolúciós gének a hatos kromoszóma rövid karján vannak, akkor abszolút elképzelhető, hogy a szembehelyezhető hüvelykujjak génjei is ott vannak.

- Inda van a dereka körül - állapította meg Candace. - Most már tisztán látom.

- Próbáljunk meg közelebb menni! - javasolta Melanie.

- Nem tudom - mondta Kevin. - Szerintem túlfeszítenénk a húrt. Őszintén megmondom, már azon is csodálkozom, hogy eddig nem rohant el. Inkább le kéne ülnünk, itt, ahol vagyunk,

- De itt a napon pokoli meleg van - vetette ellen Melanie. - És még kilenc óra sincs, úgyhogy ez csak rosszabb lesz. Ha le akarunk ülni és figyelni, én arra szavaznék, hogy inkább valami árnyékos

helyen. És legyen ott az ennivalós táskánk is.

- Egyetértek - csatlakozott Candace.

- Az csak természetes, hogy egyetértesz. - gúnyolódott Kevin. - Meg is lennék lepve, ha nem. - Kevin kezdte unni, hogy Melanie bármit javasol, Candace rögtön támogatja. Úgy érezte, ha nincs ez az összjáték a két nő között, ebbe az egész kalandba nem keveredett volna bele.

- Ez nem volt szép -. mondta Candace sértődötten.

- Bocs. Nem akartalak megbántani.

- Na, én akkor közelebb megyek - jelentette ki Melanie. - Az az antropológusnő, Jane Goodall is odament a csimpánzaihoz.

- Persze - mondta Kevin. - Csak előtte hónapokig barátkoztak egymással.

- Én akkor is megpróbálom - makacskodott Melanie. Kevin és Candace néhány méterre maga elé engedte Melanie-t, aztán egymásra néztek, vállat vontak és ők is megindultak. Megint egy csoportban álltak mind a hárman.

- Miattam nem kell jönnötök - súgta hátra Melanie.

- Én csak annyira akarok közel menni hozzá, hogy lássam, van-e valamilyen arckifejezése. Ha már a dublőröm - súgta Kevin. - Belenéznék a szemébe.

Ezután már nem szóltak egyetlen szót sem, lassan, de határozottan lépkedtek, és körülbelül hat-hét méterre megközelítették a Bonobót. Akkor újra megálltak.

- Ez hihetetlen - suttogta Melanie, miközben le nem vette a szemét az állat arcáról. A bonobó csupán annyi életjelt adott, hogy néha-néha pislogott, aprókat mozdult a szeme, és az orrlyuka a lélegzés ütemében tágult, összehúzódott.

- Nézzétek a hasizmát - mondta Candace. - Olyan, mintha a fél életét az edzőteremben töltötte volna.

- Szerintetek mi az a sebhely rajta? - kérdezte Melanie.

A bonobó bal arcán vastag sebhely húzódott, majdnem egészen a szájáig.

Kevin előrehajolt, és mereven az állat szemébe nézett. A bonobónak ugyanolyan barna szeme volt, mint neki. Mivel a szemébe tűzött a nap, a pupillái tűhegynyire szűkültek. Kevin az intelligencia nyomát kutatta rajta, de nem tudott dűlőre jutni.

Ebben a pillanatban a bonobó a lehető legváratlanabbul összeütötte a tenyerét, de olyan erővel, hogy a csattanás visszhangozva verődött vissza a környező növényfalakról. Ugyanakkor elordította magát. - Ata!

Candace, Melanie és Kevin összerándult ijedtében. Mindeddig csak arra gondoltak, hogy a bonobó bármelyik pillanatban elmenekülhet, az esetleges agresszív reakcióra egyáltalán nem számítottak. A hangos tapstól és az üvöltéstől szinte pánikba estek, attól félve, hogy az állat támadni fog. De nem így történt. A bonobó újra mintha kővé dermedt volna.

A pillanatnyi zavarodottság után a három embernek sikerült némi higgadtságot erőltetnie magára. De most már idegesen fürkészték a bonobót.

- Mi a fene volt ez? - kérdezte Melanie.

- Szerintem esze ágában sincs félni tőlünk, azt csak mi gondoltuk - mondta Candace. - Lehet, hogy szép lassan vissza kéne vonulnunk.

- Lehetséges - felelte Kevin szorongva. - De lassan menjünk! Ne essünk pánikba! - Saját tanácsát követve néhány lépést hátrált és intett a nőknek, hogy jöjjenek ők is.

Ekkor a bonobó hátranyúlt, és egy szerszámot húzott elő. Ez volt a derekára erősítve az indával. A szerszámot a feje fölé emelte, és megint azt kiáltotta. - Ata!

A három ember megdermedt, szemük tágra nyílt a rémülettől.

- Mit jelenthet ez az “ata”? - nyöszörögte Melanie néhány pillanat múlva, amikor semmi nem történt. - Ez szó? Lehet, hogy beszél?

- Fogalmam sincs - súgta Kevin, szinte dadogva a félelemtől. - De legalább nem jött utánunk.

- És mi van a kezében? - kérdezte Candace aggódva. - Olyan, mint a kalapács.

- Az is - felelte Kevin. - Rendes körmös kalapács, amilyet az ácsok használnak. Nyilván ezt is akkor lopták, amikor a híd épült.

- Nézzétek meg, hogy fogja! Teljesen emberi módon - mondta Melanie. - Nem kérdés, hogy szembefordítható a hüvelykujja.

- Meneküljünk innen! - Candace már majdnem sírt. - Azt mondtátok mindketten, hogy ezek félénkek. Ez minden, csak nem félénk!

- Nehogy szaladni kezdj! - sziszegte Kevin, miközben egyre a bonobó szemébe nézett.

- Ha akartok, maradjatok, de én megyek vissza a csónakhoz - mondta Candace kétségbeesve.

- Mi is megyünk, csak lassan - felelte Kevin.

Hiába volt a figyelmeztetés, Candace megfordult, és futásnak eredt. De csak pár lépést tett, akkor megtorpant, és fölsikoltott.

Kevin és Melanie is hátrafordult. Elakadt a lélegzetük, amikor meglátták, mitől ijedt meg Candace: legalább húsz újabb bonobó lépett elő a környező fák közül, szétszóródva, félkörbe rendeződve tökéletesen elzárták a menekülés útját.

Candace tántorogva indult meg hátrafelé, amíg bele nem ütközött Melanie-ba.

Talán egy perc is eltelt - senki nem moccant, senki nem szólt. Aztán az egyes számú bonobó újra kiáltott. - Ata! - Az állatok azonnal szűkíteni kezdték a kört a három rémült ember körül.

Candace csak nyöszörögni tudott, ahogy Melanie-val és Kevinnel

hattal egymáshoz szorultak, háromszöget alkotva. A bonobók hurokként szűkítették a kört, lépésről lépésre közeledtek. Most már a szagukat is érezhették: erős volt és átható. Állati arcuk kifejezéstelennek tűnt, de elszántság sugárzott róluk, a szemük villogott.

Amikor karnyújtásnyira voltak a három embertől, megálltak. Tekintetük le-föl szaladgált az emberi testeken. Némelyikük ugyanolyan ék alakú követ tartott a kezében, mint amelyik a hatvanas számú bonobó halálát okozta.

Candace, Melanie és Kevin meg sem moccant. Megbénította őket a félelem. Ezek az állatok éppolyan nagynak és erősnek látszottak, mint az egyes számú.

Az egyes számú kívül maradt a szűk gyűrűn. Még mindig a kalapácsot markolta, de már nem emelte a magasba. Ö is előrelépett, teljes kört tett a csoport körül, tekintetét végig az emberekre függesztette, ahogy átnézett társai feje között, majd egymás után több hangot is hallatott, élénk kézmozdulatok kíséretében.

Több állat válaszolt neki. Aztán az egyik Candace felé nyújtotta a kezét. Candace felnyögött.

- Ne mozdulj! - súgta oda Kevin. - Eddig nem bántottak, az már jó jel.

A bonobó keze megsimogatta Candace haját. Candace nagyot nyelt, de nem mozdult. A bonobót szemlátomást megbűvölte a szőke haj. Candace-nek minden önuralmára szüksége volt, hogy ne sikítson, és ne próbáljon elhúzódni.

Most másik állat kezdett hangot adni és gesztikulálni - az oldalára mutogatott. Kevin hosszú, gyógyulófélben lévő heget fedezett föl rajta. - Az ő veséjét rakták át a dallasi üzletemberbe - súgta Kevin rémülten. - Nézzétek, hogy mutatja. Ez tudja, hogy nekünk is közünk van a befogásokhoz!

- Az nagyon nagy baj lenne - suttogta Melanie.

A harmadik is előrenyúlt, és tétován megérintette Kevin viszonylag szőrtelen alkarját. Aztán az iránykeresőt, amelyet Kevin a kezében tartott. De végül félbehagyta a mozdulatot, nem akarta elvenni Kevintől a szerkezetet.

A Melanie-val éppen szemben álló bonobó a lány blúzát fogta a hüvelyk- és mutatóujja közé, mintha csak az anyagát akarná megtapogatni. Aztán a mutatóujja hegyével finoman megérintette a lokátort is Melanie kezében.

- Szerintem nem értik, hogy mik vagyunk - mondta Kevin óvatosan. - És egyelőre még tisztelnek is. Ezek nem fognak bántani. Talán azt hiszik, istenek vagyunk.

- Ezt jó lenne velük is tudatni - ironizált Melanie, aki valamennyire visszanyerte a lélekjelenlétét.

- Megpróbálok adni nekik valamit - mondta Kevin. Gyorsan végiggondolta, milyen tárgyak vannak nála, és hamarosan döntött: a karórája! Lassan a hóna alá tette az iránykeresőt, és lehúzta a karjáról az órát. A fémszíjnál fogva előrenyújtotta a vele szemben álló állat felé.

Az állat kissé félrehajtotta a fejét, tekintetét az órára szegezte, aztán kinyújtotta érte a kezét. Abban a pillanatban megszólalt az egyes számú állat. - Ot. - A társa erre habozás nélkül odaadta neki az órát. Az egyes egy darabig vizsgálgatta a tárgyat, aztán az alkarjára csúsztatta.

- Úristen! - nyögte Kevin. - A dublőr az órámat viseli. Ez lidérces.

Pillanatig úgy tűnt, hogy az egyes elmerül a karóra csodálatában. De aztán kört formált a hüvelyk- és mutatóujjával, közben azt mondta. - Randa.

Az egyik bonobó sarkon fordult, és futva eltűnt a fák között. Aztán szinte azonnal újra megjelent, kötéldarabbal a kezében. - Kötél? - szólalt meg Kevin elbátortalanodva. - Ez meg micsoda?

- Honnan szereztek kötelet? - kérdezte Melanie.

- Biztosan a szerszámokkal együtt lopták - felelte Kevin.

- Mit akarnak csinálni? - kérdezte Candace sírós hangon. A bonobó egyenesen Kevinhez lépett, és a kötél egyik végét átvetette a derekán. Kevin csodálattal vegyes rettegéssel nézte, ahogyan előbb hevenyészett csomót kötött, aztán szorosra húzta a hasán.

Kevin a két nőre pillantott. - Ne ellenkezzetek! - mondta. - Szerintem addig nem lesz semmi baj, amíg nem haragítjuk magunkra vagy nem ijesztjük meg őket.

- De nem akarom, hogy megkötözzenek - sírta el magát Candace.

- Amíg nem bántanak, addig nem számít - próbálta nyugtatni Melanie.

Közben a bonobó mindkettejüket ugyanúgy megkötözte, mint Kevint. Aztán hátralépett, a kötél másik végét a kezében tartotta.

- Szeretnék, hogy egy darabig velük maradjunk, ez nyilvánvaló - próbálta tréfára fogni a dolgot Kevin,

- Bocs, de ezen nem tudok nevetni - mondta Melanie.

- Legalább hagynak beszélni minket - súgta Kevin.

- És úgy látom, még érdekesnek is találják a beszédünket - mondta Melanie. Ha bármelyikük megszólalt, a legközelebb álló bonobó fölkapta a fejét, mintha figyelné, hogy mit mondanak.

Az egyes bonobó ekkor hirtelen újabb mozdulatokba kezdett. Hol szétnyitotta, hol összezárta az ujjait, miközben a kezét ellendítette a mellkasától. És azt mondta. - Arak.

A csoport erre azonnal megindult, az az állat is, amelyik a kötelet fogta. Candace, Melanie és Kevin sem tehetett mást, nekik is indulniuk kellett.

- Ez a gesztus ugyanolyan volt, mint amit a műtőben csinált az a másik bonobó - mondta Candace.

- Biztosan azt jelenti, hogy “menj” vagy “mozdulj” vagy “el” - töprengett hangosan Kevin. - Hihetetlen. Ezek beszélnek?

Elhagyták a fákkal szegélyezett tisztást, átvágtak a réten, és egy ösvényhez értek. Itt jobbra fordították őket. Útközben a bonobók csöndben voltak, de éberen figyeltek.

- Nagy a gyanúm, hogy az ösvényeket mégsem Spallek tartja ilyen rendben - mondta Melanie. - Hanem a bonobók.

Az ösvény dél felé kanyarodott, és egyre beljebb vitte őket a dzsungelbe. De itt is ugyanolyan jól járhatónak bizonyult, sőt, a föld is simára volt taposva.

- Hova visznek minket? - kérdezte Candace idegesen.

- Gondolom, a barlangokhoz - mondta Kevin.

- Ez nevetséges - háborgott Melanie. - Pórázon sétáltatnak, mint három kutyát. Ha annyira odavannak tőlünk, talán meg kellene próbálnunk valamit.

- Nem hinném - mondta Kevin. - Nagyon is vigyáznunk kell, hogy ne ellenkezzünk velük!

- Candace - fordult a barátnője felé Melanie. - Te mit gondolsz?

- Annyira félek, hogy nem is tudok gondolkozni - vallotta be Candace. - Én csak azt akarom, hogy menjünk vissza a csónakhoz.

A kötelet tartó bonobó megfordult, és rántott egyet a kötélen. De olyan erősen, hogy a három ember majdnem orra bukott. A bonobó nyitott tenyérrel többször is lefelé intett, közben azt súgta. - Hana.

- Mit akar ez? Az erejét fitogtatja, vagy mi van? - méltatlankodott Melanie, miután visszanyerte az egyensúlyát.

- Szerintetek mit akarhat? - kérdezte rémülten Candace.

- Ha tippelnem kell, szerintem azt akarja, hogy maradjunk csöndben - felelte Kevin.

Ekkor az egész csoport megállt. A bonobók kézjeleket adtak egymásnak. Többen jobbra, fölfelé mutogattak, a fák felé. Néhány bonobó óvatosan, hang nélkül a fák közé surrant. A többiek széles kört alkottak, kivéve három állatot, amelyek villámgyorsan, a

nehézkedés törvényét meghazudtolva fölmásztak a fákra, és eltűntek a lombok sűrűjében.

- Mi ez itt? - súgta Candace.

- Valami fontos dolog lehet - felelte Kevin. - Nézzétek, milyen feszültek lettek!

Percek teltek el. A földön maradt bonobók közül egyik sem mozdult, nem ütöttek semmilyen zajt. Aztán jobb felől hirtelen egetverő zenebona hallatszott, magas hangú, éles rikoltásokkal tarkítva. A fák ágai és a lombok megteltek kétségbeesve menekülő gerezákkal, amelyek éppen arra tartottak, ahol a három bonobó várta őket az ágak között.

A rémült majmok megpróbáltak irányt változtatni, de sietségükben többen elvétették az ugrást, és a földre zuhantak. És mielőtt felocsúdhattak volna, a bonobók máris rájuk vetették magukat, hogy kőékeikkel pillanat alatt végezzenek velük.

Candace rettegve, undorodva takarta el a szemét.

- Ezt nevezem koordinált vadászatnak - súgta Melanie. - Micsoda szervezettség kell ehhez! - A saját helyzetük ugyan nem indokolta, de elismeréssel adózott a bonobók teljesítményének.

- Ne is mondd! - súgta Kevin. - Szerintem itt már nincs mit kételkedni, világos a dolog. Alig egy órája vagyunk a szigeten, de a kérdésre, ami idehozott bennünket, máris megvan a válasz. Itt van a kollektív vadászat, azonkívül láttuk, hogy totálisan kétlábúak, láttuk a szembefordítható hüvelykujjukat, a szerszámkészítést és még kezdetleges beszédjük is van. Ugyanúgy képesek hangot formálni, mint te vagy én.

- Igen, ez rendkívüli - bólintott Melanie. - Ezek az állatok az alatt a néhány év alatt, amióta itt vannak, négy- vagy ötmillió évnyi emberi evolúciót teljesítettek.

- Jaj, fogjátok már be a szátokat! - szólt rájuk Candace. - A foglyai vagyunk ezeknek a vadállatoknak, ti meg tudományos vitát

folytattok.

- Ez több mint tudományos vita - mondta Kevin. - Azt tudatosítjuk, hogy szörnyű hibát követtünk el, amiért én vagyok a felelős. A valóság sokkal rosszabb, mint hittem, amikor megláttam a füstöt a szigeten. Ezek az állatok tényleg emberi prototípusok.

- A felelősség egy részét nekem is vállalnom kell - mondta Melanie.

- Ez nem igaz - tiltakozott Kevin. - Én hoztam létre ezeket a szörnyeket az emberi kromoszómadarabokkal. Ez nem a te hibád.

- Nézzétek, mit csinálnak ezek? - szólt közbe Candace. Kevin és Melanie is arrafelé fordult. Az egyes bonobó közeledett feléjük az egyik gereza véres tetemével a kezében. A karóra még mindig rajta volt, és ez csak bizarabbá tette a sem majom, sem ember lény látványát.

Az egyes egyenesen Candace-hoz vitte a megölt majmot, két kézzel előre nyújtotta, és azt mondta. - Szta.

Candace felnyögött, és elfordította a fejét. Úgy nézett ki, hogy mindjárt elhányja magát.

- Fölajánlja neked - súgta Melanie Candace-nek. - Próbálj válaszolni valamit!

- Rá sem bírok nézni - felelte Candace.

- Próbáld meg! - parancsolt rá Melanie.

Candace lassan visszafordította a fejét. A szétroncsolódott majomfej láttán undor ült ki az arcára.

- Legalább hajolj meg vagy valami! - noszogatta Melanie. Candace mosolyfélét erőltetett az arcára, és meghajtotta a fejét.

Az egyes bonobó erre szintén fejet hajtott, és ellépett az emberektől.

- Hát ez döbbenetes - mondta Melanie a távolodó állatot figyelve. - Biztos, hogy ő az alfahím, de ezek szerint mégis megmaradt

valami a tipikus bonobó matriarchátusból.

- Nagyszerűen csináltad, Candace! - mondta Kevin.

- Totálkáros vagyok - nyöszörögte Candace.

- Mindig tudtam, hogy szőkének kellett volna lennem - tréfálkozott Melanie.

A kötelet tartó bonobó újra rántott egyet rajtuk, de ezúttal jóval finomabban, mint néhány perccel korábban. A csoport újra megindult, Candace-t, Melanie-t és Kevint vitték magukkal.

- Nem akarok tovább menni - mondta könnyek között Candace.

- Szedd össze magad! - biztatta Melanie. - Nem lesz semmi baj. Most már én is bízom benne, hogy Kevinnek igaza volt az elején. Istennek néznek minket, főleg téged, a szőke hajaddal. Ha akarták volna, pillanat alatt megölhetnek, ahogy a majmokat is.

- De miért ölték még a majmokat? - kérdezte Candace.

- Hogy megegyék őket, én arra tippelek - válaszolta Melanie. - Persze ez is meglepő, mert, a bonobók nem ragadozók, de a csimpánzok már néha azok.

- Attól féltem, annyira emberiek, hogy sportból is képesek ölni - mondta Candace.

A bonobók és foglyaik átvágtak egy ingoványos területen, az út onnantól fölfelé vezetett. Vagy tizenöt perc múlva maguk mögött hagyták az erdei félhomályt, és sziklás, füves térséghez értek, a kőhegy lábánál.

A sziklaorom közepe táján barlang szája látszott, amelyhez minden jel szerint csak nagyon meredek úton, lépcsőzetes kiszögelléseken lehetett feljutni. A barlangnyílás előtt tucatnyi újabb bonobó tűnt fel, többségükben nőstények. Tenyerükkel a mellüket ütötték, és azt kiáltották újra és újra. - Bada! Bada! Bada!

A Kevinékkel érkező bonobók ugyanezt tették, aztán diadalmasan a magasba emelték a gerezák tetemeit. Erre a nőstények rikoltozni kezdtek, ami Melanie szerint a csimpánzok hangjára emlékeztetett.

Aztán a lenti csoport kettévált. Candace-t, Melanie-t és Kevint előrehúzták. A fönti nőstények erre elnémultak.

- Miért érzem úgy, hogy ezek a nőstények nem örülnek nekünk? - súgta társainak Melanie.

- Szerintem inkább csak zavarba jöttek - súgta vissza Kevin. - Vendégekre nem számítottak.

Aztán az egyes bonobó azt mondta. - Zit -, és hüvelykujjával fölfelé mutatott. A bonobók nekilódultak, elindultak fölfelé. Candace-t, Melanie-t és Kevint húzták magukkal.

18. fejezet

1997. március 7. 6:15

New York City

Jacknek kipattant a szeme, és azonnal felébredt. Felült, duzzadt szemét dörzsölgette. Még mindig fáradt volt a kétnapos kialvatlanságtól, hiszen már előző nap is tovább maradt fent, mint tervezte, de túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy újra elaludjon.

Fölkelt a kanapéról, a reggeli hűvösség ellen védekezve magára tekerte a plédet, és a hálószobaajtóhoz lépett. Hallgatózott. Biztosra vette, hogy Laurie még az igazak álmát alussza, úgyhogy benyitott. Úgy is volt, ahogy várta. Laurie az oldalán feküdt, minden lehetséges takarót magára húzva, és mélyen, egyenletesen lélegzett.

Amilyen halkan csak tudott, lábujjhegyen keresztülment a hálószobán, a fürdőszobába. Gyorsan megborotválkozott és lezuhanyozott. Amikor kilépett a fürdőszobából, örömmel látta, hogy Laurie meg sem moccant időközben.

Tiszta ruhát vett elő a gardróbszekrényből, illetve a komódból, a hóna alá csapta, és kióvakodott a nappaliba. Felöltözött, és pár perc múlva már ki is lépett a házból a borús, kora reggeli fénybe. Csípős, hideg idő volt, kósza hópelyhek táncoltak a szélben.

Az utca másik oldalán rendőrautó parkolt, két egyenruhás rendőr iszogatta a kávéját, és az autó belső lámpájának fényében újságot olvasott. Fölismerték Jacket, intettek neki. Jack ugyanígy üdvözölte őket. Lou állta a szavát.

Jack elkocogott a legközelebbi élelmiszerboltig, a Columbus sugárút sarkáig. Az egyik rendőr kötelességtudóan a nyomába eredt, Jackben fölmerült, hogy vehetne neki egy fánkot, de aztán meggondolta magát, semmi szín alatt nem akarta megsérteni.

Gyümölcslével, kávéval, gyümölccsel és friss péksüteménnyel megrakodva tért vissza a lakásba. Laurie már fönt volt, éppen zuhanyozott. Jack bekopogott az ajtón, jelezve, hogy a reggeli előállt, Laurie-nak csak asztalhoz kell ülnie.

Laurie néhány perccel később jött elő a fürdőszobából, Jack köntösében. A haja még vizes volt. Az előző esti Angelo-affér nyoma már nem volt olyan ijesztő. Csak a szeme alatti kék folt volt kissé feltűnő.

- Most, hogy már aludtál egyet rá, még mindig komolyan gondolod az utazást? - kérdezte Laurie.

- A legkomolyabban - felelte Jack. - Be vagyok indulva.

- És tényleg te akarod fizetni mindenkinek a jegyét? Kicsit sok lesz, nem gondolod?

- Mi másra költeném a pénzemet? - mondta Jack. Körülnézett a lakásában. - Lakberendezésre biztosan nem, a biciklim meg ki van fizetve.

- Komolyan kérdezem - folytatta Laurie. - Estebant bizonyos mértékig megértem, de Warren és Natalie jegyét miért? Előző este, amikor előadták az ötletet Teodórának, az asszony figyelmeztette a férjét, hogy egyiküknek otthon kell maradnia az üzlet miatt, és a tinédzser fiukat sem hagyhatják magukra. Földobtak egy pénzt, úgy döntötték el, hogy melyikük utazik. Esteban nyert.

- Én is komolyan gondoltam, hogy érezzük jól magunkat - mondta Jack. - Még ha nem tudunk meg semmit sem, ami nem kizárt, akkor is legalább utaztunk egy jót. Warren szemén láttam, mennyire izgatja Afrikának az a része. És visszafelé egy-két éjszakát eltölthetünk Párizsban is.

- Engem nem kell meggyőznöd - mosolyodott el Laurie. - Először elleneztem, hogy odautazz, de most már nekem is mehetnékem van.

- Nincs más dolgunk, mint meggyőzni Binghamet - mondta Jack.

- Szerintem nem lesz nehéz - felelte Laurie. - Tavaly egyikünk sem vett ki annyi szabadságot, amennyit lehetett volna. Lou megígérte, hogy ő is elmondja a magáét az életveszélyes fenyegetésről, amit kaptunk. Tényleg azt szeretné, ha eltűnnénk innen.

- Azért én a bürokráciában soha nem bízom - csóválta a fejét Jack. - De optimista leszek. Tegyünk úgy, hogy utazunk, osszuk fel a tennivalókat. Én elmegyek megvenni a jegyeket, te meg Warrenékkal intézd a vízumügyet. Oltásokat is be kell adatnunk magunknak, malária ellen pedig megelőző kúrát kell kezdenünk. Igazából több időt kellene hagynunk az immunizálásokra, de majd amennyire lehet, vigyázunk, és viszünk magunkkal egy csomó szprét a rovarok ellen.

- Ez jó ötlet - helyeselt Laurie.

Laurie kedvéért Jack ezúttal otthon hagyta imádott kerékpárját. Taxival mentek be a Törvényszéki Orvosi Hivatalba. Amikor beléptek a készenlétibe, Vinnie leeresztette az újságját. Úgy nézett rájuk, mintha kísértetek lennének.

- Hát ti mit kerestek itt? - kérdezte rekedtes hangon. Megköszörülte a torkát.

- Hogyhogy mit keresünk? - kérdezett vissza Jack meglepődve. - Itt dolgozunk, ha nem tudnád. Vagy elfelejtetted?

- Nem, csak nem tudtam, hogy ügyeletesek vagytok - felelte Vinnie. Gyorsan ivott egy kortyot a kávéjából, de attól meg köhögni kezdett.

Jack és Laurie is kávéért ment. - Milyen, furcsán viselkedik mostanában ez a Vinnie - súgta Jack Laurie-nak. Laurie a válla fölött visszasandított a technikusra. De az már újra az újságjába temetkezett.

- Igen, furcsa, hogy miért mond ilyeneket. Tegnap én is láttam rajta, hogy ideges.

Jack és Laurie most összenézett, pár pillanatra összekapcsolódott a tekintetük.

- Te is arra gondolsz, amire én? - kérdezte Laurie.

- Lehetséges - válaszolta Jack. - Tulajdonképpen minden egybevág. Nyugodtan hozzáférhetett.

- Szerintem meg kellene említenünk Lou-nak - mondta Laurie. - Nagyon rosszul esne, ha tényleg ő volt, mégis ki kell deríteni, ki adott ki bizalmas információkat.

Az utazás szempontjából kapóra jött, hogy Laurie-nak éppen előző nap telt le az egy hét, amikor ő volt a kiosztó orvos, ezen a napon Paul Plodgett volt a soros. Már az ügyeletesi asztalnál ült, az éjszaka folyamán beérkezett eseteket tanulmányozta. Jackék megbeszélték vele, hogy másnap el akarnak utazni üdülni, úgyhogy aznap már nem szívesen boncolnának, csak ha hirtelen nagyon sok munka lenne. Paul azonban megnyugtatta őket, hogy teljesen normális nap ígérkezik.

Laurie taktikusabban gondolkodott Jacknél, ő találta ki, hogy előbb Calvin Washingtonnal beszéljenek, és csak azután Binghammel. Jack fejet hajtott a józan megfontolás előtt. Calvin csak annyit dünnyögött, hogy szólhattak volna előbb is.

Amint Bingham megérkezett, Laurie és Jack átment az irodájába. A főnök kíváncsian méregette őket drótkeretes szemüvege fölött. A kezében ott volt a reggeli postája, éppen azt válogatta, amikor Laurie-ék beléptek hozzá.

- Két hetet akarnak mától? - kérdezte értetlenül. - Mi ez a sietség? Valami vészhelyzet van maguknál?

- Afféle kalandos útra indulnánk - felelte Jack -, és még ma este szeretnénk nekivágni.

Bingham vizenyős tekintete hol Laurie-ra, hol Jackre vándorolt. - Csak nem akarnak összeházasodni?

- Nem, ekkora kalandról nincsen szó - válaszolta Jack.

Laurie-ból majdnem kibukott a nevetés. - Sajnáljuk, hogy nem szóltunk korábban - mondta. - A sietségnek az az oka, hogy tegnap este mindkettőnket megfenyegettek a Franconi üggyel kapcsolatban.

- Megfenyegették? - ámult el Bingham. - Az a kék folt is attól van a szeme alatt?

- Igen, attól - bólintott Laurie. Amikor reggel kifestette magát, megpróbálta eltüntetni a kék foltot, de csak részben sikerült.

- És ki áll a fenyegetés mögött? - kérdezett tovább Bingham.

- Az egyik New York-i maffiózó család - felelte Laurie. - Soldano hadnagy egyébként azt mondta, tájékoztatni fogja önt is, mert elképzelhető, hogy ide is beépítettek valakit. Mi pedig, ha igaz, rájöttünk, hogyan lopták ki Franconi hulláját pár nappal ezelőtt.

- Csupa fül vagyok - mondta Bingham. Letette a kezéből a leveleket, és hátradőlt a székében.

Laurie előadta a történetet, hangsúlyozva, hogy valaki nyilvánvalóan megadta a Spoletto Kegyeleti Szalonnak az azonosítatlan hulla folyószámát.

— És Soldano hadnagy egyetért azzal, hogy elutazzanak? - kérdezte Bingham, miután végighallgatta Laurie-t.

- Igen - mondta Laurie.

- Akkor jó - válaszolta Bingham. -, El vannak engedve. Hívjam föl a hadnagyot, vagy majd jelentkezik?

- Úgy beszéltük meg, hogy majd hívja önt - mondta Laurie.

- Rendben van - felelte Bingham. Aztán Jackre pillantott. - És mi a helyzet a májátültetéssel?

- Az még a levegőben lóg - mondta Jack. - Még mindig bizonyos tesztekre várok.

Bingham bólintott. - Micsoda púp a hátunkon ez az egész ügy - mondta. - Csak azt szervezzék meg, hogy amint valami új fejlemény

van, amíg maguk nincsenek itthon, arról engem is értesítsenek. Nem szeretnék újabb meglepetéseket. - Újra a kezébe vette a postát. - Utazzanak jól, és küldjenek képeslapot!

Laurie és Jack kilépett az irodából. Egymásra mosolyogtak. - Na, egész jól állunk - mondta Jack. - Bingham volt az egyetlen potenciális akadály.

- Nem kellett volna megmondani, hogy a májátültetés miatt megyünk Afrikába?

- Szerintem nem. Hátha akkor nem engedett volna el. Ha rajta múlna, már régen lezárta volna az egész ügyet, úgy, ahogy van.

Mindketten a saját szobájukba mentek. Laurie az egyenlítői guineai követségre telefonált a vízumok miatt, Jack a légitársaságokat hívta. Pillanatok alatt kiderült, hogy Estebannak igaza volt: könnyű volt vízumot szerezni, és még a délelőtt folyamán el lehetett intézni. Jack is szerencsével járt, mert az Air France-nál készségesen vállalták, hogy mindent megszerveznek, délután kellett bemenni hozzájuk a jegyekért.

Laurie átment Jackhez. Szinte sugárzott az örömtől. - Kezdem elhinni, hogy ebből tényleg lesz valami - mondta izgatottan. - Te mit intéztél?

- Sokat - válaszolta Jack. - Ma este hét-ötvenkor indulunk.

- El sem akarom hinni - mondta Laurie. - Úgy érzem magam, mint tinédzser koromban, amikor életemben először utaztam.

Még az oltások ügyében kellett bejelentkezniük a Manhattani Közkórházba, aztán fölhívták Warrent. Megbeszélték vele, hogy szól Natalie-nak, és a kórházban találkoznak.

Egy nővér beadta nekik az oltásokat, és megkapták a recepteket is a malária elleni gyógyszerekre. Végül felhívta a figyelmüket, hogy legalább egy hétig várjanak, mielőtt útra kelnek. Jack elmagyarázta, hogy ez lehetetlen. A nővér erre csak annyit mondott, akkor örül, hogy nem neki kell mennie.

Kifelé jövet, az előcsarnokban Warren meg is kérdezte Jacktől, mire gondolt a nővér.

- Körülbelül egy hét kell, mire ezek az oltások hatni fognak - magyarázta Jack. - Mármint a gamma-globulin kivételével.

- Akkor ez most kockázatos dolog? - vonta össze a szemöldökét Warren.

- Az egész élet kockázatos - vágta rá Jack. - Komolyra fordítva a szót, bizonyos kockázatot tényleg vállalunk, de az immunrendszerünk napról napra fölkészültebb lesz. A legfőbb probléma úgyis a malária, de rengeteg rovarűző szprét akarok magunkkal vinni.

- Vagyis te nem aggódsz? - kérdezte még mindig gyanakodva Warren.

- Annyira nem, hogy várjak az indulással - mondta Jack. A kórház után fényképet csináltattak a vízumhoz, majd Laurie és Warrenék az egyenlítői guineai követségre indultak.

Jack taxit fogott, és az Egyetemi Kórházhoz irányította a sofőrt. Egyenesen dr. Malovar irodájába sietett. Az idős patológust természetesen ezúttal is a mikroszkópja fölé görnyedve találta. Illedelmesen megvárta, amíg a professzor végzett az éppen aktuális tárgylemezzel.

- Á, dr. Stapleton! - mondta dr. Malovar, amikor észrevette Jacket. - De jó, hogy jött! Na, hol is van az a tárgylemez...

A professzor laboratóriuma tele volt poros könyvekkel, folyóirathalmokkal és laboratóriumi tálcák százaival. A szemetesládák dugig voltak. Dr. Malovar következetesen nem engedett be semmiféle takarítószemélyzetet a laborba, nehogy megbolygassák vagy tönkretegyék az ő gondosan szervezett rendetlenségét.

Jack tárgylemezét is meglepően gyorsan megtalálta az egyik állatpatológiai könyv tetején. Fürge ujjaival fölkapta, és

becsúsztatta a mikroszkóp objektívje alá.

- Dr. Osgood javaslata, hogy nézessük meg ezt dr. Hammersmithszel, telitalálat volt - mondta dr. Malovar, amíg beállította a fókuszt. Aztán hátradőlt, fölemelte a könyvet, és kinyitotta azon az oldalon, ahová egy tiszta tárgylemez volt betéve könyvjelző gyanánt. Odanyújtotta Jacknek a könyvet.

Jack megnézte azt az oldalt, amit dr. Malovar mutatott. Májmetszet fotomikrográfja volt. Hasonló granulómát mutatott, mint ami az ő tárgylemezén volt.

- Ugyanaz - mondta dr. Malovar. Intett Jacknek, hogy nézzen bele a mikroszkópba, hasonlítsa össze a kettőt.

Jack előrehajolt, és megnézte a tárgylemezt. A két granulóma valóban azonosnak látszott.

- Maga tényleg nagyon érdekes tárgylemezt hozott nekem - folytatta dr. Malovar. Kócos, ősz hajának tincsét félresimította a szeméből. - Ahogy a könyvből is kiolvashatja, a támadó szervezetet úgy hívják, hogy Hepatocystis.

- Ritka? - kérdezte Jack.

- Ha a New York-i hullaházra gondol, azt kell mondanom, igen - mondta dr. Malovar. - Módfelett ritka! Ugyanis csak emlősállatokban található. És többet mondok: csak az óvilági emlősállatokban, vagyis csak az afrikaiakban és a délkelet-ázsiaiakban. Az Újvilágban még soha nem fordult elő, és emberekben sem, soha.

- Soha? - kérdezte Jack.

- Mondjam inkább úgy - pontosított dr. Malovar -, hogy én még soha nem láttam, márpedig májparazitából láttam eleget. És ami fontosabb, dr. Osgood sem látott még ilyet, pedig nálam is több májparazitát látott. Ha mindezeket a tapasztalatokat összesítem, azt kell mondanom, hogy ez az élősködő emberekben nem létezik. Természetesen ha valami különleges helyről van szó, akkor

elképzelhető, de még ott is nagyon ritkának kell lennie. Különben legalább egy-két esettel találkoznunk kellett volna.

- Nagyon köszönöm a segítségét - mondta Jack, miközben a gondolatai másutt jártak. Már azon töprengett, milyen következtetéseket lehet levonni e meglepő információ alapján, ez ugyanis megerősítette azt a lehetőséget, hogy Franconin xenotranszplantációt hajtottak végre.

- Érdemes lenne ezt az esetet szélesebb körben is ismertetni - mondta dr. Malovar. - Ha érdekli a dolog, csak szóljon át.

- Igen, természetesen - felelte Jack diplomatikusan. Az agya vadul kattogott.

Elbúcsúzott a professzortól, lifttel lement a földszintre, aztán a hullaház felé indult. Óvilági emlős élősködőjére bukkanni egy májmintában - ez igencsak sokatmondó bizonyíték volt. Igen ám, de ott volt Ted Lynch zavarba ejtő eredménye a DNS-analízisből. Arról a két tényről nem is beszélve, hogy gyulladás nem mutatkozott a májban, ugyanakkor immungátló gyógyszereket sem lehetett kimutatni. Csak az volt bizonyos, hogy erre az egészre nem volt semmiféle logikus magyarázat.

A hullaházba visszatérve Jack egyenesen a DNS-laborba sietett. Eltökélt szándéka volt, hogy tovább nyaggatja Tedet, hátha ki tud szorítani belőle valami használható hipotézist vagy magyarázatot erre az egész káoszra. Közben arra gondolt, az a probléma, hogy nem tud eleget a DNS-kutatás legfrissebb eredményeiről, ezért nincs semmi saját ötlete a megoldásra.

- Na végre, Stapleton, hova a fenébe tűntél? - támadt rá rögtön Ted, amint meglátta. - Már mindenütt kerestelek, de mindenki azt mondta, hogy nem is látott ma.

- A városban voltam - felelte Jack. Egy pillanatig azt mérlegelte, elmondja-e Tednek a fejleményeket, de aztán meggondolta magát. Túl sok minden történt az elmúlt tizenkét órában.

- Ülj le! - parancsolt rá Ted.

Jack leült.

Ted az íróasztalán kutatott, végül az előhívott filmek között megtalálta azt, amit keresett. A filmen apró, sötét karikák százai látszottak. Odanyújtotta Jacknek.

- Ted, miért csinálod ezt velem? - kérdezte Jack jámboran. - Pontosan tudod, hogy fogalmam sincs, mit nézzek rajta.

Ted nem is figyelt Jackre, amíg nem talált hasonló filmet. Az alatt a papírlap alatt lapult, amin Ted éppen a labor költségvetését próbálta összeállítani.

- Tartsd a fény felé őket! - mondta Ted.

Jack engedelmeskedett. Megnézte a két filmet. Annyit látott, hogy különbözők.

Ted az elsőre mutatott. - Ez azt a DNS-szakaszt mutatja, amely az ember riboszomális fehérjéjét kódolja. Csak találomra választottam ki egy esetet, hogy meg tudjam mutatni, milyen.

- Hát ez pompás - mondta Jack.

- Nem kell szarkasztikus megjegyzéseket tenni - szólt rá Ted.

- Megpróbálom - biccentett Jack.

- No és akkor ez a másik film Franconi májmintáját mutatja - folytatta Ted. - Ugyanaz a DNS-szakasz, ugyanazzal az enzimkóddal, mint az előzőnél. Látod, mennyire más?

- Csak azt látom, semmi többet - dünnyögte Jack.

Ted kikapta a kezéből az első filmet, és félredobta. Aztán a másikra mutatott, amelyik ott maradt Jack kezében. - Tegnap mondtam, hogy ez az információ megvan CD-ROM-on, úgyhogy a számítógép maga hasonlítgatta össze a mintákat. És aztán kiadta, hogy ez mivel vág össze. Leginkább a csimpánzéval.

- Tehát nem határozottan olyan, mint a csimpánzé? - kérdezte Jack. Ebben az ügyben semmi sem volt határozottan olyan, amilyennek lennie kellett volna.

- Nem, de közel van ahhoz - felelte Ted. - Mondjuk a csimpánz valamelyik rokonáé. Valami ilyesmi.

- És van rokonuk a csimpánzoknak?

- Megfogtál - tárta szét a karját Ted. - De annyira szerettem volna azonnal. elmondani neked ezt az eredményt! Ismerd el, hogy elég döbbenetes!

- Tehát a te nézőpontodból xenograft volt - mondta Jack.

Ted ismét széttárta a karját. - Hát, ha mindenképpen szavaznom kell, akkor azt mondom, igen. De ha a DQ-alfa-tesztre gondolok, akkor nem tudom, mit mondjak. Azzal is próbálkozom, hogy a DNS-t megnézetem ABO vércsoportokra. Egyelőre ugyanaz látszik belőle, mint a DQ-alfából. Szerintem ez is teljesen egyezni fog Franconiéval, ami csak jobban összekuszálja a dolgokat. Nagyon kacifántos ügy ez.

- Nekem mondod! - nevette el magát Jack. Cserébe elmondta Tednek, hogyan jutottak el az óvilági emlős parazitájáig.

Ted arcán fokozódott az értetlenség. - De jó, hogy a te eseted és nem az enyém - mondta végül.

Jack visszatette a filmet Ted asztalára. - Ha szerencsém van, néhány nap múlva okosabb leszek - mondta. - Ma este indulok Afrikába, ugyanabba az országba, ahol Franconi is járt.

- Hivatalos út lesz? - kérdezte meglepve Ted.

- Nem - felelte Jack. - Magam megyek. Illetve nem egészen így van. Hanem úgy, hagy én finanszírozom, de Laurie is jön velem.

- Nem mondom, te aztán alapos ember vagy - mondta Ted.

- Konok, az talán jobban illik rám - mosolyodott el Jack. Jack már az ajtóban volt, amikor Ted utána szólt.

- Ja! Megkaptam a mitokondriális DNS eredményét. Egyezett Mrs. Franconiéval, úgyhogy az azonosításban nem tévedtél.

- Végre valami ami biztos - mondta Jack.

Jack ismét indulni készült, de Ted megint utána szólt.

- Most jutott eszembe egy őrült ötlet - mondta. - Az talán magyarázatot adna az eddigi eredményekre, ha kiderülne, hogy a máj kimerikus volt.

- Mi a fenét jelent az, hogy kimerikus?

- Azt, hogy két külön organizmus DNS-e is jelen van benne.

- Hmm! Ezt még át kell gondolnom - mondta Jack, és kilépett az ajtón.

Cogo, Egyenlítői Guinea

Bertram Edwards az órájára pillantott. Délután négy óra volt. Szórakozottan kinézett az ablakon, és meglepve állapította meg, hogy a vad, trópusi zivatar, amelytől alig tizenöt perccel korábban szinte fekete volt az ég, mostanra elvonult, átadta a helyét a gőzölgő, napfényes afrikai délutánnak.

Hirtelen ötlettől vezérelve a telefonért nyúlt, és felhívta a megtermékenyítési központot. Shirley Cartwright technikusnő vette föl a kagylót.

- A két új bonobó tenyésznőstény megkapta már a mai hormoninjekcióját? - kérdezte Edwards.

- Még nem - felelte a technikusnő.

- Nem az van előírva, hogy délután kettőkor kell kapniuk?

- De, igen, általában úgy szokott lenni - válaszolta tétován Shirley.

- Akkor mi ez a késés? - kérdezte Edwards.

- Ms. Becket még nem jött meg - felelte Shirley. Nem szívesen osztotta meg ezt dr. Edwardsszal, nem akarta bajba keverni a főnöknőjét, de azt is tudta, hogy nem hazudhat.

- Mikor kellett volna bemennie? - faggatózott tovább Edwards.

- Nem beszéltünk meg időpontot - mondta Shirley. - A délelőttösöknek szólt tegnap, hogy egész délelőtt odaát lesz a

kórházban, a laborban dolgozik. Gondolom, biztosan elhúzódott valami.

- És nem intézkedett, hogy ha nem ér oda, akkor valaki más adja be a hormont?

- Úgy tudom, nem. De most már bármelyik percben megérkezhet.

- Ha fél órán belül nem jön meg, akkor ne várjon, adja be az előírt dózisokat - mondta Edwards. - Nem okoz gondot, ugye?

- Nem, dehogy - mondta Shirley.

Edwards befejezte a beszélgetést, és azonnal Melanie laboratóriumának számát tárcsázta, a kórházban. Az ottani személyzetet csak látásból ismerte, nem is tudta, ki vette föl a telefont. Az illető viszont ismerte Edwardsot, amit pedig mondott, annak Edwards egyáltalán nem örült. Melanie egész nap nem volt bent, mert az állatközpontban dolgozik valamin.

Edwards letette a telefont, és a mutatóujja körmével idegesen kocogtatta a kagylót. Spallekkel ellentétben nem bízott benne olyan nagyon, hogy megnyugtatóan elintézték volna azt a problémát, amit Kevin Marshall és a két barátnője jelenthetett. Melanie mindig nagyon lelkiismeretesen végezte a munkáját, semmiképpen nem vallott rá, hogy elmulassza beadni az előírt injekciókat.

Edwards újra fölkapta a telefont, ezúttal Kevint próbálta hívni, de senki nem vette föl a telefont.

Ez egyre gyanúsabb, gondolta. Fölpattant az asztalától, szólt Marthának, a titkárnőjének, hogy körülbelül egy órára elmegy. Odakint beült a Cherokee-ba, és elindult a városba.

Biztos volt abban, hogy Kevin és a két nő mégis kijutott a szigetre. Egyre dühösebb lett. Magára is haragudott, amiért hagyta, hogy Spallek elaltassa a gyanakvását. Az előérzetére kellett volna hallgatnia, amely azt súgta, hogy Kevin kíváncsisága még súlyos bajt okozhat.

Amikor a város szélén az aszfaltból macskaköves út lett, erősen

fékeznie kellett. Dühében észre sem vette, milyen gyorsan megy. Az esőtől vizes macskakövek úgy csúsztak, mint a jég, a Cherokee is jócskán megcsúszott rajtuk, mire Edwards újra visszanyerte uralmát a kormány fölött.

A kórházi parkolóba kanyarodott. A laborban fölment a második emeletre, és bekopogott Kevin ajtaján. Semmi válasz. Lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt.

Megint autóba ült, megkerülte a főteret, és a városháza mögött állította le az autót. Üdvözlés gyanánt bólintott a katonáknak, akik ócska nádszékeikben ücsörögtek az árkádok árnyékában.

Kettesével szedte a lépcsőket. Berontott az irodába, közölte Aurelióval, hogy beszélnie kell Spallekkel.

- Pillanatnyilag a biztonsági főnök úrral tárgyal - mondta a titkár.

- Akkor szóljon neki, hogy itt vagyok! - rivallt rá Edwards. Le-föl járkált az irodában, egyre türelmetlenebb lett.

Öt perc múlva Cameron McIvers lépett ki Spallek irodájából. Köszönt Edwardsnak, de az meg sem hallotta, csak berohant mellette Spallekhez.

- Baj van - mondta rögtön. - Melanie Becket nem ment be dolgozni, Kevin Marshall pedig nincs a laboratóriumában.

- Ezen nem vagyok meglepve - válaszolta Spallek nagy nyugalommal. Hátradőlt, és az egészséges karjával nyújtózott. - Mind a ketten elmentek valahová ma reggel, velük volt az ápolónő is. Alakul a hármas parti. Tegnap este Kevinnél vacsoráztak, a nők ott maradtak éjszakára is.

- Tényleg? - ámult el Edwards. Még mindig nem akarta elhinni, hogy a bátortalan tudós ilyen pikáns kapcsolatba keveredett.

- Én csak tudom - felelte Spallek. - Vele szemben lakom. Előtte még össze is futottam a nőkkel a Pálmabárban. Már akkor spiccesek voltak, és mondták, hogy éppen Kevinhez mennek vacsorázni.

- És ma reggel hova mentek?

- Szerintem Acalayongba. Az egyik takarító hajnalban látta, hogy beszálltak egy pirogba, és elindultak.

- Akkor hajóval mentek a szigetre.

- Nyugat felé indultak, nem keletnek.

- Az lehetett megtévesztés is - mondta Edwards.

- Lehetni lehetett - bólogatott Spallek. - Én is gondoltam rá. Éppen most tárgyaltam róla Cameronnal. De mindkettőnknek az a véleménye, hogy ha hajóval közelítik is meg a szigetet, partra szállni csakis a hídfőnél lehetséges. Máshol mindenütt valóságos fal van a parton, mangrovefákból meg nádból.

Edwards tekintete a Spallek mögötti falon díszelgő hatalmas orrszarvúfejekre tévedt. Sokszor érezte már úgy, hogy Spallek is ezekre az agyatlan állatokra hasonlít, de most el kellett ismernie, hogy nem a levegőbe beszél. Sőt, eredetileg éppen azért választották ki ezt a szigetet a bonobó programhoz, mert vízi úton megközelíthetetlennek látszott.

- A hídnál pedig nem szállhattak partra - folytatta Spallek -, mert a katonák ott vannak, és alig várják, hogy bármilyen ürüggyel használhassák az AK47-eseiket. - Spallek fölnevetett. -, Még mindig röhögnöm kell rajta, hogy kilőtték a nőnek a hátsó ablakát.

- Hát, lehet, hogy igazad van - mondta Edwards kelletlenül.

- Persze hogy igazam van — felelte Spallek.

- Nem vagyok nyugodt, akkor sem vagyok nyugodt - kezdte újra Edwards. - Gyanús ez nekem. Be akarok menni Marshall irodájába.

- Minek? - kérdezte Spallek.

- Voltam olyan hülye, és megmutattam neki, hogyan lehet rákapcsolódni a szoftverünkre, amit a bonobók követésére csináltattunk - mondta Edwards. - És, sajnos, használta is. Láttam, hogy többször is bement a programba, hosszabb időre. Meg akarom nézni, hátha kiderül mit forgatott a fejében.

- Nagyon logikusan hangzik - felelte Spallek. - Kiszólt Auréliónak, intézkedjék, hogy Edwards kapjon belépőkártyát a laboratóriumba. Aztán azt mondta Edwardsnak. - Ha valami érdekeset találsz, szólj nekem is.

- Ne aggódj, szólok! - felelte Edwards.

A mágneskártyával fölszerelkezve Edwards visszatért a laborba. Kinyitotta Kevin irodáját. Először az íróasztalt vizsgálta át, de semmit nem talált. Tágította a kört, és ráakadt az első aggasztó jelre: a nyomtató mellett fölfedezte a szigetet ábrázoló sematikus ábrát, több példányban is kinyomtatva.

Minden lapot megvizsgált. Arra rájött, hogy az ábrákon a lépték különbözik, de a rajtuk lévő szabálytalan geometriai alakzatokkal nem tudott mit kezdeni.

Aztán eszébe jutott a számítógép. Bekapcsolta, és megnézte a különböző könyvtárakat. Nem kellett sokáig kutatnia, hamarosan megtalálta, amit keresett. azokat az információkat, amelyek a kinyomtatott ábrák forrását jelentették.

Vagy fél órára teljesen elmerült abban, amit talált. Kevin rájött, hogyan lehet követni az állatok valós idejű mozgását. Egy ideig Edwards maga is próbálgatta Kevin módszerét, sőt megtalálta azt a fájlt is, ahová Kevin az állatok mozgását több órán át dokumentáló adatokat mentette. Innen már csak egy lépés volt rájönnie, mik azok a furcsa geometriai alakzatok a papírokon.

- Nem jársz jól vele, hogy ilyen okos vagy - mondta maga elé félhangosan, miközben a program sorban végighaladt az egyes állatok mozgásán. Mire az egész lefutott, Edwards maga is észrevette, hogy a hatvanas és a hatvanhetes állattal valami nem stimmel.

- Jó ég! - fohászkodott megint hangosan. Már nem is az aggasztotta annyira, hogy mit csinál Kevin, mert rájött, sokkal ijesztőbb lehetőséggel kell szembenéznie. Kikapcsolta a számítógépet, fölkapta a kinyomtatott ábrákat, és kirohant a

laborból. Nem is szállt be az autójába, csak átvágott a téren, gondolta, futva úgyis gyorsabban odaér.

Fölszaladt a lépcsőn. Nem is törődött Aurelióval, bejelentés nélkül berontott Spallekhez.

- Azonnal beszélnünk kell - mondta még az ajtóból. Alig kapott levegőt.

Spallek éppen az élelmezési felügyelővel tárgyalt. Mindkettőjüket megdöbbentette Edwards megjelenése.

- Vészhelyzet van - tette hozzá Edwards.

A felügyelő felállt. — Akkor majd később visszajövök - mondta, és távozott.

- Remélem, tényleg fontos, ha már így rám törtél - jegyezte meg komoran Spallek.

Edwards a papírokat lengette, amelyeket Kevintől hozott. - Ezek nagyon rosszat jelentenek - mondta, és lezöttyent abba a székbe, amelyikből a felügyelő felállt. - Kevin Marshall rájött, hogyan lehet folyamatosan követni a bonobókat.

- Na és? - mondta Spallek.

- Két bonobó van, amelyik egyáltalán nem mozog - folytatta. Edwards. - A hatvanas és a hatvanhetes. És már több mint huszonnégy órája! Ennek csak egy magyarázata van. Hogy nem élnek.

Spallek felhúzta a szemöldökét. - Hát, végül is állatok - mondta. - Az állatok elpusztulnak. Ennyi lemorzsolódás mindig lehet.

- Nem érted - mondta Edwards némi ingerült fensőbbséggel a hangjában. - Nem vetted komolyan, amikor aggódtam, amiért az állátok két csoportra oszlottak. Pedig figyelmeztettelek, hogy ez fontos dolog. Sajnos, erre most már bizonyíték is van. A fejemet teszem rá, hogy az állatok egymást ölik odakint!

- Gondolod? - kérdezte Spallek idegesen.

- Nem is kétséges - felelte Edwards. - Régóta gyötrődöm rajta, hogy miért váltak külön. Arra jutottam, azért, mert nem vigyáztunk a hímek és a nőstények közti egyensúlyra. Nincs más magyarázat, mint hogy a hímek a nőstények miatt harcolnak egymással.

- Te jó ég! - kiáltott fel Spallek, és hitetlenkedve csóválta a fejét. - Ez borzalmas!

- Több mint borzalmas - emelte fel a kezét Edwards. - Ez tűrhetetlen. Ha nem csinálunk valamit, az egész programot tönkre fogja tenni.

- De mit csinálhatunk?

- A legelső, hogy nem szólunk senkinek - mondta Edwards. - Ha véletlenül éppen a hatvanast vagy a hatvanhetest kellene befogni, azzal majd akkor foglalkozunk. A második és ez a fontosabb, hogy össze kell szedni, és be kell hozni az állatokat, ahogy már régóta mondom. Ha külön ketrecben lesznek, nem fogják gyilkolni egymást.

Spallek kénytelen volt elfogadni az ősz hajú állatorvos álláspontját. Eddig mindig ellenezte ezt a megoldást, részben logisztikai, részben biztonsági okokból, de a helyzet másként alakult. Nem szabad hagyni, hogy az állatok egymást pusztítsák. Itt most már nem volt választási lehetőség.

- Mikor szedjük össze őket? - kérdezte Edwardstól.

- Amilyen hamar csak lehet - mondta Edwards. - Holnap hajnalra össze tudok állítani egy csapatot megbízható ápolókból. Először a kisebbik csoportot nyilazzuk meg. Amikor az összes állat be van fogva, bent van a ketrecben, ami legföljebb két-három napot vehet igénybe, akkor éjszaka beszállítjuk őket az állatközpont elkülönített részébe. Azt én addigra előkészíttetem.

- Akkor vissza kéne hívnom azokat a katonákat a hídtól - mondta Spallek. - Más már nem is hiányozna, mint hogy rálőjenek az állatgondozókra.

- Én már eredetileg sem örültem annak, hogy ott vannak. Tartok attól, hogy heccből vagy sportból lelövik az egyik bonobót.

- Mikor tájékoztassuk a főnököket a GenSysnél? - kérdezte Spallek.

- Csak ha túl vagyunk mindenen - felelte Edwards. - Csak akkor fogjuk tudni, hány állat pusztult el. Lehet, hogy addigra jobb ötletünk is lesz az állatok elhelyezésére. Az a véleményem, hogy elkülönített helyet kell építenünk nekik.

- Amit, persze, engedélyeztetnünk kell - mondta Spallek.

- Magától értetődik, - Edwards fölállt. - Azt azért ismerd el, hogy fantasztikusan előrelátó voltam, amikor kivitettem oda a ketreceket.

New York City

Dr. Lyons napok óta nem érezte ilyen jól magát. Egész nap rendben ment minden, amióta csak felkelt. Kilenckor hívta dr. Waller Andersont, és az orvos nemcsak a csatlakozási szándékát erősítette meg, hanem azt is bejelentette, hogy máris két páciense van, akik készek kifizetni a belépési díjat, és hajlandók elutazni a Bahamákra, a csontvelővételre.

Aztán dél körül dr. Alice Norwood hívta fel, akinek Beverly Hillsben, a Rodeo Drive-on volt rendelője. Elmondta, hogy három újabb orvost sikerült beszerveznie, kiterjedt magánpacientúrákkal, ők is csatlakoznak a programhoz. Az egyik Century Cityben dolgozik, a másik Brentwoodban, az utolsó pedig Bel Airben, vagyis Los Angeles legelőkelőbb negyedeiben. Az orvosnő biztosra vette, hogy ezektől az orvosoktól is áradni fognak az ügyfelek, ugyanis a dr. Lyons által kínált szolgáltatásra a nyugati parton, ahogy fogalmazta, egyszerűen fenomenális kereslet mutatkozik.

De leginkább az töltötte el dr. Lyonsot elégedettséggel a nap folyamán, hogy ketten nem telefonáltak. Sem Vinnie Dominick, sem dr. Daniel Levitz nem hívta. Hallgatásukat úgy értelmezte, hogy a Franconi-ügy végre-valahára nyugvópontra jutott.

Fél négykor megszólalt a kaputelefon. Darlene szólt bele, aztán könnyes hangon közölte dr. Lyonsszal, hogy megjött érte az autó.

Dr. Lyons átölelte a barátnőjét, és megveregette a hátát. Legközelebb talán már te is velem jöhetsz - vigasztalta.

- Igazán? - pityergett Darlene.

- Garantálni nem tudom - mondta dr. Lyons. - De majd megpróbáljuk. - A GenSys-repülőutak szervezésébe nem volt beleszólása. Darlene eddig mindössze egyszer tudott elmenni vele Cogóba. A többi alkalommal mindig tele volt a gép. Előbb rendszerint Európába repültek, aztán tovább, Batába. A visszaúton is általában ezt az útvonalat követték, csak mindig más európai városban szálltak le.

Dr. Lyons még megígérte, hogy amint megérkezik telefonál, aztán fogta a táskáját, és elindult lefelé. Beült a várakozó szedánba, és fejedelmien hátradőlt.

- Kapcsoljam be a rádiót, uram? - kérdezte a sofőr.

-. Persze, miért ne - felelte dr. Lyons. Egyre pompásabban érezte magát.

Az út legnehezebb része az volt, amíg átvergődtek a belvároson. Amint kiértek a West Side autópályára, már nagyon jó időt futottak. Nagy forgalom volt, de még nem csúcsforgalom, úgyhogy viszonylag gyorsan haladtak. A George Washington hídon ugyanez volt a helyzet. A kocsi végül alig egy óra alatt megérkezett dr. Lyonsszal a Teterboro repülőtérre.

A GenSys gépe még nem érkezett meg, de dr. Lyons nem aggódott emiatt. Kényelmesen elhelyezkedett a váróban, ahonnan kilátott a kifutópályára is, és whiskyt rendelt magának. Éppen megkapta az italt, amikor a GenSys karcsú sugárhajtású gépe előbukkant az alacsonyan szálló felhőkből, és leszállt. Egy darabig gurult, majd éppen dr. Lyonsszal szemben állt meg.

Gyönyörű szép, hófehér gép volt, oldalán vörös csíkkal. Semmi

más nem volt rajta, csak a hívójele, az N69SU és parányi amerikai zászló a farok részén.

Mint a lassított felvételen, elöl kinyílt az ajtó, és lépcsősor ereszkedett le a betonra. Az ajtóban elegáns, sötétkék libériás utaskísérő jelent meg, lejött a lépcsőn, és belépett a repülőtéri épületbe. Dr. Lyons jól emlékezett rá, Roger Perrynek hívták, mindig együtt utazott vele és a másik stewarddal, akinek Jasper Devereau volt a neve.

A férfi belépett a váróba, és körülnézett. Észrevette dr. Lyonsot, odalépett hozzá, és tisztelgéssel üdvözölte.

- Ez minden poggyásza, uram? - kérdezte, miközben fölemelte dr. Lyons utazótáskáját.

- Igen, ennyi az egész - felelte dr. Lyons. - Máris indulunk? Nem kell tankolnia a gépnek? - Eddig minden alkalommal feltöltötték a repülőt üzemanyaggal, és csak azután szálltak fel.

- Már minden készen áll, uram! - mondta a steward.

Dr. Lyons felállt, és követte Roger Perryt a borús, hűvös márciusi délutánba. Ahogy a luxusgép felé lépkedett, remélte, hogy odabentről sokan nézik. Ilyenkor úgy érezte, ilyen életet érdemelne mindig. És azt sem bánta, hogy visszavonták a diplomáját, sőt.

- Mondja, Roger - szólt oda a stewardnak, mielőtt még a feljáróhoz értek volna. - Odafelé is tele van a gép? - Korábban mindig GenSys-vezetőkkel utazott, akik Európába igyekeztek.

- Önön kívül még egy utasunk van, uram! - felelte Roger. Aztán a lépcső alján udvariasan félreállt, és intett dr. Lyonsnak, hogy menjen előre.

Dr. Lyons elmosolyodott, ahogy fölfelé ment a lépcsőn. Ha csak ketten lesznek, meg a két kísérő, akkor még élvezetesebb lesz a repülés. Ezért a luxusért cserébe igazán semmiségnek számított az előző napok minden kellemetlen bonyodalma.

Belépett a gépbe, ahol már várta a másik utaskísérő, Jasper.

Elvette a felöltőjét, a zakóját, és megkérdezte, óhajt-e inni valamit felszállás előtt.

- Majd később - felelte dr. Lyons lezseren.

Jasper elhúzta előtte a függönyt, amely az előteret elválasztotta a kabintól. Dr. Lyons büszkeségtől dagadó kebellel lépett be az igazi utastérbe. Azon morfondírozott, melyik hívogatóan puha bőrfotelbe üljön le, amikor tekintete véletlenül leendő útitársa arcára tévedt. Kis híján kővé dermedt. Ugyanakkor a gyomra liftezni kezdett.

- Üdvözlöm, dr. Lyons! Isten hozta a fedélzeten!

- Taylor Cabot! - dadogta dr. Lyons. - Nem számítottam rá, hogy önnel fogok utazni, uram...

- Azt gondolom - mondta Cabot. - Számomra is meglepetés. - Elmosolyodott, és a mellette lévő ülésre mutatott.

Dr. Lyons gyorsan leült. Most már bánta, hogy nem fogadta el az italt, amit Jasper ajánlott. A torka máris kiszáradt az izgalomtól.

- Véletlenül hallottam, hogy a gép éppen Cogóba tart - magyarázta Cabot -, és mivel váratlanul felszabadult néhány napom, úgy gondoltam, éppen ideje személyesen is körülnéznem a helyszínen. Így szálltam fel a gépre az utolsó pillanatban. Zürichben majd megállunk, rövid tárgyalásom van néhány bankárral. Remélem, ez nem túl nagy kényelmetlenség önnek?

Dr. Lyons a fejét rázta. - Nem, dehogy - hebegte.

- És mi a helyzet a bonobó-programmal? - kérdezte Cabot.

- Nagyon jól megy - válaszolta dr. Lyons még mindig nyögve-nyelve. - Várhatóan lesznek új klienseink. Sőt, ami azt illeti, alig tudjuk kielégíteni az igényeket.

- És hogy állnak a dolgok azzal a sajnálatos Franconi epizóddal? - érdeklődött Cabot. - Remélem, sikerült végre úrrá lenniük rajta.

- Igen, persze, természetesen - bólogatott hevesen dr. Lyons, és mosolyogni próbált.

- Részben azért is szántam rá magam erre az utazásra - folytatta Cabot -, hogy meggyőződjem róla, érdemes-e továbbvinni a programot. A pénzügyi vezérigazgató-helyettesem azt mondja, már némi profitot is hoz a vállalkozás. De a másik helyettesemnek mégis fenntartásai vannak, szerinte nem érdemes emiatt kockáztatni az emlőskutatási üzletágunkat. Szóval, döntenem kell. Remélem, számíthatok a segítségére.

- Természetesen - makogta dr. Lyons, miközben hallotta a beinduló repülőgépmotorok jellegzetes, sivító hangját.

Olyan volt az egész, a Kennedy repülőtér indulási szintjének bárjában, mintha partit tartottak volna. Még Lou is ott volt, sörözött, és tömte magába a sósmogyorót. Jó kedve volt, teljesen úgy viselkedett, mintha ő is utazni készülne.

Jack, Laurie, Warren, Natalie és Esteban kerek asztal körül ültek Lou-val, a bár egyik sarkában. A fejük fölött a tévékészüléken éppen jégkorongmeccset közvetítettek. A riporter kiáltozása meg a szurkolók hangorkánja csak fokozta az amúgy is hangos lármát.

- Baromi jó napom volt - kiabálta Lou Jacknek és Laurie-nak. - Elkaptuk Vido Delbariót, és dalol, mint a madár, menti a bőrét. Szerintem most jó nagyot kikanyarítunk a Vaccarro-féle bűnszövetkezetből.

- És a két gengszter, akik nálunk jártak? - kérdezte Laurie.

- Az külön történet - nevette el magát Lou. - Most az egyszer a bíró is segített, és fejenként kétmilliós óvadékot állapított meg. Szerintem a hamis rendőrjelvény megtette a magáét.

- No és a Spoletto Kegyeleti Szalon? - kérdezte Laurie.

- Az aranybánya lesz - mondta Lou. - A tulajdonos nem más, mint Vinnie Dominick sógora. Emlékszel Mr. Dominickra, ugye, Laurie?

Laurie bólintott. - Bár el tudnám felejteni.

- Ki az a Vinnie Dominick? - szólt közbe Jack.

- Enyhén szólva érdekes szerepe volt a Cerino-ügyben -

magyarázta Laurie.

- Ő a rivális Luciákhoz tartozik - mondta Lou. - Cerino bukása után úgy gondolták, hogy fölvirradt az ő napjuk. De valahogy a zsigereimben érzem, hogy ki fogjuk pukkasztani a luftballonjukat.

- És a beépített ember minálunk? - kérdezte Laurie.

- Én sem tudok egyszerre mindent csinálni! - méltatlankodott Lou. - Majd odaérünk ahhoz is. Ne aggódj!

- Ha tényleg odaértek, nézzetek a körmére az egyik bonctechnikusnak, úgy hívják, Vinnie Amendola - mondta Laurie.

- Van valami konkrétum? - kérdezte Lou, miközben a zakója zsebéből elővette a noteszét, és gondosan fölírta a nevet.

- Csak gyanús - felelte Laurie.

- Kérésed parancs - mondta Lou. - Látod, ebből is látszik, milyen gyorsan meg tud változni minden. Tegnap még majdnem lapáton voltam, mára meg én vagyok az aranyfiú. Még a parancsnok is fölhívott, hogy talán dicséretet fogok kapni. El tudjátok ezt hinni?

- Megérdemled - mondta Laurie.

- Jó, de ha én kapok, akkor nektek is jár.

Jack érezte, hogy valaki megveregeti a karját. A pincérnő kérdezte, hozhat-e még egy kört.

- Figyeljetek! - kiáltott Jack, hogy a hangja áthatoljon a hangzavaron. - Még egy sör?

Jack először Natalie-ra pillantott, aki a kezével eltakarta a poharát, jelezve, hogy neki elég volt. Sugárzóan csinos volt sötétlila ruhájában. Egy harlemi állami iskolában volt tanítónő, de egyáltalán nem úgy nézett ki, mint azok a tanítónők, akikre Jack emlékezett. A vonásairól inkább a Metropolitan Múzeumban látható egyiptomi szobrok jutottak eszébe. (A múzeumba egyébként Laurie cipelte el magával.) A szeme mandulavágású volt, az ajka telt és szép vonalú, a haja hihetetlen gonddal rengeteg apró copfba fonva, mint kiderült, a húgát dicsérte a frizura.

Jack most Warren felé fordult, hogy kér-e még sört, de a fekete fiú a fejét rázta. Natalie mellett ült, fekete trikóban és sportzakóban, amiben furcsa módon nem is látszott olyan erőteljesnek a fizikuma. Jack még sohasem látta őt ilyen jókedvűnek. Ajka félig mosolyra húzódott, most nem a szokásos elszántság ült az arcán.

- Köszönöm, nekem elég volt - kiáltotta Esteban. Ő is mosolygott, még szélesebben, mint Warren.

Jack ezután Laurie-ra nézett. - Köszönöm, nem kérek - mondta Laurie. - A gépen bort szeretnék inni vacsora után. Ő is befonta gesztenyebarna haját, persze nem olyanra, mint Natalié volt. Hosszú, bő bársonyblúzt viselt és harisnyanadrágot. Ebben a laza öltözékben, vidáman és izgatottan olyan volt, mint egy egyetemista lány.

- Ja, persze, én még kérek egyet - mondta Lou.

- Akkor egyet kérünk - adta tovább a rendelést Jack a pincérnőnek -, aztán a számlát.

- És nektek milyen napotok volt? - kérdezte Lou Jacktől és Laurie-tól.

- Itt vagyunk - válaszolta Jack -, és ez volt a legfőbb cél. Laurie-ék kiváltották a vízumokat, én megvettem a jegyeket. - A hasára ütött. - És van egy halom francia frankom meg egy pénztartó övem. Azt mondták, Afrikának abban a részében a francia frank a legjobb keményvaluta.

- De mi lesz, amikor megérkeztek, azt tudjátok? - érdeklődött tovább Lou.

Jack Estebanra mutatott. - Arról a mi kedves útitársunk gondoskodott. Az unokatestvére vár minket a repülőtéren, és a sógorának szállodája van...

- Az biztos jó lesz - mondta Lou. - És mi a terv?

- Esteban unokatestvére kibérel nekünk egy minibuszt - felelte

Jack -, azzal megyünk Cogóba.

- És csak úgy beállítotok?

- Ez az elképzelésünk.

- Hát, sok szerencsét - mondta Lou.

- Köszönjük - mosolyodott el Jack. - Alighanem szükségünk is lesz rá.

Fél órával később az egész csoport - persze Lou nélkül - beszállt a 747-esbe. Megkeresték a helyüket, fölrakták a kézicsomagjukat, elhelyezkedtek, és a hatalmas gép máris megmozdult, ahogy elvontatták a beszállókaputól.

Később, amikor a motorok igazából felsivítottak, és a gép hatalmas erővel nekilódult a kifutópályán, hogy felszálljon, Laurie érezte, hogy Jack megfogja a kezét, és vad erővel szorítja.

- Jól vagy? - kérdezte a férfitől.

Jack csak bólintott. - Csak nem tudom szeretni a repülést - mondta.

Laurie pontosan értette.

- Elindultunk! - kiáltott föl mámorosan Warren. - Afrika! Jövünk!

19. fejezet

1997. március 8. 2:00

Cogo, Egyenlítői Guinea

- Alszol? - súgta Candace.

- Viccelsz? - súgta vissza Melanie. - Hogy tudnék aludni ezen a gallyakkal beszórt kődarabon?

- Én sem tudok - mondta Candace. - Főleg ettől a borzalmas horkolástól. Kevinnel mi van?

- Én is fönt vagyok - válaszolta Kevin.

Kisebbfajta odúban voltak, amely a nagy barlangból nyílt, közvetlenül a bejárat mögött. Szinte teljes sötétség uralkodott, csak a kintről beverődő gyenge holdfény derengett valamennyire.

Mindjárt a megérkezésük után mindhármukat betuszkolták ebbe a kisebbik barlangba. Körülbelül három méter széles lehetett, a mennyezete hátrafelé lejtett, elöl, ahol a legmagasabb volt, Kevin éppen elfért alatta. Hátsó fala nem volt az odúnak, ott egyszerűen szűk alagúttá keskenyedtek a falak. Kevin még az este alaposan megvizsgálta az alagutat a zseblámpával, hátha rábukkan másik kijáratra, de úgy tíz méter után az alagútnak egyszer csak minden átmenet nélkül vége szakadt.

A bonobók jól bántak velük, annak ellenére, hogy a nőstények először hidegen fogadták őket. De végül mindegyiküket szemlátomást lenyűgözte az emberi lények látványa, és igyekeztek nem bántani őket. Tökhéjakban sáros vizet hoztak nekik, és sokféle ennivalót. Sajnos ez az ennivaló lárva, kukac és más rovar volt, meg valami kákaféle a Lago Hippóból.

Késő délután az állatok tüzet raktak a barlang bejárata előtt. Kevint az izgatta különösen, hogy hogyan tudják meggyújtani, de

túlságosan távol volt tőlük, nem látta, milyen módszert alkalmaznak. Néhány bonobó szoros kört alkotott, és fél óra múlva már égett a tűz.

- Ennyit a füstről - mondta Kevin a nőknek.

A bonobók nyársra tűzték a gerezákat, és a tűz fölött megsütötték őket. Aztán darabokra tépték a húst, és nagy izgalommal szétosztották egymás között. A nagy rikoltozásból és “kiabálásból” arra lehetett következtetni, hogy a majomhúst különleges lakomának tekintik.

Az egyes számú bonobó a húsból néhány apró darabot egy nagy levélre rakott, és behozta nekik. De csak Kevin volt hajlandó megkóstolni. Azt mondta, életében nem evett még ilyen kemény húst, az íze pedig az elefánthúséra emlékeztette. Egy évvel azelőtt Spallek az egyik vadászata alkalmával elejtett egy erdei elefántot, de neki csak az agyara kellett, a hús egy részét megfőzette a kórház konyháján, Kevin akkor ismerkedett meg az elefánthús ízével.

A bonobók nem akarták fogolyként tartani az embereket, azt sem bánták, amikor Kevin és a két nő leoldozta magáról a kötelet, ami egymáshoz kötötte őket. Azt azonban világossá tették számukra, hogy bent kell maradniuk a kisebb barlangban. Két nagy termetű hím mindig ott volt a közvetlen közelükben. Valahányszor Kevin vagy a nők megindultak volna kifelé, ezek ketten torkuk szakadtából rikácsolni kezdtek, és ami ijesztőbb volt, vicsorogva, vadul feléjük lódultak, és csak közvetlenül előttük fékeztek le. Így aztán könnyedén bent tartották a három embert az odúban.

- Előbb-utóbb csinálnunk kell valamit - mondta Melanie. - Nem maradhatunk itt örökre. És egyértelmű, hogy csak akkor lehet, amikor mind alszanak, mint például most.

A barlangban valamennyi bonobó, az őröket is beleértve, mélyen aludt. Ágakból és levelekből összebarkácsolt primitív vackukon feküdtek, és szinte mindegyikük hangosan horkolt.

- Ránk akarod haragítani őket? Szerintem hiba lenne - mondta

Kevin. - Szerencsénk, hogy eddig is ilyen jól bántak velünk.

- A kukacokra gondolsz, amit vacsorára kaptunk? - súgta vissza Melanie. - De mindegy, akkor is meg kell próbálkoznunk. És előbb-utóbb ellenünk is fordulhatnak. Nem lehet tudni előre, hogy mit fognak csinálni.

- Én inkább várnék - mondta Kevin. - Most még újdonság vagyunk nekik, de ez el fog múlni. Otthon meg biztosan észreveszik, hogy eltűntünk. Spallek és Edwards nagyon gyorsan rá fog jönni, hogy csak itt lehetünk. És eljönnek értünk.

- Én erről nem vagyok meggyőződve - felelte Melanie. - Lehet, hogy Spallek még örülni is fog, hogy nyomunk veszett.

- Spallek lehet, de Edwards biztosan nem - vetette ellen Kevin. - Ő alapjában rendes ember.

- Te mit gondolsz, Candace? - kérdezte Melanie.

- Nem is tudom. Igazából még mindig nem fogtam föl, hogyan kerülhettem ilyen helyzetbe, úgyhogy nem tudom, hogyan reagáljak. Olyan vagyok, mint egy darab fa.

- Mit csinálunk, ha végül visszajutunk? - kérdezte Kevin. - Arról még nem is beszéltünk.

- Ha! Ha visszajutunk! - mondta Melanie.

- Ne beszélj így! - szólt rá rögtön Candace.

- Szembe kell néznünk a tényekkel! - folytatta Melanie. - Ezért gondoltam, hogy addig próbáljunk meg valamit, amíg alszanak.

- Fogalmunk sincs róla, hogy tényleg mélyen alszanak-e - mondta Kevin. - Pont olyan lenne, mintha nekiindulnánk az aknamezőnek.

- Egy dolog biztos - mondta Candace. - Én több szervátültetésben nem veszek részt. Már attól is rossz érzésem volt, amikor még majmoknak gondoltam őket. Most pedig már végképp nem tudnám csinálni. Ami engem illet, én ennyit tudok.

- Ez magától értetődik - felelte Kevin. - Aki kicsit is érzékeny,

annak számára ez nem kérdés. De nem ez a fontos. A fontos az, hogy ez az új faj most már létezik, és ha nem donorként használják őket, akkor mi legyen velük?

- Tudnak szaporodni is? - kérdezte Candace.

- Persze, biztosan - mondta Melanie. - Az ivarszerveik érintetlenek.

- Úristen - rémüldözött Candace. - Ez borzasztó!

- Lehet, hogy sterilizálni kellene őket - mondta Melanie. - És akkor csak egyetlen generációról kellene gondoskodni.

- Bárcsak előbb gondoltam volna erre - mondta Kevin. - Az volt a baj, hogy amikor véletlenül rájöttem, hogyan lehet kicserélni a kromoszómarészeket, olyan erős volt az intellektuális ösztönzés, hogy az egyéb következményekre nem gondoltam.

Ekkor hatalmas villám fénye világította meg a barlang belsejét, aztán hangos csattanással megdörrent az ég. Olyan volt, mintha az egész hegy megrázkódott volna. A természet látványos jelenettel tudatta a rendes napi zivatar közeledtét.

- Ebből is látszik, hogy nekem van igazam - mondta Melanie, miután elhalt a dörgés zaja.

- Miről beszélsz? - kérdezte Kevin.

- Ettől a dörgéstől még egy halott is fölébredt volna - mondta Melanie. - És nézd meg, a bonobók meg sem rezdültek, egyik se.

- Ez tényleg igaz - helyeselt Candace.

- Szerintem legalább egyikünknek meg kellene szöknie - folytatta Melanie. - Legalább akkor biztosan tudnánk, hogy Edwardsot riasztja valaki. És Edwards ide tudna küldeni egy mentőcsapatot.

- Igen, ezzel én is egyetértek - mondta Candace.

- Naná, hogy egyetértesz - vágta rá Melanie.

Pár pillanatig hallgattak. A csendet végül Kevin törte meg. - Várjatok csak! Ugye nem azt akarjátok mondani, hogy én menjek?

- Én be sem tudnék szállni a kenuba. Evezni meg végképp nem - mondta Melanie.

- Én beszállni beszállnék, de a sötétben biztosan nem tudnék evezni - mondta Candace.

- És szerintetek én tudnék? - kérdezte Kevin.

- Legalábbis jobban, mint mi - felelte Melanie.

Kevin összerázkódott. Ijesztő gondolat volt, hogy elinduljon a kenuhoz, ilyen sötétben, a kóborló vízilovak között. De az még ijesztőbb volt, hogy aztán beüljön a kenuba, és átevezzen a krokodiloktól hemzsegő tavon.

- Lehet, hogy csak el kéne bújnod a kenuban, amíg kivilágosodik - javasolta Melanie. - Az a fontos, hogy innen juss ki, amíg alszanak a bonobók.

Ez már rokonszenvesebb verzió volt Kevin számára is, de ettől még könnyen összetalálkozhatott a vízilovakkal az ingoványban.

- Emlékezz vissza, hogy legelőször te akartál ide jönni! - emlékeztette Melanie.

Kevin erőteljesen tiltakozni akart, de aztán meggondolta magát. Melanie-nak bizonyos szempontból igaza volt. Valóban ő mondta, hogy csak úgy lehet megállapítani a bonobókról, hogy nem előemberek-e, ha kijön a szigetre. De onnantól kezdve minden alkalommal Melanie állt elő újabb és újabb ötletekkel.

- Igen, te javasoltad - mondta Candace. - pontosan emlékszem. Az irodádban voltunk. Akkor, amikor először beszéltél a füstről.

- De én csak azt mondtam... - kezdte Kevin, de aztán elhallgatott. Annyit már megtanult, hogy a Melanie-val folytatott vitában ő csak alulmaradhat, különösen, ha még Candace is a barátnőjét támogatja, mint most is történt. Azonkívül abban a pillanatban tűnt fel neki valami. A barlang földjére a holdfény csíkot festett, szabad utat jelezve egészen a barlang bejáratáig. Csak egy-két ködarab volt az útban meg gallyak, más akadály nem látszott.

Talán mégis sikerülhet, gondolta Kevin. Talán nem is kell törődni a vízilovakkal. Talán valóban nem szabad arra számítani, hogy a bonobók másnap is ugyanilyen barátságosak lesznek, nem a bonobótermészetük miatt, hanem a bennük lévő emberi rész miatt.

- Rendben van - mondta hirtelen elhatározással. - Megpróbálom.

- Hurrá! - súgta Melanie örvendezve.

Kevin négykézlábra állt. Máris elfogta a reszketés arra a tudatra, hogy ott van körötte ötven vad, erős állat, és mind azt akarja, hogy ne mozduljon a helyéről.

- Ha baj van - súgta oda neki Melanie -, csak rohanj vissza gyorsan ide!

- Úgy mondod, mintha az olyan könnyű lenne - mondta Kevin.

- Az lesz, ne félj - nyugtatta Melanie. - A bonobók és a csimpánzok sötétedéskor elalszanak, és nem ébrednek fel hajnalig. Nem lesz semmi probléma.

- De mi lesz a vízilovakkal? - kérdezte Kevin.

- Hogyhogy mi lesz, mi lenne? - értetlenkedett Melanie.

- Mindegy, nem érdekes - legyintett Kevin. - Még úgyis messze vagyok tőlük.

- Na jól van, sok szerencsét! - súgta Melanie.

- Így van, sok szerencsét - visszhangozta Candace.

Kevin megpróbált fölállni és elindulni, de nem bírt. A belső hang egyre azt súgta neki, hogy ő nem hős, nem is volt az sohasem, és nem szabad elindulnia.

- Mi baj van? - kérdezte Melanie.

- Semmi - felelte Kevin. Hirtelen, valahonnan a lelke legmélyéről mégis sikerült elegendő bátorságot gyűjtenie. Fölállt, de nem egyenesedett ki, hanem meggörnyedt, úgy tapogatta óvatosan az utat a holdfény sávja mentén a barlang szája felé.

Közben egyre azon vívódott, melyik a jobb módszer, ha lassan,

araszolva halad, vagy ha futásnak ered, és megpróbál meg sem állni a kenuig. Az óvatosság küzdött benne a vággyal, hogy minél előbb túl legyen a megpróbáltatáson. Az óvatosság győzött. Szinte centiméterenként haladt előre. Ha a legkisebb zajt ütötte, máris megrándult, és azonnal megmerevedett a sötétben, de csak az alvó állatok hortyogásának hangját hallotta maga körül.

Az egyik bonobó, körülbelül hat-hét méterre a barlang szájától, hirtelen megmozdult, megreccsentek a gallyak alatta a vackán. Kevin szinte kővé dermedt lépés közben, a szíve vadul kalapált. De a bonobó csak álmában mocorgott, továbbra is egyenletesen lélegzett, aludt tovább. A barlang szájához közeledve egyre világosabb lett, Kevin itt már tisztán látta a szanaszét heverő bonobókat. A puszta látvány elég volt hozzá, hogy ismét halálra rémüljön és megtorpanjon. Csak egy percnyi bénultság után volt képes folytatni útját a szabadulás felé. Még valami megkönnyebbülésfélét is érzett, ahogy a nyirkos dzsungelszag első hulláma elnyomta a vadállatok erős kipárolgását.

De a megkönnyebbülés nem tartott sokáig.

Villám villant, ezzel szinte egy időben hatalmasat dörgött, és trópusi felhőszakadás zúdult le az égből. Kevin annyira megijedt, hogy kis híján elvesztette az egyensúlyát. Vadul kapálóznia kellett a karjával, hogy nagy üggyel-bajjal állva tudjon maradni. Hajszálon múlt, hogy nem zuhant rá valamelyik alvó állatra.

Már csak néhány méter volt hátra, már látta a dzsungel fekete sziluettjét. A kintről beszűrődő éjszakai zajok lassan fölébe kerekedtek a bonobók reszelős horkolásának.

Kevin éppen azt latolgatta, vajon sikerül-e majd lejutnia a meredek úton a sziklák aljára, amikor beütött a baj. A szíve a torkába ugrott - kezet érzett a lábán! Valami olyan erővel markolta meg a bokáját, hogy a fájdalomtól azonnal könnyek szöktek a szemébe. Ahogy a félhomályban odanézett, elsőként a saját karóráját látta megcsillanni a hatalmas termetű, egyes számú

bonobó szőrös karján.

- Tada! - kiáltotta a bonobó, miközben talpra szökkent, és ugyanazzal a mozdulattal kirántotta Kevin alól a lábát. Szerencsére a barlang földjének azt a részét ellepte a sokféle hulladék, ami valamelyest tompította az esést. De Kevin még így is hatalmasat zuhant, a bal csípőjére.

A kiáltásra felpattant a többi állat is. Egy pillanatig kaotikus zűrzavar uralkodott, amíg meg nem értették, hogy nincs veszély.

Az egyes elengedte Kevin bokáját, de csak azért, hogy a két karjánál fogva ragadja meg. Döbbenetes erővel megemelte, és maga elé nyújtott karral tartotta a levegőben.

A bonobók hangos, hosszú, dühös hangsorokat hallattak. Kevin tehetetlen volt, arca eltorzult a fájdalomtól, ahogy az állat markolta a karját.

Hosszú tirádája végén az egyes számú bonobó Kevint maga előtt tartva bement a barlangba, odalépett az odúhoz, ahol a két nő volt, és a szó szoros értelmében közéjük dobta Kevint. Még egy végső, haragos szót kiáltott, aztán visszament a vackához.

Kevin nagy nehezen ülő helyzetbe tornászta magát. Megint a csípőjére esett, az egyik csuklója is megrándult, a könyökéről pedig lehorzsolódott a bőr. De ha arra gondolt, milyen erővel hajította őt el az állat, akkor tulajdonképpen tűrhetően érezte magát.

A nagyobbik barlangból újabb kiáltások visszhangoztak, valószínűleg ez is az egyes volt, de a sötétben nem lehetett megállapítani. Kevin megtapogatta a bal könyökét. Ragacsos melegséget érzett, tudta, csak vér lehet.

- Kevin! - súgta Melanie. - Jól vagy?

- A körülményekhez képest - felelte Kevin.

- Hála istennek - mondta Melanie. - Mi történt?

- Nem tudom - válaszolta Kevin. - Már azt hittem, sikerült. Ott voltam egészen a bejáratnál.

- Megsérültél? - kérdezte Candace.

- Kicsit - vallotta be Kevin. - De semmim nem tört el. Legalábbis úgy érzem.

- Mi nem is láttuk, mi volt - mondta Melanie.

- A dublőröm jól lehordott - felelte Kevin. - Legalábbis úgy értettem. Aztán visszahajított ide. Csak annak örülök, hogy nem tirátok estem.

- Ne haragudj, hogy belehajszoltalak! -, mondta Melanie. - Belátom, hogy igazad volt.

- Rendes tőled - súgta Kevin. - Pedig majdnem sikerült. Már olyan közel voltam.

Candace fölkattintotta az elemlámpát, de a tenyerével beárnyékolta az égőt. Egészen közel tartotta Kevin karjához, hogy megnézhesse a könyökét.

- Úgy látom, nincs más hátra, mint hogy Bertram Edwardsban bizakodjunk - mondta Melanie. Megborzongott, aztán fölsóhajtott. - Nehéz ezt elhinni: a saját teremtményeink foglyai vagyunk.

20. fejezet

1997. március 8. 6:40

Bata, Egyenlítői Guinea

Jack észrevette, hogy a fogát csikorgatja. És Laurie kezét is szorosabban fogja a kelleténél. Megpróbálta tudatosan ellazítani magát. A baj forrása a repülőút volt a kameruni Doualából Batába. A légitársaság enyhén szólva nem volt elegáns, kisméretű, öreg gépekkel repültek, ez a mostani is pontosan olyan volt, mint amilyen Jack rémálmaiban szerepelt, ha szerencsétlenül járt családjára gondolt.

Maga a repülőút is viszontagságos volt. A gépnek egyre-másra zivatarokat, a vajszínűtől a sötétliláig mindenféle színárnyalatú, tornyosuló felhőket kellett kerülgetnie. Szinte szünet nélkül villámlott, a szél vadul dobálta a gépet.

Pedig az utazás első szakasza álomszerű volt. New Yorktól Párizsig tökéletesen sima volt az út, és szerencsére semmilyen esemény nem történt. Mindegyikük tudott aludni, legalább pár órát.

A tervezettnél tíz perccel korábban érkeztek Párizsba, úgyhogy bőven volt idejük megkeresni a kameruni légitársaság gépét, amely Doualába vitte őket. Azon az útszakaszon még többet aludtak. De ettől az utolsó résztől a szó szoros értelmében égnek állt a hajuk.

- Leszállunk - mondta Laurie Jacknek.

- Remélem, sikerülni fog - próbált tréfálkozni Jack. Kinézett a gép koszos ablakán. Azt látta, amire számított: összefüggő, zöld növényzetet. Ahogy közeledtek a fák csúcsai, őszintén remélte, hogy legalább lesz rendes leszállópálya.

Végre lezökkentek a betonra. Jack és Warren egyszerre sóhajtott

fel megkönnyebbülve.

Miközben kifelé kászálódtak a kicsi, rozoga repülőgépből, Jack körülnézett, és az elhanyagolt kifutópályán túl furcsa látványra lett figyelmes. A dzsungel sötétzöld háttere előtt káprázatos, fehér színű, sugárhajtású gép pihent magányosan a betonon. Körülötte négy ponton vörös sapkás, terepszínű gyakorlóruhás katonák álltak őrséget, vállukra vetett automata fegyverekkel.

- Kié ez a gép? - kérdezte Jack Estebantól. Felségjel nem látszott rajta, nyilvánvaló volt, hogy magánrepülő.

- Fogalmam sincs - felelte Esteban.

A repülőtér érkezési részében uralkodó káosz Esteban kivételével mindenkit készületlenül ért. Minden külföldinek vámvizsgálaton kellett átesnie. Az újonnan érkezetteket kisebb szobába vitték, a poggyászukkal együtt. Valószínűtlen hely volt, két, piszkos egyenruhás, pisztollyal felfegyverzett katona vezette őket ide.

Estebant először kiparancsolták a helyiségből, de miután hosszan és hangosan veszekedett a katonákkal a saját nyelvükön, visszaengedték. A pisztolyosok az összes táskát kinyitották, és mindent, ami bennük volt, kipakoltak egy kempingasztal méretű padra.

Esteban odasúgta Jacknek, hogy a katonák pénzre számítanak. Jack először elvből nemet mondott. Ám amikor egyértelmű lett, hogy akár órákig is itt tarthatják őket, beadta a derekát. Tíz francia frank meg is oldotta a problémát.

A “vámvizsgálat” után Esteban rögtön elnézést kért az amerikaiaktól. - Ez itt komoly probléma - mondta. - Mindenkit, aki a kormány alkalmazottja, meg kell vesztegetni.

A várócsarnokban Esteban unokatestvére, Arturo várta őket. Tagbaszakadt, rendkívül barátságos ember volt, csillogó szeme, villogó fogai voltak. Lelkes kézszorítással üdvözölte mindannyiukat. Igazi afrikai viseletben volt: tarka mintás, bő és hosszú köntösben, illetve kis, kerek kalapban.

Kiléptek a repülőtér épületéből egyenlítői Afrika forró, párás levegőjére. Minden irányba messzire el lehetett látni, ugyanis viszonylag sík vidékre érkeztek. A késő délutáni ég tompán kéklett fölöttük, de a látóhatáron végig hatalmas viharfelhők gyülekeztek.

- Öreg, én ezt nem is hiszem el - ámuldozott Warren. Úgy kapkodta a fejét, mint a gyerek a játékboltban. - Évek óta tervezem, hogy eljövök, de soha nem hittem benne igazán.

Jackre pillantott. - Köszönöm, öreg! Csapj bele! - Előrenyújtotta a tenyerét. Jack belecsapott Warren kezébe, aztán Warren is az övébe, mintha csak kedvenc kosárpályájukon lennének, a Harlemben.

A járda mellett ott parkolt a minibusz, amelyet Arturo bérelt számukra. Néhány bankjegyet csúsztatott egy rendőr markába, aztán intett a vendégeknek, hogy beszállhatnak.

Esteban ragaszkodott ahhoz, hogy Jack üljön a vezető melletti ülésre. Jack túl fáradt volt, hogy vitatkozzon, inkább szó nélkül beült az autóba. Öreg Toyota volt, a két első ülés mögött még két kettes üléssel. Laurie és Natalie leghátulra másztak be, Warren és Esteban ült középre.

A repülőtérről kijövet eléjük tárult az óceán látványa, a part széles volt és homokos, lágy hullámok mosták a szélét. Hamarosan nagy, félbehagyott panelépület mellett haladtak el, amelyet máris megviselt az időjárás, itt-ott omladozott is. A tetejéből rozsdás vasgerendák álltak ki, mint a tengerisün tüskéi. Jack megkérdezte, mi az.

- Turistaszállodának kellett volna lennie - felelte Esteban. - De se pénz nem volt, se turisták.

- Üzletileg ez elég szerencsétlen kombináció - jegyezte meg Jack.

Esteban hátul igazi idegenvezetőként mutogatott és magyarázott, elöl közben Jack arról érdeklődött Arturótól, hogy messze mennek-e.

- Nem, maximum tíz perc lesz - felelte Arturo.

- Ha jól tudom, maga a GenSysnek dolgozott - mondta Jack.

- Három évig - válaszolt Arturo. - De most már nem. Az igazgató nagyon rossz ember. Jobb itt nekem, Batában. Szerencsés vagyok, van munka.

- Mi szeretnénk körülnézni a GenSys-telepen - folytatta Jack. - Mit gondol, lehet?

- Várják magukat? - kérdezte Arturo zavartan.

- Nem - felelte Jack. - Meg akarjuk lepni őket.

- Akkor abból baj lehet - mondta Arturo. - Nem szeretik a látogatókat. Amikor rendbe hozták a cogói utat, kaput építettek, sorompóval. Éjjel-nappal ott állnak a katonák. És csak az az út van, más nincs.

- Ahá! - mondta Jack. - Ez nem jó hír. - Nem számított arra, hogy korlátozzák a városba irányuló forgalmat. Azt hitte, beülnek az autóba, és odamennek, legföljebb a kórházba vagy a laboratóriumokba való bejutásnál számolt nehézségekkel.

- Amikor Esteban telefonált, hogy maguk jönnek, azt hittem, meghívták magukat - folytatta Arturo. - Ezért nem mondtam a kaput.

- Persze, értem - mondta Jack. - Nem a maga hibája. Mondja, maga szerint ha pénzt adunk a katonáknak, beengednek?

Arturo gyors pillantást vetett Jackre. Aztán megvonta a vállát. - Nem tudom. Nekik jobb a fizetésük, mint az egyszerű katonáknak.

- És milyen messze van a kapu a várostól? - kérdezett tovább Jack. - Nem lehet gyalog átvágni a dzsungelen, és megkerülni a kaput?

Arturo megint Jackre pillantott. Nem várta, hogy ilyesmiről fogják kérdezgetni.

- Hát, elég messze van - mondta kissé feszengve. - Lehet, hogy öt

kilométer. És gyalog menni a dzsungelben nem könnyű. Veszélyes is lehet.

- És csak egy út van? - kérdezte Jack.

- Csak egy út van - bólintott Arturo.

- Láttam a térképen, hogy Cogo a tengerparton fekszik - mondta Jack. - Mi van, ha csónakkal megyünk?

- Azt hiszem, lehet - bólintott megint Arturo.

- És honnan lehet hajót szerezni?

- Acalayongban - mondta Arturo. - Ott sok hajó van. Úgy lehet menni Gabonba is.

- Bérelni is lehet hajót?

- Sok pénz - felelte Arturo.

Éppen Bata központján haladtak keresztül, meglepően széles, fákkal szegélyezett, szemetes utakon. Nagyon sok ember járt az utcán, de viszonylag nagyon kevés jármű. Valamennyi épület alacsony betonépítmény volt.

A város déli végéhez közeledve elhagyták a főutat, és kátyús földúton mentek tovább. Nagy pocsolyák jelezték, hogy nemrég még esett az eső.

A szálloda is igénytelen, kétszintes, lapos tetejű betonépület volt. A tetőből kiálló vasrudak arra utaltak, hogy újabb emeletet terveztek a meglévők fölé. A homlokzat eredetileg kék színű lehetett, de mára csak fakó pasztellárnyalat maradt belőle.

Amint megálltak, gyerekek és felnőttek hada tódult ki a bejáraton. Arturo mindenkit bemutatott, a legfiatalabb szégyenlős kisfiúig. Kiderült, hogy a földszinten több család, több generáció lakik együtt, a második szint volt a szálloda.

A szobák parányiak voltak, de tiszták. Mindegyik az U alakú épület külső oldalán helyezkedett el, az udvarról függőfolyosóra lehetett fölmenni, onnan pedig a szobákba. Az U mindkét végén

volt egy-egy vécé és zuhanyozó.

Jack lerakta a táskáját, hálás pillantást vetett a szokatlanul keskeny ágyat beborító szúnyoghálóra, aztán kilépett a folyosóra. Laurie is előbukkant a szobájából. Rákönyököltek a korlátra, onnan néztek le az udvarra, lent banánfák, lyukas autógumik díszelegtek, meztelen gyerkőcök és néhány csirke szaladgált.

- Nem éppen luxushotel - jegyezte meg Jack.

Laurie elmosolyodott. - De mégis elbűvölő. És boldog vagyok, mert egyetlen bogarat sem láttam a szobámban, pedig attól féltem a legjobban.

A tulajdonosok, Esteban sógora, Florenico meg a felesége, Celestina valóságos lakomát készítettek a vendégeknek. A főfogás helybéli hal volt, malanga nevű, gyökérszerű növényből készült körettel. Desszertként pudingra emlékeztető édességet kaptak, egzotikus gyümölccsel. És mindannyiuknak nagyon jól esett a vacsora végén a jéghideg kameruni sör.

A bőséges ennivaló meg a sör végül kifogott a kimerült utazókon. Kis idő után már alig tudták nyitva tartani a szemüket. Elnehezült tagokkal fölmásztak az emeletre, a szobájukba és lefeküdtek. Úgy tervezték, reggel korán kelnek, és indulnak dél felé.

Bertram Edwards igyekezett Spallek irodájába. Halálosan fáradtnak érezte magát. Este fél kilencre járt, reggel fél hatkor kelt, és az állatgondozókkal együtt kiment Isla Francescára, irányítani a tömeges begyűjtés előkészületeit. Egész nap dolgoztak, alig egy órája értek vissza az állatközpontba.

Aurelio már rég hazament, úgyhogy Edwards azonnal benyitott az igazgatói szobába. Spallek a térre néző ablaknál állt, pohárral a kezében. Tekintete a kórház épületét pásztázta. A szobában nem égett a villany, csak a koponyába állított gyertya világított, éppen úgy, mint előző este. A gyertyaláng a mennyezeti ventilátor mozgásától ide-oda ingott, táncoló árnyékokat vetve a kitömött állattrófeákra.

- Tölts magadnak valamit - mondta Spallek anélkül, hogy megfordult volna. Tudta, hogy Edwards az, félórája beszéltek telefonon, és megállapodtak, hogy találkoznak.

Edwards inkább borivó volt, a töményért nem rajongott, de mostani állapotában inkább jó adag whiskyt töltött magának. Belekortyolt a tüzes italba, és odalépett Spallek mellé, az ablakhoz. A kórház-laboratórium együttes meleg fényekkel tündökölt a nedves trópusi éjszakában.

- Te tudtad, hogy Taylor Cabot idejön? - kérdezte Edwards.

- Halvány gőzöm sem volt róla - felelte Spallek.

- Hogy tudtad elhelyezni? - kérdezte Edwards.

Spallek a kórház felé intett. - A szállóban van. A fősebészt kiköltöztettem a helyéről, tudod, amit elnöki lakosztálynak szoktunk hívni. Naná, hogy nem örült neki. Tudod, milyen rohadt önzők ezek az orvosok. De hát mit csináltam volna? Nem a Ritznek vagyok az igazgatója.

- És azt tudod, hogy miért jött? - kérdezte Edwards.

- Dr. Lyons azt mondja, kimondottan a bonobó-program miatt, azt akarja felmérni - mondta Spallek.

- Ettől tartottam - jegyezte meg Edwards.

- Ez a mi szerencsénk - borongott Spallek is. - Évekig óramű pontossággal működik minden, és amikor egyszer előjön valami probléma, akkor rögtön itt van.

- Dr. Lyonsszal mit csináltál?

- Ő is ugyanott van. Az agyamra megy. Azt akarta, hogy tegyem külön Cabottól, de hát hova tegyem, vigyem haza, magamhoz? Na nem, köszönöm szépen!

- Kevin Marshallt kérdezte?

- Persze. Ahogy félre tudott hívni, az volt az első kérdése.

- És mit mondtál?

- Az igazat - felelte Spallek. - Hogy Marshall a megtermékenyítési technikusnővel és az ápolónővel elment valahová, és fogalmam sincs, hogy most hol van.

- Hogyan reagált?

- Vörös lett a feje. Mondjam meg, hogy a szigetre ment-e. Mondtam, hogy szerintünk nem. Erre rám parancsolt, hogy keressem meg. El tudod ezt képzelni? Raymond Lyons nekem nem parancsolgathat!

- Ezek szerint Kevin és a nők nem kerültek elő?

- Nem, és semmi hír róluk.

- Kerestetted őket?

- Átküldtem McIverset Acalayongba, hogy járja végig azokat az ócska vízparti szállodákat, de hiába. Szerintem esetleg átmentek Kókuszpartra, Gabonba. Ez látszik a leglogikusabbnak, de hogy miért nem szóltak senkinek, azt nem tudom fölfogni.

- Micsoda rohadt, zavaros helyzet - jegyezte meg Edwards rövid hallgatás után.

- Hogy haladtatok a szigeten? - kérdezte Spallek.

- Ahhoz képest, hogy rohammunkát kell végezni, elég jól - felelte Edwards. - Átvittünk egy kétéltű terepjárót meg egy teherkocsit. Másképp nem tudnánk áthozni annyi állatot egyszerre.

- És hányat szedtetek össze?

- Huszonegyet. Ami nagyon nagy teljesítmény az embereimtől. És talán holnap be is tudjuk fejezni.

- Ilyen gyorsan? - kérdezte Spallek meglepve. - Ma ez az első jó hír, amit hallok.

- Azért könnyebb is, mint gondoltuk - mondta Edwards. - Ezek az állatok tisztára meg vannak babonázva tőlünk. Olyan jámborak, hogy egészen közel lehet menni hozzájuk a nyílpuskával. Tiszta pulykavadászat.

- Még jó, hogy legalább valami normálisan megy.

- Az a huszonegy, amit ma összeszedtünk, mind a leszakadt csoporthoz tartozik, amelyik a Rio Divisótól északra tanyázott. Nagyon érdekes volt látni, hogyan élnek. Képzeld el, kunyhókat építettek cölöpökre, és lobélialevelekből csináltak rájuk tetőt.

- Törődöm is azzal, hogyan élnek! - emelte fel a hangját dühösen Spallek. - Nehogy már te is elkezdjél nyafogni miattuk!

- Nem, dehogy nyafogok - mondta Edwards. - De akkor is érdekes. És tábortűz nyomait is láttuk.

- Tényleg jobb lesz, hogy ketrecbe dugjuk őket. Nem fogják gyilkolni egymást, és nem fognak a tűzzel sem játszani.

- Így is lehet nézni a dolgot.

- És semmi jel, hogy ezek hárman arra jártak volna? - kérdezte Spallek.

- Semmi az égvilágon - felelte Edwards. - Pedig külön figyeltem. Vannak helyek, ahol biztosan megmaradt volna a lábnyomuk, de ott sem. Délután már a hidat építettük a Rio Divisón, fatörzsekből, úgyhogy holnap már a sziklák környékén szedjük össze az állatokat. Majd ott is nyitva tartom a szemem, jártak-e arra.

- Kétlem, hogy találnátok valamit, de amíg nem kerülnek elő, nem zárhatjuk ki ezt a lehetőséget sem. De azt már most megmondom, ha oda mentek, úgy átadom őket az egyenlítői guineai igazságügy-miniszternek, mint a huzat! És följelentem őket, hogy súlyos károkat okoznak a GenSysnek. Észre sem veszik, és már mennek is a futballpályára, a kivégző osztag elé.

- Szó sem lehet semmi ilyesmiről, amíg Cabot meg a többiek itt vannak! - tiltakozott Edwards rémülten.

- Magától értetődik - vigyorodott el rosszindulatúan Spallek. - Különben is, csak képletesen említettem a futballpályát. Majd megmondom a miniszternek, hogy vigyék ki őket a Zónából, úgy lőjék agyon őket.

- Lehet már tudni, hogy Caboték mikor viszik vissza a pácienst Amerikába?

- Senki nem mondott semmit - válaszolta Spallek. - Gondolom, ezt Cabot dönti el. De remélem, már holnap. Vagy legkésőbb holnapután.

21. fejezet

1997. március 9. 4:30

Bata, Egyenlítői Guinea

Jack hajnali négykor fölébredt, és nem tudott újból elaludni. Volt abban némi irónia, hogy az udvari banánfán tanyázó békák és tücskök zenebonáját is sokallották az érzékei, melyek egyébként tökéletesen alkalmazkodtak a New York-i éjszaka szirénázásához, csörömpöléséhez.

Fogta a törülközőjét és a szappant, kilépett a függőfolyosóra, és elindult a zuhanyozó felé. És félúton összeütközött Laurie-val, aki visszafelé tartott ugyanonnan.

- Hát te? Hogyhogy fönt vagy? - kérdezte Jack. Odakint még koromsötét volt.

- Nyolc körül feküdtünk le - felelte Laurie. - Nyolcórai alvás nekem tökéletesen elegendő.

- Igazad van - mondta Jack. Neki eszébe sem jutott, hogy előző este milyen korán kidőltek.

- Lemegyek a konyhába, megnézem, van-e valahol kávé - mondta Laurie.

- Én is mindjárt jövök - szólt utána Jack.

Mire Jack a tusolás után leért az ebédlőbe, meglepve látta, hogy útitársai már nagyban reggeliznek. Töltött magának a bögrébe kávét, vett egy szelet kenyeret, aztán odaült ő is az asztalhoz, Esteban és Warren közé.

- Arturo szerint őrültség Cogóba menni hivatalos meghívás nélkül - mondta Esteban.

Jack éppen harapott a kenyérből, teli szájjal csak bólintani

tudott.

- Nem fognak bejutni, azt mondja - folytatta Esteban.

- Majd meglátjuk - mondta Jack, miután lenyelte a falatot. - Ha már eddig eljöttem, nem fogok úgy visszamenni, hogy meg sem próbálom.

- Legalább jó az út, hála a GenSysnek - mondta Esteban.

- Legrosszabb esetben autóztunk egy jót - mondta Jack.

Egy órával később újra az ebédlőben találkoztak. Jack emlékeztette a többieket, hogy nem kötelező Cogóba menni, és aki inkább Batában akar maradni, az maradjon nyugodtan. Azt is elmondta, hogy az út körülbelül négy óráig fog tartani.

- Gondolja, hogy egyedül is odatalálnak? - kérdezte Esteban.

- Természetesen - felelte Jack. - Nem is lehet eltévedni. A térkép szerint csak egyetlen főút megy dél felé. Ez még nekem is világos.

- Akkor én azt hiszem, maradok - mondta Esteban. - Inkább meglátogatom a rokonaimat.

Már jócskán úton voltak, Jack vezetett, Warren a jobb oldali első ülésen ült, a két nő pedig mögöttük, amikor a keleti égen megjelentek a pirkadat első halvány jelei. Menet közben álmélkodva állapították meg, milyen sokan igyekeznek gyalogosan a város felé. Többnyire nők és gyerekek, és a nők legtöbbje nagy csomagot vitt a feje tetején.

- Nem látszanak gazdagnak, mégis boldogok - jegyezte meg Warren. Sok gyerek megállt, és integetett az elhaladó minibusznak. Warren visszaintegetett nekik.

Maguk mögött hagyták Bata külvárosát. A panelépületeket errefelé egyszerű, fehérre meszelt, nádtetős vályogházak váltották fel, gyékénnyel elkerített karámokban kecskék nézelődtek.

Amint Batának ezt a részét elhagyták, itt-ott feltünedeztek a dzsungel valószínűtlenül buja sávjai.

Az úton gyakorlatilag nem volt forgalom, eltekintve egy-két szembejövő teherautótól. Amikor valamelyik eldübörgött mellette, a szele meg-meglökte a kisbuszt.

- Ezek aztán nem gatyáznak, mi, öreg? - bökte meg Jack könyökét Warren.

Már huszonöt kilométerre távolodtak Batától. Warren elővette a térképet. Eszerint elágazásra és kanyarra kellett figyelniük, különben, ha eltévesztik az irányt, elég sok időt veszítenek. Útjelző táblák szinte egyáltalán nem léteztek errefelé.

Amikor a nap fölkelt, mindannyian föltették a napszemüvegüket. A táj jószerével végig egyforma volt: dzsungel és dzsungel. Az egyhangúságot csak itt-ott törte meg néhány zsúpfedeles kunyhó csoportja. Két órája autóztak már, amikor rákanyarodtak a Cogo felé vezető útra.

- Ez sokkal jobb út - állapította meg Warren, amikor a kanyar után Jack megint gyorsított.

- Újnak látszik - felelte Jack. Tulajdonképpen addig is viszonylag sima volt az út, de számos toldozás-foldozás nyomát viselte.

Délkeleti irányban haladtak a szárazföld belseje felé, szemlátomást jóval sűrűbbé vált a dzsungel. Az út emelkedni kezdett, a távolban alacsony, erdő borította hegyek sötétlettek.

Egyszer csak, mintha a semmiből érkezett volna, vad vihar tört ki. Érkezését csupán az jelezte, hogy az égboltot sötét, kavargó fellegek lepték el. Néhány perc leforgása alatt alkonyati sötétség lett. Amikor az eső is megeredt, hatalmas pászmákban zúdult alá, és az öreg autó szakadt ablaktörlői nem állták a versenyt a felhőszakadással. Jack kénytelen volt harminc kilométer alá csökkenteni a sebességet.

De negyedóra múlva a nap újra előbukkant a tömör felhők közül, és gőzölgő szalaggá változtatta az utat. Az egyenes szakaszon látták, amint a távolban néhány babuin majom megy át az úttesten - mintha felhőben lépkedtek volna.

Ahogy átszelte a hegyet, az út visszakanyarodott délnyugat felé. Warren megnézte a térképet, és bejelentette a többieknek, hogy alig harminc kilométerre vannak az úti céljuktól.

Újabb kanyar után fehér épületet pillantottak meg - az út közepén!

- Mi a nyavalya ez? - kiáltott fel Warren. - Még nem lehetünk ott, az ki van zárva.

- Azt hiszem, ez a kapu - mondta Jack. - Én is csak tegnap este hallottam róla. Most drukkoljatok! Lehet, hogy át kell térnünk a terv B változatára.

Közelebbről látták, hogy a középső tömb mindkét oldalán magas, fehér rácskerítés húzódik, sorompó gyanánt. A kerítésnek kerekei voltak, hogy félre lehessen húzni az útból, és a járművek tovább haladhassanak.

Jack fékezett, és a kerítéstől pár méterre megállította az autót. A kétszintes őrházból három katona lépett ki, hasonló öltözékben, mint a repülőtéri őrök, akik a magángépet őrizték. Az ittenieknél is volt fegyver, csak hogy derékmagasságban tartották a puskáikat, és egyenesen a minibuszra céloztak.

- Nem tetszik ez nekem - dörmögte Warren az orra alatt. - Olyanok, mint a gyerekek.

- Nyugi - szólt oda Jack. - Letekerte az ablakot. - Helló, fiúk! Szép időnk van, mi?

A katonák. nem mozdultak. Üres arckifejezésük sem változott.

Jack azon volt, hogy szépen megkéri őket, nyissák ki a kaput, amikor negyedik férfi lépett ki a napfénybe. Meglepő módon ez az ember fehér inget, nyakkendőt viselt, és éppen a fekete zakóját húzta magára. Abszurd látványt nyújtott a gőzölgő dzsungel kellős közepén. És ami ennél is meglepőbb volt, nem néger volt. Hanem arab.

- Segíthetek valamiben? - kérdezte az arab, de a hangjából nem

érződött semmiféle segítőkészség.

- Nagyon remélem - felelte Jack. - Cogóba szeretnénk ellátogatni.

Az arab az autó szélvédőjére pillantott, feltételezhetően igazolványt keresett. De semmit sem látott. Megkérdezte Jacktől, van-e belépési engedélye.

- Engedély, az nincs - ismerte be Jack. - Orvosok vagyunk, tudja, érdekel bennünket az a munka, amit itt végeznek.

- Mi a neve? - kérdezte az arab.

- Dr. Jack Stapleton. New Yorkból jöttem egészen idáig.

- Egy perc - mondta az arab, és visszament az őrházba.

- Ez nem sok jót ígér - szólt Jack a szája sarkából Warrennek. Közben rámosolygott a katonákra. - Mennyit ajánljak neki? Nem értek ehhez a vesztegetéshez.

- Itt biztosan sokkal többet ér a pénz, mint New Yorkban - válaszolta Warren. - Szerintem ne aprózd el, adjál neki egy százast! Persze, csak ha rászánsz ennyit.

Jack fejben gyorsan átszámolta a száz dollárt frankra, aztán elővette a bankjegyeket az övtáskájából. Néhány perc múlva az arab visszajött.

- Az igazgató úr azt üzeni, hogy nem ismeri magát, és nemkívánatos a látogatása - mondta az arab.

- Az anyját - mondta Jack. Aztán a bal kezét kinyújtotta az ablakon, lazán a mutatóujja és a gyűrűsujja között tartva a francia bankjegyeket.

Az arab pillanatig nézte a pénzt, aztán érte nyúlt, és elvette. Szempillantás alatt eltüntette a zsebében. Jack nézett rá, de a férfi nem mozdult. A bajusza eltakarta a száját, így az arcáról szinte semmit nem lehetett leolvasni. Jack Warrenhez fordult. - Keveset adtam neki?

Warren a fejét ingatta. - Szerintem nem fog menni.

- Úgy érted, hogy elvette a pénzt, és annyi? - kérdezte Jack.

- Nagy a gyanúm - mondta Warren.

Jack újból a fekete öltönyös férfi felé fordult. Szemügyre vette a fizikai adottságait. Hetvenöt-nyolcvan kiló lehet, gondolta, és inkább soványnak látszik. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy ki kellene szállni az autóból, és visszakövetelni a pénzt, de aztán a katonák láttán elvetette az ötletet.

Lemondóan sóhajtott, Y kanyart csinált, és elindult visszafelé az úton, amerről jöttek.

- Fúj! - szólt előre Laurie a hátsó padról. - Ez csúnya jelenet volt.

- Csúnya jelenet? - kérdezte Jack. - Mindjárt fölrobbanok a dühtől!

- Mi a B változat? - érdeklődött Warren.

Jack előadta az ötletét, miszerint vízi úton közelítenék meg Cogót, hajóval, Acalayong felől. Warrentől azt kérte, nézze meg a térképet, és próbálja kiszámítani, hogy az eddigi sebességgel mennyi ideig tart az út Acalayongba.

- Ha jól számolom, úgy három óra - felelte Warren. - Ha ilyen marad az út. Az a gáz, hogy jó darabon ugyanarra kell visszamennünk, amerről jöttünk, és csak akkor fordulhatunk dél felé.

Jack az órájára pillantott. Majdnem kilenc óra volt. - Tehát dél körül érnénk oda. Ahogy néztem, egy óra alatt mindenképpen átérünk Acalayongból Cogóba, még ha a világ leglassúbb hajójával megyünk is. Mondjuk néhány óráig maradunk Cogóban, szerintem akkor még normális időben visszaérünk. Mit szóltok hozzá?

- Én elvagyok vele - mondta Warren.

Jack a visszapillantó tükörben hátranézett a nőkre. - Az is lehet, hogy magukat, hölgyeim, visszavisszük Batába, és majd holnap lejövök egyedül.

- Egyetlen fenntartásom van azzal szemben, hogy bármelyikünk

visszajöjjön, mégpedig ezek a fegyveresek - mondta Laurie.

- Szerintem ez nem probléma - mondta Jack. - Ha itt, a kapunál katonák állnak, akkor a városban már biztosan nincsenek. Mi szükség lenne rájuk? Az persze, nincs kizárva, hogy mondjuk a parton őrjáratoznak, de akkor meg életbe lép a C variáns.

- Mi a C variáns? - kérdezte Warren.

- Azt nem tudom - felelte Jack. - Még nem találtam ki.

- És te mit mondasz, Natalie? - pillantott újra a tükörbe Jack.

- Nagyon izgalmasnak találom az egészet - válaszolta Natalie. - Én megyek a tömeggel.

Közel egy órát autóztak, mire elérték azt a pontot, ahol valóban dönteniük kellett. Jack lehúzódott az út szélére.

- Na, mi lesz, fiatalok? - kérdezte. Teljesen tiszta helyzetet akart. - Vissza Batába vagy előre, Acalayongba?

- Azt hiszem, idegesebb lennék, ha egyedül mennél - mondta Laurie. - Úgyhogy vegyél fel a listára!

- Natalie? - kérdezte Jack. - Ne hagyd magad befolyásolni az őrültektől! Mit akarsz csinálni?

- Megyek - felelte Natalie.

- Oké, bébik! - mondta Jack. Sebességbe tette az autót és balra kanyarodott, Acalayong felé.

Spallek a kávésbögrével a kezében fölállt az íróasztalától, és a térre néző ablakhoz lépett. Végképp nem értette a dolgot. Hat éve vezette a cogói telepet, és ez alatt az idő alatt egyetlen-egyszer sem fordult elő, hogy valaki odajött a kapuhoz, és be akart jönni a városba. Egyenlítői Guinea nem az a hely, ahová csak úgy lazán odaugorjon bárki.

Kortyolt egyet a kávéjából. Nincs-e valami kapcsolat Taylor Cabot érkezése és ittléte, meg e között a teljesen abnormális esemény között, töprengett. Mindkettő váratlan volt, nem számított rá, és

főleg nem örült neki, hiszen éppen komoly problémát kellett leküzdenie a bonobó-programmal kapcsolatban. Amíg nem oldják meg ezt a szerencsétlen helyzetet, addig ne lábatlankodjon itt senki, füstölgött magában, még a GenSys vezérigazgatója sem!

Aurelio dugta be a fejét az ajtón, azzal, hogy dr. Raymond Lyons van itt, és az igazgató úrral akar beszélni.

Spallek dühös grimaszt vágott. És dr. Lyons se lábatlankodjon itt! - Küldd be! - mondta mogorván Aureliónak.

Dr. Lyons belépett a szobába, napbarnítottan, egészségesen, elegánsan. Spallek mindig is irigyelte tőle az arisztokratikus külsőt, no meg azt, hogy egészséges volt mind a két karja.

- Nem találtátok még meg Kevin Marshallt? - kérdezte rögtön dr. Lyons.

- Nem, még nem - felelte Spallek. Máris elege volt a követelőző hangjából.

- Ha jól tudom, már negyvennyolc órája, hogy utoljára látták - folytatta dr. Lyons. - Azt akarom, hogy találjátok meg!

- Ne dumálj, hanem ülj le! - emelte föl a hangját Spallek. Dr. Lyons tétovázott. Nem tudta, hogy most sértődjön meg ettől a tiszteletlen hangtól, vagy vesse alá magát az igazgató hirtelen agresszivitásának.

- Azt mondtam, ülj le! - rivallt rá még egyszer Spallek.

Dr. Lyons leült. Nem tudta kivonni magát a borzalmas sebhely, a bénán csüngő kar hatása alól, különösen így, Spallek gyilkos kedvének fölsorakoztatott trófeáitól körülvéve.

- Először is tisztázzunk valamit! - mondta Spallek pattogó hangon. - A hierarchikus rend a következő. Te nekem nem parancsolsz! Sőt, ha azt veszem, hogy vendég vagy itt, akkor csak engedelmeskedhetsz. Világos?

Dr. Lyons már nyitotta volna a száját, hogy tiltakozzék, de meggondolta magát. Átlátta, hogy Spalleknek formailag tökéletesen

igaza van.

- És ha már ilyen őszintén beszélgetünk - folytatta Spallek -, hol a prémiumom? Eddig úgy volt, hogy amikor a páciens visszament Amerikába, én is megkaptam a pénzem.

- Ez így van - felelte dr. Lyons szolgálatkészen -, de mostanában komoly kiadásaink voltak. Viszont hamarosan várhatók újabb bevételek, az új megrendelőinktől, és abban a pillanatban neked is fizetünk.

- Nem szeretném, ha abban a hitben ringatnád magad, hogy packázhatsz velem - mondta vészjóslóan Spallek.

- Nem, persze, dehogy - bizonykodott dr. Lyons.

- És még valamit - mondta Spallek. - Nem tudod valahogy elérni, hogy a vezér minél előbb elhúzza innen a csíkot? Egyszerűen zavaró a jelenléte. Nem lehet, mondjuk, a páciensre hivatkozni valamilyen módon?

- Nem tudom, hogyan lehetne - felelte dr. Lyons. - Már tájékoztattuk, hogy a beteg útra kész. Mit mondhatok még neki?

- Találj ki valamit! - mondta Spallek.

- Majd megpróbálok - ígérte dr. Lyons. - Te meg közben légy szíves, találd meg Marshallt! Aggasztó az eltűnése. Nehogy valami őrültséget csináljon!

- Szerintünk átment a Kókuszpartra, Gabonba - mondta Spallek. Elégedetten nyugtázta, hogy dr. Lyonsot sikerült megzaboláznia, a kellő alázattal beszél vele.

- Biztos, hogy nem a szigetre? - kérdezte dr. Lyons.

- Abszolút biztosak nem lehetünk - ismerte el Spallek. - De nem valószínű. És ha igen, akkor sem bírna ilyen sokáig ott maradni. Akkor már vissza kellett volna jönnie. Negyvennyolc órája tűnt el!

Dr. Lyons felállt, és gondterhelten sóhajtott. - Bárcsak előkerülne. Emiatt állandóan idegbajos vagyok, főleg így, hogy Cabot is itt van. Nem elég, hogy New Yorkban is sorban jöttek a

bajok, az egész programot veszélyeztette egy csomó dolog, az én életemet is megkeserítette, és akkor még ez is.

- Folytatjuk a kutatást - nyugtatta Spallek. Igyekezett részvétet mutatni, de közben az járt a fejében, mit fog szólni dr. Lyons, ha meghallja, hogy a bonobókat összeszedik, és behozzák az állatközpontba. Mert ahhoz képest, hogy az állatok elkezdték ölni egymást, minden más csak apróság.

- Megpróbálom kieszelni, hogy mit mondjak Cabotnak - ígérte még egyszer dr. Lyons, és az ajtó felé indult. - Ha teheted, kérlek, azonnal értesíts, ha megtudtok valamit Kevin Marshallról!

- Természetesen - mondta Spallek szolgálatkészen. Elégedetten nézte, ahogy a pár perccel korábban még oly büszke orvos szinte elkullog előle. Egy darabig még elidőzött ennél a gondolatnál, de aztán hirtelen eszébe jutott, hogy dr. Lyons New Yorkban lakik.

Az ajtóhoz pattant, és még a lépcsőn elérte dr. Lyonsot.

- Doktor úr! - szólt utána megjátszott tisztelettel. Dr. Lyons megállt, és visszanézett.

- Nem ismersz véletlenül egy Jack Stapleton nevű orvost?

Dr. Lyons arcából kifutott a vér.

Ez a hirtelen változás nem kerülte el Spallek figyelmét sem.

- Szerintem az a legjobb, ha visszajössz a szobámba - mondta.

Becsukta az ajtót dr. Lyons mögött, aki azonnal tudni akarta, honnan a fenéből bukkant elő Jack Stapleton neve. Spallek megkerülte az asztalát, és leült, dr. Lyonsot is hellyel kínálta. Előbbi elégedettsége szempillantás alatt elpárolgott. Az már eszébe jutott, hogy a hívatlan látogató érkezése esetleg Taylor Cabot látogatásával függhet össze, de arra nem gondolt, hogy Raymond Lyonst ilyen érzékenyen érinti ez a dolog.

- Éppen mielőtt jöttél, szokatlan telefont kaptam az őrházból - mondta. - A marokkói őr hívott, hogy ott áll egy mikrobusz, tele emberekkel, akik körül akarnak nézni a telepen. Eddig még soha

nem voltak ilyen látogatóink, csak meghívottak. És a kisbuszt bizonyos dr. Jack Stapleton vezette, New Yorkból.

Dr. Lyons letörölte a hirtelen megjelenő izzadságot a homlokáról. Aztán mindkét kezével végigszántott a haján. Egyre azt mondogatta magában, hogy ez nem lehet igaz, hiszen Vinnie Dominick New Yorkban elintézte Jack Stapletont is, Laurie Montgomeryt is. Persze, külön nem hívta fel a maffiózót, hogy mit csináltak a két orvossal, a részletekre nem volt kíváncsi. Húszezer dollárért ne kelljen neki a részletekkel foglalkoznia, legalábbis így gondolta. Ha nagyon rákérdez valaki, arra tippelt volna, hogy a két ember valahol az Atlanti-óceán vizében lebeg.

- Nem örülök neki, hogy így reagáltál erre a névre - mondta Spallek.

- De nem engedted be őket, ugye?

- Nem, persze, hogy nem.

- Bár, lehet, hogy jobb lett volna - tűnődött dr. Lyons. - Akkor legalább rövid úton elintézhettük volna őket. Jack Stapleton óriási veszélyt jelent a programra. Vagyis az a kérdés, hogy itt a Zónában van-e módszer az ilyen emberek... kezelésére.

- Hogyne lenne—vigyorodott el Spallek. - Fogjuk, és átadjuk őket az egyenlítői guineai igazságügy-miniszternek, vagy a hadügyminiszternek. Persze megfelelő pénzösszeg kíséretében. Az eljárás diszkréten zajlik és villámgyorsan. Ezek nagyon vigyáznak arra, hogy semmi ne fenyegesse az aranytojást tojó tyúkjukat. Csak annyit kell mondanunk, hogy akadályozzák a GenSys munkáját.

- Akkor ha még egyszer előkerülnek, szerintem engedd be őket - mondta dr. Lyons.

- Talán ha elmondanád, hogy miért - mondta Spallek.

- Emlékszel Carlo Franconira?

- Az a Carlo Franconi, aki a páciensünk volt? - Dr. Lyons bólintott. - Persze, emlékszem - mondta Spallek.

-Ővele kezdődött - mondta dr. Lyons, és belefogott a bonyodalmas történetbe.

- Szerintetek biztonságos ez? - kérdezte Laurie. A nagy, nádtetős, fatörzsből kivájt csónakot méregette éppen, amely félig a partra húzva pihent a homokban. A kenu hátuljában viharvert motor volt, amiből szemlátomást szivárgott az üzemanyag, erre utalt a csónak hátsó fele körül terjengő, opálos olajfolt a vízen.

- Állítólag naponta kétszer megjárja az utat Gabonba és vissza - mondta Jack. - És az messzebb is van, mint Cogo.

- Végül mennyit kértek érte? - kérdezte Natalie. Jack jó fél óráig alkudozott a csónakra.

- Kicsivel többet, mint amennyire számítottam - felelte Jack. - Kiderült, hogy valaki éppen mostanában bérelt egyet, és még nem hozta vissza. Szerintem most annak az árát is rajtam akarják behozni.

- Egy százasnál több volt vagy kevesebb? - érdeklődött Warren is, akit a látvány szintén nem győzött meg a hajó tengerbírásáról. - Mert ha több, akkor szerintem nagyon megvágtak.

- Na jó, ne ragadjunk le ennél! - mondta Jack. - Inkább csapjunk a lovak közé, kivéve persze, ha mégis ki akartok szállni a buliból.

Pár pillanat csönd támadt, mindnyájan egymást fürkészték.

- Én nem vagyok valami jó úszó - vallotta be Warren.

- Megnyugtathatlak, hogy terveink szerint úszásra nem is lesz szükség - mondta Jack.

- Na jó - döntött Warren. - Nyomás!

- A hölgyek velünk tartanak? - kérdezte Jack.

Laurie is, Natalie is bólintott, de nem nagy lelkesedéssel.

A déli nap gyilkos erővel sütött. És hiába álltak tengeröböl partján, levegő egyáltalán nem volt.

A nők beültek a csónak hátuljába, hogy az eleje könnyebben

mozduljon, Jack és Warren pedig betolta a vízbe a súlyos pirogot, aztán egymás után ők is beugrottak a csónakba. Az első néhány méteren mind a négyen eveztek. Jack közben kezelésbe vette a motort, a piros üzemanyagtartály tetején lévő kis kézipumpát nyomkodta. Gyerekkorában sokat csónakázott a szülei házához közel lévő tavon, könnyen elboldogult a motorral.

- Sokkal stabilabb, mint amilyennek kinézett - állapította meg Laurie néhány perc múltán. Pedig Jack ide-oda mozgott a kenu hátuljában, de a csónak ettől sem billegett túlságosan.

- És nem szivárog be a víz - tette hozzá Natalie. - Pedig attól féltem a legjobban.

Warren egyetlen szót sem szólt, csak vadul markolta az evezőt, egészen elfehéredtek a kezén a csontok.

Jack őszinte meglepetésére a motor a második rántásra beindult. A csónak meglódult, megindultak egyenesen kelet felé. A nyomasztó hőség után igazán jó volt érezni az enyhe szellőt.

Egyébként az Acalayongba vezető utat gyorsabban sikerült megtenniük, mint számították, bár a cogói elágazás után számottevően romlott az út minősége. Forgalom nem volt, csupán egy-két, valószínűtlenül zsúfolt, észak felé tartó mikrobusszal találkoztak. Ezeknek még a tetőcsomagtartóján is utaztak ketten-hárman, kétségbeesetten kapaszkodva az életükért.

Acalayongot mindannyian megmosolyogták. A térkép ugyan városnak jelezte, de kiderült, hogy a “város” mindössze néhány csiricsáré panelépületből, üzletekből, bárokból, egy-két szállodából áll. A betonbunkerre emlékeztető rendőrségi épület árkádja alatt, az árnyékban néhány rendőr ücsörgött elnyúlva a nádszékeken, piszkos egyenruhában. Álmatag megvetéssel figyelték Jacket és a többieket, amikor a kisbusz elhaladt előttük.

Bár mindnyájan megütköztek a város jelentéktelenségén és a rengeteg szeméten, azért mégis sikerült enniük és inniuk valamit, és csónakot is tudtak bérelni. Az autót a rendőrséggel szemben

állították le, és némi rosszérzéssel hagyták ott, de remélték, hogy nem tűnik el, mire visszajönnek érte.

- Mit mondtál, körülbelül mennyi idő alatt érünk oda? - kiáltotta Laurie, túlkiabálva a motor berregését. A motor különösen nagy zajt csapott, ugyanis a motorház egy része hiányzott róla.

- Egy óra - kiáltott vissza Jack. - De a tulaj azt mondta, húsz perc alatt ott vagyunk. Alighanem csak ezt a földnyelvet kell megkerülnünk, ami itt előttünk van.

Éppen a Rio Congue több mint három kilométer széles deltáján haladtak keresztül. Az őserdő szegélyezte partok párába burkolóztak. Az égen viharfelhők ólálkodtak - a kisbuszban előzőleg már két zivatart vészeltek át.

- Remélem, itt most nem kap el az eső - mondta Natalie. De a nagy anyatermészet nem hallgatta meg a kívánságát. Öt perc sem telt el, és úgy ömlött az eső, hogy egy-egy nagyobb csepp a folyó vizét is beverte a csónakba. Jack lelassította a motort, és hagyta, hogy a csónak menjen, amerre akar, inkább ő is beült a többiekkel a zsúptető alá, ami meglepő módön tökéletes védelmet nyújtott.

Amint túljutottak a földnyelven, meglátták a cogói mólót. Ez már nem is hasonlított a rozoga acalayongi dokkokra. Közelebb érve meglátták a lebegő dokkot is a móló végénél.

Cogo látványát mindannyian elismeréssel szemlélték. A trehányul összevissza épített, rogyadozó batai és acalayongi épületekkel szemben, amelyeknek lapos tetején rozsdás vasak meredeztek az ég felé, Cogo vonzó, cseréptetős, fehérre meszelt házakkal büszkélkedhetett, amelyek a gazdag gyarmati múlt emlékét tükrözték. Balra, a dzsungeltől majdnem teljes egészében takarva korszerű energiaközpont tűnt fel, elsősorban persze azzal, hogy a kéménye valószínűtlenül magasra nyúlt.

Ahogy közeledtek a városhoz, Jack még kisebb fokozatra állította a motort, annyira, hogy már nem kellett kiabálniuk sem. A dokkhoz kikötve pirogok ringatóztak a vízen, az övékéhez hasonlók, azzal a

különbséggel, hogy azokban magasra tornyozott, összehajtogatott halászhálók voltak.

- Ez jó, hogy több csónak is van itt - mondta Jack. - Attól féltem, hogy a miénk lesz az egyetlen, és túlságosan feltűnő, lesz.

- Szerinted az a nagy, modern épület lehet a kórház? - kérdezte Laurie, és a part felé mutatott.

Jack arrafelé fordította a tekintetét. - Igen, legalábbis Arturo így mondta. És ő csak tudja. Még a legelső építkezések idején dolgozott itt.

- Akkor, gondolom, az a célunk, nem? - kérdezte Laurie.

- Így van - felelt Jack. - Legalábbis az első. Arturo azt mondta, az állatközpont néhány kilométerrel távolabb van bent az őserdőben. Lehet, hogy oda is meg kellene próbálnunk eljutni.

- Sokkal nagyobb város, mint gondoltam - szólalt meg Warren.

- Esteban mesélte, hogy ez elhagyatott, egykori spanyol gyarmati város volt - magyarázta Jack. - Innen úgy látszik, mintha az egészet restaurálták volna, de azt mondják, hogy nem, csak egy részét.

- Mit csináltak itt a spanyolok? - kérdezte Natalie. - Nincs itt semmi csak dzsungel.

- Kávét és kakaót termesztettek - mondta Jack. - Legalábbis úgy tudom. Persze fogalmam sincs, hogy hol.

- Aha, ott egy katona - szólt közbe Laurie.

- Én is látom - mondta Jack, aki egész idő alatt kutató tekintettel figyelte a partot.

A katona ugyanolyan terepszínű gyakorlóruhát és vörös sapkát viselt, mint az őrök a kapunál. Céltalanul, vállra vetett fegyverrel járkált föl-le a macskaköves kis téren, közvetlenül a móló elejénél.

- Akkor átváltunk a C variánsra? - kérdezte Warren félig tréfásan, félig komolyan.

- Még nem - felelte Jack. - Azért van ott, hogy ha valaki a mólóról

jön le, azt meg tudja állítani. De nézzétek azt a pálmatetejű bodegát a parton! Ha oda eljutunk, akkor nyert ügyünk van.

- Hogyan? - kérdezte Laurie. - Egyszerűen kihúzzuk a kenut a partra? Azt ő is látni fogja.

- Nézd meg, milyen magas a móló! - mondta Jack. - Mi van, ha átbújunk alatta, ott visszük ki a partra a kenut, és gyalog megyünk a pálmakunyhóhoz? Mit gondoltok?

- Finoman hangzik - válaszolta Warren. - De hogy ez a kenu nem fog átférni a móló alatt, az is tuti.

Jack fölállt, és odalépett az egyik rúdhoz, amelyik a zsúptetőt tartotta. A rúd a csónak peremébe, egy lyukba volt beleállítva. Jack két kézzel megfogta, és kiemelte a helyéről. - Figyelitek, milyen praktikus? Igazi kabriolet ez a kenu.

Néhány perc alatt kiszedték mind a négy rudat, és a zsúptetőből egy halom nádköteg és száraz levél lett, ezt mind besöpörték az ülések alá.

- Ennek nem fog örülni a tulajdonos - jegyezte meg Natalie. Jack úgy navigálta a csónakot, hogy a móló minél jobban takarja ki őket a tér felől. Kikapcsolta a motort is, és a következő pillanatban már be is siklottak a móló alá. A cölöpgerendákba kapaszkodva irányították a csónakot a part felé, arra is vigyázva, hogy a keresztgerendák előtt lekuporodjanak a kenuba.

A móló árnyékában a csónak csikorogva megfeneklett a homokon.

- Na, eddig rendben volna - mondta Jack. - Kiszállhattok - bátorította a nőket és Warrent. Aztán ő az evezőkkel tolta, Warren pedig kézzel húzta a kenut, ki, ameddig csak lehetett.

Jack is kiszállt, és a kőfalra mutatott, amely a mólóra merőlegesen állt, talapzata a tengerpart enyhén emelkedő homokjába veszett. - Maradjatok végig a mellett a fal mellett! Utána pedig irány egyenesen a pálmabódé!

Pár perccel később már a bódéban, azaz a Pálmabárban ültek. A katona nem figyelt föl rájuk. Vagy nem is látta őket, vagy nem törődött velük.

A bár üres volt, egyetlen afrikaitól eltekintve, aki citromot vágott vékony karikára nagy műgonddal. Jack úgy gondolta, megérdemlik, hogy ünnepélyesen igyanak valamit - a társaság egyetlen tagjának sem kellett kétszer mondani. A kenuban majd megsültek, amikor a zivatar után újra kisütött a nap, különösen akkor lett melegük, amikor a tetőt leszerelték.

A pincér azonnal odajött hozzájuk. A mellére tűzött névtábláról leolvashatták a nevét. Saturnino. A baljós név ellenére barátságos, szívélyes fickónak látszott. Tarka színekben pompázó inget és kis, kerek kalapot viselt, ugyanolyat, mint Arturo, amikor a repülőtéren várta őket.

Natalie rendelt először, kólát citrommal, a többiek ugyanazt kérték.

- Nincs nagy forgalom, igaz? - próbált beszédbe elegyedni a pincérrel Jack.

- Majd öt után - felelte a pincér. - Akkor rengetegen lesznek.

- Nem vagyunk ismerősek errefelé - folytatta Jack. - Milyen pénz van maguknál?

- Föl lehet íratni mindent - felelte Saturnino.

Jack Laurie-ra nézett, hogy mit szól ehhez. Laurie nemet intett. - Inkább kifizetnénk - mondta Jack. - Dollárban jó lesz?

- Ahogy parancsolja - mondta Saturnino. - Dollárban vagy afrikai frankban. Mindegy.

- És mondja, merre van a kórház? - érdeklődött tovább Jack.

Saturnino hátramutatott a válla fölött. - Azon az utcán kell menni a főtérig. Ott van egy nagy épület bal kéz felé. Az az.

- És mit csinálnak ott? - kérdezte Jack.

Saturnino úgy nézett rá, mint a hülye gyerekre. - Gyógyítják az embereket.

- Amerikából is szoktak jönni? Direkt a kórházba? - kérdezte Jack.

Saturnino vállat vont. - Azt nem tudom - mondta. Fölvette a bankjegyeket, amelyeket Jack lerakott az asztalra, és már a pénztárgéppel foglalatoskodott.

- Nem baj, te megpróbáltad - súgta oda Jacknek Laurie.

- Túl egyszerű lett volna - súgta vissza Jack.

A hideg italtól felfrissülve léptek ki a napfényre. Mindössze tizenöt-húsz méterre haladtak el a katona mellett, de az most sem látszott tudomást venni róluk. Rövid séta következett a forró kockaköveken, a pincér által mutatott utca először kis parkhoz vezetett, amelyet az ültetvényesekére emlékeztető házak fogtak közre.

- Olyan érzésem van, mintha valamelyik Karib-tengeri szigeten lennénk - mondta Laurie.

Öt perc múlva megérkeztek a fákkal szegélyezett főtérre. Az idilli tablót csak a városháza előtt lebzselő katonák látványa zavarta meg, éppen velük átellenben.

- A szentségit - mondta Jack. - Egész zászlóalj.

- Mintha azt mondtad volna, hogy ha a kaput katonák őrzik, akkor itt a városban biztosan nem lesznek. - jegyezte meg Laurie.

- Tévedtem - tárta szét a kezét Jack. - De akkor sem kell odamennünk hozzájuk, nem fogunk bejelentkezni nekik. A kórház itt van az orrunk előtt.

A tér sarkáról, ahol éppen álltak, úgy látszott, hogy az épület egész háztömböt foglal el, legalábbis cogói háztömböt. A térről is nyílt bejárat, de fölfedeztek egy másikat is, a balra eső mellékutcából. Inkább ezt az utóbbit választották, már csak azért is, hogy elkerüljenek az ácsorgó katonák szeme elől.

- Mit fogsz mondani, ha kérdezősködnek? - kérdezte Laurie enyhe aggodalommal a hangjában. - Márpedig megkérdezik, hogy mit akarunk, ez minden kórházban így van.

- Majd rögtönzök valamit - felelte Jack. Azzal kinyitotta az ajtót, és mély meghajlással beljebb tessékelte a barátait. Laurie rosszallóan összenézett Natalie-val és Warrennel. De el kellett ismernie, hogy Jack még ebben a helyzetben is sármosan tud viselkedni.

Ahogy beléptek az épületbe, mindannyian megborzongtak, de ezt most egyikük sem bánta. Soha sem örültek még ennyire légkondicionált előtérnek. A helyiség egyébként több volt, mint előtér. Faltól falig szőnyeg borította a padlót, a berendezés kényelmes klubfotelekből és kanapékból állt, az egyik fal mentén pedig nagy könyvespolc húzódott, rajta impozáns újság- és folyóirat-kollekcióval, a Time-tól a National Geographicig. Öten-hatan lehettek a teremben, mindenki olvasott valamit.

A bejárattal szemben derékmagasságban elhúzható üvegű ablak nyílt, mögötte fekete bőrű asszony ült kék egyenruhában az íróasztalnál. Az ablaktól jobbra kis folyosó vezetett a liftekhez.

- Lehetséges, hogy ezek az emberek a betegek? - kérdezte Laurie.

- Jó kérdés - felelte Jack. - De nem hinném. Túl egészségesnek látszanak, és túlságosan nyugodtak. Kérdezzük meg a titkárnőt, vagy ki az.

Warren és Natalie egészen elbátortalanodott a kórházi környezettől, némán követték Jacket és Laurie-t.

Jack finoman bekopogott az üvegablakon. A nő fölnézett a munkájából, és elhúzta az üveget.

- Elnézést - mondta. - Nem vettem észre, amikor bejöttek. Be akarnak jelentkezni?

- Nem - válaszolta Jack. - Momentán minden testfunkcióm normálisan működik.

- Bocsánat, nem értem - mondta a nő.

- Csak a kórházat megnézni jöttünk - magyarázta Jack -, nem akarunk befeküdni.

- Ez nem a kórház - mondta erre a nő. - Ez a szálló. Ha a kórházba akarnak menni, akkor vagy a másik bejáraton jutnak be, vagy itt jobbra, a folyosó végén a dupla ajtón tudnak átmenni.

- Nagyon köszönöm - mondta Jack.

- Szívesen - jött az udvarias válasz.

A nő egészen előrehajolt, úgy nézte, amint Jack és a többiek befordulnak a folyosóra. Megrökönyödve ült vissza a székébe. Aztán a telefonért nyúlt.

Jack ment legelöl, ő nyitott be a dupla ajtón. Itt már igazán ismerős látvány fogadta. A padlót linóleum borította, a falak szemnyugtató kórházi zöld színűek voltak, és enyhe fertőtlenítőszer-szag csapta meg az ember orrát.

- Ez már jobban hasonlít - szólt hátra a többieknek.

A helyiségnek, ahová bejutottak, a főtérre néztek az ablakai, közöttük nagy, kétszárnyú ajtó nyílt, nyilván ez volt a főbejárat. Néhány ülőgarnitúra itt is volt, de az egész helyiség nem is emlékeztetett arra az előbbi szalonra, ahonnan ideérkeztek. Legföljebb annyiban, hogy itt is ugyanolyan eltolható ablaküvegű információs iroda volt, és nő ült benn.

Jack újfent bekopogott. A nő eltolta az üveget. Hasonlóan szívélyesnek látszott, mint a kolléganője.

- Lenne egy kérdésünk - kezdte Jack. - Orvosok vagyunk, és szeretnénk megtudni, hogy a jelen pillanatban vannak-e szervátültetéses betegek a kórházban.

- Igen, hogyne, egy páciensünk van - közölte a nő, közben az arca zavarodottságot tükrözött. - Horace Winchester. A 302-esben fekszik, és hamarosan elhagyhatja a kórházat.

- Ó, de praktikus! - mondta Jack. - És milyen szervet kapott?

-. Májat - felelte a nő. - Maguk a pittsburghi csoporttal vannak, mindannyian?

- Nem - vágta rá Jack -, a New York-ival.

- Értem - mondta a nő, de az arcára volt írva, hogy egyáltalán nem érti.

- Köszönöm szépen - mondta Jack, és már terelte is a többieket a liftek felé.

- Végre mellénk szegődött a szerencse - mondta izgatottan. - Most már sokkal könnyebb lesz. Lehet, hogy csak meg kell néznünk a kórlapját, és kész.

- Mintha az olyan pofon egyszerű lenne - jegyezte meg Laurie.

- Jó, lehet hogy nem - felelte Jack pillanatnyi habozás után. - Mindenesetre gyorsan nézzünk be ehhez a Horace-hoz. Legalább első kézből kapjuk az információkat.

- Te, öreg - fogta meg Jack karját Warren. -. Szerintem Natalie meg én inkább itt lent megvárunk benneteket. Mi nem vagyunk úgy hozzászokva a kórházhoz, érted, ugye?

- Értem, persze - felelte Jack elkomoruló arccal. - De azért mégis fontosabb lenne együtt maradnunk, ha ne adj isten hamarabb kellene visszaóvakodnunk a kenuhoz, mint szeretnénk. Érted, ugye?

Warren bólintott. Jack megnyomta a lift hívógombját.

Cameron McIvers megszokta már, hogy a riadók, amikor őt vagy a biztonsági egységet riasztják, többnyire vaklármának bizonyulnak. Ennek megfelelően minden izgalom nélkül lépett be a szálló bejáratán. De az volt a dolga, hogy ő vagy valamelyik helyettese minden bejelentésnek utánanézzen.

Ahogy az információs ablak felé haladt, futólag megállapította, hogy a hall ugyanolyan csendes, mint máskor. Ez a nyugalom csak alátámasztotta a gyanúját, hogy ezúttal is csupán a túlbuzgóság miatt kellett idejönnie.

Bekopogott, az ablak kinyílt.

- Miss Williams - mondta üdvözlés gyanánt McIvers, és egy ujjal finoman megérintette a kalapja karimáját, tisztelgett. A biztonságiak khakiszínű egyenruhát és ausztrál sapkát hordtak, bőrövvel és antantszíjjal. Az öv jobb oldalára pisztolytáska volt csatolva, benne Beretta, baloldalt pedig a rádió adó-vevő készülék lógott.

- Arra mentek - mondta Corrina Williams izgatottan, és fölemelkedett a székéből, úgy mutatott a folyosó felé.

- Nyugodjék meg! - felelte McIvers higgadtan. - Kik mentek arra?

- Nevet nem mondtak - folytatta a nő. - Négyen voltak, csak az egyik beszélt. Azt mondta, orvos.

McIvers hümmögött. —És eddig nem látta őket egyszer sem?

- Soha - mondta Miss Williams feldúlva. - Annyira megleptek, tudja? Először azt hittem, itt fognak lakni a szállóban, mert, ugye, tegnap jöttek újak. De azt mondták, hogy a kórházat akarják megnézni. Megmondtam nekik, merre kell menni, és már el is tűntek.

- Feketék voltak vagy fehérek? - kérdezte McIvers. És arra gondolt, talán mégsem vaklárma a riasztás.

- Fele-fele - felelte a nő. - Két fekete, két fehér. De a ruhájukon láttam, hogy amerikaiak.

- Értem - mondta McIvers a szakállát simogatva. Közben azt mérlegelte, vajon lehetséges-e, hogy valamelyik amerikai, aki a Zónában dolgozik, idejöjjön, és a kórházat akarja megnézni. És a tetejébe negyedmagával!

- Az, amelyik beszélt, mondott valami furcsát is, nem is értettem, hogy neki a testi funkciója normálisan működik - hadart tovább Miss Williams. - Nem is tudtam, mit válaszoljak neki.

McIvers újfent csak hümmögött. - Telefonálhatnék? - kérdezte a nőtől.

- Hogyne, persze - mondta Miss Williams, és kirakta a telefont a pultra, McIvers elé.

A tiszt Spallek közvetlen számát hívta. Az igazgató azonnal fölvette a telefont.

- Itt vagyok, a szállóban - kezdte McIvers. - Fura dolog történt itt, gondoltam, tájékoztatom önt is. Valami négy orvos jött ide Miss Williamshez, hogy a kórházat akarja megnézni.

Spallek éktelenül ordítani kezdett, annyira, hogy McIversnek el kellett tartania a fülétől a kagylót. Még Miss Williams is összerezzent a hangra.

McIvers visszaadta a telefont. Nem értett mindent, amit a főnöke a telefonba üvöltött, de a lényeg tiszta volt. Haladéktalanul erősítést kell hívnia, és le kell tartóztatnia az idegen orvosokat.

A 302-es kórterem az épület elülső részén helyezkedett el, ablakából szép kilátás nyílt a térre, és azon túl is, kelet felé. A csoport gyorsan megtalálta a szobát, az úton senki nem állította meg őket. Valójában nem is találkoztak egyetlen lélekkel sem, amíg a lifttől elértek a szoba nyitott ajtajáig.

Jack kopogott, bár nyilvánvaló volt, hogy a szoba pillanatnyilag üres. De sok apró jel tanúskodott arról, hogy van lakója a kórteremnek. Be volt kapcsolva a beépített videóval felszerelt tévé, éppen egy régi Paul Newman film ment. A kórházi ágy nem volt bevetve, az ablak melletti pulton pedig nyitott, félig bepakolt bőrönd feküdt.

A rejtélyt Laurie oldotta meg: fölfedezte, hogy a fürdőszoba csukott ajtaja mögött a hangokból ítélve valaki zuhanyozik.

Amikor abbamaradt a vízcsobogás, Jack azon az ajtón is bekopogott, de majdnem tíz perc felt el, mire Horace Winchester kilépett a fürdőszobából.

Ötvenes évei közepén járó, testes férfi volt. Jókedvűnek és egészségesnek látszott. Megkötötte a köntöse övét, odadöcögött az

ágy mellett álló klubfotelhez, és elégedett sóhajjal leült.

- Minek köszönhetem a látogatást? - kérdezte mosolyogva. - Egész idő alatt nem volt ennyi vendégem, amióta itt vagyok.

- Hogy érzi magát? -. kérdezte Jack. Megfogott egy egyszerű támlás széket, és közvetlenül Mr. Winchester elé ült. Warren és Natalie az ajtóban maradt, nem nagyon mertek beljebb jönni a kórterembe. Laurie az ablakhoz lépett, megint szemébe ötlött a katonák csoportja, ettől újra aggódni kezdett. Nagyon szerette volna, ha minél gyorsabban befejezik ezt a furcsa vizitet, és minél előbb visszaérnek a csónakhoz.

- Remekül! - jelentette ki Mr. Winchester - Ez kész csoda! Amikor idejöttem, már csak hálni járt belém a lélek, be voltam sárgulva, mint a kanárimadár, és nézzék meg most! Alig várom, hogy golfozzak valamelyik üdülőmben. Tényleg, jöhetnek bármelyik szállodámba, amennyi időre csak akarnak, mindenre meg vannak híva! Szokott síelni?

- Igen - felelte Jack. - De inkább magáról szeretnék beszélni. Úgy tudom, hogy új májat kapott, ugye? Nem tudja, ki volt a donor?

Mr. Winchester arcán játékos félmosoly jelent meg, és a szeme sarkából méregette Jacket. - Ez valami teszt? - kérdezte. - Mert ha az, akkor teljesen fölösleges. Nem fogom elmondani senkinek. Annyira hálás vagyok maguknak. És amint lehetséges, előjegyeztetek magamnak egy újabb dublőrt.

- Mit ért pontosan dublőrön? - kérdezte Jack.

- Maguk a pittsburghi csoporthoz tartoznak? - kérdezett vissza a beteg, és Laurie-ra nézett.

- Nem, a New York-ihoz - mondta már másodszor Jack. - És csak ámuldozunk magán. Nagyon örülünk, hogy ilyen jól érzi magát, és azért vagyunk itt, hogy tanuljunk. - Jack elmosolyodott, és mindkét tenyerét föltartotta. - Csupa fül vagyunk mindnyájan. Megtenné, hogy az egészet az elejétől elmeséli?

- Mármint hogyan lettem beteg? - kérdezte Mr. Winchester.

- Nem, hanem hogyan szervezte meg, hogy itt, Afrikában hajtsák végre az átültetést - mondta Jack. - És nagyon szeretném megtudni, mit ért dublőr alatt. Esetleg nem valamilyen majom máját ültették át önbe?

Mr. Winchester kissé idegesen nevetett föl, és a fejét csóválta. - Mi folyik itt, kérem? - Tekintetét hol Laurie-ra, hol az ajtónyílásban ácsorgó Natalie-ra és Warrenre kapta.

Ebben a pillanatban Laurie fojtottan felsikoltott, és rémülten mutatott kifelé az ablakon. - Csomó katona szalad át a téren! Erre jönnek!

Warren belépett a szobába, és az ablakhoz ugrott. - Az istenit! Te öreg, ezek nem lacafacáznak!

Jack fölállt, előrenyúlt és megragadta Mr. Winchester vállát. Egészen az arcába hajolt. - Nagyon nagy csalódást okozna nekem, ha nem válaszolna a kérdéseimre, és csalódottságomban nagyon furcsa dolgokat szoktam művelni. Milyen állat volt, csimpánz?

- Ide jönnek a kórházba! - kiáltotta Warren. - AK47-es van mindegyiknél!

- Gyerünk! - noszogatta Jack a kövér férfit, és közben enyhén meg is rázta a vállát. - Mondja már! Csimpánz volt? Még szorosabban megmarkolta Mr. Winchester vállát.

- Nem, bonobó - hebegte a férfi. Halálosan meg volt rémülve.

- Az majomfajta? - kérdezte Jack.

- Igen - nyögte ki a beteg.

- Gyere már, öreg! - sürgette Jacket Warren, aki már újra az ajtóban állt, menekülésre készen. - Tűnjünk el innen, minél előbb!

- És mi az a dublőr? - kérdezte Jack.

Laurie megragadta a karját. - Nincs időnk! Pillanatok alatt itt lesznek a katonák!

Jack bosszúsan elengedte Mr. Winchester vállát, és hagyta, hogy Laurie az ajtó felé húzza. - A fene egye meg, pedig milyen közel voltam hozzá!

Warren vadul integetett, hogy kövessék őt és Natalie-t, végig a folyosón, az épület hátsó része felé, amikor nyílt a liftajtó. McIvers lépett ki rajta, kezében a Berettával.

- Mindenki megáll! - üvöltötte, amint meglátta az idegeneket. Két kézzel markolta a fegyvert, Warrenre és Natalie-ra célozva. Aztán megfordult, és Jacket meg. Laurie-t vette célba. Csakhogy ellenfelei a két oldalán álltak, ha az egyik párost tartotta sakkban, nem látta a másikat.

- Kezeket a tarkóra! - vakkantotta, és a fegyverrel intett is hozzá.

Mind a négyen engedelmeskedtek, de valahányszor Laurie-ék felé fordult, Warren közelebb óvakodott egy lépéssel.

- Senkinek nem lesz bántódása - mondta McIvers, ahogy megint Warrenékra irányította a pisztolyt.

Warren eközben rúgótávolságra került tőle, a lába a villámnál is gyorsabban előrelendült, és eltalálta McIvers kezét. A pisztoly a mennyezetről pattant vissza a földre.

Mielőtt McIvers fölocsúdhatott volna a meglepetésből, Warren már ott volt mellette, és két gyors ütést vitt be neki, egyet a gyomrára, egyet az orrára. McIvers hátrahanyatlott, rongycsomóként elterülve a padlón.

- De jó, hogy ezen a meccsen az én csapatomban vagy - mondta Jack.

- Valahogy vissza kell jutnunk a csónakhoz! - hadarta Warren. Képtelen volt most tréfálkozni.

- Minden javaslatra nyitott vagyok - felelte Jack. McIvers nyöszörögve próbált feltápászkodni, de csak a hasra fordulás sikerült neki.

Warren körbenézett. a folyosón. Pár perccel korábban még azt

tervezte, hogy hátrafelé fognak menekülni, de ez a lehetőség már elveszett. A folyosónak azon a végén nővérek gyülekeztek, és feléjük mutogattak.

A lifttel szemben, szemmagasságban nyíl mutatott a másik irányba. A nyíl alatt a következő felirat volt. Műtő.

Warren tudta, hogy nincs idejük töprengeni. - Erre! - kiáltotta, és megindult, amerre a nyíl mutatott.

- A műtőbe? De hát miért? - kérdezte Jack.

- Mert arra nem számítanak - felelte türelmetlenül Warren. Megragadta a dermedten álló Natalie kezét, és futva vonszolni kezdte.

Jack és Laurie követte őket. A műtőegységet a szokásos lengőajtó választotta el az emelet többi részétől. Warren előrenyújtott karral lökte be az ajtót, a többiek rohantak utána.

A műtőben nem operáltak, és a megfigyelőben sem feküdt egyetlen beteg sem. A villany sem égett, csak a folyosó közepe táján a raktárból szűrődött ki fény. A raktárajtó nyitva volt.

Éppen ekkor lépett ki az ajtón egy nő, aki nem tudta mire vélni az ajtócsapkodást. Műtősruhát viselt, a fején eldobható sapka. Elhűlve figyelte a folyosón feléje rohanó négy alakot.

- Hé, hogy mernek ide utcai ruhában bejönni! - rivallt rájuk, első döbbenetéből felocsúdva. De Warrenék már elszáguldottak mellette, ő meg csak leste, ahogy a betolakodók rohannak tovább a folyosón, és eltűnnek a laboratóriumi részlegbe vezető ajtó mögött.

Visszament a raktárba, és azonnal a fali telefonhoz lépett. A folyosó T alakban kétfelé ágazott. Warren csúszva fékezett, és mindkét irányba kinézett. Bal felé, a T egyik végén vörös lámpa jelezte a falon, hogy ott vészkijárat van.

- Várjál! - kiáltott Jack, amikor látta, hogy Warren arrafelé startol, abban a reményben, hogy a vészkijárat ajtaja lépcsőházba nyílik.

- Mi van már megint? - kérdezte Warren türelmetlenül.

- Ez itt laboratóriumnak látszik - mondta Jack. Egy üveges ajtóhoz lépett, és bekukucskált. Lenyűgözőnek találta a látványt. Itt, Afrika kellős közepén olyan hipermodern laboratórium, amilyet még életében nem látott! Minden egyes berendezés, tárgy vadonatújnak tűnt.

- Gyere már! - sürgette Laurie. - Nincs időnk kíváncsiskodni! Ki kell jutnunk innen!

- Ez a helyzet, öreg - mondta Warren. - Főleg, hogy leütöttem azt a biztonságis fazont, most már tényleg húznunk kell innen.

- Ti menjetek nyugodtan - mondta Jack, még mindig a látványba feledkezve -, a csónaknál találkozunk.

Warren, Laurie és Natalie aggódva nézett össze.

Jack elforgatta a kilincs gombját. Nyitva volt. Kinyitotta az ajtót, és belépett.

- Az istenit! - hördült fel Laurie. Ezt már túlzásnak érezte. Az még hagyján, hogy Jack a saját biztonságával nem törődik, de őket is veszélybe sodorja.

- Pillanatokon belül mindent ellepnek a biztonságiak meg a katonák! - mondta Warren.

- Tudom! - felelte Laurie. - Ti csak menjetek, én majd kirángatom innen, amilyen gyorsan csak tudom!

- Nem hagyhatlak itt titeket - mondta Warren.

- Natalie-val törődj inkább! - mondta Laurie.

- Ugyan már - szólt közbe Natalie. - Nem vagyok én gyenge nő. Különben is, itt most együtt játszunk.

- Csajok, menjetek utána, és próbáljátok észhez téríteni ezt a lökött embert! - intézkedett Warren. - Én elrohanok a folyosó végére, és bekapcsolom a tűzriasztót.

- Mi az ördögnek? - kérdezte Laurie.

- Régi trükk. Még gyerekkoromban tanultam - mondta Warren. - Ha bajban vagy, csinálj akkora káoszt, amekkorát csak lehet. Közben prímán meg lehet lépni.

- Nagyon ravasz - mondta Laurie. Intett Natalie-nak, hogy jöjjön utána, és ő is belépett a laborba.

Jack már javában beszélgetett a hosszú, fehér köpenyt viselő laboránsnővel, szeplős arcú, vörös hajú lánnyal, akinek elbűvölően kedves mosolya volt. Jacknek már sikerült is megnevettetnie.

- Ne haragudjatok! - szólalt meg Laurie, amikor megpillantotta Jacket. Igyekezett minél nyugodtabban beszélni. - Jack, nekünk mennünk kell.

- Laurie, hadd mutassam be Rolanda Phieffert! - mondta Jack válasz helyett. - Németországból jött, Heidelbergből.

- Jack! - Laurie összeszorított foggal szólt a férfira.

- Rolanda nagyon érdekes dolgot mondott éppen - mondta Jack, - ő és a kollégái a kis hisztokompatibilitási antigénekért felelős génekkel foglalkoznak. Egy sejtnek bizonyos kromoszómájából átteszik őket egy másik sejt ugyanazon kromoszómájának ugyanarra a helyére.

Natalie, aki közben a laboratórium egyik panorámaablakához lépett, amely a térre nézett, most izgatottan sietett feléjük. - Romlik a helyzet. Egy autó érkezett, teli sötét ruhás arabokkal.

Abban a pillanatban az egész épületben megszólalt a tűzjelző sziréna. Három, különböző dallamú, de egyformán fülsiketítő, vijjogó hang váltakozott egy géphanggal, amely a következő szöveget ismételte. “Tűz van a laboratóriumban! Kérjük, azonnal hagyják el az épületet a tűzlépcsőkön! Ne használják a felvonókat!”

- Szent ég! - kiáltotta Rolanda. Gyorsan körülnézett, mit vigyen magával.

Laurie két oldalról megragadta Jack mindkét karját, és megrázta a férfit. - Jack, térj észhez! Ki kell jutnunk innen!

- Megfejtettem! - mondta Jack elnyűtt mosollyal.

- Az engem most nem érdekel! - kiabált Laurie. - Gyere innen!

Kirohantak a folyosóra. Mindenfelől emberek jelentek meg, akik zavartan nézegettek ide-oda a folyosón. Volt, aki szaglászott, hogy van-e füstszag. Izgatott beszédfoszlányok hallatszottak. Sokan a hónuk alatt szorongatták a laptopjukat.

A legtöbben a lépcsőház felé indultak, itt már nem volt rohanás. Jack és Laurie a kijáratnál találkozott Warrenékkel. Warren tartotta az ajtót. Fehér köpenyeket is szerzett valahonnan, mind a négyen fölvették magukra, a ruhájuk fölé. Már csak az volt feltűnő, hogy egyedül ők viselnek rövidnadrágot a köpeny alatt.

- Valamiféle kimérákat hoztak létre ezekből a bonobó nevű majmokból - hajtogatta Jack izgatottan. - Ez a magyarázat. Nem is csoda, hogy a DNS-tesztek olyan zűrzavarosak lettek.

- Mit dumál ez megint össze-vissza? - kérdezte Warren mérgesen.

- Ne kérdezd! - mondta Laurie. - Attól megint elkezdi!

- Kinek az ötlete volt a tűzriadó? - kérdezte Jack. - Fantasztikus húzás!

- Warrené - felelte Laurie. - Legalább valaki gondolkozik közülünk.

A lépcsőházból az északi oldalon lévő parkolóhoz jutottak. Az emberek ott álldogáltak, nézegették az épületet, kis csoportokba verődve beszélgettek. Halálos forróság volt, sütött a nap, és a parkoló aszfaltja is ontotta a meleget. Északkelet felől vijjogó szirénázás hallatszott.

- Mit csináljunk? - kérdezte Laurie. - Egészen megkönnyebbültem, hogy legalább idáig eljutottunk. Nem hittem volna, hogy ilyen könnyen kikeveredünk az épületből.

- Menjünk ki abba az utcába, és forduljunk balra! - javasolta Jack, és mutatta, merre gondolja. Az egész blokkot meg tudjuk

kerülni és le tudunk menni a vízpartra.

- Hol van az a rengeteg katona? - kérdezte Laurie.

- És az arabok? - tette hozzá Natalie.

- Szerintem minket keresnek a kórházban - mondta Jack. - Induljunk el, mielőtt a fehérköpenyesek elkezdenek visszaszivárogni az épületbe - figyelmeztette őket Warren.

Igyekeztek normális tempóban haladni, hogy ne keltsenek feltűnést. Ahogy közeledtek az utca felé, hol egyikük, hol másikuk sandított hátra, nem követi-e őket valaki, de nem nézett feléjük senki. Mindenki a tűzoltókat bámulta, akik időközben megérkeztek a helyszínre.

- Eddig megvolnánk - mondta Jack.

Az utcát Warren érte el elsőnek. Ahogy a sarkon kinézett nyugat felé, megtorpant. Kinyújtott karral megállította a többieket, és maga is hátrébb lépett.

- Nem megyünk arra! - mondta. - Útakadályt állítottak föl az utca végén.

- Ajjaj - mondta Laurie. - Lehet, hogy az egész környéket lezárták.

- Emlékeztek az energiaközpontra, amit láttunk? - kérdezte Jack.

A többiek csak bólintottak. - Annak valahogy össze kell kapcsolódnia a kórházzal folytatta Jack. - Lefogadom, hogy valamilyen járat vagy alagút is van.

- Megeshet - mondta Warren. - Csak az a baj, hogy előbb meg kellene keresnünk. És semmi kedvem nincs visszamenni a kórházba, amikor ott vannak azok a kölykök az AK47-eseikkel.

- Akkor próbáljunk meg átvágni a téren - javasolta Jack.

- Ahol a katonákat láttuk? - kérdezte Laurie rémülten.

- Igen, de azok most itt vannak a kórházban, úgyhogy semmi gond - mondta Jack.

- Logikus - mondta Natalie.

- Persze azt is csinálhatjuk, hogy föladjuk magunkat, és megmondjuk, hogy ne haragudjanak - ironizált Jack. - Mert mit csinálhatnak velünk? Kirúgnak, hogy a lábunk sem éri a földet. Én már megtudtam, amiért idejöttem, úgyhogy felőlem kirúghatnak.

- Viccelsz, ugye? - mondta Laurie. - Hogy megelégednek a bocsánatkéréssel. Warren le is ütötte azt a pasast, ez már több mint illetéktelen behatolás.

- Viccelek, de nem egészen - felelte Jack. - Az a pasas fegyvert nyomott a képünkbe. Ez már magyarázat. Itt hagyhatunk nekik egy csomó frankot is. Annak elvileg mindent meg kell oldania ebben az országban.

- A kapun sem tudtunk bejutni a pénzzel - emlékeztette Laurie.

- Jó, mindent, kivéve a bejutást - folytatta Jack. - De nagyon meg lennék lepve, ha a kijutást nem tudnánk elintézni.

- Lépnünk kell valamit! - szólt közbe Warren. - A tűzoltók már integetnek, hogy vissza lehet menni az épületbe. Mindjárt itt leszünk egymagunk ebben az istenverte hőségben.

- Tényleg - mondta Jack, a tűző naptól hunyorogva. Elővette a napszemüvegét, és föltette. - Próbáljunk átvágni a téren, mielőtt a katonák visszajönnek!

Ismét elindultak, olyan nyugodtan, mintha csak sétálgatnának. Már majdnem elérték a tér közepén a gyepet, amikor kiáltozást hallottak a hátuk mögül. Megfordulva látták, hogy a fekete öltönyös arabok a befelé igyekvő laboránsok között lökdösődve, kiabálva nyomakodnak kifelé a bejáraton.

Az arabok futva szóródtak szét a parkolóban, hunyorogtak a naptól, nyakkendőjük a mozgásuk ütemére lifegett. Mindegyiknek automata pisztoly volt a kezében. Az arabok után katonák is jöttek, kifulladva álltak, és a környéket fürkészték.

Warren megállt, így tettek a többiek is.

- Nem tetszik ez nekem - mondta Warren. - Ennyi fegyverrel a

Chase Manhattan Bankot is ki tudnák rabolni. Igazad volt - fordult Jackhez -, most már én is azt mondom, hogy menjünk vissza. Mindjárt ki fogják szúrni, hogy itt ácsorgunk a fehér köpenyünkben.

Mielőtt a többiek bármit válaszolhattak volna, McIvers lépett ki a bejáraton, két férfi kíséretében. Az egyik ugyanolyan öltözékben volt, nyilvánvalóan szintén a biztonságiakhoz tartozott. A másik alacsonyabb volt, és az egyik karja béna. Szintén khakiszínű egyenruhát viselt, de őrá nem voltak harci eszközök aggatva, mint a másik kettőre.

- Hoppá - mondta Jack. - Az az érzésem, hogy a végén mégis kénytelenek leszünk a bocsánatkérést bevetni.

McIvers vérfoltos zsebkendőt szorított az orrára, de úgy, hogy kilásson mögüle. Szempillantás alatt fölfedezte a négy amerikait, és feléjük mutatott. - Ők azok! - ordította.

A marokkóiak és a katonák azonnal körbekerítették a behatolókat. Minden fegyver rájuk irányult. Jackék felszólítás nélkül fölemelték mindkét karjukat.

- Kíváncsi vagyok, hat-e rájuk a törvényszéki orvosi jelvényem - tréfálkozott Jack.

- Nehogy valami ostobaságot csinálj! - figyelmeztette Laurie.

McIvers és társai már oda is értek hozzájuk. A némán figyelő katonák utat nyitottak előttük. Spallek előrelépett.

- Szeretnénk elnézést kérni a... - kezdte Jack.

- Kuss! - vágott közbe Spallek. Körbejárta a négy embert, minden oldalról szemügyre véve őket. Amikor visszatért a kör kezdőpontjára, föltette a kérdést McIversnek, hogy ezekkel az emberekkel találkozott-e a kórház folyosóján.

- Semmi kétség - felelte McIvers, és közben fenyegetően bámult Warren arcába. - Remélem, elégtételt vehetek, uram!

- Naná - vakkantotta Spallek.

McIvers minden további előkészület nélkül ököllel Warren arcába vágott. Olyan hang hallatszott, mint amikor egy csomó ceruza leesik a földre. McIvers ajkát panaszos nyögés hagyta el, aztán a kezéhez kapott, és összeszorította a fogát. Warrennek, ahogy mondani szokás, arcizma sem rándult. Lehet, hogy még csak nem is pislogott.

McIvers az orra alatt káromkodott, és hátrébb lépett. - Motozzák meg őket! - adta ki a parancsot Spallek.

- Nagyon sajnáljuk, hogyha... - kezdte újra Jack, de Spallek megint nem hagyta befejezni a mondatot. Nyitott kézzel szájon vágta Jacket, akinek megbicsaklott a feje, és vörös folt jelent meg az arcán.

McIvers helyettese gyorsan megszabadította Jacket és a többieket az útlevelüktől, tárcájuktól, pénzüktől, kocsikulcsuktól. Minden útlevelet átadott Spalleknek, aki komótosan átvizsgálta őket. Amikor Jackével végzett, fölnézett, és tekintetével fölnyársalta Jacket.

- Úgy tudom, maga nagy bajkeverő - mondta megvetően.

- Én inkább kitartó versenyzőnek mondanám magamat- felelte Jack.

- Á, és még pimasz is! - rivallt rá Spallek. - Szükség is lesz a kitartására, ha átadom magukat az egyenlítői guineai katonáknak.

- Előbb talán az amerikai nagykövetséget kellene fölhívnia, és velük megbeszélni a dolgot - mondta Jack. - Elvégre mindannyian állami alkalmazottak vagyunk.

Spallek gonoszul elmosolyodott, amitől még szélesebb lett arcán a sebhely okozta vigyor. - Az amerikai követséget? - kérdezte leplezetlen gúnnyal. - Egyenlítői Guineában! De jó vicc! Sajnos, uram, a követség nagyon messze van innen, Bioko szigetén. - Odafordult McIvershez. - Vidd őket a börtönbe, de külön a nőket, külön a férfiakat!

- Tényleg átadja őket az egyenlítői guineaiaknak? - kérdezte McIvers.

- Persze hogy átadom - felelte Spallek. - Dr. Lyonstól már hallottam erről a Stapletonról. Ezeknek el kell tűnniük!

- Mikor? - kérdezte McIvers.

- Ahogy Taylor Cabot kitette a lábát - mondta Spallek. - És kuss legyen erről az egészről.

- Értettem - mondta McIvers. Megérintette a sapkája szélét, aztán továbbadta az utasítást a katonáknak, hogy a foglyokat vezessék át a városházára, a pincebörtönbe.

22. fejezet

1997. március 9. 16:15

- Valami nagyon furcsa dolog folyik itt - mondta Kevin.

- De mi? - felelte Melanie. - Szerinted reménykedjünk?

- Vajon hol lehet a többi állat? - kérdezte Candace.

- Nem tudom, hogy jó-e nekünk ez, vagy inkább még rosszabb - mondta Kevin. - De mi van, ha az utolsó nagy csatát vívják a másik falkával, és a harc ide is átterjed?

- Magasságos úristen! - fohászkodott rémülten Melanie. - Ez eszembe sem jutott.

Kevin és a két nő immár több mint két napja lényegében fogoly volt. Egyetlen egyszer sem engedték meg nekik, hogy kilépjenek a kisebbik barlangmélyedésből, és most már itt is ugyanolyan rossz volt a levegő, mint a nagyobbik barlangban. Csak a hátsó alagútban tudtak könnyíteni magukon, amely már úgy bűzlött, akár az emésztőgödör.

De nekik maguknak sem volt jobb szaguk. Piszkos volt a ruhájuk is, hiszen harmadik napja abban voltak, és a csupasz földön aludtak. A hajuk csomóban ragadt össze, Kevin arcát borosta borította. Mindannyian elgyengültek a mozgáshiánytól és az éhségtől, bár idővel többé-kevésbé mindannyian ráfanyalodtak arra az ennivalóra, amit a bonobók hoztak nekik.

Aznap reggel, úgy tíz óra körül azt érzékelték, hogy valami van a levegőben. Az állatok között nagy izgalom támadt. Néhányan kirohantak a barlangból, hogy rögtön visszatérjenek, hangosan kiáltozva. Az egyes számú bonobó már korábban eltávozott valahová, és még mindig nem jött vissza. Már önmagában ez is szokatlannak tűnt.

- Várjatok csak! - súgta Kevin hirtelen. Föltartotta a kezét is, így jelezte a nőknek, hogy meg ne szólaljanak. Lassan oldalra fordította a fejét, így próbált hallgatózni.

- Mi az már? - kérdezte végül Melanie sürgetően.

- Mintha hangot hallottam volna - felelte Kevin.

- Emberi hangot? - kérdezte Candace. Kevin bólintott.

- Várjatok, én is hallottam! - mondta Melanie izgatottan.

- Én is! - bólogatott Candace. - Biztosan emberi hang volt. Mintha valaki azt kiáltotta volna: oké.

- Arthur is hallotta - mondta Kevin. Semmi különös oka nem volt, hogy azt a bonobót, aki többnyire a barlangjuk bejáratánál őrködött, Arthurnak nevezték el. Csak azért adtak neki nevet, hogy egyszerűbben tudjanak utalni rá. A hosszú órák során sokat "beszélgettek" vele, és mostanra már a bonobóknak több olyan szavát és gesztusát jegyezték meg, amelyekről tudni vélték, hogy mit jelentenek.

A legbiztosabbak az "arak" szóban voltak, ami azt jelentette: "el", különösen, ha ujjnyitogatás és söprő karmozdulat kísérte, ugyanaz a gesztus, amelyet Candace látott a műtőben. Tudták, hogy a "hana" azt jelenti: "csönd", és a "zit": "megy, menni". Biztosak voltak az "ennivaló" és a "víz" felől is, ez volt a "bumi" és a "carak". Volt még egy gyakran használt szó: "szta", amelyhez az állatok mindkét kezüket feltartották, kifordított tenyérrel, ennek a megfejtésében bizonytalanok voltak. Arra tippeltek, hogy talán azt jelenti: "te" vagy "ti".

Arthur most felállt, és hosszan "mondott" valamit a barlangban maradt néhány bonobónak. Azok végighallgatták, aztán azonnal kimentek a barlangból.

A következő hang, amelyet Kevinék hallottak, puska hangja volt: az ismétlődő lövések azonban nem rendes fegyverből, hanem mintha légpuskából jöttek volna. Néhány perccel később két alak

sziluettje jelent meg a barlang nyílásában, a párás, fátyolfelhős, délutáni ég háttere előtt. Mind a ketten az állatközpontban dolgozók kezeslábasát viselték, egyiküknek puska, a másikuknak erős fényű, elemes reflektor volt a kezében.

- Segítség! - kiáltotta Melanie. Elfordította a fejét, hogy az erős fény ne süssön a szemébe, de a kezével vadul hadonászott, hogy a két ember vegye észre őket.

Hangos pukkanás hallatszott, visszhangja körbejárt a barlangban. Ugyanabban a pillanatban Arthur felvonyított. Lapos arcán zavar tükröződött, ahogy a melléből előremeredő, piros végű nyílra meredt. Már emelte a kezét, hogy kihúzza magából, de nem tudta befejezni a mozdulatot, mert megtántorodott. Aztán, mint a lassított filmen, lerogyott a földre, és az oldalára dőlt.

Kevin, Melanie és Candace előbotorkált a barlangmélyedésből, közben fölegyenesedve megpróbálták kinyújtóztatni elgémberedett tagjaikat. Ekkor a két ember már a fekvő bonobó mellett térdelt, újabb adag nyugtatót injekcióztak az állatba.

- Jézus Mária, de jó, hogy itt vannak - mondta Melanie. Egyik kezével meg kellett támaszkodnia a barlang sziklafalában. Hirtelen forogni kezdett vele a világ.

A két férfi fölállt, és előbb a két nőre, aztán Kevinre irányították a lámpa fénykévéjét, amitől mindhárman elvakulva a szemük elé kapták a kezüket.

- De borzalmasan néznek ki - jegyezte meg a reflektoros ember.

- Én Kevin Marshall vagyok, ők pedig Melanie Becket és Candace Brickmann.

- Tudom én, hogy kik maguk - mondta a férfi közönyösen. - Gyerünk ki ebből a mocsokfészekből!

Kevin és a két nő boldogan engedelmeskedett, bár a szó szoros értelmében alig álltak a lábukon. A barlang előtt zavartan hunyorogtak az erős napfényben. Lent, a szikla lábánál még vagy

fél tucat állatgondozó sürgött-forgott. Gyékénybe csavarták a benyugtatózott bonobókat, aztán fölrakták őket egy kocsira egymás mellé, gondos rendben.

- Itt van még egy, a barlangban - kiabált le a reflektoros ember a lentieknek.

- Magukat ismerem! - kiáltott föl Melanie egy idő után, amikor már rendesen meg tudta nézni a két férfit. - Maga Dave Turner, maga meg Daryl Christian.

A férfiak ügyet sem vetettek Melanie-ra. Turner, a magasabbik, adó-vevő készüléket csatolt le az övéről. Christian már lefelé, mászott a meredek sziklalépcsőn.

- Turner a bázisnak - szólt bele a gondozó a készülékbe.

- Jól hallom magát - szólalt meg Bertram Edwards hangja a másik oldalról.

- Megvannak az utolsó bonobók is, most rakodunk.

- Remekül dolgoztak.

- Megtaláltuk Kevin Marshallt meg a két nőt is a barlangban.

- Milyen állapotban vannak?

- Mocskosak, de amúgy szerintem kutya bajuk.

- Adja ide azt a vackot! - szólt közbe Melanie, és Turner rádiójáért nyúlt, megelégelve, hogy az alkalmazott ilyen tiszteletlen hangon beszéljen róluk.

Turner azonban ellökte a kezét. - Mit csináljunk velük, doktor úr? - mondta a rádióba.

Melanie csípőre tette a kezét. Máris fellobbant benne a düh. - Hogy érti azt, hogy “mit csináljunk velük”?

- Hozzák be őket az állatközpontba - felelte dr. Edwards. - Tájékoztatom Siegfried Spalleket. Biztosan beszélni akar velük.

- Vége - mondta Turner, és kikapcsolta a rádiót.

- Mit jelent ez a viselkedés, és milyen bánásmód ez? - csattant föl

Melanie. - Több mint két napja itt raboskodunk!

Turner vállat vont. - Mi csak az utasításokat teljesítjük, hölgyem! Annyit tudok, hogy a főnökség baromira be van rágva magukra.

- Mi a fenét csinálnak maguk az állatokkal? - lépett előre Kevin. Amikor először meglátta a két embert, azt hitte, az ő megmentésükön fáradoznak. De akárhogy törte is a fejét, azt már nem tudta mire vélni, hogy kocsira pakolják az elkábított bonobókat.

- Vége az aranyéletnek nekik itt a szigeten - felelte Turner. - Ezek egymásnak estek, és ölték egymást. Négy dögöt is találtunk, mindegyiket ilyen kőbaltával nyírták ki. Úgyhogy egyelőre ketrecbe rakjuk őket a hídnál, aztán mindet beszállítjuk az állatközpontba. Ahogy hallottam, mostantól kétméteres betoncellákban fognak lakni.

Kevin nem kapott levegőt a döbbenettől. Nem érezte az éhséget, a kimerültséget, a tagjaiba nyilalló fájdalmat, csak a mélységes kétségbeesést ezeknek a szerencsétlen lényeknek a sorsa felett, akik nem tehettek arról, hogy ilyenek lettek, sőt arról sem, hogy egyáltalán megszülettek. A bennük lévő potenciális emberi soha nem válik már valóra, ami kifejlődött bennük, örökre elvész.

Daryl Christian és még három ember már fölfelé igyekezett egy hordággyal.

Kevin megfordult, és visszanézett a barlangba. Tekintete az árnyékok között a kisebbik nyílás bejárata előtt heverő Arthur arcélére tévedt. A szeme sarkába könny tolult arra a gondolatra, mit fog majd érezni Arthur, amikor fölébredve acélrácsok között találja magát.

- Na akkor, maguk hárman - szólt oda nekik Turner. - Induljunk! Van erejük jönni, vagy föl akarnak ülni a kocsira?

- Mivel húzzák a kocsit? - kérdezte Kevin.

- Van egy kétéltűnk itt a szigeten - felelte Turner.

- Én gyalog megyek, köszönöm - mondta Melanie jeges hangon.

Kevin és Candace csak bólintott.

- Viszont nagyon éhesek vagyunk - mondta Kevin. - Az állatoktól csak rovarokat, rovarokat és mocsári füvet kaptunk.

- A kocsi elején van egy doboz, abban van némi csokoládé, meg üdítők - mutatott le, a kocsira Turner.

- Az nagyon jó lesz - mondta Kevin.

A legnehezebben mindhárman az út legelejét tették meg, üggyelbajjal másztak le a sziklán. A továbbiakban már minden könnyebb volt, annál is inkább, mivel az állatgondozók megtisztították az ösvényt a kétéltű számára.

Kevin csak nézett, mekkora munkát végeztek ezek az emberek ilyen rövid idő alatt. Ahogy kiértek a Lago Hippótól délre az ingoványos mezőre, eszébe jutott a kenu. Vajon még mindig ott van a nádasban? Arra jutott, hogy valószínűleg igen. A munkások arrafelé bizonyosan nem kutattak.

Candace boldogan fedezte föl az újonnan ácsolt hidat a Rio Diviso fölött. Titokban már aggódott, hogyan fognak átkelni a folyón.

- Maguk rengeteget dolgoztak - jegyezte meg Kevin.

- Nem volt más választásunk - felelte Turner. - Minél gyorsabban be kellett fognunk az összes állatot.

Candace-en, Melanie-n és Kevinen a hídhoz vezető utolsó másfél kilométeren ütközött ki igazán a kimerültség. Ez akkor látszott legjobban, amikor félre kellett állniuk az ösvényről, hogy utat engedjenek a kétéltűnek, amely az utolsó rakomány bonobóért ment visszafelé. Csak néhány másodpercig tartott, de úgy érezték, ólomlábon állnak.

Mindannyian megkönnyebbülve sóhajtottak föl, amikor a hídfőnél a dzsungel félhomályából kiléptek a tisztásra. A tűző napon másik hat, kék kezeslábasba öltözött munkás serénykedett.

Egy kocsiról rakták le a bonobókat, aztán különálló acélketrecekben helyezték el őket, mielőtt felélednének.

A ketrecek egy négyzetméternyinél alig nagyobb acéldobozok voltak, csak a legfiatalabb állatok tudtak fölállni bennük. Levegő csak az ajtó rácsain juthatott be a dobozba. A ketrecek ajtaját hevederpántokkal zárták, amelyek oldalt nyíltak, ahová az állatok nem értek el. Egyik-másik bonobó már rémülten pislogott kifelé a fogságból.

Ezeket a szűk ketreceket elvileg csak szállításra használhatták volna, de egy villás emelővel egyenként hordták át mindegyiket a dzsungel északi fala elé, az árnyékosabb helyre, ami arra utalt, hogy a ketrecek itt maradnak, a szigeten. Az egyik munkás benzinmotoros szivattyúra kapcsolt csőből vízzel locsolta a ketreceket és az állatokat.

- Nem azt mondta, hogy az állatközpontba kerülnek? - kérdezte Kevin.

- De igen, csak nem ma - felelte Turner. - Egyelőre nincs hova tenni őket. Úgyhogy holnap, vagy legkésőbb holnapután.

A szárazföldre egyszerű volt az átjutás, mert a teleszkópos híd átnyúlt a szigetre. Ez is vasból készült, és minden lépésre nagyot döndült. A hídfő mellett állt Turner furgonja.

- Ugorjanak föl! - mutatott Turner a rakodótérre.

- Egy pillanat! - mondta Melanie, aki most szólalt meg először, amióta elhagyták a barlangot. - Csak nem fogunk a furgon platóján utazni!

- Akkor menjenek gyalog! - vetette oda Turner - De hogy az utasfülkébe be nem szállnak, az biztos.

- Gyere már, Melanie! - sürgette Kevin. - Sokkal kellemesebb lesz itt a levegőn. - És nyújtotta a kezét, hogy fölsegítse Candace-t.

Turner megkerülte az autót, és beült a volán mögé.

Melanie még néhány pillanatig ellenállt. Csípőre tett kézzel,

terpeszállásban, összeszorított szájjal olyan volt, mint egy kislány, aki pillanatokon belül hisztizni kezd.

- Gyere, Melanie, úgysem tart sokáig - mondta Candace. Kinyújtotta a kezét. Melanie habozva, kelletlenül belékapaszkodott.

- Nem vártam, hogy hősként fognak köszönteni - morgolódott közben -, de ezért ez a bánásmód mégiscsak túlzás.

A barlang nyirkos fülledtsége és a dzsungelbéli melegház után váratlanul kellemesnek bizonyult az utazás a furgon platóján. A padlón gyékények hevertek, azokba tekerték az állatokat, és nekik most kiváló fekvőhelyül szolgáltak. A gyékényekből fojtó, avas szag áradt, de feltételezték, hogy belőlük nemkülönben.

Hanyatt feküdtek, és az út menti fák ágai között előbukkanó, késő délutáni égbolt darabkáit figyelték.

- Mit gondoltok, mit fognak csinálni velünk? - kérdezte Candace. - Én nem akarok visszamenni abba a börtönbe.

- Reménykedjünk abban, hogy helyben agyonlőnek - mondta Melanie. - Az biztos, hogy én összecsomagolok, és agyő Zóna, kutatási program meg Egyenlítői Guinea. Nekem elegem volt.

- Bárcsak ilyen egyszerű lenne! - mondta Kevin. - És az állatok sorsa is aggaszt. Olyan, mintha életfogytiglanra ítélték volna őket.

- Sokat úgysem tudunk tenni értük - mondta Candace.

- Ki tudja - felelte Kevin. - Kíváncsi lennék, mit szólnak majd ehhez a helyzethez az állatvédők.

- Ezt ne is ejtsd ki a szádon, amíg itt nem hagytuk az egészet a francba! - könyökölt föl Melanie. - Ettől mindegyik agyvérzést kap.

Elérték a város keleti végét, jobboldalt a futballpálya, aztán a teniszpálya következett. Mind a kettőn játszottak, különösen a teniszpályák voltak zsúfoltak, ez utóbbin nem is volt szabad hely.

- Az ilyen élmény után az ember mindjárt nem érzi olyan fontosnak magát - morfondírozott Melanie, miközben a teniszezőket nézte. - Eltűnsz két napra, majdnem belehalsz, közben

minden megy tovább ugyanúgy, mintha mi sem történt volna.

Ezen mindhárman elgondolkoztak, de közben már öntudatlanul is várták az éles jobb kanyart, amellyel el kellett volna fordulniuk az állatközpont felé. Ehelyett az autó lassított, és megállt. Kevin fölült, és a vezetőfülke fölött előrenézett. Megismerte Edwards Cherokee dzsipjét.

- Spallek azt mondta, menjenek egyenesen Marshall házához - kiáltott át a fő-állatorvos Turnernek.

- Oké! - rikkantott vissza Turner.

Az autó meglódult, megindultak Edwards dzsipje után. Kevin visszadőlt a gyékényre. - Na, ez már kellemes meglepetés. Hátha most nem bánnak velünk olyan borzalmasan.

- Hátha meg lehet beszélni velük, hogy Candace-t meg engem tegyenek ki a szállásunknál - mondta Melanie. - Többé-kevésbé útba esik. - Végignézett magán. - Először is letusolok, és tiszta ruhát veszek. Enni csak utána fogok.

Kevin maga alá húzta a lábát, és a vezetőfülke mögött föltérdelt. Addig kopogott a kis ablakon, amíg végül Turner is meghallotta. Kevin elmondta neki, mit szeretne Melanie. A válasz kurta integetés volt: nem.

Kevin megint visszafeküdt. - Nincs más hátra, el kell jönnötök hozzám!

Amikor rátértek a macskaköves útszakaszra, a kocsi olyan erősen rázkódott, hogy kénytelenek voltak felülni. Kevin izgatottan várta az utolsó kanyart, legalább úgy vágyott a zuhanyozásra, mint Melanie. De ahogy előre pillantott, a látvány egyáltalán nem tűnt biztatónak. A háza előtt állt Spallek és McIvers, négy, állig fölfegyverzett egyenlítői guineai katona társaságában. Az egyik katona tiszt volt.

- Ajjaj! - mondta Kevin. - Semmi jóra nem számíthatunk. A furgon megállt. Turner kiszállt és hátrajött, hogy lehajtsa a lépcsőt.

Először Kevin szállt le a platóról, elzsibbadt lábbal. Aztán jött Melanie és Candace is.

Felkészülve az elkerülhetetlenre, Kevin odalépett Spallekhez és McIvershez. Tudta, hogy Melanie és Candace is ott áll mögötte. Dr. Edwards is előkerült, miután a furgon elé parkolt. Senki nem látszott túlzottan jókedvűnek.

- Abban reménykedtünk, hogy pihenni mentek valahová ilyen váratlanul - kezdte Spallek gúnyosan. - Erre kiderül, hogy szándékosan megszegték a szigetre való belépési tilalommal kapcsolatos, érvényes rendelkezéseket. Házi őrizet alá helyezem magukat, itt, ebben az épületben. - És a válla fölött Kevin házára mutatott.

Kevin éppen belekezdett volna a magyarázkodásba, hogy miért csinálták, amit csináltak, amikor Melanie félretolta, és ellépett mellette. Hullafáradt volt és ingerült.

- Én nem maradok itt, és kész - jelentette ki. - És kilépek. Amint elintéztem a dolgaimat, itt hagyom a Zónát.

Spallek fölső ajka megvonaglott, vigyora még torzabbá vált. Előrelépett egyet, és visszakézből rettenetes pofont kevert le Melanie-nak. Melanie elesett. Candace azonnal fél térdre ereszkedett, hogy segítsen a barátnőjének.

- Hozzá ne nyúljon! - dörrent rá Spallek, és már lendítette a kezét, mintha Candace-t is meg akarná ütni.

De Candace nem törődött vele, és fölültette Melanie-t. Melanie bal szeme máris kezdett bedagadni, az arcán vékony vércsík jelent meg.

Kevin összerezzent, és elfordította a fejét, várta a következő pofont. Bámulta Candace bátorságát, és azt kívánta, bárcsak őbenne is valamivel több kurázsi volna. De rettegett Spallektól, és moccanni sem mert.

Miután nem hallatszott újabb csattanás, visszanézett. Candace

nagy nehezen talpra állította a tántorgó Melanie-t.

- Itt fogja hagyni a Zónát, hamarabb, mint gondolja, attól ne féljen! - üvöltötte Spallek. - De nem egyedül, hanem hatósági kísérettel. És majd pimaszkodhat az egyenlítői guineai katonákkal!

Kevin nyelni is alig tudott. Ha átadják őket az egyenlítői guineaiaknak, az a legborzalmasabb véget vetíti előre. Attól félt a legjobban.

- De én amerikai vagyok - zokogta Melanie.

- Csakhogy Egyenlítői Guinea területén tartózkodik! - vágta rá Spallek. - És megsértette az egyenlítői guineai törvényeket!

Az igazgató hátrébb lépett. - Elkoboztam az útleveleiket.

Csak hogy tudják, át fogom adni a helyi hatóságoknak, magukkal együtt. Addig is itt maradnak a házban. És figyelmeztetem magukat, ezek a katonák és ez a tiszt parancsot kapott, hogy ha egyetlen lépést is tesznek a házon kívül, lőjék le magukat! Megértették?

- Nekem tiszta ruhára van szükségem! - mondta Melanie sírva.

- Mind a kettőjüknek hozattam ruhát a szállásukról, fönt vannak az emeleti szobában - mondta Spallek. - Látják, mindenre gondoltam!

Odaszólt McIversnek. - Ügyeljen rájuk!

- Igenis, uram - felelte McIvers. Megérintette a sapkája szegélyét, aztán Kevinhez és a két nőhöz fordult. - Na, hallották az igazgató urat - vakkantotta. - Indulás fölfelé, és semmi próbálkozás!

Kevin elindult, de úgy ment, hogy elhaladhasson Bertram Edwards mellett. - Nem csak tüzet tudnak rakni. Szerszámokat is készítenek, és beszélnek is egymással - mondta.

Aztán ment tovább. Dr. Edwards arcán semmi reakciót nem fedezett föl, csak amúgy is állandóan magasra vont szemöldöke ugrott még följebb, De Kevin biztos volt abban, hogy hallotta, amit mondott neki.

Fölvonszolta magát az emeletre, közben már látta, hogy a biztonsági főnök fölosztja a terepet az emberei között, és a tisztet odaállítja a lépcső aljához.

Az emeleti folyosón némán néztek egymásra mind a hárman. Melanie-t még most is meg-megrázta a zokogás.

Kevin nagyot fújt. - Ez nem jó hír - mondta leverten.

- Nem tehetik ezt velünk - szipogott Melanie.

- De megpróbálni megpróbálják, az biztos - mondta Kevin. - És az útlevelünk nélkül úgysem tudnánk kijutni az országból, még ha innen kiszökünk is.

Melanie a két keze közé fogva szorította az arcát. - Össze kell szednem magam - nyöszörögte.

- Olyan fásultság fogott el - vallotta be Candace. - Egyik fogságból a másikba kerültünk.

Kintről induló motorok zaját hallották. Elindultak az autók. Kevin kilépett az erkélyre. Csak McIvers autója maradt a ház előtt. Fölpillantott az égre. Az alkonyat lassan estébe fordult, néhány csillagot is látni lehetett.

Visszament a szobába, és azonnal a telefonért nyúlt. Fölemelte a kagylót, belehallgatott. Nem tévedett: a telefon süket volt.

- Van vonal? - kérdezte Melanie a háta mögül. Kevin visszatette a kagylót. Nemet intett.

- Gondoltam - mondta Melanie.

- Menjünk zuhanyozni! - javasolta Candace.

- Jó ötlet - felelte Melanie, némi bizakodást erőltetve a hangjába.

Megegyeztek, hogy fél óra múlva ugyanott találkoznak. Kevin az ebédlőn keresztül hátrament, és belökte a konyhaajtót. Ilyen mocskosan nem akart belépni a konyhába. Azonnal megcsapta az orrát a sült csirke hívogató illata.

Ahogy nyílt az ajtó, Esmeralda abban a pillanatban fölpattant a

helyéről.

- Jó estét, Esmeralda! - üdvözölte Kevin.

- Isten hozta, Mr. Marshall! - felelte a házvezetőnő.

- Nem jött elénk üdvözölni minket, ahogy szokta - mondta Kevin.

- Féltem, hogy még mindig ott az igazgató. Előtte a biztonsági főnökkel együtt jöttek szólni, hogy maguk a két hölggyel együtt hazajönnek, és utána nem mehetnek ki a házból.

- Igen, nekem is ezt mondták - bólintott Kevin.

- Készítettem maguknak vacsorát. Éhesek?

- Nagyon. Fél óra múlva ehetünk?

- Hogyne, uram!

Kevin nagyon szerencsésnek érezte magát, hogy itt van neki Esmeralda.

Megfordult, de Esmeralda utánaszólt. Kevin visszanézett. - Nagyon sok baj történt a városban - mondta az asszony. - Nemcsak magával meg a hölgyekkel, hanem idegenekkel is. Az egyik unokatestvérem a kórházban dolgozik. Ő mesélte, hogy négy amerikai érkezett New Yorkból, és bementek a kórházba. Beszéltek azzal az emberrel, akibe átültették a bonobó máját.

- Hogyan? - kérdezte Kevin. New York-i idegenek beszéltek a májátültetéses beteggel? Ez igazán váratlan fordulat volt.

- Fogták magukat, és bementek - folytatta Esmeralda. - Pedig nem lett volna szabad. Azt mondták, hogy orvosok. Hívták az őröket, és a katonákkal együtt elfogták őket. Most a börtönben vannak.

- Te jó ég! - hüledezett Kevin, de közben már másra terelődtek a gondolatai. New Yorkról eszébe jutott, mennyire meglepődött, amikor egy héttel ezelőtt éjnek évadján felhívta őt a GenSys vezérigazgatója, Taylor Cabot, amiatt a Franconi nevű beteg miatt, akit megöltek New Yorkban. És azt kérdezte. - A boncolás

kiderítheti-e, hogy mi történt Franconival.

- Az unokatestvérem ismeri a katonákat, akik ott voltak - mesélt tovább Esmeralda -, és azt mondják, átadják őket a miniszterekneк. És akkor megölik őket. Gondoltam, elmondom magának.

Kevin érezte, hogy végigfut a hátán a hideg. Tudta, hogy Spallek ugyanezt a sorsot szánja Melanie-nak, Candace-nek és neki is. De kik ezek az amerikaiak? Lehet, hogy közük volt Carlo Franconi boncolásához?

- Ezek nagyon komoly dolgok - beszélt tovább Esmeralda. - És nagyon féltem magukat. Tudom, hogy kimentek a tiltott szigetre.

- Ezt honnan tudja? - kérdezte Kevin döbbenten.

- A mi falunkban beszélték - felelte Esmeralda. - Amikor mondtam, hogy maga eltűnt és az igazgató keresi, Alphonse Kimba mindjárt mondta a férjemnek, hogy biztosan a szigetre mentek.

- Köszönöm, hogy aggódik értünk - mondta kitérően Kevin, akit amúgy is lefoglaltak a saját gondolatai. - Köszönöm, hogy elmondta a híreket.

Kevin a szobájába ment. Ahogy a tükörbe nézett, meglepődött, milyen elkínzott az arca, milyen mocskos mindene. Aztán végigsimított a kinőtt szakállán, és pillanat alatt hatalmába kerítette az újabb szorongás: úgy találta, egyre inkább hasonlít a dublőrére!

Megborotválkozott, megfürdött, tiszta ruhát vett, ettől mindjárt másként érezte magát. Szüntelenül a börtönbe zárt amerikaiakon töprengett. Sokért nem adta volna, ha odamehetne és beszélhetne velük.

A nők is sokkal jobb állapotban voltak. A tusolástól mintha Melanie is megtalálta volna a hangját, azon mérgelődött, milyen ruhákat válogattak össze neki. - Semmi nem megy semmihez - méltatlankodott.

Beültek az ebédlőbe, Esmeralda pedig feltálalta a vacsorát.

Melanie gyönyörködve nézte az asztalt, aztán körbepillantott a szobában, és kitört belőle a nevetés. - Hát nem fura, hogy pár órával ezelőtt még olyanok voltunk, mint a Neander-völgyi ősemberek? Aztán hipp-hopp, és most itt ülünk a luxus kellős közepén. Tiszta időutazás.

- Főleg ha nem kellene attól rettegnünk, hogy mit hoz a holnap - mondta Candace.

- Legalább élvezzük az utolsó vacsorát - felelte Melanie a rá jellemző iróniával. - Azonkívül, minél többet gondolkozom rajta, annál kevésbé tudom elképzelni, hogy csak úgy odavessenek minket az egyenlítői guineaiaknak. Olyan nincs, hogy ezt megússzák. Elvégre mindjárt kétezret írunk. És olyan kicsi a világ.

- Én csak attól félek... - kezdett valamibe Candace, de Kevin félbeszakította.

- Ne haragudjatok, de Esmeralda mesélt valamit az előbb amit el akarok mondani nektek is. - Az éjszakai telefonnal kezdte a történetet, aztán elmondott mindent, amit az amerikaiak esetéről hallott.

- Na, én is épp erről beszélek - mondta Melanie. - Néhány okos ember elvégez egy boncolást New Yorkban, és a végén eljutnak ide, Cogóba. És mi még azt hittük, hogy annyira el vagyunk szigetelve. Higgyétek el, a világ napról napra kisebb lesz!

- Vagyis szerinted az amerikaiak Franconi nyomán indultak el, és úgy érkeztek ide? - kérdezte Kevin. A megérzése neki is ezt súgta, csak a megerősítését akarta hallani.

- Hogyan lehetne másképp? - mondta Melanie. - Számomra ez nem is kérdés.

- Candace, te mit gondolsz? - kérdezte Kevin.

- Egyetértek Melanie-val - felelte Candace. - Különben túl sok lenne a véletlen egybeesés.

- Nagyon köszönöm, Candace! - mondta Melanie. Aztán

fölemelte az üres borospoharat, és vészjóslóan nézett Kevinre. - Nem szívesen szakítom félbe ezt az érdekfeszítő beszélgetést, de szeretném tudni, hogy hol marad az a híres borod, butuskám?

- A fenébe, teljesen megfeledkeztem róla - pattant föl azonnal Kevin. Belépett a tálalókamrába, és válogatni kezdett a borok között. Ahogy nézegette a címkéket, amelyek egyébként igazán nem sokat mondtak neki, hirtelen rádöbbent, milyen rengeteg bor halmozódott itt föl az évek során. Számolgatni kezdett, végül arra jutott, hogy összesen talán háromszáz üveg is lehet.

- A mindenit - mondta félhangosan, és egy terv kezdett formálódni a fejében. Összeszedett annyi üveget, amennyit csak elbírt, és a lengőajtót belökve kiment a konyhába.

Esmeralda abbahagyta a vacsoráját, és fölállt a helyéről.

- Megkérném valamire - mondta neki Kevin. - Levinné ezeket az üvegeket egy dugóhúzóval a katonáknak, akik ott vannak a lépcsőfeljárónál?

- Ilyen sokat? - kérdezte az asszony.

- Igen, és azt szeretném, ha a városháziaknak még többet vinne. Ha megkérdezik, hogy mire föl kapják, mondja, hogy hamarosan elmegyek, és azt akarom, hogy ők igyák meg a bort, ne az igazgató.

Esmeralda arcán széles mosoly jelent meg. Ránézett Kevinre. - Azt hiszem, már értem. - Az egyik szekrényből elővett egy vászonszatyrot, amit a bevásárláshoz szokott használni, és belerakta az üvegeket. Elindult lefelé a lépcsőn, a katonákhoz.

Kevin többször is fordult a borospolc és a konyhaasztal között. Több tucat üveget állított sorba az asztalon, közte néhány palack portóit is.

- Mi lesz már? - kukkantott be a konyhába Melanie. - Mi csak várunk, a bor meg sehol?

Kevin a kezébe nyomott egy üveget. Azt mondta, pár perc múlva jön ő is, kezdjék el a vacsorát nélküle. Melanie megforgatta az

üveget, hogy lássa a címkét.

- Hűha, Château Latour? - mondta. Elismerése jeléül mosolyogva rákacsintott Kevinre, aztán visszament az ebédlőbe.

Esmeralda visszajött a hírrel, hogy a katonák nagyon örültek a bornak. - De gondoltam, viszek nekik egy kis kenyeret is mondta. - Attól még szomjasabbak lesznek.

- Nagyon okosan gondolta - felelte Kevin. Újra telerakta a vászonszatyrot borral és megemelte, hogy milyen súlya van. Nehéz volt, de remélte, hogy Esmeralda el fogja bírni.

- Nézze meg, hány katona lehet a városházánál! - mondta Kevin, amikor átadta a szatyrot a házvezetőnőnek. - Nehogy kevés legyen nekik a bor.

- Éjszaka általában négyen szoktak lenni - mondta Esmeralda.

- Akkor tíz üveg pont megteszi. Legalábbis kezdetnek. - Kevin elmosolyodott, Esmeralda pedig ragyogó arccal mosolygott vissza rá.

Kevin mély lélegzetet vett, aztán a lengőajtón át visszament ő is az ebédlőbe. Kíváncsi volt, mit szólnak a nők a tervéhez.

Kevin megfordult, és az órára nézett. Majdnem éjfél volt már. Felült, kikapcsolta az órán az ébresztőt, amely pontosan tizenkettőre volt beállítva. Aztán nagyot nyújtózkodott.

Terve a vacsoránál élénk vitát váltott ki. Közösen tovább csiszolták a részleteket, és újabb ötleteket tettek hozzá. Végül mindhárman úgy vélték, érdemes megpróbálni a dolgot.

Amit tudtak, előkészítettek, és úgy döntöttek, megpróbálnak keveset pihenni. Kevin azonban minden kimerültsége ellenére sem tudott elaludni, túlságosan izgatott volt. Arról nem is beszélve, hogy a katonák egyre zajosabbak lettek odalent. Először csak kicsivel beszélgettek hangosabban a normálisnál, de az utóbbi félórában már hangos, részeg gajdolás hallatszott a földszintről.

Esmeralda az este folyamán kétszer járt mind a két társaságnál.

Visszajőve jelentette, hogy a drága francia bornak kirobbanó sikere van. Másodszorra már arról számolt be, hogy az első adagot majdnem az utolsó cseppig megitták.

Kevin gyorsan fölöltözött a sötétben, aztán kióvakodott a folyosóra. Nem akart villanyt gyújtani. Szerencsére a hold fényesen világított, viszonylag könnyen eltapogatózott a vendégszobákig. Először Melanie ajtaján kopogtatott. Meg is ijedt, mert az ajtó szinte azonnal kinyílt.

- Már vártalak - suttogta Melanie. - Nem tudtam aludni.

Együtt mentek át Candace szobájához, aki szintén tettre készen várta őket.

A nappaliban magukhoz vették az előkészített vászonszatyrokat, és kilopakodtak az erkélyre. Csábítóan egzotikus látvány fogadta őket. Néhány órával korábban esett az eső, de most már csak pufók, ezüstös-kék felhők úsztak az égen. A növekvő hold magasan járt az égen, különös derengésbe borítva a pára lepte várost. A forró, nedves levegőben meghökkentően hangos volt a dzsungel éjszakai lármája.

Tervüknek az első fázisát apróra megvitatták a vacsoránál, most egyetlen szót sem kellett szólniuk egymáshoz. Az erkély túlsó végében, a hátsó sarokhoz erősítettek három, egymáshoz csomózott lepedőt. A lepedősor vége leért a földre.

Melanie mindenképpen első akart lenni. Fürgén átmászott a balusztrádon, és minden nehézség nélkül lejutott a földre. Candace volt a következő, neki sem okozott nehézséget a feladat.

A bonyodalom Kevinnel kezdődött. Először Melanie-t próbálta utánozni, és a lábával ellökte magát. De ahogy visszalendült a falhoz, beleakadt a lepedőbe, nekivágódott a stukkóknak, és lehorzsolta a kezét.

- A francba! - szitkozódott suttogva, amikor végre stabil kockakövet érzett a lába alatt. Megrázta a kezét, és az ujjait szorongatta.

- Baj van? - kérdezte Melanie.

- Á, semmi! - felelte Kevin.

A menekülés következő szakasza már veszélyesebb volt. Libasorban lopakodtak végig a ház hátulja mentén, az árkád árnyékában. Minden lépéssel közelebb kerültek a főlépcső feljárójához, ahonnan a katonák dorbézolása hallatszott. Időközben már kazettás magnó is került, amelyről halk afrikai zenét hallgattak a mulatozók.

Elérték a kocsibeállót, ahol Kevin a Toyota Land-Cruiserét tartotta. Az utas oldalon előrearaszoltak, közben, ahogy este megbeszélték, Kevin megkerülte az autót a másik oldalon, és halkan kinyitotta a bal oldali ajtót. Ekkor hat-hét méterre voltak a lerészegedett katonáktól, mindössze a gyékény választotta el őket, amely a plafonról lógott le a földig.

Kevin kiengedte a kéziféket, és üresbe tette a sebességváltót. Aztán visszament a nőkhöz, és intett, hogy kezdjék tolni az autót.

A súlyos jármű először ellenállt, akárhogy erőlködtek is. Ekkor Kevin fölemelte a lábát, és a ház tövének támasztva újra nekifeküdt az autó elejének. Az újabb kísérlet végre sikerrel járt, a kocsi megmozdult.

Az árkád szélétől a macskaköves úttest enyhén lejtett, hogy az esővizet elvezesse a ház tövétől. Amint az autó hátsó kerekei elérték ezt a pontot, a dzsip meglódult. Egyszerre csak Kevin érezte, hogy már nem is kell tovább tolniuk.

Az autó mellé ugrott, és megpróbálta kinyitni a bal oldali ajtót. Csakhogy a kocsi egyre gyorsabban mozgott, úgyhogy ez nem volt könnyű. És egyre inkább jobbra tartott, ahogy gurult a lejtőn, a vízpart felé.

Kevinnek végre sikerült kinyitnia az ajtót, és egyetlen gyors mozdulattal beugrania a volán mögé. Az első dolga volt, hogy a fékre taposson, elrántsa a kormányt, és megállítsa az autót.

Vadul kalapált a szíve, ahogy visszanézett a katonákra, félve, hogy manővereivel esetleg magára vonta a figyelmüket. Az őrök az asztal körül ültek, azon volt a magnó és egy sor üres borosüveg. Elrévülten tapsoltak és dobogtak a zene ütemére, fogalmuk sem volt róla, mi zajlik a hátuk mögött.

Kevin megkönnyebbülve sóhajtott. Nyílt a jobb oldali ajtó, Melanie csúszott be az ülésre, Candace pedig hátul szállt be. - Ne csukjátok be az ajtót! - súgta oda Kevin, és ő is a kezével tartotta az ajtaját.

Levette a lábát a fékről. Az autó először nem mozdult, erre fészkelődni kezdett az ülésen, előre-hátra, előre-hátra. A dzsip megindult lefelé a lejtőn. Kevin hátrafordulva, a hátsó ablakon kinézve kormányozta a járművet. Egyre gyorsabban gurultak a vízpart felé.

Két saroknyit tettek meg így. Ott lassanként véget ért a lejtő, és a kocsi egy idő után megállt. Kevin csak most dugta be a slusszkulcsot az indítóba, és kapcsolta be a motort. Mindhárman becsukták az ajtókat.

Csak néztek egymásra a félhomályban. A végtelenségig fel voltak csigázva, vadul vert a pulzusuk. Elmosolyodtak.

- Megcsináltuk! - mondta diadalmasan Melanie.

- Eddig rendben volnánk - súgta Kevin.

Sebességbe tette az autót, elindultak. Jobbra kanyarodott, minél nagyobb körben akarta megkerülni a házat, ezért csak néhány sarokkal később fordult vissza, északi irányba, az autótelep felé.

- Még mindig biztos vagy abban, hogy a garázsban senki nem fog belénk kötni? - kérdezte Melanie.

- Sosem lehet biztosan tudni, ez igaz - mondta Kevin. - De remélem, hogy nem. Az autótelep a maga életét éli, és különben is, Spallek biztosan nem verte nagydobra sem azt, hogy eltűntünk, sem azt, hogy meglettünk. Pláne, ha tényleg át akar adni bennünket

a helyi hatóságoknak.

- Bár igazad lenne - sóhajtott Melanie. - Biztos hogy nekünk most azzal a négy amerikaival kell bíbelődnünk, akiket soha életünkben nem is láttunk? Nem lenne jobb nekivágni, és egy teherautó mögé bújva megpróbálni kijutni a Zónából?

- Ők is bejutottak valahogy - mondta Kevin. - Arra számítok, hogy csak van valami tervük a kijutásra is. Nekirohanni a sorompónak, az csak a végső megoldás lehet.

Bekanyarodtak a nyüzsgő autótelepre. A higanygőzlámpák olyan erős fényt árasztottak, hogy először bántotta a szemüket. Egyenesen a szervizrészleg felé tartottak. Kevin beállt az egyik szerelőálláshoz, ahol a hidraulikus emelőn egy hatalmas autó pihent. Alatta olajos ruhás szerelők álltak, és tanácstalanul vakarták a fejüket.

- Maradjatok itt! - mondta Kevin, amint kiszállt a Toyotából.

Belépett a műhelybe, és üdvözölte a szerelőket.

Melanie és Candace az autóból figyelt, Candace a kezét tördelte izgalmában.

- Az is valami, hogy nem rohantak rögtön a telefonhoz, amint meglátták Kevint - mondta Melanie.

Az egyik szerelő komótosan megindult, aztán a műhely hátsó részében eltűnt az egyik ajtó mögött. De hamarosan előkerült, jókora, súlyos lánccal a kezében. Odaadta Kevinnek, aki pillanatra megrogyott a lánc súlya alatt.

Egyre vörösebb arccal botladozott a dzsip felé. Melanie az utolsó pillanatban megérezte, hogy segítenie kell: kipattant az autóból, és gyorsan felnyitotta a csomagtartót.

A Toyota is megroggyant, ahogy Kevin bezúdította a láncot a hátsó ülés mögé.

- Azt kértem tőlük, adjanak egy jó erős láncot - lihegte Kevin. - Nem azt, hogy ilyen nehezet.

- És mit mondtál nekik, mire kell? - kérdezte Melanie.

- Arra, hogy az autódat kihúzzuk a sárból - felelte Kevin. A szemük se rebbent. Persze azt sem ajánlották föl, hogy jönnek segíteni.

Mindketten visszaültek az autóba, megfordultak, és igyekeztek visszafelé, a városba.

- Biztos vagy abban, hogy ez jó lesz? - kérdezte Candace.

- Nem, de semmi más nem jut eszembe - mondta Kevin. Az út hátralévő részén nem szóltak többet. Mindhárman tudták, hogy a tervük legnehezebb fázisa következik most. Pattanásig feszült minden idegszáluk, amikor bekanyarodtak a városháza parkolójába, és Kevin eloltotta a reflektorokat.

Az őrszoba fényesen ki volt világítva. Ahogy közelebb értek, hallották a zeneszót is. Ezeknek a katonáknak is volt kazettás magnójuk, ráadásul teljes hangerőre állítva bömböltették afrikai muzsikájukat.

- Ilyen mulatságra számítottam - jegyezte meg Kevin. Nagy kört tett meg, aztán hátramenetben közelítette meg az épületet. A földszinti árkád árnyékában csak nagy üggyel-bajjal lehetett fölfedezni a föld alatti börtön szellőző- és világítóaknáját.

Kevin az épülettől körülbelül másfél-két méterre állította le az autót, és behúzta a kéziféket. Mindhárman belestek a katonák szobájába. De nem sokat láttak, a katonákból meg egyenesen semmit, mert az ablakhoz képest rossz szögben helyezkedtek el. A redőny föl volt húzva, az ablakpárkányon már jó néhány üres borosüveg állt.

- Na, most vagy soha - mondta Kevin.

- Segítsünk valamit? - kérdezte Melanie.

- Nem, ti csak figyeljetek! - felelte Kevin.

Kiszállt az autóból, és gyors ugrással az árkád alatt termett, hogy viszonylagos fedezékben legyen. Harsogott a zene. Kevin aggódott,

hogy ha valaki kinéz az ablakon, azonnal meglátja őt. Nem volt semmi, ami mögé bújhatott volna.

Lenézett a világítóaknába, észrevette a rácsot. A rács mögött csak a feketeség. A cellákban semmi fény nem volt.

Először négykézlábra ereszkedett, aztán hasra feküdt a kövön, és amennyire tudott, behajolt az aknába. Az arca majdnem hozzáért a rácshoz. Tudta, hogy a zene hangerejéhez kell igazítania a sajátját. Leszólt a pincébe. - Halló! Van ott valaki?

- Csak mi, turisták - szólt vissza Jack. - Mi is jöhetünk mulatni?

- Ha jól tudom, maguk amerikaiak, ugye? - mondta Kevin.

- Ennél amerikaibbak már nem is lehetnénk - felelte Jack. Kevin ekkor újabb hangokat hallott a sötétből, de nem tudta kivenni, hogy kik azok és mit mondanak.

- Remélem tudják, milyen veszélyes helyzetbe sodorták magukat - mondta a sötétségbe.

- Ne mondja! - felelte Jack. - Mi azt hittük, Cogóban így fogadnak minden látogatót.

Kevin arra gondolt, akárki lehet is ez a férfi, jól illene Melanie-hoz.

- Megpróbálom kiszakítani ezeket a rácsokat - mondta. - Egy cellában vannak mindannyian?

- Nem, a tőlem balra a cellában van két gyönyörű hölgy is.

- Világos - mondta Kevin. - Először megnézem, mire megyek ezekkel a rácsokkal.

Kevin fölállt, és visszament a láncért. Üggyel-bajjal odacipelte az aknához, és az egyik végét beeresztette a rácsokon át a börtönbe.

- Tekerjék rá néhányszor valamelyik rúdra - mondta.

- Klassz lesz - hallatszott Jack hangja lentről. - Olyan, mint a régi westernfilmben.

Kevin ezután a Toyota vonóhorogjára erősítette a lánc másik

végét. Visszament az aknához, és finoman meghúzta a láncot.

Megállapította, hogy Jacknek sikerült biztonságosan ráhurkolnia a rács középső rúdjára.

- Reméljük, jó lesz - mondta. - Lássuk, mi történik!

Beült az autóba, ellenőrizte, hogy a váltó a legalacsonyabb, négykerék-meghajtó fokozatban van-e. Hátrafordulva, hogy kilásson az ablakon, óvatosan elindította a Toyotát, hogy a lánc feszüljön.

- Na jó, akkor nyomás! - mondta Candace-nek és Melanie-nak. Nyomni kezdte a gázpedált. A bivalyerős motor felpörgött, de belül, az autóban nem is lehetett hallani. A népszerű zairei rockzenekar zenéje, amely a katonák magnójából harsogott, a motorzúgást is teljesen elnyomta.

Az autó hirtelen meglódult. Kevin azonnal fékezett. A zenebonán át is hatalmas csattanás hallatszott hátulról, mintha valaki hatalmas kővel rácsapott volna a tűzlépcső vasára.

Mind a hárman megmerevedtek, és az őrszobára figyeltek. Megkönnyebbültek, amikor senki nem lépett ki onnan, hogy utánanézzen a rettenetes hangnak.

Kevin kiugrott az autóból, hogy visszamenjen és megnézze, mi történt, amikor majdnem beleütközött egy széles vállú, fekete bőrű férfiba, aki éppen feléje tartott.

- Nagyon jól csináltad, öreg! Engem Warrennek hívnak, ez pedig itt Jack - mutatott a barátjára, aki időközben szintén odalépett hozzájuk.

- Szervusztok, Kevin vagyok.

- Klassz - mondta Warren. - Gyere vissza a verdával, aztán meglátjuk, mit tudunk csinálni a másik ablakkal!

- Hogy ugrottatok ki ilyen villámgyorsan? - kérdezte Kevin.

- Ugyan már öreg, hát keretestül kikaptad az egész hóbelevancot! - vigyorgott Warren. Kevin beszállt az autóba, és visszatolatott.

Közben látta, hogy a két férfi már le is szedte a láncot a rácsról.

- Bevált a dolog! - örvendezett Melanie. - Gratulálok!

- Be kell vallanom, nem is gondoltam, hogy ilyen hatásos lesz - mondta Kevin.

Ekkor valaki megzörgette a Toyota hátulját. Kevin odakapta a fejét, de csak az egyik újdonsült ismerőse integetett, hogy menjen előre.

Kevin ugyanazt a technikát alkalmazta, mint az első rácsnál. Nagyjából ugyanolyan erővel nyomta a gázt, a kocsi ugyanúgy hirtelen meglódult, és mindezt sajnos ugyanaz a csattanó robaj követte. Most már az egyik katona kinézett az ablakon.

Kevin mozdulatlanná dermedt, és magában azon imádkozott, hogy a két férfi ugyanezt tegye. A katona borosüveget emelt a szájához, ivott belőle, aztán megfordult, és eltűnt Kevin szeme elől.

A négy frissen szabadult némán szállt be az autóba. Warren és Jack a leghátsó két pótülésre gyömöszölte be magát, Laurie és Natalie pedig Candace mellé ült, a középső ülésekre.

Kevin sebességbe tette az autót. Utolsó pillantást vetett az őrszobára, aztán kikanyarodott a parkolóból. A reflektorokat csak akkor kapcsolta be, amikor már messze jártak a városházától.

Szinte mámorosan boldogok voltak valamennyien. Kevin, Melanie és Candace számára nagy diadal volt az akciójuk, a négy New York-inak pedig váratlan meglepetést és hatalmas megkönnyebbülést jelentett a szabadulás. Sebtében és tömören bemutatkoztak egymásnak mind a heten, aztán megindult a kérdések áradata. Először mindenki egyszerre beszélt volna.

- Várjatok egy pillanatig! - kiabálta túl a hangzavart Jack. - Valami rendet tartsunk a káoszban! Egyszerre csak egy beszéljen!

- A fene egye meg - mondta Warren -, akkor is én kezdem! Csak meg akarom köszönni, hogy ilyen jókor jöttetek!

- Csatlakozom - mondta Laurie.

Miután szerencsésen kijutottak a városközpontból, Kevin egy szupermarket parkolójába kanyarodott, ahol több más autó is parkolt. Beállt melléjük, leállította a motort, és kikapcsolta a világítást.

- Mielőtt bármi másról beszélünk - mondta -, először is át kell gondolnunk, hogyan jutunk ki a városból. Nagyon kevés időnk van. Ti eredetileg hogyan akartatok elmenni innen?

- Azzal a csónakkal, amelyikkel jöttünk - felelte Jack.

- És hol a csónak? - kérdezte Kevin.

- Remélem, ott, ahol hagytuk - mondta Jack. - A móló alatt, kihúztuk a homokra.

- És mi is beleférünk? - kérdezte Kevin.

- Még marad is egy csomó hely - felelte Jack.

- Az remek - mondta Kevin izgatottan. - Reméltem is, hogy csónakkal jöttetek. Akkor mehetünk egyenesen Gabonba. - Gyorsan körülnézett, aztán újraindította a motort. - Imádkozzunk, és reménykedjünk benne, hogy nem találták meg!

Hatalmas kerülővel, össze-vissza kanyarogva közelítették meg a vízpartot. Kevin a lehető legmesszebbre el akarta kerülni a városházát, és a saját lakását is.

- Egy probléma van - szólalt meg Jack egy idő után. - Hogy nincsenek irataink. Se pénzünk. Mondhatnám úgy is, hogy se irataink, se pénzünk. Mindent elvettek tőlünk.

- Mi sem állunk sokkal jobban - mondta Kevin. - Pénzünk van egy kevés, készpénz és csekk is. De az útleveleinket elkobozták, amikor házi őrizet alá vettek ma délután. Ugyanazt a sorsot szánták nekünk is, mint nektek: át akartak adni az egyenlítői guineai hatóságoknak.

- És az nagy probléma lett volna? - kérdezte Jack.

Kevin kurtán fölnevetett. Hirtelen fölrémlett előtte a Spallek íróasztalán díszelgő három koponya. - Probléma, az nem kifejezés.

Szép csendben tartottak volna valami tárgyalási cécót, aztán jöhet a kivégzőosztag.

- A kurva életbe! - szaladt ki Warren száján.

- Ebben az országban főbenjáró bűn a GenSys ügyeibe történő bármilyen beavatkozás - mondta Kevin. - És az igazgató dönti el, hogy mi számít beavatkozásnak.

- Kivégzőosztag? - ismételte Jack őszinte rémülettel.

- Valószínűleg- mondta Kevin. - Az itteni hadsereg nagyon ért hozzá. Eleget gyakorolta az évek folyamán.

- Akkor még hálásabbnak kell lennünk nektek, mint gondoltuk - jegyezte meg Jack.

Laurie meredten nézett ki az autó ablakán. Csak most jutott el a tudatáig, hogy az életük forgott és forog még most is veszélyben.

- És veletek mi volt a gáz? - kérdezte Warren.

- Az hosszú történet - szólalt meg Melanie.

- A miénk is - mondta Laurie.

- Van egy kérdésem - mondta Kevin. - Ti nem véletlenül bizonyos Carlo Franconi miatt jöttetek ide?

- Az anyja! - kapta föl a fejét Jack. - Ez aztán gondolatolvasás! Le vagyok nyűgözve, és égek a kíváncsiságtól. Hogy találtad ki? Tényleg, te mit csinálsz tulajdonképpen itt Cogóban?

- Én, személy szerint? - kérdezett vissza Kevin.

- Te is, meg ti. Mit csináltok itt?

Kevin, Candace és Melanie egymásra pillantott, hogy melyikük válaszoljon.

- Mind a hárman ugyanabban a programban dolgozunk - kezdte Candace. - De én csak kis csavar voltam benne. Én nővér vagyok, az intenzív ellátás a szakmám.

- Én meg megtermékenyítési technikus - mondta Melanie. - Én állítom elő a nyersanyagot Kevin varázslatához, és miután ő

varázsolt, azon dolgozom, hogy a kreációi valóra váljanak.

- Ugyanis mikrobiológus vagyok - magyarázta Kevin, és bűnbánóan felsóhajtott. - A munkám során átléptem egy határt, és ezzel Prométheusz bűnét követtem el.

- Állj! - mondta Jack. - Ennyi irodalom nekem sok. Valahol már hallottam Prométheuszról, de fogalmam sincs, ki volt pontosan.

- Prométheusz a görög mitológia egyik titánja - világosította fel Laurie. - Ellopta a tüzet az Olümposzról, és odaadta az embernek.

- Én pedig akaratlanul bizonyos állatoknak adtam oda a tüzet - folytatta Kevin. - Véletlenül rájöttem, hogyan lehet áthelyezni bizonyos kromoszómarészeket, különösen a hatos kromoszóma rövid karját egyik sejtből a másikba, egyik fajból a másikba.

- Tehát emberi kromoszómarészeket raktál át a majmokba - mondta Jack.

- A majom megtermékenyített petéjébe - felelte Kevin. - Pontosabban a bonobóéba.

- És ezzel lényegében azt csináltad - gondolta tovább Jack -, hogy testre szabott donort hoztál létre az adott ember számára.

- Pontosan - bólintott Kevin. - Persze az elején nem ez volt a célom. Én csak kutattam. De az lett a vége, hogy olyasmit csináltam, amibe az anyagi, gazdasági lehetőségek csábítottak bele.

- Szép - mondta Jack. - Ügyes és imponáló, de kicsit ijesztő is.

- Több, mint ijesztő - mondta Kevin. - Tulajdonképpen tragédia. Tudniillik a baj az volt, hogy túl sok emberi gént helyeztem át. És véletlenül megteremtettem az ember prototípusának egyik fajtáját.

- Olyasmire gondolsz, mint a Neander-völgyi ősember? - kérdezte Laurie.

- Pár millió évvel előbbire - felelte Kevin. - Inkább mint Lucy, az az emberszabású, akinek a csontváz maradványait a hetvenes években fedezték fel. Ezek tudnak tüzet rakni, szerszámokat készíteni, sőt, még beszélni is. Úgy gondolom, olyanok, mint

amilyenek mi lehettünk négy- vagy ötmillió évvel ezelőtt.

- És hol vannak most? - kérdezte Laurie rémülten.

- Itt, a közeli szigeten - mondta Kevin -, ahol viszonylagos szabadságban éltek. Sajnos, ez most megváltozott.

- Hogyhogy? - kérdezte Laurie. Lelki szemei előtt megjelentek ezek az előemberi lények. Gyerekkorában mindig lenyűgözték az őseemberek.

Kevin röviden elmesélte a történetet, a füstöt, ami végül Candace-t, Melanie-t és őt a szigetre vezette. Elmondta a fogságuk és a szabadulásuk történetét. Azt is, hogy a bonobókra minden valószínűség szerint életfogytiglani fogság vár, szűk betoncellákban, csak azért, mert túlságosan emberiek lettek.

- Ez szörnyű - mondta Laurie.

- Ez igazi katasztrófa - csóválta a fejét Jack. - Micsoda történet!

- Nincs felkészülve a világ egy új fajra - jegyezte meg Warren. - Elég baj van azzal is, ami már van.

- Közeledünk a parthoz - figyelmeztetett mindenkit Kevin. - A következő kanyar már a móló végéhez visz, arra a kis térre.

- Akkor itt állj meg! - javasolta Jack. - Amikor megérkeztünk, volt ott egy katona.

Kevin lehúzódott az út szélére, és lekapcsolta a világítást. A motort nem állította le, hogy a légkondicionálás működjön. Jack és Warren hátul kiszállt, és előreszaladt a sarokig. Óvatosan kikémleltek a térre.

- Ha a mi csónakunk már nem lenne meg, akkor lehet itt másikat szerezni? - kérdezte Laurie.

- Sajnos, aligha - felelte Kevin.

- És a sorompós kapun kívül van más kijárat a városból?

- Csak az van.

- Akkor csak a jóistenben bízhatunk - mondta Laurie.

Jack és Warren hamar visszaért a felderítésből. Kevin leeresztette az ablakot.

- Van egy katona - mondta Jack. - De nem látszik nagyon ébernek. Az sincs kizárva, hogy alszik. Mindegy, valamit csinálnunk kell vele. Az lesz a legjobb, ha itt vártok.

- Jó, rendben - felelte Kevin. Boldog volt, hogy nem kell részt vennie ebben az akcióban. Ha rajta múlik, nem is tudott volna kigondolni semmilyen épkézláb ötletet.

Jack és Warren már újra a saroknál járt. Aztán eltűntek a többiek szeme elől.

Kevin felhúzta az ablakot.

Laurie Natalie-ra pillantott, és a fejét csóválta. - Nagyon sajnálom ezt az egészet. Tudnom kellett volna előre. Jack mindig megtalálja a bajt, különös érzéke van hozzá.

- Ne okold magad! - válaszolta Natalie. - Szó sincs róla, hogy a te hibád. És különben is, most már sokkal jobban állunk, mint mondjuk húsz perce.

Jack és Warren meglepően rövid idő alatt újra előkerültek. Jack kézifegyvert tartott a kezében, Warren pedig puskát hozott magával. Beszálltak a Toyota hátuljába.

- Simán ment? - kérdezte Kevin.

- Tökéletesen - felelte Jack. - Kimondottan előzékeny úr volt. Persze, Warren mindenre rá tudja beszélni az embert, ha akarja.

- Van annak a Pálmabárnak parkolója? - kérdezte Warren.

- Persze - felelte Kevin.

- Akkor menjünk oda! - javasolta Warren.

Kevin hátrátolatott, elkanyarodott jobbra, aztán az első sarkon balra. A következő saroknál begurult a hatalmas, aszfaltozott parkolóba. Előttük derengett a Pálmabár sötét sziluettje, mögötte pedig a csillámló víztükör, amelyen táncoltak a holdsugarak.

Kevin egyenesen a bárhoz kormányozta az autót, és megállt. - Maradjatok itt! - mondta Warren. - Megnézem a csónakot. - Kezében a fegyverrel kiszállt az autóból, és már el is tűnt a bár mögött.

- Nem lassú fiú - jegyezte meg Melanie.

- Nem is sejted, hogy mennyire nem - mondta Jack.

- Az már ott Gabon a túlparton? - kérdezte Laurie.

- Az, persze - felelte Melanie.

- Milyen messze van? - kérdezte Jack.

- Körülbelül hat és fél kilométerre - mondta Kevin. - De inkább a Kókuszpartra kell eljutnunk. Az úgy tizenöt kilométer lehet. Onnan már föl tudjuk hívni a libreville-i amerikai követséget, és ők biztosan tudnak segíteni.

- Mennyi ideig tart, amíg odaérünk arra a Kókuszpartra? - kérdezte Laurie.

- Úgy számítom, valamivel több mint egy óra - mondta Kevin. - Persze attól is függ, milyen gyors a csónak.

Warren már jött is vissza az autóhoz. Kevin megint leengedte az ablakot.

- Oké minden - mondta Warren. - A csónak ott van, semmi gáz.

- Hurrá! - kiáltották mindannyian. Kikászálódtak az autóból, Candace, Melanie és Kevin hozták a vászonszatyraikat.

- Ez a poggyászotok? - tréfálkozott Laurie

- Ez bizony - felelte Candace.

- Igyekezzünk minél gyorsabban eljutni a falhoz! - mondta Warren, és intett a többieknek, hogy menjenek előre.

A móló alatt koromsötét volt, csak lassan haladtak előre. A hullámverés zaján kívül csak a nagyobb rákok surrogása hallatszott, ahogy bebújtak a homokba vájt vackukba.

- Van elemlámpánk is - mondta Kevin -, hátha úgy könnyebb

lenne.

- Ne kockáztassunk! - felelte Jack, és abban a pillanatban majdnem átesett a csónakon. Még egyszer ellenőrizték, hogy elég stabil-e a jármű, aztán Jack kivételével mindenki beszállt, és a csónak hátuljába húzódott. A kenu eleje érezhetően könnyebb lett. Jack nekiveselkedett, és tolni kezdte a víz felé.

- Figyeljetek a keresztgerendákra - figyelmeztette a többieket, amikor ő is beugrott végül.

Mind a heten a cölöpökbe kapaszkodva tolták-húzták a kenut, egyre beljebb. Mindössze néhány percbe telt, amíg eljutottak a móló végéhez erősített dokkhoz. Akkor bekanyarodtak, és megkerülték a dokkot. Kint voltak a holdsütötte, nyílt vízen.

Evezőből csak négy volt, Melanie mindenáron együtt akart evezni a három férfival.

- Legalább száz méterre el kell távolodnunk a parttól, csak akkor indítom be a motort - mondta Jack. - Nincs értelme kockáztatni.

Mindannyian visszanéztek a végtelenül békésnek tűnő Cogóra. A párába burkolózó, fehérre meszelt épületeken itt-ott megcsillant az ezüstös holdfény. A várost övező dzsungel kékesfeketén pompázott, a hatalmas őserdei növényfalak lezúdulni készülő óriáshullámoknak tűntek.

A csónakban ülők mögött fokozatosan elmaradtak a dzsungel éjszakai hangjai. Nemsokára már csak az evezők csobbanását lehetett hallani, és a csikorgást, ahogy ide-oda csúszkáltak a csónak peremén. Jó ideig senki nem szólalt meg. A vadul dobogó szívek megnyugodtak, a lélegzésük is nyugodttá és egyenletessé vált. Volt idejük gondolkodni, körülnézni. Főleg az újonnan érkezőket ejtette bámulatba az éjszakai afrikai táj döbbenetes szépsége. Már maguk a méretek is lenyűgözőek voltak. Afrikában minden nagyobbnak látszik, még az éjszakai égbolt is.

Csak Kevin érzett másképp. Hiába volt a megkönnyebbülés, hogy megmenekült Cogóból, meg a tudat, hogy másoknak is segített,

ettől csak kínzóbb lett a szívében a szerencsétlen bonobók sorsa miatti fájdalom. Létrehozni is hiba volt őket, de magukra hagyni őket, tudva, hogy az életüket szűk ketrecekben fogják leélni, ez mardosó bűntudatot ébresztett benne.

Jack behúzta az evezőjét, és letette a csónak fenekére. - Ideje beindítani a motort - mondta. Odalépett a motorhoz, és leengedte a vízbe.

- Várj egy percet! - szólalt meg Kevin. - Van egy kérésem. Tudom, hogy nincs jogom ilyesmit kérni tőletek, de nagyon fontos lenne.

Jack, aki az üzemanyagtartály fölé hajolt, fölegyenesedett. - Mire gondolsz? - kérdezte.

- Látod azt a szigetet, az utolsót a sor végén? - mondta Kevin, miközben Isla Francesca irányába mutatott. - Ott vannak a bonobók. Egy híd vezet át a szigetre. Annak a hídfőjénél állnak a ketrecek. Minden vágyam az, hogy odamenjek, és szabadon engedjem őket.

- De mit érnél el vele? - kérdezte Laurie.

- Ha rá tudom venni őket, hogy menjenek át a hídon, akkor nagyon is sokat - válaszolta Kevin.

- És a barátaid Cogóban nem fogják megint összeszedni őket? - kérdezte Jack.

- Nem találják meg őket - mondta Kevin, egyre lelkesebben a saját ötletétől. - Mert eltűnnek. Innen a parttól körülbelül ezerötszáz kilométerig befelé érintetlen esőerdősáv húzódik. Nemcsak Egyenlítői Guinea területén, hanem átnyúlik Gabonba, Kamerunba, Kongóba és a Közép-Afrikai Köztársaságba is. Ez több ezer négyzetkilométer, ahol sok helyen még nem is járt ember.

- Egyszerűen elengednénk őket? - kérdezte Candace.

- Hát, persze - mondta Kevin. - Legalább lenne valami esélyük, és biztos vagyok abban, hogy sikerülne is nekik. Ezek tehetségesek! Gondolj az őseinkre, akiknek a pleisztocén jégkorszakot kellett

átvészelniük. Az sokkal nagyobb feladat lehetett, mint az esőerdőben boldogulni.

Laurie Jackre pillantott. - Nekem tetszik az ötlet - mondta. Jack megnézte magának a szigetet, aztán megkérdezte, melyik irányban van Kókuszpart.

- Hát... nem esik útba a sziget - ismerte be Kevin -, de nem nagy kitérő. Legföljebb húsz perc.

- Mi van, ha kiengeded őket, és ott maradnak a szigeten? - kérdezte Warren.

- Legalább azt mondhatom magamnak, hogy megpróbáltam - válaszolta Kevin. - Most úgy érzem, tennem kell valamit.

- Tulajdonképpen miért is ne? - tárta szét a karját Jack. - Nekem is szimpatikus az ötlet. Ti mit szóltok hozzá? - fordult a többiekhez.

- Megmondom őszintén, én valójában kíváncsi vagyok, hogyan néz ki ez az állat - mondta Warren.

- Gyerünk! - mondta Candace lelkesen. - Felőlem is mehetünk - mondta Natalie.

Melanie is lelkes volt. - Én sem tudtam volna jobbat kitalálni. Csináljuk meg!

Jacknek néhányszor meg kellett rántania a motor zsinórját, mire a gépezet felberregett. Akkor leengedte a vízbe, és Isla Francesca felé kormányozta a csónakot.

23. fejezet

1997. március 10. 1:45

Cogo, Egyenlítői Guinea

Siegfried Spallek sokadik éjjelen látta ugyanazt az álmot, és minden atkalommal egyre nyomasztóbbnak érezte. Azt álmodta, hogy nőstény elefántot és a kölykét kell elfognia, amihez ugyan semmi kedve nem volt, de a megrendelő házaspár így kívánta - az asszony közelről akarta látni az elefánt-bébit.

Oldalirányba kiküldte a nyomkeresőket, hogy onnan védve legyen, amíg ő a házaspárral megközelíti az anyaállatot. De az egyik szélen a nyomkeresőket halálra rémítette a hím elefánt. Hanyatt-homlok elmenekültek, és gyávaságukat még azzal is tetézték, hogy nem figyelmeztették Spalleket a veszélyre.

A zaj, amit a hatalmas állat keltett, amint átgázolt a bozóton, olyan volt, mint a közeledő vonat dübörgése. Az üvöltés egyre fülsiketítőbb lett, és mielőtt elérte volna a csúcspontot, mielőtt bekövetkezett volna a becsapódás, Spallek izzadságban úszva fölébredt.

Dobogó szívvel a másik oldalára fordult, aztán fölült az ágyában. Kinyúlt a szúnyogháló alól, talált egy pohár vizet. Ivott belőle. Az volt a baj ezzel az álommal, hogy túl valóságos volt. Ez volt az a baleset, amelyben a karja végzetesen megsérült, és az arca fölhasadt.

Spallek pár pillanatig csak ült az ágya szélén, amikor végre rájött, hogy nem az álombeli üvöltés folytatódik a fejében, hanem az ablakán hallatszik be a dübörgő zaj. Hamarosan az is kiderült, hogy a Hangzavart kazettás magnó kelti: üvölt a nyugat-afrikai rockzene.

Az órára pillantott. Amikor látta, hogy mindjárt hajnali két óra,

azonnal ingerült lett. Ki merészel ilyen zajt ütni éjnek évadján?

Fölkelt és kiment az erkélyre. Csodálkozva és mérgesen állapította meg, hogy a ricsaj Kevin Marshall házától ered, még azt is látta, hogy a ház őrizetére kirendelt katonák a bűnösök.

Elöntötte a düh. Visszament a hálószobába, felhívta McIverset, és utasította, hogy azonnal jöjjön Kevin Marshall házához. Aztán lecsapta a telefont. Magára kapkodta a ruháit, és mielőtt kilépett volna a házból, fölkapta az egyik régi vadászpuskáját.

Keresztülvágott a téren. Ahogy közeledett a házhoz, a zene úgy hangosodott. A katonák csupasz villanykörte fénykörében mulatoztak, lábuk mellett szanaszét szórva hevertek az üres borosüvegek. Két katona együtt énekelt a magnóval, közben úgy tettek, mintha valamilyen hangszeren játszanának. A másik kettőt mintha leverte volna a lábáról az ital.

Mire Spallek odaért, McIvers autója is feltűnt az utcán, odaszáguldott a házhoz, és csikorgó gumikkal fékezett. McIvers kiugrott a kocsiból. Míg odalépett Spallek elé, gyorsan begombolt egy gombot az ingen. Elborzadva pillantott a tökrészeg katonákra.

Mentegetőzni kezdett, de Spallek félbeszakította. - Nem érdekel a magyarázkodás. Menjen föl, és ellenőrizze, hogy Mr. Marshall és a két barátnője lefeküdt-e!

McIvers tétován tisztelgett, aztán eltűnt a lépcsőfeljáróban. Spallek hallotta, ahogy dörömböl egy ajtón. Kisvártatva több fény is kigyulladt a lakóhelyiségekben.

Spallek majd felrobbant a dühtől, ahogy nézte a katonákat, akik észre sem vették sem őt, sem azt, hogy McIvers is megérkezett.

A biztonsági főnök sápadt arccal, fejcsóválva jött le a lépcsőn. - Nincsenek itt.

Spallek tudta, hogy nem engedheti szabadjára az indulatait, mert gondolkoznia kell. - Az autó itt van? - ordított rá McIversre.

- Megnézem - felelte az megszeppenve. Hátraszaladt, félrelökve

útjából az ordítozó katonákat. Szinte azonnal vissza is jött. - Az sincs.

- Milyen meglepő! - gúnyolódott Spallek. Aztán csettintett a két ujjával, és McIvers autójára mutatott.

Beültek, McIvers vezetett. - Szóljon, és riassza a teljes biztonsági egységet - parancsolta Spallek. - Azt akarom, hogy azonnal keressék meg Marshall autóját. Szóljon ki a kapuhoz is. Ellenőrizzék, hogy nem hagyta-e el a Toyota a Zónát. De előbb vigyen át a városházára!

McIvers a rádiótelefonján intézkedett, közben megkerülte a háztömböt. Mindkét szám be volt programozva a telefonjába, úgyhogy egyszerű volt a dolga. Beletaposott a gázba.

Mire a városháza közelébe értek, megindult a kutatás Kevin autója után. Az gyorsan kiderült, hogy a szökevények az őrháznál nem próbálkoztak a kijutással. Amikor Spallekék befordultak a parkolóba, mindketten meghallották a zenét.

McIvers idegesen krákogni kezdett.

Spallek némán ült a helyén. Igyekezett fölkészülni az elébe táruló látványra.

McIvers az épületnél megállt. Reflektorainak fénye éppen a kitépett rácsokra, a törmelékre és a lánckupacra esett.

- Ez katasztrófa - mondta Spallek remegő hangon. Puskával a kezében kiszállt az autóból. Bár egy kézzel kellett tartania a fegyvert, így is nagyszerűen célzott. Gyors egymásutánban háromszor lőtt, az őrszoba ablakának párkányán álló borosüvegek közül három darabokra tört. A zenebona azonban ettől sem lett halkabb.

Spallek erre az ablakhoz ment, egészséges kezével szorosan markolva a puskát. Benézett a helyiségbe. A kazettás magnó az asztalon hevert és bömbölt. Mind a négy katona részegen hortyogott, ketten a padlón, a másik kettő a rozoga székeken elnyúlva.

Az igazgató fülemelte a vadászpuskát. Meghúzta a ravaszt, és a kazettás magnó lerepült az asztalról. Egy pillanat alatt szomorú csend borult az egész szobára.

Spallek visszament McIvershez. - Azonnal hívja az ezredest a helyőrségen. Mondja el, mi történt! Mondja meg, azt akarom, hogy ezeket a disznókat állítsák hadbíróság-elé! És azonnal küldjön ide egy szakasz katonát járművel!

- Igenis, uram! - felelte McIvers.

Spallek kilépett az árkádok alól, hogy szemügyre vegye a börtönablakból kitépett rácsokat. Ezek kovácsoltvasból készültek. Ám amikor az ablakra pillantott, rögtön látta, miért lehetett olyan könnyen kiszakítani őket: a vakolat alatt, a téglák között a malter szinte homokká porladt.

Hogy valamelyest lehiggadjon, körbejárta a városháza épületét. Mire körbeért, reflektorok tűntek fel az úton, majd bekanyarodtak a parkolóba. Az őrjárat kocsija csikorgó gumikkal állt meg McIvers autója mellett. Az ügyeletes tiszt fürgén kiszállt.

Spallek fojtott hangon káromkodott, miközben a tiszt és McIvers futva igyekeztek feléje. Ha Marshall is megszökött meg az amerikaiak is, akkor a bonobó-program végképp komoly veszélybe került.

- Mr. Spallek! - kiáltozta McIvers. - Az első információ! O'Leary hadnagy azt mondja, hogy körülbelül tíz perccel ezelőtt alighanem Kevin Marshall autóját látta. Gyorsan utánanézünk, hogy még mindig ott van-e.

- Hol? - ordított rájuk Spallek.

- A Pálmabárnál, a parkolóban - felelte O'Leary.

- Embereket is látott?

- Nem, uram, egyetlen lelket sem.

- És hol az őr, akinek ott kell állnia? Őt sem látta?

- Nem, azt hiszem, nem, uram!

- Hogyhogy azt hiszi? - ordított újra Spallek. Elege volt már ebből a sok alkalmatlan fráterből.

- Mi a katonákat külön nem szoktuk figyelni — mondta O'Leary. Spallek elfordította a fejét, és a távolba meredt. Le kell higgadnom, mondogatta magában. Közben átvillant az agyán, hogy a katonákkal többnyire ő sem szokott törődni. Egyszerűen csak ott voltak, nem volt semmi dolguk, egyáltalán nem vették hasznukat, ez is beletartozott az árba, amit az egyenlítői guineai kormány követelt. De mit keres Marshall autója a Pálmabárnál?

Aztán hirtelen világosság gyúlt a fejében.

- McIvers! - fordult a biztonsági főnök felé. - Kiderítették, hogy az amerikaiak végül is hogyan jutottak be a városba?

- Hát... egyelőre... nem - makogta McIvers.

- Nem néztek utána, hogy nem hajón vagy csónakon jöttek-e?

McIvers O'Learyre nézett, aki nagy nehezen megszólalt.

- Én nem is tudtam róla, hogy hajót kellett volna keresni.

- Hansen nem mondott semmit, amikor tizenegykor leváltotta? - kérdezte McIvers. - Ő sem említette a hajót vagy csónakot?

- Egy szóval sem, uram! - felelte O'Leary.

McIvers nagyot nyelt. - Úgy látszik, nekem kell kézbe vennem az ügyet - mondta Spalleknek. - Majd jelentést teszek önnek, uram!

- Tehát senki nem kereste meg azt a rohadt csónakot! - dühöngött Spallek. - Kész komédia, ami itt folyik, de nem tudok nevetni rajta.

- Külön parancsba adtam, hogy nézzék meg, volt-e csónak - mentegetőzött McIvers.

- A parancs ezek szerint nem elég, maga barom! - üvöltötte Spallek. - Maga a parancsnok. Maga a felelős érte!

Spallek lehunyta a szemét, és összeszorította a fogát. Mind a két társaság megszökött. Legföljebb annyit tehet, hogy az ezredessel

fölhívatja az acalayongi őrséget, ha esetleg a szökevények ott kötnének ki, ami persze nagyon kevéssé valószínű. Nem is bízott benne. Tudta jól, hogy fordított esetben, ha ő menekülne ő is Gabonba menne.

Hirtelen kipattant a szeme. Eszébe jutott valami sokkal ijesztőbb lehetőség.

- Van kint őrség Isla Francescán? - kérdezte.

- Nem, uram. Nem kaptam parancsot rá.

- És a hídfőnél, az innenső oldalon?

- Ott volt, de legutoljára éppen ön vonatta vissza - mondta McIvers.

- Akkor indulás, azonnal! - parancsolta Spallek. Már rohant is McIvers autója felé. Ebben a pillanatban három robogó jármű tűnt fel az úton, és kanyarodott a parkoló felé. Katonai dzsipek voltak, tele állig fölfegyverzett katonákkal.

A legelső dzsipből Mongomo ezredes ugrott elő. A meglehetősen slampos katonákkal ellentétben makulátlan hadi díszben pompázott, még kitüntetések is voltak a mellén. Az éjszakai időpont ellenére pilóta-napszemüveget viselt. Előírásszerűen tisztelgett Spalleknek, és közölte, hogy a rendelkezésére áll.

- Nagyon hálás lennék, ha kezelésbe venné a tökrészeg katonáit - mondta Spallek higgadtan, miközben az őrszoba felé mutatott. - Van egy másik díszes társaság is, majd O'Leary hadnagy odavezeti önt. Előtte szóljon az egyik dzsipjének, hogy kövessen bennünket! Szükségünk lehet a tűzerejükre.

Kevin intett Jacknek, hogy lassítson. Jack alacsonyabb fokozatra állította a motort, és a nehéz pirog gyorsan veszített a lendületéből. Beértek az Isla Francesca és a szárazföld közti keskeny csatornába. Itt jóval sötétebb volt, mint a nyílt vízen, ugyanis a fák mindkét oldalról sátrat vontak a csatorna fölé.

Kevin tartott attól, hogy beleakadnak az élelmiszeres komp

kötelébe, ezért előrement a csónak legelejébe, onnan figyelt, miután Jacknek elmagyarázta, mire számíthatnak.

- De furcsa hely ez - jegyezte meg Laurie.

- Halljátok, milyen hangosak az állatok? - fülelt Natalie.

- Amit hallasz, azok többnyire békák - világosította fel Melanie. - Romantikus hajlamú békák.

- Mindjárt itt lesz - szólt hátra Kevin.

Jack leállította a motort, és egyetlen mozdulattal kiemelte a vízből.

Tompa zaj hallatszott, aztán súrlódás hangja alulról: a hajó átsiklott a kötélen.

- Evezzünk - mondta Kevin. - Most már mindjárt ott vagyunk, nem szeretném, ha a motorral nekimennénk egy fatörzsnek.

Mindkét parton ritkulni kezdett a dzsungel, aztán feltűnt a híd körüli tisztás. Újra holdfényben úszott minden.

- Ez nem lehet igaz! - jajdult fel Kevin a csónak orrában. - Nincs nyitva a híd! Az isten verje meg!

- Na és? - mondta Melanie. - A kulcs azóta is nálam van. - Föl is mutatta, a fém tompán megcsillant a fényben. - Éreztem, hogy még jól jöhet egyszer.

- Ó, Melanie, csodálatos vagy! - áradozott Kevin. - Már azt hittem, hiába jöttünk.

- Kinyitható híd, amihez kulcs kell? - kérdezte Jack. - Nem túlzás ez, a dzsungel kellős közepén?

- Jobboldalt dokk van - mondta Kevin. - Oda fogjuk kikötni a csónakot.

A csónak végében Jack addig ügyeskedett az evezővel, amíg a kenu orra a sziget felé fordult. Pár perccel később finoman nekiütköztek a dokk deszkáinak.

- Oké, gyerekek! - mondta Kevin izgatottan. Mély levegőt vett.

Ideges volt. Tudta, hogy nem jellemző rá, amire készül, mert ilyesmit eddig soha nem csinált: valamiféle hősi tettet akart végrehajtani. -. Azt javaslom, ti maradjatok itt a csónakban, legalábbis egyelőre! Nem tudom, hogyan fognak reagálni az állatok. Hihetetlenül erősek, úgyhogy kockázatos lehet a dolog. Én vállalom, már elmondtam, hogy miért, de titeket nem akarlak veszélybe sodorni! Logikus?

- Logikus, csak nem értek egyet vele - mondta Jack. - Biztos, hogy valamelyikünknek segítenie kell.

- És itt az AK47-esünk, meg tudjuk védeni magunkat - emelte fel a fegyvert Warren.

- Semmi lövöldözés, nagyon kérlek! - mondta Kevin. - Főleg miattam ne. Ezért akarom, hogy itt maradjatok. Ha rosszra fordul a dolog, elmentek és kész.

Melanie felállt. - Én éppen olyan felelős vagyok értük, mint te. Úgyhogy jövök, akár akarod, akár nem, érted, butuskám? - Kevin kétségbeesett arccal nézett Melanie-ra, aztán a többiekre.

- És ne vágj pofákat! - tette hozzá Melanie. Kimászott a dokkra.

- Tehát buli van! - mondta Jack, azzal fölállt, és követte Melanie példáját.

- Te ülj vissza! - utasította rendre őt Melanie. - Egyelőre zártkörű a buli.

Jack engedelmeskedett.

Kevin fogta az elemlámpáját, és Melanie mellé lépett. - Gyorsak leszünk - mondta.

Az első teendőjük a híd kinyitása volt. E nélkül ugyanis kútba esett volna az egész terv, akárhogy is reagálnak az állatok. Kevin beillesztette a lyukba a kulcsot. Elfordította, megnyomta a zöld gombot, és visszafojtott lélegzettel várt. A másik oldalon a hídfő belsejéből szinte azonnal felbúgott a motor hangja, aztán a teleszkópos híd lassú, egyenletes mozgással a víz fölé csúszott, és a

szigeten rálapult a betontalapzatra.

Kevin fölugrott, hogy megnézze, pontosan, stabilan illeszkedik-e. Még meg is rázta, de a híd meg sem moccant. Elégedetten leugrott róla, és Melanie-val elindult az erdő felé. A sötét árnyékoktól nem látták a ketreceket, de tudták, merre kell lenniük.

- Van valami terved, vagy csak fogjuk, és kiengedjük őket, ahogy jön? - kérdezte Melanie, ahogy átvágtak a tisztáson. Kevin bekapcsolva tartotta az elemlámpát, hogy lássák, hova lépnek.

- Csak az jutott eszembe, hogy megkeresem a dublőrömet, az egyest - mondta Kevin. - Ő igazi vezéralak, nem úgy, mint én. Ha vele megértetem, hogy mit akarok, talán a többiek követni fogják. Vagy van valami jobb ötleted?

- Pillanatnyilag nincs - felelte Melanie.

A ketreceket egyetlen hosszú sorba állították, egymás mellé. Orrfacsaró volt a szag, hiszen némelyik állat már több mint huszonnégy órája raboskodott. Ahogy végigmentek előttük, Kevin mindegyik dobozba bevilágított, amire az állatok azonnal fölébredtek. Volt, amelyik behúzódott a sarokba, hogy kikerüljön a fényből. De olyanok is voltak, amelyek állták a sarat, és tüzes fény lobbant a szemükben.

- Hogyan fogod fölismerni? - kérdezte Melanie.

- Az lenne a legjobb, ha meglátnám az órámat - felelte Kevin. - De erre nincs sok esély. Viszont van rajta egy borzalmas sebhely, arról megismerem.

- Micsoda irónia, hogy Spalleknek és neki majdnem egyforma sebhelye van, mi? - jegyezte meg Melanie.

- Ne is említsd a nevét! - mondta Kevin. - Szent ég, odanézz! - Az elemlámpa fénye az egyes számú bonobó félelmetes, sebhelyes arcára vetődött. Az állat szinte dacosan nézett a fénykévébe.

- Ő az! - kiáltott fel fojtott hangon Melanie.

- Bada - mondta most váratlanul Kevin. És a mellét ütögette,

ahogy a nőstény bonobótól látta, amikor megérkeztek a barlanghoz.

Az egyes leszegte a fejét. A két szeme között ráncba futott a bőr.

- Bada - ismételte Kevin.

A bonobó lassan fölemelte a fejét, és megütögette a mellét. Aztán azt mondta. - Bada -, ugyanolyan tisztán, ahogy Kevin. Kevin Melanie-ra pillantott. Mindkettőjüket megrázta a látvány. Arthurral is igyekeztek valahogyan kommunikálni, de az egészen sajátos helyzetben történt, és pillanatig sem voltak bizonyosak benne, hogy az állat valóban érti őket. Ez most más volt.

- Ata - mondta most Kevin. Ez volt az a szó, amelyet legtöbbször hallottak az állatoktól, kezdve az első találkozástól, amikor az egyes ezt kiáltotta. Elképzelésük szerint azt jelentette: “gyere”.

Az egyes nem válaszolt.

Kevin megismételte a szót, aztán Melanie felé fordult. - Most már nem tudom, mit mondjak.

- Én sem - felelte Melanie. - Vágjunk bele, és nyissuk ki az ajtót! Lehet, hogy akkor majd válaszol. Elég nehéz lehet neki reagálni arra hogy “gyere”, ha közben be van zárva.

- Jogos - bólintott Kevin. Megkerülte Melanie-t, hogy jobbról hátra tudjon nyúlni a doboz oldalához. Reszkető kézzel levette a reteszt, és kinyitotta az ajtót.

Mindketten hátraléptek. Kevin elővigyázatosan a föld felé fordította a lámpát, hogy ne világítson az állat szemébe. A bonobó lassan bújt elő, aztán kiegyenesedett. Előbb jobbra, majd balra nézett, és csak akkor fordult vissza újra a két emberhez.

- Ata - mondta újra Kevin, és hátralépett, Melanie követte. Az állat elindult, közben nyújtózkodni kezdett, mint a sportoló, aki bemelegíti az izmait.

Kevin megfordult, hogy könnyebben léphessen. Többször megismételte az “ata” szót. Az állat arca semmilyen reakciót nem mutatott, csak ment engedelmesen Kevin után.

Kevin odaért a hídhoz, és fölugrott rá. Újra megismételte. - Ata.

A bonobó habozva lépett föl a betontalapzatra. Kevin előrement a híd közepéig. Az állat óvatosan megindult a vaslemezeken, közben többször körülnézett.

Ekkor Kevin olyasmivel próbálkozott, amit még nem teszteltek Arthuron. Összekapcsolta a bonobó szavakat. A “szra” szót, abból a szituációból, amikor az egyes a döglött majmot akarta odaadni Candace-nek. A “zit” szót, amellyel a barlang, felé indította őket, és végül az “arak” szót, amelyről feltételezték, hogy azt jelenti. “el”.

- Szta zir arak - mondta Kevin. Szétnyitotta az ujjait, és a kezével söprő mozdulatot tett a mellétől, ahogy Candace látta a műtőben. Abban reménykedett, hogy ez együtt azt jelenti. “te menj el”.

Újra megismételte a három szót és a gesztust, majd északkeleti irányba mutatott, a végtelen esőerdő felé.

Az egyes bonobó lábujjhegyre állt, és Kevin válla fölött a dzsungel sötét falára szegezte a tekintetét. Aztán visszanézett a ketrecekre. Szétvetette a karját, és egy sor olyan hangot és szót hallatott, amelyeket Kevin és Melanie még nem hallott, vagy legalábbis nem tudott kötni semmilyen meghatározott cselekvéshez.

- Mit csinál? - kérdezte Kevin, amikor az állat éppen elfordult tőle.

- Lehet, hogy tévedek - mondta Melanie -, de szerintem a társairól beszél.

- Úristen! - csapott a homlokára Kevin. - Szerintem megértette, amit mondtam neki. Gyere, engedjünk még ki egy párat! Kevin előrelépett. A bonobó meghallotta vagy megérezte a mozdulatot, és hirtelen újra szembefordult Kevinnel. Kevin megtorpant. A híd körülbelül három méter széles volt, nem akart túlságosan közel menni az állathoz. Még élénken emlékezett hogyan kapta föl őt az egyes, és mint a rongyot, úgy dobta le a földre.

Merőn belenézett az állát arcába, hátha fölfedez rajta valami érzelmet. Mindhiába. Megint elfogta az a hátborzongató érzés, hogy önmagát nézi valamiféle evolúciós tükörben.

- Mi baj van? - kérdezte Melanie.

- Olyan ijesztő - vallotta be Kevin. - Nem tudom eldönteni, el merjek-e menni mellette, vagy ne.

- Nehogy megint ki bírja tovább?-ot kezdjünk játszani! mondta Melanie. - Nincs rá időnk.

- Jó - mondta Kevin. Mély levegőt vett, és a híd legszélén araszolva elhaladt a bonobó mellett. Az figyelte őt, de nem mozdult.

- Ez őrjítő! - mondta panaszosan Kevin, amikor leugrott a hídról.

- Hagyjuk ott? - kérdezte Melanie.

Kevin megvakarta a fejét. - Nem tudom. Lehet, hogy jó lenne ott csalinak a többiek számára, de az is lehet, hogy inkább vissza kéne jönnie velünk.

- Akkor induljunk el - mondta Melanie -, és majd eldönti, hogy mit akar!

Elindultak a ketrecek felé. Megnyugodva látták, hogy az egyes szintén leugrik a hídról, és követi őket. Meggyorsították a lépteiket, elvégre a többiek rájuk vártak a csónakban. A ketreceknél sem tétováztak tovább. Kevin nyitotta az elsőt, Melanie a másodikat.

Néhány perc múlva legalább tucatnyi bonobó keringett körülöttük, nyújtózkodva, furcsa hangokat ismételgetve.

- Menni fog - mondta Kevin. - Biztos vagyok benne. Ha itt akarnának szétszaladni az erdőben, már megtették volna. Szerintem tudják, hogy el kell innen menniük.

- Ne hívjam ide a többieket? - javasolta Melanie. - Ezt nekik is látniuk kellene, meg gyorsabban is menne az egész.

- Jó ötlet - mondta Kevin. Végignézett a hosszú ketrecsoron - több mint hetven doboz volt.

Melanie elszaladt a többiekért, Kevin pedig a következő ketrechez lépett. Fölfigyelt rá, hogy az egyes mindig a közelben maradt, hogy üdvözölhesse kiszabaduló társait.

Öt újabb ketrecet sikerült kinyitnia, amikor megérkezett Candace, Melanie és újdonsült barátaik. Eleinte persze féltek a bonobóktól, nem tudták, hogyan viselkedjenek. Az állatok nem törődtek velük, csak Warrent kerülték el nagy ívben. Warren ugyanis magával hozta a fegyvert, amely nyilván a nyílpuskára emlékeztette őket.

- Milyen szelídek - álmélkodott Laurie. - Ez ijesztő, nem?

- Depressziósak - felelte Kevin. - Vagy a nyugtatótól van, vagy attól, hogy be voltak zárva. És akármilyen szelídek is, nagyon erősek.

- Mit segítsünk? - kérdezte Candace.

- Nyitogassátok az ajtókat! - felelte Kevin.

Így, hogy heten dolgoztak, csupán néhány percbe telt, mire az összes állatot kiszabadították. Amikor az utolsó bonobó is kilépett a szűkös dobozból, Kevin azonnal intett a társainak, hogy menjenek a híd felé.

Az egyes, aki szinte árnyékként követte Kevint, tapsolt egyet, ugyanúgy, mint amikor először állt szemben Kevinnel és a két nővel a zsombékos rét szélén. Aztán torokhangon ismételgetett valamit, majd megindult az emberek nyomában. Társai békésen, engedelmesen követték.

A hét ember a tisztáson át a szabadulás hídja felé vezette a hetvenegy kimerikus bonobót. Ahogy a hídfőhöz értek, az emberek félreálltak. Az egyes bonobó megállt a betonpillér előtt.

- Szta zit urak - ismételte Kevin, és még egyszer, utoljára szétnyitotta az ujjait, hogy söprő mozdulatot tegyen a karjával. Aztán az ember nem járta afrikai vidék felé mutatott.

Az egyes pillanatra lehajtotta a fejét, majd fölugrott a pillérre.

Végignézett a társain, még hallatott néhány hangot, mielőtt hátat fordított Isla Francescának, és megindult a hídon a túlpart felé. A bonobó tömeg némán követte vezérét.

- Olyan, mintha az Exodust látnánk - szólalt meg Jack.

- Ne légy tiszteletlen! - bökte oldalba Laurie. De arra gondolt, hogy van némi igazság abban, amit Jack mond. Őt is őszintén megrendítette a látvány.

Mintha varázslat történne, az állatok egyetlen hang nélkül tűntek el az őserdőben, mintha ott sem lettek volna. Az egyik pillanatban még téblábolo tömegként álltak a híd végénél, a másik pillanatban már nyomtalanul felszívódtak a kékeszöld rengetegben.

A hét ember néhány másodpercig nem mozdult, meg sem szólalt. Végül Kevin törte meg a csendet. - Sikerült nekik. Boldog vagyok - mondta. - Köszönöm, hogy segítettetek. Talán most már meg tudom bocsátani magamnak, hogy megteremtettem őket. - Odalépett a hídhoz, és megnyomta a piros gombot. A híd surrogva, a motor zúgásától kísérve visszahúzódott.

Fáradtan indultak vissza, a pirog felé.

- Soha életemben nem láttam még ilyen különös felvonulást - mondta Jack.

Körülbelül félúton jártak, amikor Melanie hirtelen megállt, és felkiáltott. - Ez nem igaz! Nézzétek!

Az összes tekintet a másik partra irányult, amerre Melanie mutatott. A növények függönyén keresztül reflektorok villantak fel. A hídhoz vezető ösvényen járművek közeledtek.

- Nem mehetünk oda a csónakhoz, mert meglátnak - figyelmeztette a többieket Warren.

- De itt sem maradhatunk - mondta Jack. - Vissza a ketrecekhez! - kiáltotta Kevin.

Megfordultak és futottak vissza a dzsungel árnyékainak védelmébe. Lebuktak a ketrecek mögé. Abban a pillanatban az

autólámpák fénykévéi végigsöpörtek a tisztáson, ahogy a járművek nyugati irányba fordultak. Aztán megálltak, de a lámpák égve maradtak, a motorokat sem állították le.

- Egy szakasz egyenlítői guineai katona - állapította meg Kevin.

- És Spallek - tette hozzá Melanie. - Azt az embert bármikor megismerem. Az meg ott Cameron McIvers járőrautója.

Most bekapcsoltak egy igazi reflektort is. Különlegesen erős fénycsóvája végigtapogatta a ketrecsort, aztán a folyópartot. Észrevették a pirogot.

Még ötvenméteres távolságból is hallották az izgatott hangokat.

- Ez nem jó - mondta Jack. - Ebből tudják, hogy itt vagyunk.

Az éjszaka nyugalmát hirtelen hosszan tartó fegyverropogás verte föl.

- Mi a fenére lövöldöznek ezek? - kérdezte Laurie.

- Attól tartok, hogy a csónakunkat lövik szét - mondta Jack. - Mondhatnám, lőttek a letétnek, amit kifizettem érte.

- Hogy tudsz még ilyenkor is humorizálni - méltatlankodott Laurie.

Robbanás rázta meg a levegőt, tűzcsóva csapott fel, és rövid időre megvilágította a katonákat. - Ez volt az üzemanyagtartályunk - mondta Kevin. - És innentől nincs járművünk.

Pár perccel később kikapcsolták a reflektort. Aztán az első autó U kanyarral megfordult, és eltűnt a Cogo felé vezető ösvényen.

- Sejti valamelyikőtök, hogy most mi történik? - kérdezte Jack.

- Az a gyanúm, hogy Spallek és McIvers visszamegy a városba - mondta Melanie. - Tudják, hogy itt vagyunk a szigeten, úgyhogy magabiztosak lehetnek.

Hirtelen a második autó lámpái is kialudtak, a környék teljes sötétségbe borult. A holdfény sokkal erőtlenebb volt, mert a hold már alacsonyan járt a nyugati égbolton.

- Jobban bírtam, amikor legalább nagyjából láttuk, hogy hol vannak és mit csinálnak - jegyezte meg Warren.

- Mekkora ez a sziget? - kérdezte Jack.

- Körülbelül tíz kilométer hosszú és valamivel több, mint három kilométer széles - felelte Kevin. - De...

- Tüzet raknak! - szakította félbe Kevint Warren.

Először csak aprócska láng lobbant fel a hídfő közelében, aztán valóságos tábortűz lett belőle. A fénysáv peremén mozgó katonák elmosódott körvonalú kísértetalakoknak látszottak.

- Hát nem szép? - tréfálkozott Jack. - Tüzet raknak, hogy otthonosabban érezzék magukat.

- De hát mit fogunk most csinálni? - kérdezte Laurie reményvesztetten.

- Addig nem sok esélyünk van, amíg ott dekkolnak a hídfőnél - mondta Warren. - Úgy számolom, hatan vannak.

- Reménykedjünk benne, hogy ide nem akarnak átruccanni - mondta Jack.

- Hajnal előtt biztosan nem - mondta Kevin. - Nem mernek átjönni a sötétbe. És nem is sürgeti őket semmi. Gondolják, úgysem megyünk innen sehová.

- És mi van, ha átússzuk ezt a csatornát? - vetette föl Jack. - Mennyi lehet: tíz vagy tizenöt méter? Sodrása szinte semmi, úgyhogy...

- Én elég gyenge vagyok úszásban - szólt közbe Warren. - Már mondtam.

- És tele van a környék krokodilokkal - mondta Kevin.

- Úristen! - rémüldözött Laurie. - És ezt csak most mondod?

- De ide hallgassatok! Nem kell átúsznunk semmit - folytatta Kevin. - Legalábbis remélem. Minden esélyünk megvan rá, hogy az a csónak, amelyikkel Melanie, Candace és én kijöttünk ide, még

mindig ott van, ahol hagytuk.

- Ez fantasztikus! - örvendezett Jack. - És hol van?

- Sajnos, odáig túrázni kell kicsit - felelte Kevin. - Mondjuk két kilométerre lehet, de frissen rendbe hozott ösvényen vezet az út.

- Szóval egyszerű erdei séta - mondta Jack.

- Hány óra van? - kérdezte Kevin.

- Három óra húsz - mondta Warren.

- Akkor még van körülbelül másfél óránk reggelig. Legjobb lesz, ha azonnal indulunk.

Az út, amelyet Jack oly könnyelműen egyszerű erdei sétának titulált, életük egyik legviszontagságosabb élményeként maradt meg az emlékeik között. Az első két-háromszáz méteren inkább nem kapcsolták be még az elemlámpát sem, ezért a menetben valóban vak vezetett világtalant. A dzsungel belsejében tökéletes sötétség uralkodott. Olyan koromsötét volt, hogy azt is nehezen tudták eldönteni, nyitva van-e a szemük vagy nem.

Kevin ment elöl, kézzel-lábbal tapogatózva, és többször is rossz irányba vezette őket, ilyenkor fordulhattak vissza és keresgélhettek, míg újra rábukkantak az ösvényre. Kevin jól tudta, milyen élőlényekkel találkozhatnak, úgyhogy minden alkalommal, amikor a kezét vagy a lábát tapogatva előrenyújtotta, lélegzetvisszafojtva várta, mibe ütközik véletlenül.

Mögötte a többiek libasorban araszoltak, az előttük toporgó láthatatlan társba kapaszkodva. Jack egy ideig megpróbált tréfás megjegyzésekkel javítani a hangulaton, de egy pont után már neki sem volt kedve hozzá. Attól kezdve valamennyien szabad prédái voltak a saját félelmüknek, miközben az éjszakai lények búgtak, cserregtek, csattogtak, bőgtek vagy olykor felrikoltottak köröttük.

Később, amikor már be merték kapcsolni az elemlámpát, valamivel gyorsabban haladtak. Most már csak attól hűlt meg bennük a vér, hogy meglátták, miféle kígyók és bogarak között visz

az útjuk - és vitt nyilván addig is, amíg fény híján nem látták őket.

Mire elérték a Lago Hippo partján az ingoványos tisztásokat, keleten pirkadni kezdett a látóhatár. Ahogy kiértek az erdő sötétjéből, tudatlanságukban úgy vélték, a nehezén már túl vannak. De erről szó sem volt. Mintha a tó összes vízilova a parton legelt volna, hozzá a pirkadat előtti félhomályban ijesztően hatalmasnak látszottak.

- Lehet, hogy nem úgy néznek ki, de nagyon veszélyesek - figyelmeztette a többieket Kevin. - Nem is gondolnátok, hány embert ölnek meg.

Hatalmas kerülőutat téve igyekeztek messzire elkerülni az állatokat, de ahogy közeledtek a nádashoz, ahol reményeik szerint a kis csónak rejtőzött, két különösen nagyra nőtt víziló mellett kellett elhaladniuk. Úgy látszott, hogy a két állat csak álmatagon nézi őket, de aztán minden ok nélkül egyszer csak megindultak.

Szerencsére a tó felé vetették magukat hatalmas zajjal, recsegéstől-ropogástól kísérve. Mindkét, több tonnás vadállat széles ösvényt taposott le a nádasban. Egy pillanatra mindenkinek elállt a szívverése, időbe telt, amíg annyira föl tudtak ocsúdni rémületükből, hogy tovább gyalogoljanak. Pedig nem volt vesztegetni való idejük, mert az ég egyre világosabb lett, és az út egyébként is sokkal több időt vett igénybe, mint tervezték.

- Hála istennek, itt van - jelentette boldogan Kevin a többieknek, amikor széthúzta a nádat, és megtalálta a kis kenut. Még a hűtőláda is ott volt, érintetlenül.

Ekkor azonban újabb problémával kellett szembenézniük. Be kellett látniuk, hogy hét embernek túl kicsi a csónak, ha mindannyian beszállnak, esetlég elsüllyedhet. Némi vita után úgy döntöttek, hogy Jack és Warren ott marad a nádas szélén, és megvárja, amíg Kevin visszajön értük a csónakkal, miután a nőket átrakta a pirogba.

A várakozás maga volt a pokol. Rettegtek attól is, hogy a katonák

bármelyik pillanatban feltűnhetnek, hiszen már elég világos volt a kutatáshoz, de abban sem lehettek biztosak, hogy a motorcsónak is ott maradt, ahol Kevinék hagyták. Jack és Warren hol egymásra pislogott feszülten, hol az órájukat nézték, közben szüntelen harcot vívtak a kíméletlenül, rajokban támadó rovarokkal. És most érezték csak igazán, mennyire kimerítette őket a kaland.

Már arra gondoltak, hogy szörnyű dolog történt a többiekkel, amikor a nádasból végre előbukkant a csónak, benne Kevin, mint valami égi látomás, amely némán evezve közeledett hozzájuk.

Warren betántorgott a kenuba, aztán Jack is beszállt.

- A motorcsónak rendben van? - kérdezte rögtön aggodalmasan.

- Legalábbis ott volt - felelte Kevin. - A motort még nem próbáltam beindítani.

Kihátráltak a nádasból, és megindultak a Rio Divisón. Itt is annyi krokodil és víziló volt, hogy ha távol akartak maradni, kétszer annyit kellett evezniük, mintha egyenesen haladhattak volna.

Éppen besiklott velük a csónak a folyótorkolatot körülvevő dzsungel fái alá, amikor a távolban katonákat pillantottak meg, amint kibukkantak a tóparti tisztásra.

- Mit gondoltok, észrevettek bennünket? - kérdezte Jack a csónak elejéből.

- Nem tudhatjuk - felelte Kevin.

- Hajszál híja, hogy kijutunk innen - mondta Jack.

A négy nőnek ugyanolyan nehéz volt a várakozás, mint Jacknek és Warrennek. Amikor a kenu végre odasimult a pirog oldalához, mindegyikük szemében a megkönnyebbülés könnyei csillogtak.

Most már csak a motor miatt kellett izgulniuk. Jackre, mint tapasztalt motorcsónakosra várt a feladat, hogy beindítsa a viharvert jószágot. A többiek minden erejüket megfeszítve eveztek, hogy a nádasból kijussanak a nyílt vízre.

Jack üzemanyagot pumpált, aztán halk fohászkodás kíséretében

megrántotta a zsinórt.

A motor köpködni kezdett, és beindult. Mint a traktoré, olyan volt a pöfögése a hajnali csendben. Jack rámosolygott Laurie-ra. Laurie visszamosolygott, és diadalmasan fölemelte a hüvelykujját.

Jack sebességbe tette a motort, a legnagyobb fokozatra állította, és egyből délnek fordította a csónakot. A láthatáron már jól látszott a gaboni part zöld csíkja.

Utószó

1997. március 18. 15:45

New York City

Lou Soldano az órájára pillantott, közben lazán elővillantotta a jelvényét, és belépett a Kennedy repülőtér vámvizsgálati területére. Idefelé jövet nagyobb forgalom volt, mint amekkorára számított, úgyhogy csak remélhette, hogy még idejében érkezett a világutazók üdvözlésére. Odament az egyik egyenruhás hordárhoz, és megkérdezte, melyik futószalag hozza az Air France utasok csomagjait.

- Menjél vissza egészen a csarnok másik végébe, testvér! - felelte a férfi, és a távolba mutatott.

Ez az én szerencsém, gondolta Lou, és lassú futólépésre váltott. De néhány méter után újra lelassított, és milliomodszor fogadta meg, hogy abbahagyja a dohányzást.

Ahogy közeledett, már látta, hogy melyik futószalagot kell keresnie. Az egyik monitoron csupa nagybetűvel ki volt írva. AIR FRANCE, és körben több sorban tömörültek az utasok.

Lou félkört tett, és akkor végre meglátta őket. Háttal álltak, de Laurie hajára azonnal ráismert.

Előrenyomakodott a többi utas között, és megszorította Laurie karját. Laurie dühösen fordult hátra, de arcáról rögtön eltűnt a harag. És olyan hevesen megölelte Lou-t, hogy az belevörösödött.

- Oké, oké, föladom - nyögte. És elnevette magát.

Laurie végre elengedte a hadnagyot, ő pedig kézszorítással üdvözölte Jacket és Warrent, Natalie-t pedig megpuszilta.

- Na, mi van, jó utatok volt? - kérdezte. Szemlátomást alig bírt az

izgatottságával.

Jack vállat vont, és Laurie-ra pillantott. - Rendben volt - mondta különösebb lelkesedés nélkül.

- Igen, rendben volt - mondta Laurie is. - Csak az volt a baj, hogy nem történt velünk semmi.

- Komolyan? - csodálkozott Lou - Ez meglep. Azért mégiscsak Afrikában voltatok, nem? Én még nem voltam, de mondják.

- Mit mondanak, öreg? - kérdezett közbe Warren.

- Hát, hogy sok állat van - mondta Lou.

- Tényleg? - kérdezte Natalie.

Lou zavarodottan vállat vont. - Hát, úgy gondolom. Állatok, meg Ebola vírus. De mondom, én még sosem jártam ott.

Jack elnevette magát, és a többiekből is kitört a nevetés.

- Hé, mi folyik itt? - mondta Lou. - Ti szórakoztok velem?

- Nagy a gyanúm - felelte Laurie. - Fantasztikus utunk volt! Az első része kicsit viszontagságos volt, de valahogy azt is túléltük, és amikor megérkeztünk Gabonba, onnantól kezdve tiszta kéjutazás volt.

- Állatokat láttatok? - kérdezte Lou.

- El sem tudod képzelni, mennyit! - mondta Laurie.

- Na, hát ez az, ezt mondja mindenki, aki ott járt! - felelte Lou. - Egyszer már én is elmegyek oda.

Megérkeztek a csomagok, mindenki megfogta a magáét. Pillanatok alatt átjutottak a vámon, és kimentek az épületből. Lou autója a közvetlen közelben parkolt.

- Csekély számú kiváltságaink egyike - jegyezte meg. Berakták a csomagtartóba a táskákat, és beszálltak. Laurie előreült, Lou mellé. Kikanyarodtak a repülőtérről, és azonnal belecsöppentek a legsűrűbb forgalomba.

- És te hogy vagy? - érdeklődött Laurie. - Kinyomoztál mindent?

- Már aggódtam, hogy meg sem kérdezed - felelte Lou. - Úgy ment minden, hogy el sem hinnétek. Az a Spoletto Kegyeleti Szalon volt az aranybánya. Már ott tartunk, hogy mindegyik vádalkut akar kötni. Még Vinnie Dominick ellen is sikerült vádat emeltetnem.

- Hát ez nagyszerű - örvendezett Laurie. - És az a szemét disznó, az az Angelo Facciolo?

- Még, mindig bent van a fogdában. Sikerült rávernünk a hullalopást. Jó, tudom, ez nem sok, de Al Capone is adóügyön bukott le.

- És a beépített emberük a hivatalban?

- Az is meg van fejtve. Ami azt illeti, Facciolót is ezen keresztül tudtuk sarokba szorítani. Vinnie Amendola hajlandó volt vallomást tenni.

- Szóval tényleg Vinnie volt! - mondta Laurie, de látszott, hogy ennek a hírnek nem örül igazán.

- Akkor ezért viselkedett olyan furcsán - szólalt meg a hátsó ülésen Jack.

- És váratlan fejlemény is volt - folytatta Lou. - Még valaki belekeveredett ebbe az egészbe, és nagyon meglepődtünk rajta. Ha jól tudom, pillanatnyilag külföldön tartózkodik, de amint visszajön, gyilkosság vádjával letartóztatjuk. Egy lány, Cindy Carlson volt az áldozat. Úgy néz ki, hogy a gyilkosságot Franco Ponti és Angelo Facciolo követte el, de ez a pasas volt a felbujtó. Dr. Raymond Lyonsnak hívják. Ismeri valamelyikőtök?

- Sosem hallottam róla - mondta Jack.

- Állítólag volt valami köze ahhoz a szervátültetéses ügyhöz is, ami titeket annyira izgatott, de majd később elmesélem. Most előbb tőletek akarom hallani a beszámolót az út első szakaszáról. A viszontagságokról.

- Ahhoz meg kell hívnod bennünket vacsorára! - mondta Laurie. - Az ugyanis elég hosszú történet.

Szakkifejezések jegyzéke

ÁTKERESZTEZŐDÉS. Kromoszómarészek cseréje kromoszómapárok között, a meiózis során.

BONOBÓ. Emberszabású majom, 1933 óta tartják számon külön fajként. A csimpánz rokona, alkalmanként fölegyenesedve jár, csak Zaire bizonyos területein található. Becslések szerint húszezernél is kevesebb példánya létezik.

CENTROMER. A kromoszóma egyik része, a sejtosztódás során fontos szerepet játszik a kromoszóma megkettőződésében.

CICATRIX. Heg.

DNS. A dezoxiribonukleinsav rövidítése, a DNS kódolja a genetikai információkat.

ÉLŐSKÖDŐ. Olyan organizmus, amely másik szervezetben vagy szervezeten (vagy parazitagazdán) él. Az élősködő nem segíti a parazitagazdát, sőt tipikusan károsítja.

ENDOTELIALIZÁCIÓ. A véredények belső falának gyógyulása a falakat fedő sejtek révén (belhámképződés).

GÉN. Az öröklődés funkcionális egysége, amelyet egy, a kromoszóma meghatározott pontján vagy helyén elhelyezkedő DNS-szakasz alkot.

GÉNÁLLOMÁNY. Az organizmusban található gének összessége. Az ember esetében a génállományt körülbelül százezer gén alkotja.

GRANULÓMA (Sarjdaganat). Speciális sejtek keverékének növekedése, krónikus gyulladás következményeként.

HISZTOKOMPATIBILITÁS (Szöveti összeférhetőség). Az az állapot, amikor két vagy több szervezet ugyanazt a szervet vagy szövetet használhatja (pl. egypetéjű ikrek).

HOMOLÓG KROMOSZÓMA. A génjeik és alakjuk tekintetében hasonló kromoszómák, a kromoszómapár két kromoszómája.

HOMOLÓG TRANSZPOZÍCIÓ. A DNS azonos részeinek cseréje homológ kromoszómák között.

KIMÉRA. Oroszlánfejű, kecsketestű, kígyófarkú szörnyeteg a görög mitológiában. Az irodalomban a képzelet terméke: ilyen keveredés nem lehetséges. A biológiában a kiméra olyan organizmus, amely genetikailag eltérő sejttípusokat tartalmaz. A genetikában olyan egység, amely különféle forrásokból származó DNS-keveréket foglal magában.

KROMOSZÓMA. A sejtmag hosszúkás alakú elemei, amelyek a DNS-t tartalmazzák. Az emberi testi sejtekben huszonhárom pár, összesen negyvenhat kromoszóma található.

LIMFOKIN. A nyiroksejteknek nevezett immunsejtek által termelt, immunológiailag aktív anyag.

MEIÓZIS. A sejtosztódás egyik fajtája, amely az ivarsejtek (a petesejtek és a hímivarsejtek) keletkezésekor játszódik le, és amelynek eredményeként minden ivarsejt kromoszómaszáma a fele lesz a testi sejtének. Minden emberi ivarsejtben huszonhárom kromoszóma van.

MEROZOIT. Egyes élősködők életciklusának azon fázisa, amely az organizmus számára a parazitagazdában való szétszóródást és további sejtek megfertőzését teszi lehetővé.

MITOKONDRIÁLIS DNS. A mitokondriális reprodukcióhoz szükséges DNS, amely csak anyai ágon öröklődik.

MITOKONDRIUMOK. Önreprodukáló, energiatermelő sejtszervecskék.

PARAZITOLÓGIA. A biológiának az élősködőkkel foglalkozó ága.

PATOLÓGIA. Az orvostudomány ága, amely a betegség okát, folyamatát és anatómiai hatásait kutatja.

REKOMBINÁNS DNS. Olyan összetett DNS-molekula, amelyet

laboratóriumban, különböző forrásokból származó DNS-ekből állítottak elő.

REKOMBINÁNS DNS-TECHNOLÓGIA. DNS-szakaszok vagy gének elválasztásával, előállításával és újra-összeállításával foglalkozó, alkalmazott tudomány.

RIBOSZÓMA. A sejteknek a fehérje előállításáért felelős részecskéje.

RIBOSZÓMA FEHÉRJÉK. A riboszómát alkotó fehérjék. Az ezen fehérjéket átörökítő DNS fajspecifikus, használják szövetek azonosítására is (tehát annak megállapítására, hogy bizonyos vér emberé, vagy esetleg állaté).

TÖRVÉNYSZÉKI PATOLÓGIA. A patológiának azon ága, amely a kórbonctant a polgári és büntető törvénykezéssel kapcsolja össze.

TRANSZGÉNES. Olyan organizmus, amelynek génállománya másik faj egy vagy több génjét is tartalmazza (például olyan sertés, amelyben emberi gének vannak annak érdekében, hogy az emberi szervezet könnyebben befogadja a sertés szívbillentyűit).

VAKCINA. Bizonyos betegséggel vagy fertőzéssel szembeni védettséget fokozó anyag.

XENOGRAFT. Egyik faj szerve vagy szövete, amelyet másik fajba ültettek át. A xenograft általában az emberbe átültetett állati szervre vagy szövetre utal (például sertésből származó szívbillentyű).